

Suzanne Collins

Futótűz

created by: *Dr. Bubo*

Első rész „A szikra”

1

Két kézzel szorongatom a kulacsomat, habár a teám már régen kihűlt a fagyos levegőben. Megfeszítem az izmaimat, így védekezem a hideg ellen. De ha most hirtelen felbukkanna egy vadkutyafalka, nem hiszem, hogy fel tudnék mászni egy fára, mielőtt rám rontanának. Fel kéne kelnem, meg kéne mozgatni zsibbadt végtagjaimat, de én csak ülök, mozdulatlan vagyok, mint alattam a szikla, miközben a hajnal lassan beborítja az erdőt. A fény ellen nem harcolhatok. Tehetetlenül figyelem, ahogy magával vonszol abba a bizonyos napba, amelynek eljövételétől már hónapok óta rettegek.

Délben már mind ott lesznek az új házamnál, a Győztesek Falujában. A tudósítók, a tévéstábok, sőt valószínűleg egykori kísérőm, Effie Trinket is megérkezett a Kapitóliumból a Tizenkettedik Körzetbe. Azon töprengök, vajon Effie megint ugyanabban a gagyi, rózsaszín parókában parádézik-e majd, vagy talált valami hasonlóan természetellenes színt a Győzelmi Körútra. De nem csak ők fognak várni a háznál. Velük tart egy kis csapat is, amelynek az lesz a feladata, hogy lesse minden kívánságomat a hosszú vonatút alatt. Na és persze az előkészítők, akik majd

kicsinosítanak a nyilvános szereplések előtt. Cinna, a stylistom és barátom, aki azokat a csodaszép ruhákat tervezte, amelyekben felfigyelt rám a közönség az Éhezők Viadalán.

Ha rajtam múlna, elfelejteném az egész Viadalt, úgy ahogy van. Soha többé nem beszélnék róla. Úgy tennék, mintha csak egy rossz álom lett volna. De a Győzelmi Körút miatt ez lehetetlen. A Kapitólium úgy próbálja életben tartani a borzalmak emlékét, hogy az évenkénti Viadal után nagyjából fél évvel megrendezi az úgynevezett Győzelmi Körutat. A körzetek lakóit nem csak a teljhatalmú Kapitólium vasmarkának szorítására emlékeztetik minden évben, de még arra is

Futótűz

6

kényszerítik őket, hogy ezt megünnepeljék. És idén én vagyok a műsor egyik csillaga. Körzetről körzetre fogok utazni, hogy kiállják az éljenző tömegek elég – miközben pontosan tudom, hogy titokban megvetnek és gyűlölnek –, és belenéznek azoknak az embereknek a szemébe, akiknek a gyermekeit én öltem meg...

A nap rendületlenül kúszik egyre feljebb az égen, nincs mese, muszáj felállnom. Az ízületeim nem repesnek az örömtől, a bal lábam annyira elzsibbadt, hogy néhány percig muszáj fel-alá mászkálnom, hogy visszatérjen belé az élet. Három órája jöttem ki az erdőbe, de mivel igazából meg sem próbáltam vadászni, nem ejtettem zsákmányt. Az anyukám és a húgom, Prim szempontjából ennek többé már nincsen jelentősége. Megengedhetik maguknak, hogy a hentesnél vásároljanak a városban, habár a friss vadhúst azért

mindhárman jobban szeretjük. Viszont a legjobb barátom, Gale Hawthorne és a családja nagyon számít a mai zsákmányra, ha nem viszek nekik valamit, nem lesz mit enniük, én pedig nem akarom cserbenhagyni őket. Elindulok, hogy bejárjam a hurkos csapdákat. Ez nagyjából másfél óráig tart. Amikor még suliba jártunk, délutánonként kimentünk az erdőbe, hogy ellenőrizzük a csapdákat, vadásszunk és gyűjtögessünk, sőt még arra is maradt időnk, hogy a zsákmányt eladjuk a városban. De most, hogy Gale a szénbányában dolgozik – én meg egész álló nap csak a lábamat lógatom –, átvettem tőle a feladatot.

Gale mostanra már beblokkolt a bányában – elkezdődött a műszak – leereszkedett a föld mélyébe valamelyik rozoga lifttel, és nekilátott a szénfejtésnek. Tudom, milyen odalént. Az osztályomat minden évben elvitték a bányákba, ez is a képzésünk része volt. Kiskoromban egyszerűen csak nem éreztem jól magamat a mélyben. A szűk, levegőtlen járatokban, a fojtogató sötétségben. De miután apám és még jó néhány bányász meghalt egy robbanásban, már attól kiver a frász, ha be kell szállnom a liftbe. Az évenkénti bányalátogatás valóságos tortúra lett számomra. Kétszer annyira rosszul lettem indulás előtt, hogy anyám el sem engedett otthonról, mert azt hitte, influenzás vagyok.

Suzanne Collins

7

Gale-re gondolok, aki csak az erdőben érzi igazán elemében magát, a friss levegőn, a napfényben, a folyók mellett. El sem tudom képzelni, hogyan bírja odalént. Vagyis... el tudom képzelni. Azért bírja ki, mert

másként nem tudja eltartani a családját – az anyját, a két öccsét és a húgát. Engem meg felvet a pénz, simán el tudnám látni mindkét családot, de Gale nem hajlandó elfogadni tőlem egy fityinget sem. Még azt is csak nagy nehezen engedi meg, hogy húst hozzak nekik, de abban biztos vagyok, hogy ha tavaly megölnek a Viadalon, Gale szó nélkül gondoskodott volna Primről és anyáról. Megmondtam neki, hogy ő tenne nekem szívességet, ha elfogadná a segítségemet, mert lassan belegárgyulok, hogy egész nap csak lógam a lábamat. Ezzel együtt sosem akkor viszem a vadhúst, amikor Gale otthon van. Nem nehéz elkerülni, napi tizenkét órát gürizik.

Most már csak vasárnaponként szoktunk találkozni, olyankor együtt vadászunk az erdőben. Még mindig a vasárnap a hét legjobb napja, de már nem olyan, mint régebben, amikor mindenfélét megdumáltunk. A Viadal ezt is jól tönkrevágta. Csak remélni tudom, hogy idővel majd újra jóban leszünk, bár a lelkem mélyén sejtem, hogy erre nincsen sok esély. Innen már nem lehet visszacsínálni a dolgokat.

Egész komoly zsákmányt sikerül begyűjtenem a csapdákból: nyolc nyulat, két mókust és egy hódot, ami beleúszott a Gale által tervezett drótszerkentyűbe. Gale nagyon ért a csapdákhöz, úgy szereli fel őket az ívben meghajlított facsemetékre, hogy a ragadozók ne tudják kiszedni belőlük a zsákmányt. Fatuskókat egyensúlyoz ki gyöngye kis karók tetején, kosarakat fon, amelyből nem tudnak kiszökni a halak. Ahogy megyek tovább, óvatosan visszaállítom az összes csapdát, de tudom, hogy sosem fogom olyan tökéletesen csinálni, ahogyan Gale. Neki megsúgják az ösztönei, hol fogja keresztezni

az ösvényt a préda. Ezt nem lehet gyakorlással elsajátítani. Gale igazi őstehetség. Én másban vagyok jó, szinte szuroksötétben is le tudok teríteni egy vadállatot egyetlen nyíllal.

Mire visszaérek a Tizenkettedik Körzetet körülvevő kerítéshez, a nap már magasan jár. Mint mindig, most is fülelek egy percig, hallgatózom, hogy a kerítés áram alatt van-e. Szinte sosem hallani az árulkodó

Futótűz

8

zümögést, ahogy az áram folyik a drótban, pedig hivatalosan a kerítést a nap huszonnégy órájában be kellene kapcsolni. Átkúszom a drótháló aljába vágott nyíláson, és máris a Réten vagyok, alig egy kőhajításnyira az otthonomtól. Mármint a régi otthonomtól. A ház továbbra is a mi tulajdonunkban maradt, hivatalosan ugyanis ez az anyukám és a húgom kijelölt lakhelye. Ha most itt helyben feldobnám a talpam, vissza kellene költözniük ide. De per pillanat mindketten vidáman éldegélnek az új házban, a Győztesek Falujában, és egyedül én használom a zömök kis házikót, ahol felnőttem. Én továbbra is ezt a helyet tartom az igazi otthonomnak.

Most is oda tartok, hogy átöltözzem. Levetem apám régi bőrdzsekijét, és felveszem a finom gyapjúkabátot, amit valahogy mindig szűknek érzek vállban. Itt hagyom a puha, elnyűtt vadászcsizmát, és felhúزم a géppel gyártott, méregdrága cipőket, amelyek – legalábbis anya szerint – jobban illenek a mostani státusomhoz. Az íjamat és a nyilakat már elrejtettem egy üreges fatörzsben az erdőben. Bár az idő sürget, mégis leülök

pár percre a konyhában. A kandallóban nem ég tűz, az asztalon nincsen terítő, a helyiség elhagyatottnak tűnik. A régi életem miatt szomorkodom. Gyakran alig volt mit ennünk, de legalább tudtam, hol a helyem a világban, hol a helyem az élet sűrűre szőtt szövetében. Bárcsak vissza lehetne forgatni az időt, mert így visszatekintve olyan biztonságosnak tűnik az akkori életem a mostanival szemben, amikor gazdag és híres vagyok, és az egész Kapitólium teljes szívből gyűlöl. Nyávogásra leszek figyelmes a hátsó ajtó felől. Kinyitom. Kökörcsin az, Prim borzas, öreg kandúrja. Legalább annyira utálja az új házat, mint én, és mindig lelép, amikor a húgom suliba megy. Sosem voltunk oda egymásért, Kökörcsin meg én, de az utóbbi időben mégis kialakult köztünk valami kapcsolat. Beengedem a házba, adok neki egy darab hódháját, és még a füle tövét is megvakargatom kicsit.

– Ugye, tudod, milyen ronda vagy? – kérdezem.

Kökörcsin megböködi a kezemet, hogy cirógassam még, de mennünk kell. – Gyere, indulunk. – Fél kézzel felkapom a kandúrt, a másik kezembe a

Suzanne Collins

9

vadhússal teli táskát fogom, és mindkettőt kicipelem az utcára. A macska kiugrik a kezemből, és eltűnik egy bokor alatt.

A cipő szorítja az ujjaimat, ahogy végigcsikorgok a salakkal felszórt utcán. Átvágok néhány sikátoron meg hátsó kerten, és pár perc múlva megérkezem Gale-ék házához. Hazelle, az anyukája észrevesz az ablakból, a

mosogató fölé görnyedve áll. A kötényébe törli a kezét, és elindul, hogy ajtót nyisson.

Szeretem Hazelle-t. Tisztelem őt. A férje ugyanabban a bányarobbanásban halt meg, amelyikben az apukám. Hazelle egyedül maradt a három kisfiával, kilenc hónapos terhesen. Alig egy héttel szülés után már ment munkát keresni. Bányában nem dolgozhatott úgy, hogy közben egy csecsemőről is gondoskodnia kellett, de végül talált néhány gazdagabb kereskedőt a városban, akik rábízták a mosást. Tizennégy évesen Gale, a legidősebb gyerek lett a családfenntartó. Addigra már jelentkezett tesszeráért, a családja kapott egy kevés gabonát és olajat, cserébe Gale többször felíratta a nevét a sorshúzásra, amelyen a Viadal résztvevőit választják ki. És persze Gale már akkoriban ügyesen vadászott csapdáival. De az öttagú családot még így sem tudták eltartani, pedig Hazelle annyit robotolt a mosódeszka mellett, hogy az ujjai csontig koptak. Télre olyan vörös és repedezett lett a kezén a bőr, hogy a legkisebb érintésre is vérezni kezdett. Még most is vérezne a keze, ha anyám nem kotyvaszt neki valami gyógy-kenőcsöt. Hazelle és Gale elhatározták, mindent megtesznek, hogy a többi gyereknek – a tizenkét éves Rorynak, a tízéves Vicknek és a négyéves Posynak – ne kelljen feliratkozni tesszeráért.

Hazelle mosolyogva fogad, amikor meglátja a zsákmányt. A farkánál fogva megemeli a hódot, a súlyát becsüli.

– Finom kis ragut csinálunk majd belőle – mondja.

Gale-lel ellentétben Hazelle-nek nincsen baja vele, hogy vadászok nekik.

– És a prémje is jó – mondom. Szeretek Hazelle-nél lógni. Megbeszéljük, mennyit érhet a zsákmány, ahogyan mindig is szoktuk. Hazelle gyógyteát tölt nekem, fagyos ujjaimmal hálásan szorítom a forró bögrét. – Az jutott eszembe, hogy amikor visszajövök majd a

Futótűz

10

körútról, elvinném magammal Roryt vadászni. Suli után. Megtanítanám löni.

– Az jó lenne – bólint Hazelle. – Gale is rég tervezi már, de ő csak vasárnaponként ér rá, akkor meg inkább veled szeretne lenni.

Nem tehetek róla, de fülig pirulok. Tiszta hülyeség. Hazelle-nél kevesen ismernek jobban. Tudja, milyen erős a kötelék köztem és Gale között. Sokan biztosra vették, hogy össze fogunk házasodni, pedig én a magam részéről soha nem gondolkodtam a dolgon. De ez még a Viadal előtt volt. Mielőtt Peeta Mellark, a társam, akivel a Viadalon részt vettem, bejelentette, hogy belém van zúgva. A túlélési stratégiánkat is erre a románcra építettük az arénában. Aztán kiderült, hogy Peetának ez nem csak stratégia volt. És már én sem vagyok biztos benne, hogy nekem mi volt. Azt viszont tudom, hogy Gale-nek sok fájdalmat okoztam. Összeszorul a torkom, ha belegondolok, hogy a Győzelmi Körúton Peetával megint úgy kell kiállnunk az emberek elé, mintha szeretők lennénk.

Kortyolok a teából, pedig tűzforró, aztán felállok az asztaltól.

– Jobb, ha most megyek – mondom. – Még össze kell kapnom magam, mielőtt megérkeznek a tévések.

Hazelle megölel. – Az ennivaló biztosan finom lesz.

– Azzal nem lesz baj – mondom.

A következő állomás a Zug, ahol régebben a zsákmány nagy részét elcseréltem. Évekkel ezelőtt csak egy szénraktár volt, de miután bezárták, az épületet megszállták az illegális kereskedők, és idővel virágzó feketepiac lett belőle. A hely vonzza a bűnözőket, és ami azt illeti, én sem nagyon lógok ki a sorból. Azzal, hogy a Tizenkettedik Körzet körüli erdőkben vadászom, legalább egy tucat törvényt megszegek, amiért akár halálbüntetést is kiszabhatnának rám.

Bár sosem mondják, tudom, hogy adósa vagyok a Zug törzsközönségének. Gale elmondta, hogy Greasy Sae – egy idős nő, aki levest szokott árulni – gyűjtést rendezett, hogy támogatni tudja Peetát meg engem a Viadalon. A Zug kezdeményezése volt, de aztán híre ment a dolognak, és egyre többen beszálltak a gyűjtésbe. Nem tudom,

Suzanne Collins

11

pontosan mennyi pénzt szedtek össze, de a Viadalon az ajándékok csillagászati összegekbe kerülnek.

Tudomásom szerint, ha nincs a gyűjtés, nem hagytam volna el élve az arénát.

Még mindig furcsa érzés üres zsákkal belépni ide, úgy, hogy nincsen nálam semmi, amivel kereskedni tudnék, úgy, hogy csak a csípőmön lógó, érmével teli zacskó súlyát érzem. Megpróbálok minél több árusítóhelyet felkeresni, kávé, kalácsot, tojást, fonalat és olajat

veszek, lehetőleg minél több árustól. Aztán még visszafordulok, és veszek három üveg fehérszeszt egy Ripper nevű nőtől, aki egy bányaszerencsétlenségben veszítette el a fél karját, de elég ügyes volt, hogy életben maradjon, és eltartsa magát.

A piát nem a családomnak viszem, hanem

Haymitchnek, aki a mentorunk volt a Viadalon.

Haymitch mogorva, goromba és iszákos, de jól ellátta a feladatát – sőt, ami azt illeti jóval többet is tett annál –, mert a Viadal történetében most először fordult elő, hogy a Kapitólium jóváhagyta, hogy két győztes legyen. Úgyhogy nem számít, milyen figura ez a Haymitch, neki is adósa vagyok. Amíg csak élek. Veszek neki három üveggel a fehér italból, mert pár hete elfogyott neki, akkor éppen venni sem lehetett, és azóta súlyos elvonási tünetek jelentkeznek nála, remeg és egyfolytában mások számára láthatatlan, rémisztő alakokkal üvöltözik. Primet is halálra rémisztette, és bevallom őszintén, én sem örülök különösebben, hogy ilyen állapotban látom szegény ördögöt. Azóta lényegében bespájzolok a piából, felkészülök rá, hogy megint hiánycikk lesz.

Cray, a Főbékeőr rosszállóan ráncolja a homlokát, amikor meglát az üvegekkel. Cray már idősebb, van néhány ezüstös tincse, amit oldalra fésülve hord fénylő vörös homloka fölött.

– Nem lesz egy kicsit erős az az ital neked, kislány? – Ő már csak tudja. Haymitch után ő nyakal a legtöbbet azok közül, akikkel életemben találkoztam.

– Izé, anyukám orvosságnak használja – felelem közömbös hangon.

– Ami igaz, az igaz, ez aztán mindent elpusztít – jegyzi meg Cray, és ledob egy érmét az asztalra az üveg piáért.
Futótűz

12

Végre eljutok Greasy Sae standjához, felülök a székre, és rendelek egy levest, ami leginkább tök és bab keverékére emlékeztet. Egy Dárius nevű Békeőr jön oda, ő is levest kér, miközben én az enyémet kanalazom. Dárius az egyik legjobb fej a törvénytisztogatók között. Sosem keménykedik, és még poénkodni is lehet vele. A húszas éveiben járhat, de alig néz ki idősebbnek nálam. Van valami a mosolyában, a kócos, vörös hajában, amitől olyan kisfiús lesz a fizimiskája.

– Nem késted le a vonatod? – kérdezi.

– Délben vesznek fel – felelem.

– Nem kéne kicsit kirittentyened magad? – kérdezi fojtott hangon, de úgy, hogy lehetőleg mindenki hallja. Muszáj mosolyognom, pedig nincsen valami jó kedvem.

– Legalább egy szalagot tegyél a hajadba. – Meglegyinti a copfomat, mire én ellököm a kezét.

– Ne aggódj, mire végeznek az előkészületekkel, rám se fogsz ismerni -mondom.

– Rendben – vágja rá. – Jó lenne, ha a változatosság kedvéért megmutatná, milyen büszke a körzetére, Miss Everdeen. Hm? – Aztán színlelt rosszallással Greasy Sae-re pillant, a fejét csóválja, aztán visszamegy a haverjaihoz.

– Aztán a tálat visszakapjam ám! – kiált utána Greasy Sae, de mivel nevetve mondja, nem hangzik

komolynak a fenyegetés. – Gale kimegy a búcsúztatásodra? – fordul felém Greasy Sae.

– Nem, nem volt rajta a listán – felelem. – Vasárnap úgyis találkoztunk.

– Azt hittem, azért felkerül valahogy arra a fránya listára. Hiszen az unokatestvéred, vagy mi – jegyzi meg gúnyosan.

Egy újabb hazugság, amivel a Kapitólium eteti a népet. Amikor Peeta meg én bejutottunk az utolsó nyolc közé az Éhezők Viadalán, riportereket küldtek a városba, hogy személyes történeteket gyűjtsenek rólunk. Amikor a riporterek a barátaim felől érdeklődtek, mindenki Gale-hez irányította őket. De nagyon nem működött volna, hogy miközben az arénában nagyban romantikázunk Peetával, kiderül, hogy Gale a legjobb barátom. Gale túl jóképű és férfias, arra pedig mérget Suzanne Collins

13

mertem volna venni, hogy nem lesz hajlandó mosolyogni és bájologni a kamerák előtt. Ami azt illeti, eléggé hasonlítunk egymásra. Mindkettőnkről lerí, hogy a Peremben nőttünk fel. A hajunk egyenes szálú és sötét, a bőrünk olajbarna, a szemünk szürke. Végül aztán valami zseni a Kapitóliumban kitalálta, hogy Gale legyen az „unokatesóm”. Én is csak akkor tudtam meg, amikor hazaértem, és a vasútállomáson a peronon anya azt mondta: – Az unokatestvéreid már alig várják, hogy lássanak! — Aztán ahogy megfordultam, megláttam Gale-t és Hazelle-t meg a srácokat, és nem tehettem mást, muszáj volt belemennem a színjátékba.

Greasy Sae tudja, hogy nem vagyunk rokonok, de szemmel láthatólag még olyanok is megfeledkeztek erről, akik évek óta ismernek bennünket.

– Alig várom, hogy vége legyen ennek a baromságnak – suttogom.

– Tudom én – mondja Greasy Sae. – De nincs mese, muszáj végigcsinálnod. Egyszer úgyis vége lesz. És most indulj, nehogy elkéss!

Szállingózni kezd a hó, ahogy a Győztesek Faluja felé tartok. Mindössze fél mérföld séta a város közepén lévő tértől, de mintha egy másik világba csöppenne az ember. Ez egy különálló közösség, az épületek egy virágzó bokrokkal teli, csodaszép zöld pázsittal borított tér körül állnak. A tizenkét ház mindegyike akkora, hogy tízszer beleférne az a viskó, ahol felnőttem. A tizenkét épületből kilenc azóta üresen áll, hogy felépült. A három használatba vett ház Haymitché, Peetáé meg az enyém.

A mi házunk és Peetáé élettel teli. Az ablakok kivilágítva, a kéményekből füst száll, a bejárati ajtókra színesre festett kukoricákat akasztottak dísznek a közelgő aratásnap ünnepség miatt. Haymitch háza viszont – annak ellenére, hogy a gondnok rendben tartja a körletet – elhanyagoltnak és elhagyatottnak látszik.

Megállok egy pillanatra a bejárati ajtó előtt – összeszedem magam, mert tudom, hogy odabent mi vár rám –, aztán belépek.

Orrfacsaró bűz fogad. Haymitch senkit sem enged be a házba, hogy kitakarítson nála, ő maga pedig nem végez valami alapos munkát. A hosszú évek alatt az ital, a hányás, a főtt káposzta, az odakozmált hús, a

szennyes ruha és az egérürülék bűze olyan borzalmas eleggyé keveredett, hogy könnyezni kezd tőle a szemem. Átgázolok a csomagolópapírokon, üvegszilánkokon és csontokon, tudom, merre keressem Haymitchet. A konyhaasztalra dőlve ül, szétvetett karral, az arca egy szesztócsában ázik, és úgy horkol, hogy majd' leszakad a feje.

Megböködöm a vállát:

– Ébresztő! – üvöltöm teli torokból, mivel már megtanultam, hogy felesleges finomabb módszerekkel próbálkozni. Egy pillanatra abbamarad a hortyogás, mintha Haymitch meghökkent volna, aztán persze horkol tovább. Erősebben meglököm. – Keljen fel, Haymitch! Ma kezdődik a körutazás! – Nagy nehezen sikerül felhúznom az ablakot, jó mélyeket szippantok a beáramló friss levegőből. A lábammal a padlón bokáig álló szemétben turkállok, végül sikerül kikotornom egy bádog kávéskannát a szemétkupac aljáról, a mosogatóhoz megyek, és megtöltöm vízzel. A tűzhelyben szerencsére még talállok egy kevés parazsat, amivel sikerült felszítanom a tüzet. Örölt kávét szórok a kávéskannába, pont annyit, hogy a fekete lötyty jó keserű és erős legyen, aztán felteszem a kannát a tűzhelyre, hogy felforrjon a víz.

Haymitch teljesen kiütötte magát. Mivel sehogy sem sikerül magához térítenem, jéghideg vízzel töltök meg egy lavórt, aztán az egészet a fejére öntöm, és jó messzire hátraugrom. Vadállati hörgés tör fel Haymitch torkából. A széke vagy három méterre hátraröpül, ahogy

felugrik, aztán egy penge villan. Elfelejtettem, hogy Haymitch mindig késsel a kezében alszik. Nem ártott volna elvenni tőle, amíg még aludt, de ez valahogy eszembe sem jutott. Pár másodpercig még hangosan szentségei, és közben összevissza hadonászik maga előtt a késsel, de végül magához tér. Az arcát az ingujjába törli, aztán az ablak felé fordul, oda, ahol én állok, felkészülve az eshetőségre, hogy villámgyorsan kell távoznom a házból.

– Mit keresel itt? – förmed rám, és fröcsög a nyála.

– Maga mondta, hogy keltsen fel egy órával a műsor kezdete előtt -felelem.

Suzanne Collins

15

– Micsoda? – hökken meg.

– A maga ötlete volt – mondom.

Mintha derengene neki valami. – Mitől lettem csuromvizes?

– Sehogy sem tudtam felébreszteni — mondom. —

Nézze, ha gondoskodásra van szüksége, inkább Peetát kellett volna megkérnie.

– Mire kellett volna megkérnie? – Ettől a hangtól összerándul a gyomrom, és olyan nyomasztó érzések rohannak meg, mint a bűntudat, a szomorúság és a félelem. Na meg a vágyakozás. Beismerem, valami ilyesmi is kavargat bennem. A baj csak az, hogy túl nagy a versengés a többi érzéssel, és valahogy soha nem a vágyakozás kerül ki győztesen a küzdelemből.

Peeta az asztalhoz lép, az ablakon beáramló napfényben megcsillan a szőke hajára hullott friss hó. Erősnek és egészségesnek tűnik, nem emlékeztet arra a beteg és

éhező fiúra, akivel az arénában voltam összezárva, és most már azt is alig lehet észrevenni, hogy sántít. Peeta egy frissen sült kenyeret tesz az asztalra, és kezét nyújt Haymitchnek.

– Megkértelek, hogy ébressz fel, de nem úgy, hogy közben tüdőgyulladást kapok – dörmögi Haymitch, és odaadja Peetának a kését. Leveszi mocskos ingét, ami alatt egy hasonlóan retkes trikót hord, és megtörölközik az ing szárazon maradt részével.

Peeta elmosolyodik, felvesz a padlóról egy üveget, és valami fehér lötytyöt csorgat Haymitch késére, aztán az ingujjába törli a kést, és megszegi a kenyeret. Peeta lát el bennünket friss pékáruval. Én vadászom. Peeta süt. Haymitch vedel. Mindenki lefoglalja magát valamivel, hogy addig se agyaljunk az Éhezők Viadalán történt borzalmakon. Peeta gyakorlatilag pillantásra se méltat, egészen addig, míg oda nem adja a serclit Haymitchnek.

– Kérsz egy szeletet? – kérdezi.

– Nem, már ettem a Zugban – mondom. – De kösz. – Mintha nem is én beszélnék, annyira rideg a hangom. Azóta ilyen fura a viszonyunk Peetával, hogy a kamerák kereszttüzeiben hazaérkeztünk, és az élet visszatért a rendes kerékvágásba.

– Nincs mit – mondja Peeta hűvösen.

Futótűz

16

Haymitch bevágja az egyik sarokba a mocskos ingét. – Brr. Nem ártana kicsit összelemelegednetek, mielőtt elkezdődik a műsor.

Természetesen igaza van. A közönség a szerelmespárt várja, az Éhezők Viadalának két győztesét. Nem egy

fiút meg egy lányt, akik alig bírnak egymás szemébe nézni. De csak annyit mondok: – Fürödjön le, Haymitch.

– Aztán kiugrók az ablakon, lehuppanok a földre, és elindulok a zöld pázsiton a házam felé.

A hó olvadni kezd és tapad, jól látszik benne a lábnyomom. Az ajtóban megállok, hogy ledobogjam a cipőmről a lucskos havat, mielőtt bemegyek a házba. Anya éjjel-nappal dolgozott, hogy minden tökéletes legyen, amikor megjelennek a házunknál a kamerák, úgyhogy nem lenne nyerő ötlet összegányolni a frissen kifényesített padlót. Alig lépek be, amikor anya elém penderül és megfogja a kezemet, mintha meg akarna állítani.

– Ne izgulj, itt leveszem – mondom, és a lábtörlőn hagyom a cipőmet.

Anya furán, félszegen felnevet, és leveszi a vállamról a táskát, ami tele van a Zugban vásárolt holmival. –

Hiszen ez csak hó. Jót sétáltál?

– Sétáltam? – Anya tudja, hogy fél éjszaka az erdőt jártam. Aztán meglátok mögötte egy férfit, a konyhaajtóban áll. Elég egy pillantást vetnem a fickó méretre készített öltönyére és plasztikai sebészek által tökéletesített vonásaira, máris tudom, hogy látogatónk a Kapitóliumból érkezett. Valami nem stimmel. – Inkább korcsolyázásnak mondanám. Nagyon csúszósak az utak.

– Látogatód van – mondja anya. Az arca túl sápadt, hallom a hangján, mennyire igyekszik leplezni az idegességét.

– Azt hittem, csak délben érkeznek. – Úgy teszek, mintha nem venném észre, milyen állapotban van. – Talán Cinna előbb ideért, hogy segítsen felkészülni? – Nem, Katniss, az... – kezdi anyja.

Suzanne Collins

17

– Erre parancsoljon, Miss Everdeen – szólal meg a férfi. A folyosó felé int. Van valami fura abban, ha az embert a saját kecsójában terelgeti egy vadidegen fazon, de inkább nem mondok semmit.

Ahogy elindulunk, hátranézek a vállam fölött, és rámosolygok anyára, hátha sikerül lelket öntenem belé.

– Biztosan azért jöttek, hogy elmondjanak néhány dolgot a körúttal kapcsolatban. – Már eddig is egy rakás cuccot küldtek az útitervről, meg arról, hogy melyik körzetben milyen protokoll-előírásokat kell betartani.

De ahogy a dolgozószoba felé lépkedek – a dolgozószoba felé, amelynek eddig még soha nem zártuk be az ajtaját –, cikázni kezdenek a fejemben a gondolatok. Ki van itt? Mit akarnak ezek tőlem? Miért volt olyan sápadt anyja?

– Menjen csak be – mondja a kapitóliumi fickó, aki végig követett a folyosón.

Elfordítom a kifényesített réz kilincsgombot, és belépek a szobába. Az orromat rózsailat és vérszag különös keveréke csapja meg. Nekem háttal egy alacsony, ősz hajú férfi – aki mellesleg valahogy olyan ismerősnek tűnik – egy könyvet lapozgat. Feltartja a mutatóujját, és így szól: – Egy pillanat. – Aztán megfordul, mire kis híján megáll bennem az ütő.

Snow elnök szegezi rám félelmetes kígyószemeit.

Futótűz

18

2

Snow elnököt mindig hatalmas zászlókkal teleaggatott, égbe nyúló márványoszlopok közt állva képzelem el.

Nem tudok mit kezdem azzal, hogy itt áll a szobában a jól ismert tárgyak és bútorok között. Mintha az ember levenné a fazék fedelét, és a finom ragu helyett egy méregfogát villogtató viperát találna benne.

Vajon mit keres itt? Visszagondolok a korábbi

Győzelmi Körutak megnyitóira. Emlékszem, hogy a győztesek mellett mindig ott feszítettek a mentorok és a stylistok. Sőt néha még egy-két magas rangú

kormányhivatalnok is tiszteletét tette a megnyitón. De

Snow elnököt soha nem láttam. Ő kizárólag a

Kapitóliumban megrendezett ünnepségeken vesz részt.

Kész.

Ha idáig utazott a fővárosból, az csak egyetlen dolgot jelenthet. Nagy bajban vagyok. És ha én nagy bajban vagyok, akkor a családom is nagy bajban van.

Megborzongok a gondolattól, hogy ez az ember, aki mélységesen megvet engem, itt van a házban, ahol az anyukám és a húgom. Tudom, hogy amíg élek, gyűlölni fog. Mert túljártam a Viadal szadista tervezőinek eszén, mert ország-világ előtt hülyét csináltam a

Kapitóliumból, és ezzel aláástam az elnök hatalmát.

Pedig én csak életben akartam maradni, és

megpróbáltam megmenteni Peetát. Hogy időnként ellenszegültem az akaratuknak, a véletlen műve volt. Ha a Kapitólium úgy dönt, a Viadalon csak egy résztvevő maradhat életben, de te veszed a bátorságot, és

megkérdőjelezed a döntésüket, az már önmagában lázadásnak minősül. Egyedül azzal védekezhettem, hogy úgy tettem, mintha a Peeta iránt érzett szerelem elvette volna az eszemet, így aztán megengedték, hogy mindketten életben maradjunk. És győztessé koronáztak bennünket.

Suzanne Collins

19

Aztán hazamentünk, megünnepeltük a győzelmet, búcsút intettünk a kameráknak, és végre békén hagytak bennünket. Egészen mostanáig.

Talán azért, mert még nem szoktam meg, hogy ebben a házban lakom – vagy mert sokkolt, hogy itt találom az elnököt a dolgozószobában, netalán mert mindketten tisztában vagyunk vele, hogy egy szempillantás alatt megölethetne de valahogy úgy érzem, mintha betolakodó lennék a saját otthonomban. Mintha ez az ő háza lenne, és én csak egy hívatlan vendég lennék. Ezért aztán nem is köszönök, és nem kínálok helyet. Egy szót sem szólok. Ami azt illeti, úgy viselkedem az elnökkel, mintha valóban mérges kígyó lenne.

Mozdulatlanul állok, Snow elnökre szegezett tekintettel, és azt tervezgetem, hogyan tudnék meglógni.

– Úgy gondolom, mindkettőnk számára könnyebb lenne ez az egész ügy, ha előre megállapodnánk, hogy nem fogunk hazudni egymásnak -töri meg a csendet az elnök. – Mit gondolsz?

Mintha megfagyott volna a nyelvem, úgy érzem, képtelen vagyok megszólalni, ezért aztán magam is meglepődöm, amikor határozott hangon a következőt felelem:

– Igen, azt hiszem, azzal sok időt spórolnánk.

Snow elnök mosolyog, és most először nyílik alkalmam megfigyelni az ajkait. Kígyószájra számítok, de nagyot tévedek. Snow elnöknek telt ajkai vannak, az arcbőre pedig feszes és sima. Valószínűleg plasztikai sebészek alakították át a száját, hogy vonzóbbá varázsolják. Ha tényleg ez a helyzet, akkor feleslegesen fáradtak, csak a pénzt és az időt vesztegették, mert az elnök egyáltalán nem vonzó jelenség. – A tanácsadóim aggódtak, hogy nehéz dolgom lesz magával, de nem akarja megkeseríteni az életemet, ugye? – kérdezi.

– Nem – felelem.

– Én is ezt mondtam nekik. Ha egy lány ennyi mindenre képes az életben maradásért, nem fog fejjel a falnak rohanni. Ráadásul a családjára is gondolnia kell. Az anyjára, a húgára meg a rengeteg unokatestvérére... – Abból, ahogy az „unokatestvér” szót kiejti, tudom, hogy tisztában van vele, hogy Gale meg én nem vagyunk vérrokonok.

Futótűz

20

Szóval akkor nyílt lapokkal játszunk. Talán jobb is így. A ködös fenyegetőzésekkel úgysem tudok mit kezdeni. Jobb, ha az ember tisztában van a helyzettel.

– Üljünk le – javasolja Snow elnök, és kényelembe helyezi magát a nagy, fényezett faasztalnál, ahol Prim a leckéjét írja, anya pedig a háztartási költségvetést állítja össze. Az elnöknek ide sem lenne joga csak úgy letelepedni, de persze igazából bármit megtehet. Az asztal előtt ülök, egy faragott, támlás székben.

Magasabb emberre tervezték, mint én, úgyhogy csak a lábujjam hegye ér le a padlóra.

– Van egy kis gondom, Miss Everdeen – fog bele a mondókájába az elnök. – Egy aprócska probléma, amivel azóta küzdünk, hogy maga trükközni kezdett azokkal a mérgező bogyókkal az arénában.

Az elnök arra céloz, amikor a Játékmestereknek dönteni kellett, hogy vagy végignézik, amint Peeta meg én öngyilkosságot követünk el – ami azt jelentette volna, hogy a Viadalnak nem lesz győztese –, vagy inkább életben hagynak bennünket. Megéreztem, hogy az utóbbi megoldást fogják választani.

– Ha a Főjátékmesternek, Seneca Crane-nek lett volna egy csepp sütnivalója, abban a minutumban felrobbantotta volna magukat. De valami elhomályosította a tisztánlátását. Ezért maradt életben. Ugye, sejti, mi lett Seneca Crane-nel?

Bólintok, mert abból, ahogy az elnök ezt mondja, pontosan tudom, hogy kivégezték a szerencsétlent.

Most, hogy csak ez az asztal választ el bennünket egymástól, erősebben érzem a rózsa és a vér szagát.

Snow elnök hajtókéjében egy rózsaszál van, ami magyarázatul szolgál a virágillatra. A növény valószínűleg valami genetikailag módosított fajta, mert az igazi rózsa nem így néz ki. Ami pedig a vérszagot illeti... hát arról fogalmam sincs, honnan jöhet.

– Azután már nem lehetett mit tenni, ölbe tett kézzel néztük, ahogy maguk ketten előadják a kis színjátékukat. Meg kell hagyni, nagyon ügyesen játszott a szerelemtől megkergült iskolás lányt. A

Kapitólium lakói elég hitelesnek találták az alakítást.

Sajnálatos módon azonban a

Suzanne Collins

21

körzetekben nem mindenki dőlt be a trükknek – teszi hozzá Snow elnök.

Az elnök valószínűleg észrevehette, hogy egy pillanatra zavarba jöttem, mert így folytatja:

– Erről természetesen maga nem tudhat. Nincsen hozzáférése a körzetekben uralkodó közhangulattal kapcsolatos információkhoz. Sok körzetben az emberek a lázadót és nem az elkeseredett hősszerelmest látták magában, amikor bemutatta azt a kis trükköt a mérgező bogyókkal. És ha egy lány pont a Tizenkettedik

Körzetből szembeszegül a Kapitóliummal, ráadásul mindezt ép bőrrel megússza, akkor mi tartaná vissza a többi körzetet attól, hogy fellázadjon? – teszi fel a költői kérdést az elnök. – Mégis mi vetne gátat, teszem azt, egy felkelésnek?

Kell egy másodperc, amíg leesik, hogy mit akar ezzel mondani. Aztán amikor megértem, valósággal letaglóz a felismerés. – Talán valahol kitört a lázadás? –

kérdezem, és már a gondolattól megborzongok.

– Még nem. De ha így folytatódnak a dolgok, hamarosan kitörhet az első felkelés. A felkelések pedig köztudomásúlag forradalomhoz vezetnek. – Snow elnök megdörzsöli a homlokát a bal szemöldöke fölött, pont azon a helyen, ahol nekem is fájni szokott a fejem. – El tudja képzelni, hogy ez mivel járna? Hányan halnának meg? Milyen körülményekkel kellene szembenéznie a túlélőknek? Lehet, hogy az emberek nem elégedettek

teljes mértékben a Kapitóliummal, de higgye el nekem, ha a Kapitólium csak egy rövid időre is engedne a körzetekkel szemben tanúsított szigorból, az egész rendszer összeomlana.

Zavarba ejt, hogy az elnök ilyen nyíltan és őszintén beszél velem. Egy pillanatra tényleg elhiszem, hogy számára Panem lakosainak jóléte a legfontosabb, pedig mi sem áll távolabb az igazságtól. Fogalmam sincs, hogyan merem kimondani a következő szavakat, de mégis megteszem:

Futótűz

22

– Elég törékeny lehet a rendszer, ha egy marék bogyótól is összeomlik. Az elnök hosszasan fürkészi az arcomat, mielőtt újra megszólal. Csak ennyit mond:

– A rendszer törékeny, de nem úgy, ahogyan maga gondolja. Kopognak az ajtón, a kapitóliumi fickó dugja be a fejét.

– A lány anyja kérdezi, hogy az elnök úr kér-e teát.

– Igen. Egy tea jólesne – feleli az elnök. Az ajtó szélesebbre tárul, és ott áll anya, kezében tálcával, a tálcán az a porcelán teáskészlet van, amit még akkor hozott magával ide a Perembe, amikor hozzáment apuhoz. – Tegye ide, kérem. – Az elnök az asztal sarkára teszi a könyvet, amit érkezésem előtt olvasott, és az asztal közepére mutat.

Anya leteszi a tálcát. A tálcán egy porcelán teáskanna van, teáscsészék, tejszín és cukor, meg egy kistányéron sütemény. A sütiken halvány cukormáz virágok a díszítés. Csakis Peeta csinálhatta.

- Micsoda kedves meglepetés! El sem hinné, hogy az emberek milyen gyakran megfélekeznek arról, hogy az ország elnöke is szokott enni — jegyzi meg mézesmázos hangon Snow elnök. Anyut mindenesetre mintha egy kicsit megnyugtatón a kedves szavak.
- Hozhatok még valamit? Szívesen összeütök valamit, ha éhes — ajánlja anya.
- Nem, ez így tökéletes. Köszönöm — mondja az elnök, egyértelművé téve, hogy most már örülne, ha anya távozna. Anyu veszi a lapot, bólint, rám sandít, aztán kimegy. Snow elnök teát tölt mindkettőnknek, a sajátjába tejszínt és cukrot tesz, aztán hosszasan kevergeti. Elmondta, amit akart, és most arra vár, hogy válaszoljak.
- Nem állt szándékomban lázadást szítani — mondom.
- Elhiszem. De ez nem számít. A stylistja valóságos prófétának bizonyult a ruhaválasztással. Katniss Everdeen, a lány, aki lángra lobbant, maga lehet a szikra, amit ha őrizetlenül hagyunk, akár egész Panemet lángra lobbanthatja és elpusztíthatja — mondja az elnök.
- Miért nem öl meg itt és most? — csúszik ki a számon.
- A nyilvánosság előtt? — kérdez vissza az elnök. — Azzal csak olajat öntenénk a tűzre.

Suzanne Collins

23

- Rendezzenek meg egy balesetet — javaslom.
- Mégis ki venné be? — kérdez vissza ismét. — Maga például biztosan nem. Mármint, ha néző lenne.
- Akkor mondja meg, mit akar tőlem. Bármit megteszek, amit kér — mondom.

– Bárcsak ilyen egyszerű volna a helyzet. – Kivesz egy virágmintával díszített sütit, és megvizsgálja. –

Aranyos. Ezeket az édesanyja készítette?

– Nem. Peeta. – A beszélgetés kezdete óta most először nem bírom állni az elnök tekintetét. A teámért nyúlok, de vissza is teszem, amint meghallom, hogy a csésze csörögve ütődik a csészealjhoz. Hogy zavaromat leplezzem, gyorsan veszek egy sütit.

– Á, Peeta. Hogy s mint van élete szerelme? – kérdezi az elnök.

– Jól – felelem.

– Elárulja, hogy a fiú mikor jött rá, hogy maga mennyire közömbös iránta? – kérdezi az elnök, és közben a teába mártogatja a sütit.

– Nem vagyok közömbös iránta – mondom.

– De annyira azért nincsen oda érte, ahogyan azt az országgal el akarta hitetni – jegyzi meg Snow elnök.

– Ezt meg ki mondta magának? – kérdezem.

– Senki – mondja az elnök. – Viszont nem lennék itt, ha én lennék az egyetlen ember az országban, akinek kételyei vannak. És a jóképű unokatestvére hogy van?

– Nem tudom... nem... – Úgy érzem, elakad a szavam, képtelen vagyok Snow elnökkel beszélni arról, hogy mit érzek azzal a két emberrel kapcsolatban, akik a legtöbbet jelentik számomra a világon.

– Mondja csak, Miss Everdeen. Öt gondolkodás nélkül megöletem, ha nem sikerül egyezsége jutnom magával

– mondja az elnök. – Nem tesz neki szívességet azzal, hogy minden vasárnap eltűnik vele az erdőben.

Ha erről tud, miről tudhat még? És vajon kitől tudja?

Sokan elkotyoghatták neki, hogy vasárnaponként Gale

meg én együtt szoktunk vadászni. Hiszen esténként mindig együtt jövünk vissza a zsákmánnyal. Ahogyan azt már évek óta tesszük. Pontosabb, hogy az elnök mit Futótűz

24

gondol, mit csinálunk a Tizenkettedik Körzet melletti erdőben, amikor nem lát minket senki. Úgy tudom, senki sem követett bennünket. Vagy talán tévedek? Lehet, hogy végig a nyomunkban volt valaki? Ez lehetetlennek tűnik. Legalábbis nem hiszem, hogy egy ember követett volna minket. Kamerákkal figyeltek? Ez eddig még egyszer sem fordult meg a fejemben. Az erdőben mindig biztonságban éreztük magunkat, oda nem ért el a Kapitólium karja, az erdő mélyén bármit elmondhatunk egymásnak, a fák sűrűjében nem kellett színlelnünk. Legalábbis a Viadal előtti időkben. Mit láthattak, ha azóta figyeltek bennünket? Két vadászó fiataalt, akik szidják a Kapitóliumot. Viszont nem láthattak két szerelmest, márpedig Snow elnök valami ilyesmire célozgat. Pedig ezzel aztán tényleg nem vádolhatnak bennünket. Hacsak... Hacsak...

Mindössze egyszer fordult elő. Hirtelen és váratlanul ugyan, de megtörtént.

Miután hazatértünk a Viadalról, hetek múlva sikerük végre kettesben találkoznom Gale-lel. Először ott voltak a kötelező ünnepségek. A fogadás, amit a győztesek tiszteletére rendeztek, és ahová kizárólag a legmagasabb rangú embereket hívták meg. Az egész körzetben mindenki szabadságot kapott, meg ingyen kaját, és a Kapitóliumból hozattak művészeket, hogy a közönséget szórakoztassák. Ez volt az első a tizenkét Csomag

Napból, amelyen a körzet minden egyes lakójának ingyen-élelmiszer-csomagot osztogattak. Ez nagyon bejött. Látni a sok perembeli gyereket, amint összevissza szaladgálnak, kezükben almaszószos üvegeket, húskonzervet és nyalókát lóbálva. Otthon pedig – olyan nagy zsákokban, amiket nem tudtak volna hazacipelni – gabona és olaj várta őket. Ráadásul egy éven át havonta egyszer újabb csomagot kaptak. Ez volt azon kevés alkalmak egyike, amikor örültem, hogy megnyertem a Viadalt.

A különböző ünnepségek meg rendezvények, és az állandóan körülöttünk legyeskedő riporterek miatt – akik minden mozdulatomat árgus szemmel figyelték, miközben a közönség kedvéért egyfolytában Peeta mellett villogtam, hálálkodtam neki és időnként meg is csókoltam – egy pillanatra sem tudtam egyedül maradni. Aztán pár hét alatt véget

Suzanne Collins

25

ért ez a nagy felhajtás. A híradós stábok és riporterek szépen összepakoltak, és hazamentek. Peeta meg én újra olyan távolságtartóan viselkedtünk egymással, mint korábban. A családom beköltözött a Győztesek Falujában álló házba. A Tizenkettedik Körzetben visszatért az élet a rendes kerékvágásba – a melósok a bányába, a gyerekek a suliba mentek. Kivártam még kicsit, hogy biztosan tiszta legyen a levegő, és egy vasárnap – anélkül, hogy bárkinek szóltam volna – órákkal pirkadat előtt felkeltem, és elindultam az erdőbe.

Még elég meleg volt, nem kellett kabátot venni. Kaját csomagoltam -hideg csirkehúst, sajtot, narancsot meg sütödéi kenyeret és elraktam a táskámba. A régi házunknál megálltam, és felvettem a vadászcsizmámat. A védőkerítésben ezúttal sem volt áram, úgyhogy átmásztam alatta, és eltűntem az erdőben, ahol magamhoz vettem az íjamat meg a nyilaimat. Arra a helyre mentem, ahol Gale-lel szoktunk lógni, ahol együtt reggeliztünk az aratásnap sorsolás hajnalán, mielőtt még kiderült, hogy a körzetből én fogok részt venni a Viadalon.

Legalább két órát vártam. Már kezdtem arra gyanakodni, hogy Gale letett rólam az elmúlt hetekben. Még az is megfordult a fejemben, hogy elfelejtett. Vagy meggyűlölt. A gondolat, hogy örökre elveszítettem a legjobb barátomat – az egyetlen embert, akivel megosztottam a titkaimat –, elviselhetetlenül fájt. Nem hittem el, hogy még ez is megtörténhet a sok szörnyűség után, amiben az utóbbi időben részem volt. A szemem könnyel telt meg, a torkom összeszorult, ahogyan akkor szokott, amikor valami felzaklat.

Aztán felnéztem, és Gale ott állt előttem, alig három méterre. Engem nézett. Gondolkodás nélkül felugrottam, odaszaladtam hozzá, átöleltem, és valami egészen fura hangot adtam ki, ami leginkább a nevetés, a fuldoklás és a sírás keverékére emlékeztetett. Gale olyan erősen magához ölelt, hogy nem tudtam felnézni az arcára, és csak nagy sokára engedett el, akkor is azért, mert nem volt más választása: olyan hangos csuklás jött rám, hogy muszáj volt innom valamit.

Azon a napon ugyanazt csináltuk, amit általában mindig. Reggeliztünk. Vadásztunk, halásztunk és gyűjtögettünk. A városban lakó emberekről beszélgettünk. De egy szót sem ejtettünk Gale új Futótűz

26

munkájáról a bányában, meg arról, ami velem történt az arénában. Sok minden más szóba került. Mire megérkeztünk a kerítésnek ahhoz a nyílásához, ami a legközelebb van a Zughoz, úgy éreztem, hogy minden ugyanúgy mehet tovább, mint a Viadal előtt. Hogy ott folytathatjuk, ahol abbahagytuk. Az egész zsákmányt Gale-nek adtam, hogy cserélje be, mivel nekünk most már annyi élelmünk volt, amennyit csak akartunk. Megmondtam neki, hogy inkább kihagyom a Zugot – habár szívesen benéztem volna –, mert nem szóltam az anyának meg Primnek, hogy elmegyek vadászni, és biztosan aggódnak miattam. Aztán egyszer csak, pont amikor arról magyaráztam, hogy mi lenne, ha ezután én ellenőrizném a csapdákat, Gale megfogta az arcomat, és megcsókolt.

Teljesen váratlanul ért. Azt hihetnétek, hogy elég régóta ismertük már egymást Gale-lel, hogy eleget láttam beszélni, nevetni és morcoskodni ahhoz, hogy mindent tudjak a szájáról, amit tudni lehet. Azt viszont csak akkor tudtam meg, hogy milyen melegek az ajkai, amikor a számhoz préselte őket. És azt sem tudtam elképzelni, hogy a kezei – amelyekkel a legbonyolultabb csapdákat is könnyedén össze tudta szerelni – ilyen könnyedén foglyul ejthetnek engem. Úgy emlékszem, valami fura hang tört fel a torkomból,

és halványan rémlik, hogy kezemet a mellkasára tettem. Aztán elengedett, és azt mondta:

– Ezt muszáj volt megtennem. Legalább egyszer az életben. – Azzal lelépett.

Annak ellenére, hogy a nap már lemenőben volt, és tudtam, hogy a családom aggódik értem, leültem egy fa tövébe a kerítés közelében. Megpróbáltam eldönteni, milyen érzéseket ébresztett bennem a csók, hogy örültem-e neki, vagy inkább rosszul esett, de igazából csak arra emlékeztem, ahogyan Gale ajka az ajkamhoz préselődik, no meg a bőréből kipárolgó narancsillatra. Ezt a csókot nem volt értelme összehasonlítani azzal a rengeteg csókkal, amit Peetától kaptam. Még nem sikerült rájönnöm, hogy azok közül számított-e bármelyik is. Végül hazamentem.

Azon a héten én intéztem a csapdákat, a zsákmányt pedig Hazelle-nek adtam. Gale-lel egészen vasárnapig nem futottam össze újra.

Suzanne Collins

27

Addigra kitaláltam egy szép kis beszédet arról, hogy nem akarok pasizni, és nem tervezem, hogy valaha férjhez megyek, de végül nem került rá sor, hogy elmondjam neki. Gale ugyanis úgy viselkedett, mintha sosem csókolt volna meg.

Talán arra várt, hogy én mondjak valamit. Vagy hogy visszacsókoljam. De inkább én is úgy tettem, mintha semmi sem történt volna. Pedig valami történt. Gale átlépett egy láthatatlan határvonalat, és ezzel együtt elpusztította a reményét is annak, hogy még egyszer az életben újra ugyanolyan jó barátok legyünk, mint a csók

előtt. Hiába játszottam meg magam, soha többé nem tudtam úgy az ajkaira pillantani, mint régen.

Mindez egy pillanat alatt cikázik át a fejemen, azok után, hogy Snow elnök – tekintetét valósággal belém fúrva – azzal fenyegetőzik, hogy megöli Gale-t. Milyen hülye voltam, hogy azt hittem, a Kapitólium békén fog hagyni, ha egyszer hazajutok a körzetembe! Azzal az eshetőséggel ugyan nem számoltam, hogy lázadás tör ki, de azt azért sejtettem, hogy elég pipák lesznek rám. Ám ahelyett, hogy a helyzet követelte elővigyázatossággal cselekedtem volna, mit csináltam? Az elnök mindebből annyit láthatott, hogy lesajnálom Peetát, és az egész körzet előtt azzal kérkedem, hogy Gale társaságát sokkal jobban kedvelem. Ami azt illeti, ezzel teljesen nyilvánvalóvá tettem, hogy gúnyt űzök a Kapitóliumból. A felelőtlen viselkedésemmel veszélybe sodortam Gale-t és családját, az én családomat, és Peetát is.

– Kérem, ne bántsa Gale-t! – suttogom. – Ő csak egy barát. Évek óta jóban vagyunk. Nincsen közöttünk semmi. Ráadásul mindenki úgy tudja, hogy az unokatestvérem.

– Engem egyedül az érdekel, hogy a kapcsolatuk mennyiben befolyásolja a Peetával való zökkenőmentes együttműködést, és ezáltal a közhangulatot – magyarázza az elnök.

– Minden rendben lesz a körúton. Ugyanolyan szerelmes leszek Peetába, mint amilyen szerelmes voltam belé eddig – mondom.

– Mint amilyen szerelmes most – javít ki az elnök.

– Igen, mint amilyen szerelmes vagyok most – erősítem meg.

Futótűz

28

– De ennél ügyesebbnek kell lennie, hogy elkerüljük a lázadások kitörését – folytatja az elnök. – A Győzelmi Körút az egyetlen esélye, hogy megváltoztassa a dolgok menetét.

– Tudom. Mindent megteszek. Mindenkit meggyőzők a körzetekben, hogy nem akartam szembeszállni a Kapitóliummal, csak a szerelem elvette az eszemet – mondom.

Snow elnök feláll, és a szalvétával megtörli húsos száját.

– Inkább célozzon magasabbra, nehogy a céltábla alá lőjön.

– Ezt meg hogy érti? Hogyan célozzak magasabbra? – kérdezem.

– Engem győzzön meg – mondja. Az asztalra dobja a szalvétát, és fogja a könyvét. Az ajtó felé indul, nem nézek utána, ezért aztán összerándulok ijedtemben, amikor a fülemben suttog. – Mellesleg tudok a csókról. – Azzal az ajtó kattánva bezárul mögötte.

Suzanne Collins

29

3

A vérszag... a leheletén éreztem a vérszagot.

Mit csinál? Talán vért iszik? Elképzelem, hogy vért szürcsölget egy teáscsészéből. Belemártogatja a cuccba a süteményt, és amikor kihúzza, csöpög róla a vér.

Odakint a ház előtt elindul egy autó, a motor puhán és halkán zúg, mintha egy macska dorombolna, aztán elhal a távolban. Úgy távozik, ahogyan érkezett, feltűnés nélkül.

A szoba lassan forog velem, lehet, hogy el fogok ájulni. Előrehajolok, és fél kézzel megkapaszkodom az asztalban. A másik kezemben még mindig Peeta gyönyörű süteményét szorongatom. Eredetileg tigrisliliom-minta volt rajta, de mostanra csak a morzsa maradt ökölbe szorított kezemben. Észre sem vettem, hogy így szétmorzsoltam, de muszáj volt kapaszkodnom valamibe, amikor a világ egy pillanat alatt a feje tetejére állt.

Snow elnök látogatása. A forrongó körzetek. A fenyegetés, hogy megölik Gale-t, aztán sorban a többieket. Pusztulás vár mindenkire, akit szeretek. És ki tudja, kik fognak még megfizetni a tetteimért? Valamit tennem kell a Győzelmi Körúton, hogy megakadályozzam a tragédiát. Le kell csendesítem az elégedetlenkedőket, és meg kell nyugtatnom az elnököt. De hogyan? Be kell bizonyítanom Panem lakóinak, hogy tiszta szívből szeretem Peeta Mellarkot.

Nem tudom megcsinálni. Ennyire nem vagyok ügyes. Peeta a jó fej, őt mindenki bírja. Ő bármit el tud hitetni az emberekkel. Én inkább befogom a számat, a háttérben maradok, és – amennyire csak lehetséges – hagyom, hogy Peeta kibontakozzon. Ezzel csak egy baj van: nem neki kell bizonyítania, hogy mennyire odavan értem. Hanem nekem kell bizonyítani, hogy odavagyok érte.

Futótűz

Anya könnyű, gyors lépteit hallom a folyosóról. Nem tudhatja meg. Nem tudhat arról, amit az elnökkel beszéltem. A tálca fölé tartom a kezemet, és gyorsan lesöpörgetem a sütimorzsát a tenyeremről meg az ujjaimról. Remegő kézzel felemelem a csészét, és belekortyolok a teába.

– Minden rendben, Katniss? – kérdezi anya.

– Hát persze. A tévében nem szokták mutatni, de az elnök mindig meglátogatja a Viadal győzteseit a körút előtt, hogy szerencsét kívánjon nekik – kamuzom mosolyogva.

Anya arca felderül a megkönnyebbüléstől.

– Ó. Én meg már rémeket láttam – mondja.

– Nyugi, minden a legnagyobb rendben – mondom. – Akkor lesz csak botrány, amikor a stylistok meglátják, hogy hagytam visszahőni a szemöldökömet. – Anya nevet, én pedig arra gondolok, hogy tizenegy éves korom óta játszom ezt a szerepet, azóta kell gondoskodnom a családomról. Amíg élünk, én fogom megóvni anyát.

– Mit szólnál, ha eresztenék neked fürdővizet? – kérdezi.

– Szuper – mondom, és látom, mennyire örül ennek a válasznak.

Azóta próbálom rendbe tenni a kapcsolatomat anyával, amióta hazajöttem a Viadalról. Megkérem, hogy csináljon meg nekem ezt-azt, ahelyett, hogy élből elutasítanám a segítségét, ahogyan évekig tettem, mert haragudtam rá. Hagytam, hogy ő kezelje a pénzt, amit a Viadalon nyertem. Nem csak eltűrtem, de viszonztam

is az öleléseit. Az arénában jöttem rá, hogy nem büntethetem olyasmiért, amiről nem tehet – például azért, mert depressziós lett apa halála után. Néha történnek olyan dolgok, amikre az ember nincs felkészülve, amikkel nem tud megbirkózni.

Velem is valami ilyesmi történt. Épp most.

Ráadásul anya tett valami igazán csodás dolgot, amikor a Viadal után visszatértem a körzetbe. Amikor a családjaink és a barátaink köszöntöttek bennünket a vasútállomáson, a riporterek feltehettek néhány kérdést. Valaki megkérdezte anyát, hogy mit gondol az új fiúmról, mire anya azt válaszolta, hogy bár Peeta igazán kivételes és

Suzanne Collins

31

nagyon rendes srác, ő mégis úgy gondolja, fiatal vagyok még ahhoz, hogy barátom legyen. A válaszát azzal zárta, hogy szigorúan Peetára pillantott. Sokan nevettek, és olyan megjegyzéseket tettek, hogy „Valaki csúnyán kihúzta a gyufát Katniss mamájánál”, mire Peeta elengedte a kezemet, és ellépett mellőlem. Mindez persze nem tartott sokáig, túl nagy volt a nyomás, hogy másként viselkedjünk, de azért kapóra jött a dolog, mert így legalább egy kicsit tartózkodóbban viselkedhettünk egymással, mint a Kapitóliumban. Ráadásul megkönnyíti a dolgomat, amikor magyarázatot kell majd adni arra, miért mutatkoztam olyan keveset Peeta társaságában, mióta eltűntek a városból a tévéstábok a kameráikkal.

Felmegyek az emeletre a fürdőszobába, ahol már gőzölög a kádban a forró víz. Anya tett a vízbe egy kis

zacskó szárított virágot, ami megillatosítja a levegőt. Még nem szoktunk hozzá ahhoz a luxushoz, hogy egy csap megnyitásával korlátlan mennyiségű forró víz áll rendelkezésünkre. A Peremben lévő házunkban csak hideg víz volt, ha fürödni akartunk, vizet kellett forralnunk. Levetközöm, óvatosan beleülök a selymes vízzel teli kádba – anya még valami olajat is öntött bele –, és megpróbálom higgadtan végiggondolni a dolgokat. Az első kérdés az, hogy kinek mondjam el – ha egyáltalán elmondhatom valakinek –, hogy mi a helyzet. Anyának és Erimnek természetesen semmiképpen; csak halálra izgulnák magukat. Gale-nek sem. Még akkor sem, ha esetleg sikerülne beszélnem vele valahogy. Különben is, mihez kezdene az információval? Ha egyedül lenne, talán megpróbálnám rávenni, hogy meneküljön. Az erdőben nem jelentene gondot számára a túlélés. De Gale soha nem hagyná el a családját. Vagy engem. Amikor hazajövök a körútról, muszáj lesz beadnom neki valami mesét, amivel megmagyarázom, miért kell egyszer s mindenkorra véget vetni a vasárnapi találkáinknak, de ezen egyelőre még nem akarok agyalni. Most a következő lépésre kell koncentrálnom. Gale már így is teljesen ki van akadva a Kapitóliumra, azon sem lennék meglepődve, ha felkelést robbantana ki. Szóval ilyesféle bátorításra aztán végképp nincsen szüksége. Nem mondhatom el senkinek, amit tudok, legalábbis azoknak nem, akiket hátrahagyok a Tizenkettedik Körzetben.

Futótűz

De még mindig marad három ember, akit beavathatok a titokba: először is Cinna, a stylistom. A baj csak az, hogy Cinna már most borotvaélen táncol, és nagyon nem szeretném, ha valami baja esne miattam. Aztán ott van Peeta, aki a társam lesz a megtévesztő hadműveletben, viszont fogalmam sincs, hogyan magyarázzam el neki, mi a helyzet. Te, Peeta, emlékszel, amikor azt mondtam, hogy csak színleltem, hogy szerelmes vagyok beléd? Nos, azt szeretném, ha elfelejtenéd az egészet, és úgy tennél, mintha még jobban belém lennél zúgva, különben az elnök megöleti Gale-t. Ezt nem tudom megtenni. Ráadásul Peeta akkor is remek alakítást fog nyújtani, ha nem tudja, mekkora a tét. Így aztán csak Haymitch marad. Az iszákos, zsémbes, kötözködő Haymitch, akire nemrég zuttyantottam rá egy lavór jeges vizet. A Viadalon, mint a mentoromnak, az volt a feladata, hogy segítsen életben maradni. Egyedül abban reménykedhetem, hogy még mindig készen áll a feladatra.

Lemerülök, hagyom, hogy a víz kizárja a külvilág zajait. Olyan jó lenne, ha a kád hirtelen kitágulna, és úgy úszkálhatnék benne, ahogyan a forró nyári vasárnapokon szoktam apával az erdei tóban.

Csodálatos napok voltak. Kora reggel felkerekedtünk, és a szokásosnál jóval mélyebbre merészkedtünk az erdőben, a kis tóhoz, amire apa egy vadászat alkalmával bukkant. Arra sem emlékszem, hogyan tanított meg úszni, olyan kicsi voltam. Csak arra emlékszem, hogy a vízben lubickolok, bukfencezem, és ide-oda úszkállok. Emlékszem, ahogyan a lábujjammal megérintem a tó iszapos fenekét. Emlékszem a vadvirágok, a bokrok és a

fák illatára. Ugyanúgy lebegtem a hátamon, mint most a kádban, és a kék eget bámultam, miközben az erdő hangjait elnémította a víz. Apa elkapott néhány partközében fészkelő vízi madarat, én pedig tojások után kutattam a fűben, és együtt kerestünk a sekély vízben katnissgumót, azt a növényt, amiről apa elnevezett engem. Esténként, amikor hazaértünk, anya alig akart megismerni, mert olyan tiszta voltam. Aztán csodás vacsorát csinált: kacsapecsenyét és sült katnissgumót, valami finom mártással.

Suzanne Collins

33

Gale-nek sosem mutattam meg a tavat. Pedig meglehettem volna. Elég messze van, sokáig tart eljutni oda, viszont olyan könnyű vízi madarat fogni, hogy simán be lehet pótolni az elvesztegetett időt, amit amúgy vadászattal töltene az ember. De a tó olyan hely, amit meg akartam tartani magamnak, egy hely, amiről csak apa meg én tudtunk. Mivel a Viadal óta nincs sok dolgom, párszor elmentem a tóhoz. Jólesett úszkálni, de ezek a látogatások eléggé lehangoltak. Az elmúlt öt évben a tó ugyanolyan maradt, én viszont teljesen megváltoztam.

Még a víz alá bukva is hallom a felbolydulást. Autók túlkölnék, hangos üdvözlések harsannak, ajtók csapódnak. Ez csak egyet jelenthet: megérkeztek a kísérőim. Épphogy meg tudok törölközni, és gyorsan magamra kapok egy pongyolát, amikor az előkészítő csapat beront a fürdőszobába. Nem szégyenlősködöm. Nincsenek titkaim ez előtt a három ember előtt, a testem minden porcikáját ismerik.

– Katniss, te jó ég, a szemöldököd! – sikítja Venia, amint belép, és bár a borús gondolatok fellege még ott lebeg felettem, alig bírom visszafojtani a nevetésemet. Zöldeeskék haját hegyes kis tüskékbe zselézték, a szemöldöke fölötti arany tetoválások olyan ívben hajlanak meg, ami tovább erősíti a benyomásomat, hogy sikerült sokkolnom.

Octavia lép oda Veniához, és bátorítólag megveregeti a hátát, molett teste a szokásosnál is teltebbnek tűnik, főleg a vékony és szikár Venia mellett.

– Ejnye, no. Egy pillanat alatt rendbe fogod tenni. Viszont halványlila gőzöm sincs, mihez kezdjek ezekkel a körmökkel – sopánkodik Octavia, és zöldeborsószínű mancsaival jó erősen megfogja a kezemet. Igazából a bőre nem is zöldeborsószínű. Inkább a fenyő színére emlékeztet. Az árnyalatváltásnak egyetlen oka lehet: Octavia lépést akar tartani a Kapitólium gyorsan változó trendjével. – De tényleg, Katniss, azért hagyhattál volna nekem valamit, amivel dolgozni tudok! – sápítozik tovább.

Ami igaz, az igaz. Az utóbbi néhány hónapban tövig rágtam a körmömet. Próbáltam leszokni róla, de nem találtam olyan okát, amiért érdemes lett volna sürgősen abbahagynom.

Futótűz

34

– Bocs – motyogom. Bevallom, nem sokat töprengtem azon, hogy a stylistoknak fejfájást okozhat a lerágott körmöm.

Flavius felemeli összetapadt, nedves hajcsomóimat. Rosszallóan csóválja a fejét, amitől göndör,

narancsszínű tincsei ide-oda repdesnek. – Hozzányúlt valaki a hajadhoz, mióta legutoljára találkoztunk? – kérdezi szigorúan. – Ugye, emlékszel, hogy külön kértük, hagyd békén a hajadat.

– Igen! – vágom rá, és hálás vagyok, hogy megmutathatom, nem vettem félvállról, amit mondtak. – Senki sem vágta le a hajamat. Nem felejtettem el, hogy mit kértetek. – Ez persze így nem igaz. Inkább arról van szó, hogy a hajvágás kérdése sosem merült fel. Mióta hazajöttem, úgy hordtam a hajamat, ahogyan régen: egyetlen vastag copfba fogva.

Úgy tűnik, ezzel sikerül kiengesztelnem őket, mindhárman megpusztilnak, aztán leültetnek egy székre a szobámban. Szokás szerint megállás nélkül dumálnak, és nem törődnek vele, hogy figyelek-e, vagy sem.

Miközben Venia megcsinálja a szemöldökömet, Octavia felrakja a műkörmöket, Flavius pedig valami ragacsos cuccot dörzsöl a hajamba, meghallgatom a legfrissebb kapitóliumi híreket. Elmesélik, mekkora durranás volt a Viadal, hogy azóta minden olyan unalmas, és hogy az emberek már alig várják, mikor látogatunk el újra Peetával a fővárosba a Győzelmi Körút végén. Utána már nem kell sokat várni, hogy a Kapitólium hozzáfogjon a Nagy Mészárlás munkálataihoz.

– Hát nem izgi?

– Ugye tudod, hogy nagy mázlista vagy?

– A Viadalon aratott győzelmed utáni évben kapásból a Nagy Mészárláson lehetsz mentor!

Egymás szavába vágunk az izgatottságtól.

– Ja, igen – mondom közömbös hangon. Ennél többet nem tudok kinyögni. Mentornak lenni még egy átlagos

évben is kész rémálom. Nem tudok úgy elmenni a sulis előtt, hogy ne azon agyaljak, melyik srácot kell majd elkísérnem a jövő évi Viadalra. De hogy a helyzet még rosszabb legyen, jövőre rendezik a hetvenötödik Éhezők Viadalát, ami azt jelenti, hogy ez egyben egy Nagy Mészárlás is lesz. Az úgynevezett Suzanne Collins

35

Nagy Mészárlásokra huszonöt évente kerül sor. Ilyenkor a szokásosnál is nagyobb ünnepségekkel emlékeznek a körzetek vereségének évfordulójára, és persze a Viadal résztvevőinek is tartogatnak néhány meglepetést. Én persze még egy Mészárlást sem éltem meg. De az iskolában hallottam egy s mást. A második Nagy Mészárlásra például a Kapitólium azt találta ki, hogy a körzetek kétszer annyi gyereket küldjenek az arénába, mint egy átlagos Viadalon. A tanárok nem mentek bele a részletekbe, ami már csak azért is meglepő, mert a Tizenkettedik Körzet bajnoka, Haymitch Abernathy éppen abban az évben aratott győzelmet.

– Jó lesz, ha Haymitch összeszedi magát, mert a riporterek nem fogják békén hagyni – sipítja Octavia. Haymitch sosem beszélt nekem arról, hogy mit élt át az arénában. Én pedig sosem feszegettem a témát. Ha esetleg láttam is valaha annak a Viadalnak az ismétlését a tévében, amin Haymitch győzött, valószínűleg túl fiatal lehettem, mert egyáltalán nem emlékszem rá. De a Kapitólium nem hagyja, hogy Haymitch elfelejtse azt az évet. Bizonyos szempontból nem baj, hogy Peeta meg én együtt leszünk mentorok a Nagy Mészárlás alatt,

mert arra mérget mernék venni, hogy Haymitch végig ki lesz ütve.

Miután mindent megbeszéltek a Nagy Mészárlással kapcsolatban, az előkészítő csapat tagjai belefognak végtelenül sekélyes életük részletes taglalásába. Hogy ki mit pletykált számomra teljesen ismeretlen emberekről, hogy ki milyen cipőt vett legutóbb, majd végül Octavia hosszas fejtegetésbe kezd arról, mekkora hiba volt, hogy a születési buliján mindenki tolldíszes ruhában parádézott.

A szemöldököm ég, a hajam puha és selymes, a körmeim készen állnak a festésre. Úgy tűnik, egyelőre csak a kezemet és az arcomat kell megcsinálniuk, mert más úgysem fog látszani belőlem ebben a hideg időben. Flavius először a védjegyévé vált lila rúzzsal akarja kihúzni a számát, de amikor meglátja, hogy a többiek milyenre sminkelik az arcomat és lakkozzák a körmömet, végül inkább egy rózsaszín árnyalatot választ. A Cinna által megadott színpalettából is jól látszik, hogy ezúttal kislányosra vesszük a figurát, nem pedig dögösre. Nekem

Futótűz

36

mindegy. Úgysem tudnék meggyőzni senkit semmiről, ha megpróbálnék kihívóan viselkedni. Haymitch ezt már akkor világosan kifejtette, amikor felkészített a Viadal előtti interjúra.

Anya lép be a szobába, mintha kicsit zavarban lenne, és azt mondja, hogy Cinna megkérte, mutassam meg az előkészítő csapatnak, hogyan fonta be a hajamat az aratásnapra sorsoláskor. A többiek lelkesen fogadják az

ötletet, aztán árgus szemekkel, elmélyülten nézik a bonyolult hajfonási technikát. A tükörben látom, ahogy komoly képpel lesik anya minden mozdulatát, és hogy milyen lelkesek, amikor rájuk kerül a sor, hogy megpróbálják utána csinálni. Ami azt illeti, mindhárman olyan tisztelettudóan és kedvesen viselkednek anyával, hogy kicsit elszégyellem magam, amiért annyira lenézem őket. Ki tudja, hogy én milyen lennék, vagy hogyan beszélnék, ha a Kapitóliumban születek és nevelkedem? Talán nekem is az lenne a legnagyobb bajom, hogy a születési bulimra tolldíszes kosztümben jöttek a barátaim.

Miután kész a hajam, Cinnába botlok odalent a nappaliban, és már a puszta látványa is reményt önt belém. Ugyanolyan elegáns, mint mindig, egyszerű ruha van rajta, barna haja rövidre vágva, és csak a szemét húzta ki halvány aranyszínűre. Ahogy megöleljük egymást, alig bírom megállni, hogy el ne meséljem neki a Snow elnökkel folytatott beszélgetést. De erőt veszek magamon, elhatároztam ugyanis, hogy először Haymitchsel beszélek. Ő tudja a legjobban, hogy kit avathatok be a titokba. De Cinnával nagyon jól megértjük egymást. Az utóbbi időben sokat beszéltünk telefonon, ugyanis az új házban az is van. Ez azért vicces, hiszen alig akad ismerősünk, akinél bekötötték a telefont. Peetának van telója, de őt nem szoktam hívogatni. Haymitch évekkal ezelőtt kitepte a vezetéket a falból. Madge-nek, a barátnőmnek, aki mellesleg a polgármester lánya, szintén van telefonja otthon, de ha beszélgetni akarunk, inkább összefutunk valahol. Így aztán a beköltözésünk után csak elvétve használtuk a

készüléket. Aztán Cinna felhívott, hogy segítsen dolgozni a talentumomon.

A Viadal győzteseinek választani kell valami talentumot. A talentum az a tevékenység, amivel az ember a győzelem után foglalkozni kezd,

Suzanne Collins

37

mivel nem kell iskolába járnia vagy a körzet valamelyik ipari központjában güriznie. A talentum gyakorlatilag bármi lehet, amiről aztán riportot tudnak készíteni.

Peeta, mint kiderült, ügyesen fest, úgyhogy neki ez lett a talentuma. Hosszú éveken át díszítette cukormázzal a süteményeket és a tortákat a családi pékségükben. De most, hogy meggazdagodott, azt is megengedheti magának, hogy valódi festékekkel valódi vászonra fessen.

Nekem nincsen talentumom, hacsak nem számítjuk a vadászatot, ami viszont törvénybe ütközik. Szóba jöhetett volna még az éneklés, de inkább meghalok, mintsem hogy a Kapitólium kedvéért dalra fakadjak.

Anya próbálta felkelteni az érdeklődésemet egy sor különböző dolog iránt, kiválasztott néhány megfelelőnek látszó talentumot egy listáról, amit Effie Trinket küldött neki. Olyanok szerepeltek rajta, mint a főzés, a virágkötés és a fuvolázás. Nekem egyik sem jött be, Prim viszont mindháromban tehetségesnek bizonyult. Végül Cinna lépett közbe, és felajánlotta, hogy segít megfelelő mederbe terelni a ruhatervezés iránt érzett szenvedélyemet – ami már azért is nagy kihívást jelentett, mert a ruhatervezés világéletemben hidegen hagyott. De rábólintottam az ajánlatra, mert így

többet beszélhettem Cinnával, ráadásul megígérte, hogy ő majd mindent megcsinál helyettem.

Most különböző dolgokat helyez el a nappaliban: ruhákat, anyagokat, az általa tervezett ruhák rajzaival teli vázlatfüzeteket, aztán szemügyre vesz egy ruhát, amit elvileg én terveztem. – Hát, ahogy elnézem ezeket a ruhákat, elég ígéretes tehetség vagyok – jegyzem meg mosolyogva.

– Öltözz, te kis semmirekellő – mondja Cinna, és odadob nekem egy halom ruhát.

A ruhatervezés nem igazán hoz lázba, viszont imádom a ruhákat, amiket Cinna tervez nekem. Például ezeket is. Vastag, meleg szövetből készült, hosszú szárú, fekete nadrág. Kényelmes fehér ing. Puha, zöld, kék és szürke gyapjúfonálból kötött pulóver. Dögös bőrcsizma, ami nem nyomja az ujjamat.

– Ezt a szerkót is én terveztem? – kérdezem.

Futótűz

38

– Ezt még nem, de minden vágyad, hogy egyszer te tervezhesd a saját ruháidat, és olyan legyél, mint a példaképed, vagyis én – mosolyog Cinna. A kezembe nyom néhány lapot. – Ezeket akkor olvasd fel, amikor a ruhákat filmezik, és te nem látszol a képen. Próbálj lelkesnek tűnni.

Ekkor narancssárga parókában betoppan Effie Trinket, és figyelmeztet bennünket, hogy kapkodjuk magunkat, mert sűrű a programunk. Lenyom két puszt az arcomra, aztán int a tévéstábnak, hogy bejöhetnek, és elmagyarázza, hogyan álljak. Csak Effie-n múlt, hogy a Kapitóliumban mindenhol időben ott voltunk, ezért

aztán szó nélkül engedelmeskedem neki. Úgy ugrálok körbe a szobában, mint egy bábu, időnként felkapok egy-egy ruhát, és olyan semmitmondó megjegyzéseket teszek, hogy „Hát nem imádnivaló?” A hangmérnökök felveszik, ahogyan vidám hangon felolvasom a Cinna által előre megírt szöveget, amit aztán később a képek alá kevernek, végül kitessekelnek a szobából, hogy nyugodt körülmények között lefilmezhessék a ruhákat, amiket én... vagyis Cinna tervezett.

Prim korán hazaért a suliból a nagy esemény miatt.

Most a konyhában ácsorog, és egy másik stáb riporterének kérdéseire válaszol. Nagyon helyes az égszínkék ruhájában, ami kiemeli gyönyörű szemeit. Szőke haját egy a ruhához passzoló szalaggal kötötte össze. Kissé előrehajol, mintha fel akarna szállni.

Fényes fehér csizmájában olyan, mint...

Bumm! Mintha valaki tiszta erőből mellkason vágott volna. Persze senki sem ütött meg, de a fájdalom mégis olyan letaglózó, hogy hátratántorodom. Becsukom a szememet, és eltűnik Prim – a helyén Rutát látom, azt a tizenkét éves kislányt a Tizenegyedik Körzetből, akivel szövetséget kötöttem az Éhezők Viadalán az arénában. Úgy tudott repülni, mint egy madár, fáról fára szökkent, és még a legvékonyabb ágakban is meg tudott kapaszkodni. Ruta, akit nem tudtam megmenteni. Akit hagytam meghalni. Látom magam előtt, ahogy a földön fekszik, és a lándzsa a hasába fúródik...

Suzanne Collins

Vajon ki lesz a következő, akit nem tudok megvédeni a Kapitólium bosszújától? Ki hal meg legközelebb, ha nem sikerül teljesítenem Snow elnök kívánságát? Arra eszmélek, hogy Cinna megpróbál rám adni egy kabátot, ezért aztán felemelem a karomat, hogy megkönnyítsem a dolgát. Érzem, ahogy a szörme beburkol. Nem tudom megállapítani, milyen állapot prémje lehet. – Hermelin – mondja Cinna, amikor meglátja, hogy végigsimítom a kabát hófehér ujját. Bőrkesztyűt kapok. És egy vörös sálát. Valami furcsa holmit húznak a fülemre. – Újra divatba hozod a fülvédőt.

Gyűlölöm a fülvédőket. Nem hallasz bennük rendesen, és mióta az arénában fél fülemre megsüketültem, még jobban gyűlölöm ezeket a holmikát. Bár a Viadalt követően megműtötték a fülemet a Kapitóliumban, néha még mindig azon kapom magam, hogy azt próbálgatom, jól hallok-e.

Anyja siet oda hozzám, van valami a kezében. — Ez majd szerencsét hoz – mondja.

A díszítő az, amit Madge-től kaptam, mielőtt elindultam a Viadalra. Egy repülő fecsegőposzáta egy aranykarikában. Oda akartam adni Rutának, de nem fogadta el. Azt mondta, emiatt a díszítő miatt fogadott a bizalmába. Cinna feltűzi a sálamra.

Effie Trinket hangosan tapsol, majd így szól: – Figyelem, emberek! Mindjárt kezdődik az első tévéfelvétel, amikor a győztesek köszöntik egymást, mielőtt elindulnak a csodás körutazásra. Jól van, Katniss, te csak mosolyogj, ugye, jól látom, hogy izzadsz? – Azzal kilök az ajtón.

Egy pillanatig nem látok semmit a sűrűn hulló hó miatt. Aztán meglátom, ahogy Peeta kilép a házából. A fejemben Snow elnök szavai visszhangoznak: Engem győzzön meg! Nincs más választásom.

Arcomon széles mosollyal Peeta felé indulok. Aztán, mintha nem bírnék magammal, futni kezdek. Peeta elkap és megpörget, aztán megcsúszik – még nem tanult meg tökéletesen járni a műlábával –, és mindketten a hóba huppanunk, én vagyok felül, és hónapok óta először megcsókoljuk egymást. A rengeteg szőrme, a hópelyhek és rúzs eleinte nagyon zavar, de aztán megérezem a Peetából áradó

Futótűz

40

kiegyensúlyozottságot. És megértem, hogy nem vagyok egyedül. Hiába bántottam meg, nem fog leleplezni a kamerák előtt. Nem fog elárulni egy színlelt csókkal. Peeta továbbra is meg akar védeni. Ahogyan az arénában tette. A sírás fojtogat, ahogy belegondolok ebbe. Aztán talpra segítem, kesztyűbe bújtatott kezemmel belé karolok, és vidáman elindulok vele a célunk felé.

A nap hátralévő részéről csak homályos emlékeim maradnak: valahogy kimegyünk a vonathoz, elbúcsúzunk mindenkitől, a szerelvény kigördül az állomásról, aztán a régi csapat – Peeta, én, Effie, Haymitch, Cinna meg Peeta stylistja, Portia – együtt költi el az elképesztően finom ebédet Miután pizsamát meg egy nagy köntöst adnak rám, a saját luxusfülkémbe üldögélve várom, hogy a többiek

nyugovóra térjenek. Tudom, hogy Haymitch még órákig ébren lesz. Sötétedés után nem szeret aludni

Mikor úgy hallom, hogy az utasok elcsendesednek, belebújok a papucsomba, és elindulok Haymitch fülkéje felé. Sokáig kopogok, mire kiszól, hogy bemehetek. Olyan mogorván hunyorog, mintha már előre tudná, hogy rossz hírrel jövök.

– Mit akarsz? – kérdezi, én meg kis híján elájulok a borszagú leheletétől. Megint rendesen felöntött a garatra.

– Beszélünk kell – suttogom.

– Most? – kérdezi. Mire én bólintok. – Remélem, nem valami pizslicsáré dolog miatt zargatsz. – Haymitch vár, én pedig biztos vagyok benne, hogy minden szót felvesznek, amit ezen a vonaton kiejtünk a szánkon. – Nos? – mordul rám.

A szerelvény lassít, és nekem bevillan, hogy mi van, ha Snow elnök most is engem figyel. Nem hiszem, hogy különösebben örülne, amiért beavatom Haymitchet a titkunkba, és talán már ki is adta a parancsot, hogy öljenek meg. Végül kiderül, hogy csak tankolni állunk meg.

– Olyan levegőtlenek ezek a fülkék – mondom.

Ártalmatlannak hangzik a mondat, de látom, hogy Haymitch összehúzza a szemét. Megérti, mire célzok. – Tudom, mire van szükséged. – Elmegy mellettem, és elindul a folyosón az ajtó felé.

Suzanne Collins

41

Amikor sikerül kinyitnia, havat hord be a szél.

Haymitch leugrik a vonatról.

Egy kapitóliumi kísérő odasiet, hogy segítsen, de Haymitch barátságosan int neki, aztán tántorogva elindul. – Csak egy kis friss levegőt akarunk szippantani – mondja. – Egy perc, és jövünk.

– Elnézést. Kicsit becsípett – teszem hozzá mentegetőzve. – Majd én vigyázok rá. – Leugrom a lépcsőről, és botladozva elindulok Haymitch után. A papucsom átázik a hóban. Haymitch a vonat végéhez kísér, oda, ahol senki sem hallgathatja ki a beszélgetésünket. Aztán felém fordul.

– Na, mi van?

Mindent elmondok neki. Beszámolok az elnök látogatásáról, arról, hogy mit mondott Gale-lel kapcsolatban, és hogy mind egy szálig meghalunk, ha elszúrom a dolgot.

Haymitch elkomolyodik, és valahogy öregebbnek tűnik a vonat lámpájának piros fényében. – Akkor nem szűrhatod el.

– Ha segítenek nekem, hogy végig tudjam csinálni ezt az utazást... – kezdem.

– Nem, Katniss, nem csak erről az utazásról van szó – vág a szavamba Haymitch.

– Ezt hogy érti? – kérdezem.

– Ha sikerül is végigcsinálnod, néhány hónap múlva újra eljönnek majd, hogy mindnyájunkat elvigyenek a Viadalra. Téged, Peetát, ettől az évtől kezdve már ti is mentorok lesztek. És minden évben újra felkeresnek majd benneteket, hogy tudósítsanak a házasságotok részleteiről. Nincsen más választásod, Peetával kell leélned az életed.

Haymitch szavai valósággal letaglózhatnak. Akkor sem élhetnék Gale-lel, ha az lenne minden vágyam. És egyedül sem élhetek soha. Örökké szeretnem kell Peetát. A Kapitólium ragaszkodni fog ehhez. Mivel még csak tizenhat vagyok, néhány évig talán még anyával és Primmal maradhatok. De utána...

– Felfogtad, amit mondok? – kérdezi Haymitch.

Bólintok. Haymitch azt próbálja elmagyarázni, hogy egyetlen jövő létezik számomra, ha meg akarom óvni a szeretteimet, és életben akarok maradni. Nincs más választásom, hozzá kell mennem Peetához.

Futótűz

42

4

Csendben megyünk vissza a szerelvényhez. Megállunk a folyosón, a fürkém ajtaja előtt, Haymitch megveregeti a vállamat, és így szól: – Sokkal rosszabbul is járhattál volna. – Azzal elindul a fürkéje felé, és magával viszi a borszagot.

A fürkémben leveszem az átázott papucsot, az átnedvesedett köpenyt és pizsamát. A fiókokban van száraz ruha, de én inkább bemászom az ágyba, úgy, ahogy vagyok, fehérneműben. A sötétségbe bámulok, és Haymitch szavain töprengek. Minden, amit a Kapitólium elvárásairól és a Peetával közös jövőmről mondott, igaz, mint ahogyan az utolsó megjegyzése is. Persze, sokkal rosszabbul is járhattam volna, mint Peetával. De nem ez a lényeg. A Tizenkettedik Körzetben kevés dologról dönthet szabadon az ember, és ezek egyike éppen a házasság. Mindenki szabadon eldöntheti, hogy kivel akarja összekötni az életét. Aki

nem akar megházasodni, az nem házasodik meg, és kész. Engem pedig most ettől a jogomtól is megfosztottak. Azon töprengek, vajon Snow elnök ragaszkodik-e majd ahhoz, hogy gyerekeket szüljek Peetának. Ha igen, akkor a gyerekeinknek minden évben szembe kell nézni az aratásnap sorsolással. Ugye mekkora szenzáció lenne a két korábbi győztes gyermekét az arénában látni? Szerepeltek már a Viadalon korábbi győztesek gyermekei. Az ilyesmi mindig nagy feltűnést kelt, az emberek ilyenkor mindig arról pletykálnak, hogy ennek a családnak aztán nagyon nincs szerencséje. Ami azt illeti, elég gyakran előfordul, hogy ugyanabból a családból sorsolják ki a Viadal résztvevőit. Gale meg van róla győződve, hogy a Kapitólium manipulálja a sorsolásokat, hogy ezzel is fokozza a feszültséget.

Suzanne Collins

43

Tekintve, hogy már eddig is mennyi galibát okoztam, gyakorlatilag borítékolni lehet, hogy ki fogják sorsolni a gyerekeimet.

Ott van például Haymitch: agglegény, nincsen családja, azért piál, hogy felejtсен. Bármelyik nőt megkaphatta volna a körzetben. Mégis a magányt választotta. Nem is a magányt – az túl békésen hangzik. Inkább tökéletes elszigeteltségnek nevezném. Azért csinálta, mert – miután megjárta az arénát – tudta, hogy nem kockáztathatja meg a másik alternatívát? Nekem sikerült belekóstolnom ebbe a lehetőségbe, amikor meghallottam Prim nevét az aratásnap sorsoláson, és végignézttem, ahogyan kísétál a színpadra, ahol a halál

várta. Mint a nővére, átvehettem a helyét, anya viszont nem tehetett volna meg ezt.

Az agyam lázasan kutat valami kiút után. Nem hagyhatom, hogy Snow elnök erre a sorsra ítéljen. Még akkor sem, ha meg kell ölnöm magamat, hogy elkerüljem ezt a végzetet. Előtte azért még megpróbálom megúszni valahogy. Vajon mit szólnának, ha egyszer csak eltűnnék? Felszívódnék az erdőben, és többé sosem térnék vissza? Magammal tudnám vinni a szeretteimet, hogy új életet kezdjünk az erdő mélyén? Nem valószínű, hogy sikerülne, de azért nem is teljesen elképzelhetetlen a dolog.

Megrázom a fejemet, hogy magamhoz térjek. Nem ez a legmegfelelőbb pillanat, hogy ilyen eszelős szökési terveken agyaljak. Nekem most a Győzelmi Körútra kell összpontosítanom. Túl sok ember sorsa függ attól, hogy milyen alakítást nyújtok.

Már virrad, de én még mindig nem alszom, és hallom, hogy Effie bekopog a fülkém ajtaján. A fiókból előhalászok néhány holmit, felöltözöm, és átvonszoló magam az étkezőkocsiba. Azt hittem, az egész napot utazással töltjük, úgyhogy nem értem, miért nem alhatok addig, ameddig akarok, de aztán kiderül, hogy a ruha, ami előző nap volt rajtam, csak addig kellett, amíg eljutottunk az állomásig. Ma aztán tényleg kezelésbe vesz majd az előkészítő csapat.

– Miért? Úgyis olyan hideg van, hogy csak az arcom fog látszani -morgok.

– A Tizenegyedik Körzetben már nincsen olyan hideg – mondja Effie.

Futótűz

A Tizenegyedik Körzet. Az első megálló. Bármelyik másik körzetben szívesebben kezdenék, mivel Ruta itt élt. De a Győzelmi Körút nem így zajlik. Általában a Tizenkettedik Körzetből indul, aztán csökkenő sorrendben végigmegy a körzeteken, míg végül megérkezik az Elsőbe, majd utána a Kapitóliumba. A Viadal győztesének körzetét kihagyják, oda csak a kapitóliumi látogatást követően térnek vissza. Mivel a Tizenkettedik Körzetben általában nem szoktak nagy ramazurit csapni a győztesek tiszteletére – mindössze egy ebéddel ünnepelnek, és valami gyűlést tartanak a főtéren, amin a résztvevők többnyire látványosan unatkoznak –, ezért aztán a szervezők igyekeznek minél gyorsabban lezavarni a látogatást.

Suzanne Collins

Idén azonban – Haymitch győzelme óta első ízben – a Tizenkettedik Körzet lesz a körút utolsó állomása, és a Kapitólium állja majd az ünnepségek költségét.

Próbálom élvezni a finom kajákat, ahogyan Hazelle tanácsolta. A konyhai személyzet mindent megtesz, hogy a kedvemben járjon. A kedvencemet készítették: bárányragut aszalt szilvával, meg még egy csomó finomságot. Az asztalon narancslé és egy csésze gőzölgő forró csoki vár. Jól bekajálok, az étel fenséges, de valahogy mégsem esik igazán jól. És az is eléggé bosszant, hogy csak Effie meg én jelentünk meg a reggelinél.

– A többiek hol vannak? – kérdezem.

– Ki tudja, Haymitch merre kószál? – feleli Effie. Az igazat megvallva, Haymitchre nem is számítottam, mert ha jól sejtem, még csak most készülődik lefekvéshez. – Cinna sokáig dolgozott, hogy összeállítsa a ruhatáradat. Több mint száz ruhát választott ki neked. Az estélyi ruháid egyszerűen csodálatosak. Peeta csapata pedig valószínűleg még az igazak álmát alussza.

– Neki nem kéne készülődni? – kérdezem.

– Nem annyit, mint neked – feleli Effie.

Ezt vajon hogy érti? Talán arra céloz, hogy az egész délelőttömet szőrtelenítéssel tölthetem, miközben Peeta jól kialussza magát? Ez eddig nem jutott eszembe, de ha jól emlékszem, a Viadal előtt a fiúk egy része nem szőrteleníttette magát, a lányok viszont kivétel nélkül mind. Emlékszem, amikor megfürdettem Peetát a patakban. Világosszőke volt a testén a szőr, de ez csak azután derült ki, hogy lemostam róla a sarat és a vért. Egyedül az arca volt sima. A fiúknak nem nőtt szakálla, pedig nem egy akadt köztük, aki elég idős volt már. Kíváncsi lennék, hogyan csinálták.

Bár én is elég ramatyul érzem magam, az előkészítő csapat szemmel láthatólag még nálam is rosszabb állapotban van; döntik magukba a kávé, és rikító színű kis tablettákat tömnek a szájukba. Amennyire én tudom, ezeket az arcokat mozdonnyal sem lehet kivontatni az ágyikójukból déli tizenkettő előtt, hacsak nincs vészhelyzet, mint például ma, amikor szőrteleníteni kell a lábamat. Pedig úgy örültem,

Futótűz

amikor a Viadal után végre visszanőtt. Annak a jelét láttam benne, hogy a dolgok talán végre visszazökkennek a rendes kerékvágásba. Végigsimítom a lábamat borító pihét, aztán átadom magam a csapatnak. Ezúttal egyiküknek sincs kedve cseverészni, így aztán hallgathatom, ahogy a szőrszálak kiszakadnak a tüszőből. Bele kell ülnöm egy kád sűrű, kellemetlen szagú oldatba, az arcomat és a hajamat pedig különböző krémekkel kenik be. Ezután még két további fürdő vár rám más – kevésbé orrfacsaró szagú – kotyvalékokban. Addig húzkodják a szőrt, addig dörzsölnek és masszíroznak, addig kenetetnek mindenféle krémekkel, míg végül teljesen kikészül a bőröm.

Flavius felemeli az államát, és sóhajt. – Szégyen és gyalázat, hogy Cinna nem engedi, hogy hozzád nyúljunk.

– Pedig tényleg igazán különlegessé tudtunk volna varázsolni téged -teszi hozzá Octavia.

– Majd ha idősebb lesz – jegyzi meg Venia mogorván. – Akkor muszáj lesz megengednie nekünk.

Mégis mit? Hogy úgy felfújják az ajkamat, mint Snow elnöknek? Hogy kitetoválják a mellemet? Hogy bíborvörösre fessék a bőrömet és drágaköveket ültessenek bele? Hogy görbe karmokat szereljenek az ujjamra? Vagy macskabajuszt az arcomra? Csomó ilyen – vagy még furább – cuccot láttam a kapitóliumi embereken. Valószínűleg fogalmuk sincs, hogy milyen bizarnak látjuk őket.

A gondolat, hogy az előkészítő csapat kiélheti rajtam legmerészebb divathóbortjait, csak tovább szaporítja gyötrelmeimet: minden porcikám sajog, kialvatlan

vagyok, belekényszerítenek egy házasságba, és közben egyfolytában azon parázom, hogy mi lesz, ha nem tudok eleget tenni Snow elnök követeléseinek. Mire sikerül elvergődnöm az étkezőkocsiba – ahol Effie, Cinna, Portia, Haymitch és Peeta már nélkülem hozzáfogott az ebédhez olyan nyomott hangulatban vagyok, hogy nincs kedvem beszélgetni. A többiek a kajáról áradoznak, meg hogy milyen jókat lehet aludni a vonaton. Mindenki izgatott a körút miatt. Haymitch kivételével. Egy muffint majszolgat, és látszik a fején, hogy másnapos. Én sem vagyok igazán éhes, talán mert reggel annyira bekajáltam –

Suzanne Collins

47

vagy a rosszkedvem miatt. Elöttem egy tányér finom erőleves, de csak egy-két kanállal eszem belőle.

Képtelen vagyok Peetára – jövődöbeli férjemre – nézni, pedig tudom, hogy ő aztán végképp nem tehet semmiről.

A többieknek is feltűnik, hogy nincs valami jó kedvem, próbálnak bevonni a beszélgetésbe, de nem hagyom magam. Egyszer csak fékez a vonat. A pincérünk jelenti, hogy ezúttal nem tankolni álltunk meg, hanem elromlott valami alkatrész, és ki kell cserélni. Legalább egy óráig állni fogunk. A hírtől Effie valósággal pánikba esik. Előkapja a programtervet, és számolgatni kezd, hogy a késés hogyan befolyásolja majd hátralévő életünk minden eseményét. Egy darabig hallgatom, de aztán tele lesz vele a hócipőm.

– Ez senkit sem érdekel, Effie! – csattanok fel. Az asztalnál ülők döbbenten bámulnak rám, még Haymitch

is, akiről pedig azt hittem, hogy a pártomat fogja majd, mivel Effie őt is mindig az örületbe kergeti. – Akkor sem érdekel senkit – mondom, aztán felkelek, és faképnél hagyom őket.

Hirtelen olyan fojtogató lesz a levegő a vonaton, nekem pedig felkavarodik a gyomrom. Megtalálom a kijáratot, feltéptem az ajtót – megszólal valami riasztó, de nem törődöm vele –, és ahogy leugrom a vonatról, arra számítok, hogy hóra érkezem. De a levegő langyos és friss. Itt még mindig zöldellnek a fák. Vajon mekkora utat tehattünk meg egy nap alatt? Elindulok a sínek mentén, hunyorgok az éles napfényben, és már bánom, hogy olyan gorombán viselkedtem Effie-vel. Hiszen ő nem tehet arról, hogy ilyen szorult helyzetben vagyok. Vissza kellene mennem, hogy bocsánatot kérjek. A kirohanásom durva modortalanság volt, és Effie nagyon érzékeny az ilyesmire. De a lábam visz tovább a sínek mentén, és már elhagyom a szerelvény utolsó kocsiját. Egy órát fog állni a vonat. Akár húsz percig baktathatok egy irányba, és ha akkor visszafordulok, még bőven marad időm, hogy visszaérjek indulásig. Mégsem megyek tovább, pár száz méter után lerogyok a földre, és csak üldögélek a messzeségbe meredve. Ha nálam lenne az íjam meg a nyílám, vajon tovább mernék menni?

Futótűz

48

Nemsokára lépéseket hallok a hátam mögül. Haymitch lesz az, azért jön, hogy lekapjon a tíz körmömről. Megérdemlem, hogy leszúrjon, de akkor sincs kedvem végighallgatni. – Ha lehet, kíméljen meg a

kiselőadástól, Haymitch – figyelmeztetem a lábam melletti gazcsomót bámulva.

– Majd rövidre fogom a mondandómat – szólal meg Peeta, és leül mellém.

– Azt hittem, Haymitch az – mondom.

– Nem, Haymitch még a muffinját majszolja. – Nézem, ahogyan Peeta elhelyezi a műlábát. – Bal lábbal keltél, mi?

– Á, hagyjuk – mondom.

Peeta mély lélegzetet vesz. – Figyelj, Katniss, már régóta szerettem volna beszélni veled arról, ahogyan a vonaton viselkedtem. Mármint a Viadal után. Hazafelé. Tudtam, hogy van valami közted és Gale között. Már azelőtt féltékeny voltam rá, hogy hivatalosan megismertelek volna. Önző voltam, hogy azt hittem, ha hazatérünk, minden ott folytatódik majd, ahol a Viadalon abbahagytuk. Sajnálom.

A bocsánatkérés meglepetésként ér. Az igaz, hogy Peeta megutált, miután bevallottam neki, hogy a Viadalon csak eljátszottam, hogy beleszerettem. De ezt nem róhatom fel neki. Az arénában mindent beleadtam, hogy minél hitelesebben alakítsam a szerelmes tinilány szerepét. Őszintén bevallom, voltak pillanatok, amikor magam sem tudtam eldönteni, mit érzek valójában Peeta iránt. Sőt, ami azt illeti, még most sem igazán tudom.

– Én is sajnálom – mondom. Bár nem tudom, miért is kérek bocsánatot. Talán attól félek, hogy tényleg kiakasztom szegény Peetát.

– Te csak ne sajnálj semmit. Megmentetted mindkettőnk életét. De nem akarom így folytatni, hogy levegőnek nézzük egymást, de ha feltűnik egy kamera a színen,

egyből összeborulunk. Szóval az jutott eszembe, hogy ha leállítom magam, és nem játszom tovább a sértettet, talán lehetünk még barátok – mondja.

Benne van a pakliban, hogy minden barátom holtan végzi, de ha visszautasítom Peetát, azzal még nem tudom megvédeni. – Oké –

Suzanne Collins

49

mondom. És Peeta ajánlatától máris jobb kedvem lesz. Nem érzem magam olyan kétszínűnek. Jó lett volna, ha azelőtt megkeres, hogy megismerem Snow elnök terveit, és megtudom, hogy számunkra a barátság többé már nem választás kérdése. Ettől függetlenül örülök, hogy újra beszélő viszonyban leszünk.

– Elárulod, mitől vagy ilyen morcos? – kérdezi.

Nem mondhatom el neki. A lábammal a gazt rugdalom.

– Jó, akkor kezdjük az elején. Te nem találsz furcsának, hogy képes lennél kockára tenni értem az életedet, de közben azt sem tudom, melyik a kedvenc színed? – kérdezi Peeta.

Lassan mosolyra húzom a számát. – A zöld. És a tiéd?

– Nekem a narancssárga – mondja.

– A narancssárga? Mint Effie haja? – hökkenek meg.

– Kevésbé rikító árnyalatban – mondja. – Inkább mint a... naplemente.

Naplemente. Rögtön megjelenik előttem a lenyugvó nap karimája, és a narancssárga különböző árnyalataiban szikrázó égbolt. Gyönyörű. Eszembe jut a sütemény a cukormázzal rajzolt tigrisliliommal a tetején, és most, hogy újra beszélő viszonyban vagyunk, alig bírom megállni, hogy ne meséljem el részletesen Peetának

Snow elnök látogatását. De tudom, hogy Haymitch nem örülne neki. Így aztán inkább tovább beszélgetünk a semmiről.

– Azt tudtad, hogy mindenki egyfolytában a festményeidről áradozik? Sajnálom, hogy egyiket sem láttam még – mondom.

– Hát, ha tényleg kíváncsi vagy, magammal hoztam egy egész vagonnyit – azzal feltápászkodik, és a kezét nyújtja, hogy felhúzzon. – Gyere.

Jó érzés, ahogy újra összekulcsolódnak az ujjaink, az pedig még jobb, hogy mindez nemcsak a színjáték kedvéért, hanem igazi barátságból történik. Kéz a kézben megyünk vissza a vonathoz. Az ajtóban eszembe jut valami. – Bocsánatot kell kérnem Effie-től.

– Nyugodtan vidd csak túlzásba a dolgot – javasolja Peeta mosolyogva.

Futótűz

50

Visszamegyünk az étkezőkocsiba – a többiek még mindig nem fejezték be az ebédet –, és bocsánatot kérek Effie-től. Úgy érzem, erősen eltúlzom a bocsánatkérést, de Effie mércéjével mérve valószínűleg épphogy megütöm azt a minimumot, amivel egy ilyen súlyos modortalanságot ellensúlyozni illik. Becsületére legyen mondvá, szó nélkül megbocsát. Azt mondja, tisztában van vele, mekkora nyomás nehezedik rám. És arról is csak egy ötperces kiselőadást kell meghallgatnom, hogy valakinek muszáj ügyelni a programterv betartására.

Úgy fest, ennyivel meg is úsztam.

Miután Effie befejezi mondandóját, Peeta átmegy velem egy másik kocsiba, hogy megmutassa a festményeit.

Nem tudom, hogy mire számítottam. Talán a süteményt díszítő virágokra, csak nagyobb változatban. De a képeken valami egészen más van. Peeta a Viadalt festette meg.

Egyik-másik képről nem tudnám megmondani, mit ábrázol, ha nem lettem volna ott mellette az arénában. A barlang repedéseiből csöpögő vizet. A kiszáradt tómedret. A gumók és gyökerek után kutató két kezét, Peeta kezeit. De megfestett olyan jeleneteket is, amiket a Viadal bármelyik nézője felismerne. A Bőségszarunak nevezett hatalmas aranykürtöt. Clove-ot, amint a kabátja belsejébe rakja a késeit. Egy muttot, vagyis mutánst, a szőke, zöld szemű Glimmert, amint vicsorogva ránc ront. És engem. Rengeteg képet festett rólam. Ahogy a fa tetején ülök. Ahogy kiterítem az ingét a patak lapos köveire. Ahogy ájultan heverek a vértócsában. De van egy kép, amit nem tudok hová tenni, talán ilyennek látott, amikor lázasan feküdt a barlangban: valami ezüstös-szürke ködből bukkanak elő, aminek pont olyan az árnyalata, mint a szememnek.

– Na, hogy tetszenek? – kérdezi.

– Utálom őket – vágom rá. Szinte érzem a vér és a mocsok szagát, a mutáns bűzös leheletét. – Minden erőmmel azon vagyok, hogy végre elfelejtsem, ami az arénában történt, erre te mindent eszembe juttatsz a képeiddel. Hogyan tudod ilyen pontosan felidézni ezeket a szörnyűségeket?

Suzanne Collins

51

– Minden éjjel ezekről álmodom – mondja.

Tudom, miről beszél. A rémálmok – amelyek a Viadal előtt sem voltak ismeretlenek számomra – rám törnek, amint lehunyom a szemem, és elalszom. De a régi, jól ismert rémálmom, amelyikben apám felrobban a bányában, már ritkábban kísért. Helyette különböző változatokban újra meg újra átélem az arénában történt borzalmakat. A Ruta megmentésére tett, kudarcra ítélt kísérletet. Amikor Peeta kis híján elvérzett. Amikor Glimmer zöld gennytől felfűvódott teste szétmállott a kezeim közt. Amikor Catót elkapták a mutánsok. Ezek a rémálmok kísértének leggyakrabban. – Én is. És ez segít? Mármint, hogy megfested őket?

– Nem tudom. Azt hiszem, már nem félek annyira, amikor esténként lefekszem aludni... legalábbis ezt próbálom bemesélni magamnak -mondja. – De a rémálmok nem szűntek meg.

– Lehet, hogy soha nem is fognak. Haymitchet a mai napig rémálmok gyötrik. – Haymitch ugyan sosem mesélt erről, de biztos vagyok benne, hogy ezért nem mer sötétben aludni.

– Meglehet. De én azért jobban szeretek fogkefével a kezemben ébredni, mint késsel – mondja Peeta. – Szóval tényleg utálod a festményeimet?

– Igen. Pedig fantasztikusak. Komolyan mondom – teszem hozzá. Mert tényleg azok. Mégsem akarom tovább nézni őket. – Kíváncsi vagy az én talentumomra? Cinna szenzációs munkát végzett.

– Majd később – nevet Peeta. Akkor a vonat rándul egyet, és elindul, a táj elsuhan az ablak előtt. – Hoppá, mindjárt megérkezünk a Tizenegyedik Körzetbe. Gyere, nézzük meg.

Átmegyünk a szerelvény végébe. Az utolsó kocsi székekkel és kanapékkal van tele, de a legcsodálatosabb az egészben, hogy a hátsó ablakokat fel lehet húzni. Olyan érzés, mintha a szabadban lennél, a friss levegőn, és közben kitárul előtted a táj. A hatalmas legelőkön tehéncsordák. Annyira más, mint a mi sűrű erdővel borított otthonunk. A vonat lassít, és már azt hiszem, megint megállunk, amikor egy égbe nyúló kerítéshez érünk. A kerítés legalább tíz méter magas, a tetején szöges dróttal, ehhez képest a Tizenkettedik Körzet kerítése kész röhej.

Futótűz

52

Ez alatt aztán biztos nem lehet átmászni, innen senki sem lóghatna ki az erdőbe vadászgatni. Aztán megpillantom az egymástól egyenlő távolságra elhelyezett őrtornyokat a fegyveres őrökkel, és arra gondolok, mennyire nem illenek ezek a ronda építmények erre a vadvirágoktól tarkálló mezőre.

– Ez aztán nem semmi – jegyzi meg Peeta.

Ruta mesélt róla, hogy a Tizenegyedik Körzetben sokkal keményebben betartatják a szabályokat. De ez, amit itt látok, minden képzeletet felülmúl.

Ameddig a szem ellát, hatalmas gabonatóblák sorakoznak. A napsütés ellen szalmakalappal védekező férfiak, nők és gyerekek felegyenesednek és felénk fordulnak, kihasználják a lehetőséget, hogy kinyújtóztathassák a hátukat, amíg a vonat elgördül előttük. A távolban gyümölcsösöket látok, és eszembe jut, hogy talán Ruta is ott dolgozott, leszedte a gyümölcsöt a fák legvékonyabb ágairól. Itt-ott

viskókból álló kis telepek. Ezekhez a kalyibákhoz képest a Perem kunyhói kacsalábon forgó paloták. Az épületek kihaltak tűnnek. Az aratásnál mindenkre szükség van. És a gabonaföldek csak nem akarnak véget érni. Fel sem tudom fogni, mekkora lehet a Tizenegyedik Körzet.

– Mit gondolsz, hányan laknak itt? – kérdezi Peeta. Megrázom a fejemet. A suliban csak annyit mondtak a Tizenegyedikről, hogy hatalmas. A lakosság számát nem határozták meg pontosan. De az biztos, hogy az aratásnap sorsoláson – amit a tévében is közvetítenek – csak kis része jelenik meg a körzetben lakó gyerekeknek. Vajon hogyan lehet ez? Talán elősorsolásokat rendeznek? Előre kiválasztják a győzteseket, és úgy intézik a dolgot, hogy biztosan ott legyenek a tömegben. Hogyan történhetett, hogy amikor kihúzták Ruta nevét, az égvilágon senki nem jelentkezett a helyére?

Egy idő után nagyon unom már ezeket a hatalmas, végtelenbe vesző mezőket. Ezért amikor Effie odajön, hogy menjünk öltözködni, nem ellenkezem.

Visszamegyek a fülkémbe, és hagyom, hogy az előkészítő csapat megcsinálja a hajamat és kisminkeljen. Cinna egy

Suzanne Collins

53

levélmotívumokkal díszített, csinos, narancssárga ruhát hoz. Eszembe jut, hogy Peetának biztosan nagyon bejön majd ez a szín.

Effie összeterel bennünket Peetával, és még egyszer utoljára átveszi velünk az aznapi programot. Vannak

olyan körzetek, ahol a győzteseknek végig kell lovagolniuk a városokon, miközben a helybeliek köszöntik őket. De a Tizenegyedik Körzetben – talán azért, mert a hatalmas távolságok miatt nincsenek rendes városok, vagy azért, mert nem tudják nélkülözni a munkásokat aratás idején – csak a főtéren kell megjelenünk. A Törvényszék hatalmas márványépülete előtt. Az egykor impozáns építmény mostanra eléggé lepusztult. Még a tévében is látni az omladozó vakolatú homlokzaton felkúszó borostyánt, a beszakadt tetőt. A teret üres kirakatú, elhagyatott üzletek szegélyezik. Az biztos, hogy a Tizenegyedik Körzet jómódú polgárai nem itt laknak.

Az egész műsort azon a szabadtéri színpadon fogjuk előadni, amit Effie csak úgy emleget, a „veranda”, és a bejárati ajtó, illetve a lépcső között helyezkedik el, egy oszlopok által tartott, cseréppel fedett tető alatt. Először bemutatnak minket, majd a Tizenegyedik Körzet polgármestere felolvas egy beszédet a tiszteletünkre, mi pedig elmondjuk a Kapitólium által előre megírt hálálkodást. Ha egy győztesnek az adott körzetből voltak szövetségesei a Viadal résztvevői közt, nem árt, ha ilyenkor külön megemlékezik róluk. Kellene néhány szót szólnom Rutáról, és Threshről is, de valahányszor nekiláttam, hogy megírjam a beszédemet, a végén mindig csak az üres lap bámult vissza rám. Nem tudok úgy beszélni róluk, hogy ne érzékenyüljek el. De szerencsére Peeta írt valami rövid szöveget, ami – néhány apró változtatással – mindkettőnknek megfelel. Az ünnepély végén átadnak nekünk egy plakettet, aztán

visszavonulunk a Törvényszék épületébe, ahol a díszvacsorát tartják.

Ahogy a vonat begördül a Tizenegyedik Körzet vasútállomására, Cinna még elvégzi az utolsó simításokat a ruhámon, a narancssárga hajszalagomat aranyszínűre cseréli, és felerősíti a ruhámra a fecsegőposztás dísztűt, amit az arénában is viseltem. A peronon nem vár minket fogadóbizottság, csak egy nyolctagú békeőrsztag, akik beternelnek bennünket egy páncélozott furgonba. Ahogy az ajtó hangos

Futótűz

54

kattanással bezárul mögöttünk, Effie sértetten megjegyzi: – Mintha közönséges bűnözők lennénk. Nem mindannyian, Effie, mondom magamban. Csak én. A jármű begördül velünk a Törvényszék hátsó udvarára. Gyorsan beternelnek bennünket az épületbe. Fenséges ételek illata csapja meg az orromat, de még így is érzem a penész és a rothadás szagát. Kísérőink nem hagynak időt a nézelődésre. Ahogy egymás mögött felsorakozunk a kijárat előtt, a téren elhelyezett hangszórókból felharsan a himnusz. Valaki egy mikrofont erősít a ruhámra. Peeta megfogja a bal kezemet. Miközben nyikorogva kitárulnak a hatalmas ajtók, a polgármester bemutat bennünket a közönségnek.

– Aztán mosolyogni ám! – mondja Effie, és gyengéden oldalba bökk. A lábunk mintha magától indulna előre. Eljött a pillanat. Itt az idő, hogy mindenkit meggyőzzek, mennyire bele vagyok zúgva Peetába, hasít belém a felismerés. Az ünnepség elég feszített tempóban zajlik

majd, úgyhogy fogalmam sincs, hogyan csináljam. Nem lesz idő csókolózni, de talán össze tudok hozni egy kis smárolást.

Hangos tapssal fogadnak, de a Kapitóliumban szokásos éljenzés, bekiabálás és füttykoncert elmarad. Átvágunk az árnyas verandán egészen a tető széléig, és megállunk a széles márványlepcső tetején a vakító napfényben.

Miután a szemem hozzászokik a fényhez, észreveszem, hogy a téren álló épületek homlokzatát hatalmas zászlókkal takarták le, hogy ne látsszon, milyen ramaty állapotban vannak. A tér zsúfolásig megtelt, de a körzet lakóinak még így is csak elenyésző része jelent meg.

A színpad előtt, szokás szerint, külön kis dobogót állítottak fel a Viadalon elhunyt résztvevők hozzátartozóinak. Thresh családjából csak egy hajlott hátú öregasszony és egy magas, erős lány jött el, ez utóbbi feltehetően a nővére lehet. Ruta hozzátartozói... Nem készültem fel a Ruta családjával való találkozásra. A szülei arcáról sugárzik a fájdalom. Öt testvére – mind fiatalabb nála – nagyon hasonlít rá. Ugyanolyan
Suzanne Collins

55

aprók és törékenyek, ugyanolyan élénk, barna szemük van. Olyanok így együtt, mint egy sötét tollú madarakból álló kis raj.

Miután a taps elhal, a polgármester elmondja a beszédét. Két kislány lép hozzánk hatalmas virágcsokrokkal. Peeta elmondja az előre megírt válasz első felét, aztán azon kapom magam, hogy mozog az ajkam, és befejezem a beszédet. Szerencsére anya és Prim úgy

begyakoroltatták velem a szöveget, hogy ha álmomból riasztanak fel, akkor is el tudom mondani.

Peeta egy kis papírra felírt még néhány dolgot, de végül nem veszi elő a zsebéből a fecnit. Helyette inkább a rá jellemző világos és megnyerő stílusban arról beszél, hogy Thresh és Ruta bejutott a nyolc közé, arról, hogy nekik köszönhetem az életemet – és következésképpen ő is –, meg arról, hogy azért, amit értünk tettek, örökké az adósuk maradunk. Aztán habozik kicsit, mielőtt hozzátesz még valamit, amit eredetileg nem írt le.

Talán, mert azt hitte, hogy Effie úgyis kihúzatná vele. – Tudjuk, hogy ez nem kárpótolja őket szeretteik elvesztéséért, de hálánk jeléül szeretnénk felajánlani, hogy a Viadal győzteseinek járó jutalomból egyhavi összeget életünk végéig minden évben a Tizenegyedik Körzet gyászoló családjai kapjanak meg.

A bejelentést a tömeg döbbent morajlása követi. Amit Peeta tett, példa nélkül álló a Viadal történetében. Még abban sem vagyok biztos, hogy a törvények lehetővé teszik. Valószínűleg Peeta sem tudja, és direkt nem kérdezte meg előre, nehogy kiderüljön, hogy tilos. Ami a családokat illeti, döbbenten bámulnak minket. Az életük örökre megváltozott Thresh és Ruta halálával, de ez az ajándék újabb fordulatot hoz majd. A győztesek egyhavi jutalmából egy család simán megél egy évig. Amíg mi élünk, többé nem fognak éhezni.

Peetára pillantok, aki szomorúan visszamosolyog rám. Haymitch szavai visszhangoznak a fejemben: Sokkal rosszabbul is járhattál volna. Per pillanat elég nehéz elképzelni, hogyan járhatnék még ennél jobban. Ez az

ajándék... tökéletes. Így aztán nem tűnik erőltetettnek, amikor lábujjhegyre állok, és megcsókolom Peetát.

A polgármester előrelép, hogy átadja Peetának meg nekem a plakettet, ami akkora, hogy le kell tennem a csokrot, hogy át tudjam

Futótűz

56

venni. Az ünnepség már a végéhez közeledik, amikor észreveszem, hogy Ruta egyik húga engem bámul. Úgy kilencéves lehet, és mintha Ruta kiköpött mását látnám, még az is ugyanolyan, ahogy a karját a testétől kissé eltartja. A jutalommal kapcsolatos jó hír ellenére a kislány nem tűnik boldognak. Szemrehányóan néz rám. Talán azért, mert nem mentettem meg Rutát?

Nem. Inkább azért néz így, mert még mindig nem köszöntem meg Rutának, amit tett, ugrik be hirtelen. Elönt a szégyen hulláma. A kislánynak igaza van. Mégis hogy állhatok ki eléjük anélkül, hogy bármit mondanék, hogyan hagyhatom, hogy végig Peeta beszéljen? Ha Ruta nyert volna, most biztosan megénekelné a halálomat. Eszembe jut, hogy az arénában virágokkal borítottam be a holttestét, mert biztos akartam lenni abban, hogy nem marad észrevétlen a halála. De az a gesztus semmit sem jelent, ha most nem teszek rá még egy lapáttal.

– Várjanak! – mondom, és a plakettet a mellemhez szorítva előrebotladozom a színpad szélére. Bár a beszédemre kijelölt idő rég lejárt, úgy érzem, muszáj még mondanom valamit. Adósa vagyok ezeknek az embereknek. És ha a teljes nyereményemet felajánlottam volna a gyászoló családoknak, akkor sem

tehetném meg, hogy itt és most néma maradok. –
Várjanak, kérem! – Nem tudom, hogyan kezdjek bele,
de ahogy megszólalok, valósággal áradnak belőlem a
szavak, mintha már régóta ott formálódtak volna a
fejemben.

– Szeretnék hálát mondani a Tizenegyedik Körzet
kiválasztottjainak – mondom. Thresh hozzátartozóira
pillantok, a két nőre. – Csak egyszer beszéltem
Threshsel. De az a beszélgetés elég hosszú volt ahhoz,
hogy megmentse az életemet. Nem ismertem őt, de
mindig is nagyra tartottam. Az ereje miatt. És azért,
mert csak a saját szabályai szerint volt hajlandó játszani
a Viadalon. A Hivatásosak kezdettől fogva
megpróbálták beszervezni a csapatukba, de Thresh nem
állt be közéjük. És azért nagyon tisztelem őt.
Az öregasszony – talán Thresh nagymamája lehet? –
most először néz fel, és valami mosolyféle játszik az
ajkán.

Suzanne Collins

57

A tömeg síri csendben hallgatja a szavaimat, el sem
tudom képzelni, hogyan bírnak így hallgatni. Még a
lélegzetüket is visszafojtják.

Aztán Ruta családja felé fordulok. – Rutát viszont
ismertem, és úgy érzem, örökké velem marad. Minden
gyönyörű dologról ő jut eszembe. Őt látom a sárga
virágokban, amik a Réten, a házam mellett nőnek. Őt
látom a fák ágain éneklő fecsegőposzátákban. És őt
látom a húgomban, Primben is. – Elcsuklik a hangom,
de mindjárt a végére érek a mondandómnak. – És
mindnyájuknak köszönöm a kenyeret.

Csak állok ott, megtörtnek és kicsinek érzem magam, ahogy a sok ezer szempár rám szegeződik. Sokáig semmi sem történik. Aztán valahonnan a tömegből valaki elfütyüli Ruta négy hangból álló fecsegőposzátdalát. Amelyikkel a munkanap végét jelezték a gyümölcsöskertekben. Amelyikkel az arénában jeleztük egymásnak, hogy biztonságban vagyunk. Mire a dal véget ér, meglátom, hogy ki fütyült: egy ráncos öregember kifakult piros ingben és kezeslábasban, összetalálkozik a tekintetünk.

Ami ezután történik, nem lehet véletlen. Túl gördülékenyen megy minden, túl nagy az összhang, hogy az akció spontán legyen. Ekkor ugyanis a tömegben mindenki a szájára szorítja bal kezének középső három ujját, majd kinyújtja felém a karját. A Tizenkettedik Körzetben ezzel a jellel szoktak elköszönni egymástól az emberek, és én is így vettem végső búcsút Rutától az arénában.

Ha nem beszéltem volna Snow elnökkel, valószínűleg könnyekig meghat ez a gesztus. De mivel még a fülemben csengenek a szavai, hogy próbáljam lecsillapítani a lázongó körzeteket, rémülettel tölt el, amit látok. Mit szól majd hozzá az elnök, hogy így köszöntik az emberek azt a lányt, aki szembe mert szállni a Kapitóliummal?

Csak most értem meg, milyen hatása lehet annak, amit tettem. Nem direkt csináltam – csak a hálámat szerettem volna kifejezni, mégis a tűzzel játszottam. A Tizenegyedik Körzet lakói ugyanis fellázadtak. Nekem pedig pont az lenne a feladatom, hogy megakadályozzam ezt.

Azon agyalok, hogy mit mondjak, amivel semmissé tudom tenni az imént történeteket, de a halk kattánásból tudom, hogy kikapcsolták a mikrofonomat, és hogy a polgármester veszi át a dolgok irányítását.

Futótűz

58

Peeta meg én még egyszer meghajolunk az éljenző tömeg előtt. Aztán Peeta az ajtó felé terel, és szemmel láthatólag sejtelve sincs róla, hogy mekkora bajban vagyunk.

Furán érzem magam, muszáj megállnom egy pillanatra. Mintha napsugarak táncolnának a szemem előtt. – Jól vagy? – kérdezi Peeta.

– Kicsit szédülök. Olyan erősen tűzött a nap – mondom. Megpillantom Peeta kezében a virágokat. – Otthagytam a csokromat – motyogom.

– Visszamegyek érte – ajánlja Peeta.

– Ne fáradj, majd én – mondom.

Ha nem állok meg, ha nem hagyom ott a csokrot, akkor mostanra már beértünk volna a Törvényszék biztonságot jelentő épületébe. Ehelyett azonban a félhomályos verandán állva valami szörnyűségnek leszünk szemtanúi.

Két Békeőr felvonszolja a lépcső tetejére az öregembert, aki az ünnepség végén elfütyülte Ruta dalát.

Letérdepeltetik a tömeg előtt. És golyót röpítenek a fejébe.

Suzanne Collins

59

5

Abban a pillanatban, ahogy az öregember a földre rogy, fehér egyenruhás Békeőrök állják körül, hogy eltakarják. A katonák, automata fegyverrel kezükben, a hátsó ajtó felé terelnek bennünket.

– Hé, megyünk már! – kiáltja Peeta a Békeőrnek, aki engem lökdös. – Felfogtuk, rendben? Gyere, Katniss! – Peeta átkarol, és visszakísér a Törvényszék épületébe. A Békeőrök pár lépéssel lemaradva követnek minket.

Amint belépünk az épületbe, bevágják mögöttünk az ajtókat, de még halljuk a Békeőrök bakancsainak dobogását, ahogy elindulnak visszafelé a tömeghez.

Haymitch, Effie, Portia és Cinna aggódó arccal várnak egy falra szerelt, üres képernyő alatt.

– Mi történt? – siet oda hozzánk Effie. – Katniss gyönyörű beszéde után megszakadt az adás, és Haymitch valami olyasmit magyarázott hogy lövést hallott, persze én mondtam neki, hogy ne röhögtesse, hiszen ez képtelenség, de hát ki tudja? Tele a világ eszelősökkel!

– Nem történt semmi, Effie. Csak egy öreg teherautó kipufogója durrant – mondja Peeta nyugodt hangon. Ekkor két újabb durranást hallunk. Az ajtó sem tompítja a lövések hangját. Vajon ezúttal kit végeztek ki? Thresh nagymamáját? Vagy Ruta egyik hűgát?

– Ti ketten. Gyertek velem – mondja Haymitch. Szó nélkül követjük, a többiek ott maradnak. Miután biztonságba helyeztek minket az épületben, a Törvényszék körül strázsáló Békeőrök nem törődnek vele, hogy mit csinálunk. Felmegyünk egy gyönyörű, faragott márványlepcsőn. Az emeleten hosszú folyosó, a padlót kopott szőnyeg borítja, kétoldalt szélesre tárt

szárnyas ajtókat látok. Haymitch bevezet minket az első terembe. A belmagasság úgy hat méter lehet. A termet Futótűz

60

faragott gyümölcs-és virágmotívumok díszítik, és minden szegletéből kicsi, kövér szárnyas gyerekek néznek le ránk. A virágokkal teli vázákból olyan erős illat árad, hogy égni kezd a szemem. Az estélyi ruháink a fal melletti állványon lógnak. A termet nekünk készítették elő, de épp csak beugrottunk, hogy ledobjuk az ajándékainkat. Ahogy belépünk, Haymitch letépi a mellünkre erősített mikrofonokat, az egyik kanapéhoz megy, és begyűri őket egy párna alá, aztán odaint magához bennünket.

Amennyire én tudom, Haymitch csak egyszer járt itt, a Tizenegyedik Körzetben, a saját Győzelmi Körútján évtizedekkel ezelőtt. De vagy remek memóriája van, vagy az ösztönei működnek jól, mert úgy vezet minket tovább a kacskaringós lépcsők és egyre szűkebb folyosók útvesztőjében, mint aki mindennap erre jár. Csak azért áll meg időnként, hogy benyomjon egy-egy nehezebben nyíló ajtót. A zsanérok nyikorgása elárulja, hogy az ajtókat régóta nem használták. Végül felmászunk egy létrán egy csapóajtóhoz. Haymitch kinyitja, és a következő pillanatban már a Törvényszék épületének kupolája alatt állunk. A hatalmas helyiség törött bútorokkal, poros könyvekkel és rozsdás fegyverekkel van tele. Vastag porréteg borít mindent, látszik, hogy évek óta nem járt itt senki. A fény megpróbál betörni a kupola oldalában lévő négy,

mocskos, szögletes ablakon. Haymitch a lábával becsukja a csapóajtót, és felénk fordul.

– Ez meg mi a fene volt? – kérdezi.

Peeta beszámol neki a téren történekről. Az elfütyült dalról, a tisztelgő emberekről, arról, ahogyan a verandán állva haboztunk, hogy mit csináljunk, no és persze az öregember kivégzéséről. – Mi folyik itt, Haymitch?

– Jobb lenne, ha te mondanád el neki – fordul felém Haymitch.

Nem vagyok oda az ötlettől. Szerintem ezerszer rosszabb lesz, ha én világosítom fel Peetát. Végül azonban töviről hegyire elmesélek mindent, amilyen nyugodtan csak tudom. Beszámolok Snow elnök látogatásáról, és hogy a körzetek lázonganak. Sőt még azt sem hallgatom el, hogy megcsókoltuk egymást Gale-lel. Elmondom,

Suzanne Collins

61

mekkora veszélyben vagyunk mindannyian, és hogy mekkora veszélyben van az egész ország, azért mert az arénában trükköztem azokkal a bogyókkal. – A Győzelmi Körúton kellene rendbe tennem a dolgokat. El kellene hitetnem a kétkedőkkel, hogy a szerelem elvette az eszemet, azért akartam öngyilkos lenni az arénában. Le kellene hűtenem a kedélyeket. Erre ma megöletek három ártatlan embert, ráadásul mindenkit meg fognak büntetni, aki ott volt a téren. – Hirtelen olyan rosszullét fog el, hogy muszáj leülnöm az egyik szakadt kanapéra, az sem zavar, hogy kiállnak belőle a rúgók és kitüremkedik belőle a tömés.

- Akkor én is csak tovább rontottam a helyzetet. Azzal, hogy felajánlottam nekik a pénzt – mondja Peeta. És teljes erőből beleüt egy lécládára állított lámpába. A lámpa átrepül a helyiségen, és darabokra törik a padlón.
- Véget kell vetni ennek. Most azonnal. Elegem van ebből a... a játékból, elegem van belőle, hogy ti ketten minden titkot megosztotok egymással, előlem meg mindent elhallgattok, mintha olyan jelentéktelen, ostoba vagy gyenge ember lennék, aki nem tudna mit kezdeni ezekkel a dolgokkal.
- Nem erről van szó, Peeta... – kezdem.
- De, pontosan erről van szó! – kiáltja Peeta. – Én is aggódom, Katniss! Nekem is van családom és vannak barátaim, akiket hátrahagytam a Tizenkettedik Körzetben, és akik ugyanúgy meghalnak, mint a te rokonaid és barátaid, ha nem vetünk véget ennek az örületnek. Azok után, amit végigcsináltunk az arénában, arra sem tartotok méltónak, hogy megmondjátok nekem az igazat?
- Rád mindig lehet számítani, Peeta – veszi át a szót Haymitch. -Roppant ügyesen viselkedsz a kamerák előtt. Nem akartam, hogy bármi megzavarjon.
- Nos, úgy látszik, ezúttal túlbecsülte a képességeimet, Haymitch. Mert ma csúnyán elszúrtam a dolgokat. Mit tippel, mit csinálnak Ruta és Thresh családjával? Maga szerint megkapják a jutalomból felajánlott pénzt? Maga szerint sikerült biztosítanom számukra a nyugodt jövőt? Mert szerintem már akkor mázlistának mondhatják magukat, ha megélik a nap végét! – Peeta ezúttal egy szobrot hajít a kupolatér túlsó végébe. Még sosem láttam ilyennek.

Futótűz

62

– Peetának igaza van, Haymitch – mondom. – Rosszul tettük, hogy nem avattuk be. Már a Kapitóliumban is másként kellett volna csinálnunk.

– Ti ketten már az arénában kidolgoztatok valami rendszert, ugye? -kérdezi most már valamivel halkabban. – Valamit, amiből szintén kihagytatok.

– Nem. Legalábbis hivatalosan nem. Egyszerűen csak kitaláltam, hogy mit akar tőlem Haymitch, abból, hogy milyen ajándékokat küldött. Vagy épp nem küldött – magyarázom.

– Hát nekem sajnos nem nyílt lehetőségem ilyesmire. Mert nekem sosem küldött semmit, amíg te fel nem tűntél a színen – mondja sértődötten Peeta.

Ez eddig eszembe sem jutott. Mármint, hogy Peeta mit szólhatott ahhoz, hogy miközben ő a halálán volt, nem kapott semmit, nekem viszont rögtön küldtek kenyeret meg gyógyszert az égési sebeimre. Mintha Haymitch az ő élete árán próbált volna megmenteni engem.

– Idehallgass, fiam... – kezdi Haymitch.

– Ne fáradjon, Haymitch. Tudom, hogy választania kellett közülünk. Én is azt akartam volna, hogy Katnissst válassza. De itt most valami másról van szó. A Békeőrök embereket öldösnek. És még többen meghalhatnak, ha nem csináljuk jól a dolgunkat. Nem titok, hogy nem vagyok olyan lámpalázás a kamerák előtt, mint Katniss. Nem kell előre betanítani, hogy mit mondjak. Arról viszont nem árt, ha tudok, hogy milyen csapdába sétálok bele – mondja Peeta.

- Mostantól mindenről tájékoztatni fogunk – ígéri meg Haymitch.
- Hát azt ajánlom is – mondja Peeta. És arra sem veszi a fáradságot, hogy rám nézzon, mielőtt távozik.
- A por, amit felkavart, új helyet keres, ahová lerakódhat. A hajamra száll, a szemembe, a csillogó arany díszűre.
- Tényleg engem választott, Haymitch? – kérdezem.
- Igen – feleli.
- De miért? Hiszen őt jobban kedveli – mondom.

Suzanne Collins

63

– Ez így igaz. De ne feledd, hogy mielőtt megváltoztatták a szabályokat, azzal kellett számolnom, hogy csak az egyikőtöket tudom kihozni élve az arénából – magyarázza. – Úgy gondoltam, mivel Peeta olyan elszántan védelmezett, több esélyem van téged hazahozni az arénából.

Erre nem tudok mit mondani.

– Látod már, hogy mentorként milyen döntéseket kell hoznod. Már ha megérjük – teszi hozzá Haymitch. – Majd megtanulod.

Egy dolgot már megtanultam. Ez a hely nem a Tizenkettedik Körzet nagyobb kiadásban. Nálunk nem őrzik fegyveresek a körzet határát, és a védőkerítést is csak nagyon ritkán kapcsolják be. Nálunk sem kedvelik a Békeőröket, de otthon legalább nem ilyen kegyetlenek. Nálunk a nehézségek inkább éhezést szülnek, nem dühöt. Itt a Tizenegyedikben sokkal többet szenvednek az emberek, és sokkal kétségbeesettebbek. Snow elnök igazat mondott. Elég egy szikra, hogy lángra lobbanjon az elégedetlenek tömege.

Túlságosan felpörögtek az események, nem tudom feldolgozni a történeteket. A figyelmeztetés, a lövések, a felismerés, hogy egy olyan folyamatot indítottam el, amelynek beláthatatlan következményei lehetnek. Ez az egész olyan valószerűtlennek tűnik. Mert ha, mondjuk, direkt balhézni akartam volna... De tekintve, hogy mennyire igyekeztem jól viselkedni, egyszerűen nem értem, hogy a fenébe voltam képes mégis ekkora galibát okozni.

– Menjünk! Nemsokára kezdődik a díszvacsora – mondja Haymitch.

Csak akkor szállok ki a zuhany alól, amikor szólnak, hogy ideje készülödni. Az előkészítő csapat tagjai mintha már el is felejtették volna, hogy mi történt aznap. Teljesen be vannak zsongva a vacsora miatt. A körzetekben elég fontosnak számítanak ahhoz, hogy megjelenjenek ezeken a vacsorákon, ellenben otthon, a Kapitóliumban szinte sosem hívják meg őket a fényűző fogadásokra. Miközben ők azt tippelgetik, hogy vajon milyen fogásokat szolgálnak fel este, én nem tudom kiverni a fejemből a jelenetet, amikor a Békeőrök kiloccsantják az öregember agyát. Nem is figyelem, hogy mit csinálnak velem, és

Futótűz

64

csak indulás előtt nézek a tükörbe. Halvány rózsaszín, pánt nélküli ruha van rajtam. A hajamat feltűzték, loknikban omlik alá a hátamra.

Cinna lép mögém, és a vállamra tesz egy csillogó, ezüstszerű sálát. A tükörben összetalálkozik a tekintetünk. – Hogy tetszik?

- Gyönyörű. Mint mindig – mondom.
- Most nézzük meg, hogy mutat, ha mosolyogsz – mondja Cinna kedvesen. Így figyelmeztet, hogy egy perc múlva újra meg kell jelennem a kamerák előtt. Nagy nehezen sikerül valami mosolyfélét varázsolnom az arcomra. – Megy ez, ha akarod.
- Amikor mind összegyűlünk, és elindulunk a vacsorára, észreveszem, hogy Effie-nek nincs valami jó kedve. Haymitch biztosan nem mondta el neki, hogy mi történt a téren. Nem lennék meglepve, ha Cinna és Portia tudnának róla, de mintha lenne valami hallgatólagos megállapodás köztünk, hogy Effie-t megkíméljük a rossz hírektől. Hamarosan azonban megtudom, mi baja. Effie végigfut az esti programon, aztán félredobja a papírt. – És aztán, hála istennek, végre felszállhatunk a vonatra, és eltűnhetünk innen – mondja.
- Valami gond van, Effie? – kérdezi Cinna.
- Nem tetszik, ahogyan itt viselkednek velünk. Beterelnek bennünket mindenféle teherautókba, a színpadon is különültetnek. Egy órája úgy döntöttem, kicsit körülnézek a Törvényszék épületében. Tudod, az a helyzet, hogy konyítok valamicskét az építészethez.
- Ó, igen, már hallottam róla – mondja Portia, mielőtt túl hosszúra nyúlna a csend.
- Szóval elindultam, hogy körülnézzek, mert tudod, idén a romturizmus lesz az új szenzáció, amikor egyszer csak megjelent két Békeőr, és rám parancsolt, hogy menjek vissza a szálláshelyemre. Az egyikük, egy nő még meg is bökődött a fegyvere csövével! – meséli felháborodottan Effie.

Egyből az jut eszembe, hogy biztosan azért csinálták, mert Haymitch, Peeta meg én felszívódtunk az ünnepély után. Azért megnyugtató, hogy Haymitchnek valószínűleg igaza volt. Mármint

Suzanne Collins

65

azzal kapcsolatban, hogy a poros kupolatermet, ahol beszélgettünk, nem figyelte senki. Most viszont le merném fogadni, hogy minden lépésünket szemmel tartják.

Effie olyan búvalbéleltnek tűnik, hogy önkéntelenül is odalépek hozzá és megölelem.

– Ez borzalmas, Effie. Talán el sem kéne mennünk a vacsorára. Legalábbis amíg bocsánatot nem kérnek tőled. – Tudom, hogy Effie sosem egyezne bele ebbe, de már a felvetéstől szemmel láthatólag jobb kedvre derül, mert így igazolva látja panasza jogosságát.

– Á, dehogy, majd kibírom valahogy. A munkám része, hogy megbirkózzam a felmerülő nehézségekkel. Ti viszont semmiképp nem maradhattok le a vacsoráról – teszi hozzá. – De azért köszönöm, Katniss.

Effie megmutatja, milyen sorrendben kell majd belépünk a terembe. Először az előkészítő csapat tagjai, aztán ő, aztán a stylistok, és végül Haymitch.

Természetesen Peeta meg én zárjuk majd a sort.

Odalent rázendítenek a zenészek. Ahogy a kis menet első hulláma elindul lefelé a lépcsőn, Peeta meg én megfogjuk egymás kezét.

– Haymitch szerint nem volt szép, hogy kiabáltam veled. Hiszen neked muszáj volt betartanod az

utasításait – mondja Peeta. – És be kell valljam, velem is előfordult már, hogy nem mondtam el neked mindent. Eszembe jut a sokkoló pillanat, amikor Peeta szerelmet vallott nekem egész Panem előtt. Haymitch tudott a dologról, mégsem szólt semmit. -Ha jól emlékszem, az után az interjú után én is összetörtem pár dolgot.

– Csak egy urnát – mondja.

– Meg a kezedet. Ennek így nincs értelme tovább, ugye? Jobban járunk, ha ezután őszinték leszünk egymással – mondom.

– Az tuti – mondja Peeta. A lépcső tetején állunk, tizenöt lépcsőfok előnyt adunk Haymitchnek, ahogyan Effie kérte. – Tényleg csak egyszer csókoltad meg Gale-t?

A kérdés annyira váratlanul ér, hogy válaszolok rá: – Igen. – Nem értem, hogyan pöröghet ezen Peeta egy ilyen nap után.

– Tizenöt – mondja Peeta Haymitchre nézve. – Indulhatunk.

Futótűz

66

Ahogy kilépünk a lámpafénybe, előveszem a legragyóbb mosolyomat.

Elindulunk lefelé a lépcsőn, és magával ránt bennünket az egymásba mosódó díszvacsorák, ünnepségek és vonatutak végtelen örvénye. Minden nap ugyanolyan. Felkelek. Felöltözöm. Ellovagolok az ünneplő, éljenző tömeg előtt. Meghallgatom a tiszteletünkre tartott beszédet. Aztán cserébe elmondom a magam kis beszédét, de csak azt, amit a Kapitóliumban írtak, most már semmi személyes megjegyzést nem fűzök hozzá.

Időnként elvisznek bennünket egy-egy rövid utazásra: az egyik körzetben megnézzük a tengert, egy másikban a hatalmas erdőségeket égbe nyúló fákkal, vagy ronda gyárakat, végtelen gabonaföldeket és bűzlő olajfinomítókat. Felvesszük az estélyi ruhánkat. Részt veszünk a díszvacsorán. Vonatra szállunk.

Az ünnepségek alatt méltóságteljesen és tisztelettudóan viselkedünk, de mindig fogjuk egymás kezét, vagy egymásba karolunk. A vacsorák alatt valósággal önkívületbe kerülünk az egymás iránt érzett szerelemtől. Csókolózunk, táncolunk, többször rajtakapnak bennünket, ahogyan félre akarunk vonulni, hogy kettesben lehessünk. A vonaton elkeseredetten próbáljuk kitalálni, hogy ez a színjáték milyen hatással lesz az emberekre.

Annak ellenére, hogy a további bonyodalmak elkerülése végett a többi körzetben nem mondunk külön beszédet – a Tizenegyedik Körzetben elhangzott beszédeinket természetesen egy az egyben kivágták a műsorból, soha nem kerültek adásba –, mégis úgy érzem, mintha valami lógna a levegőben, mintha készülődne valami. Persze nem mindenütt. Van, ahol a tömeg inkább olyan, mint egy elgyötört marhacsorda, jól ismerem ezt az érzést, a Tizenkettedik Körzetben mindig ilyen hangulat uralkodik a győzteseknek rendezett ünnepségeken.

Másutt viszont – főleg a Nyolcadik, Negyedik és Harmadik Körzetben – az őszinte lelkesedés jeleit látni az emberek arcán, amikor megpillantanak bennünket.

Az eufória mélyén pedig ott lapul a düh. Amikor a nevemet kántálják, inkább bosszúkiáltásnak hangzik,

mintsem éljenzésnek. Amikor megérkeznek a Békeőrök,
hogy

Suzanne Collins

67

lecsillapítsák a háborgó tömeget, az emberek nem hátrálnak meg, inkább visszatámadnak. Tudom, hogy ez ellen nem tehetek semmit. Akármilyen hitelesen sikerül is eljátszanunk Peetával, hogy mennyire szeretjük egymást, ezt az áradatot már nem tudjuk megállítani. Ha bebizonyítanám nekik, hogy amit az arénában azokkal a mérgező bogyókkal csináltam, csak pillanatnyi elmezavar volt, az emberek mind elmebajosak akarnának lenni.

Cinna kicsit beveszi a ruhám derekát. Az előkészítő csapat a szemem alatti karikák miatt bosszankodik. Effie altatóval töm, hogy aludni tudjak, de a bogyók nem hatnak. Nem eléggé. Ha sikerül elbóbiskolnom, szinte azonnal fel is riadok a rémálmok miatt, amelyek egyre durvábbak. Peeta, aki éjszakánként többnyire a vonaton bolyong, meghallja, ahogy üvöltve próbálok kitörni a gyógyszerek ködéből. Ezek a tabletták csak arra jók, hogy elnyújtsák a borzalmas álmokat. Peeta felébreszt és megnyugtat. Aztán bemászik az ágyba, és a karjába zár, amíg sikerül újra álomba merülnöm. Többé nem veszem be az altatókat. De minden éjjel megengedem Peetának, hogy befeküdjön mellém az ágyba. Legyőzzük a sötétséget, ahogyan az arénában sikerült úrrá lennünk rajta, és összebújunk, hogy megvédjük egymást a ránk leselkedő veszélyektől. Más nem történik köztünk, a vonaton mégis pletykálni kezdenek rólunk.

Amikor Effie előhossa a témát, azt mondom magamban: Jó. A hír talán eljut majd Snow elnök fülébe is. Megígérem Effie-nek, hogy majd megpróbálunk diszkrétebben viselkedni, de ez persze nem igaz.

Az Első és a Második Körzetben rendezett ünnepségek különösen borzalmasak. Cato és Clove, a Második Körzet kiválasztottjai mindketten visszatérhettek volna a Viadalról, ha Peeta meg én meghalunk. Glimmert és a fiút az Első Körzetből saját kezűleg öltem meg.

Próbálom kerülni a rokonaik tekintetét, és közben meghallom, hogy a fiút Marvelnek hívták. Mégis hogyan lehet, hogy ezt eddig nem tudtam? Valószínűleg úgy, hogy a Viadal előtt nem figyeltem, utána pedig már nem is akartam megtudni az áldozatom nevét.

Mire megérkezünk a Kapitóliumba, teljesen kikészülünk. Végtelennek tűnő fogadások következnek, az emberek mindenhol

Futótűz

68

rajongva fogadnak bennünket. Itt, a kiváltságosok világában, azok közt, akiknek a neve sosem kerül bele a gömbbe a sorsoláson, akiknek a gyermekei nem fognak halállal lakolni nemzedékekkel korábban elkövetett állítólagos bűnök miatt, nem kell attól tartani, hogy felkelés lesz. A Kapitóliumban nem kell senkinek bizonyítanunk, hogy szeretjük egymást Peetával.

Viszont él még a halovány remény, hogy meg tudjuk győzni a körzetekben lakó ingadozókat, akiket a Győzelmi Körúton nem sikerült. De úgy érezzük, minden, amit teszünk, elkésett és hiábavaló.

A régi szálláshelyünkön, a Kiképzőközpontban én javaslom, hogy Peeta élő adásban kérje meg a kezemet. Peeta beleegyezik, de aztán visszamegy a szobájába, és sokáig nem jön elő. Haymitch azt tanácsolja, hogy ne zavarjam.

– Azt hittem, amúgy is ezt akarja – mondom.

– Ezt akarta, de nem így – mondja Haymitch. – Hanem igaziból. Visszamegyek a szobámba, lefekszem és betakarózom, próbálom kiűzni Gale-t a gondolataimból, próbálok semmire sem gondolni.

Azon az éjjelen, a Kiképzőközpont előtti színpadon, elmotyogjuk a válaszainkat egy sor kérdésre. Caesar Flickerman csillogó, éjkék öltönyében, kobaltkékre festett hajával, szemhéjával és ajkaival, csont nélkül terel végig bennünket az interjún. Amikor a jövőnkről kérdez, Peeta fél térdre ereszkedik előttem, szerelmet vall, és könyörög, hogy menjek hozzá feleségül.

Természetesen igent mondok. Caesar magánkívül van, a kapitóliumi közönség tombol, a körkapcsolás képein az örömmámorban úszó Panemet látjuk.

Snow elnök villámlátogatást tesz nálunk, hogy személyesen gratulálhasson. Megszorítja Peeta kezét, és jóváhagyólag vállon veregeti. Engem pedig megölel, beburkol a rózsa és a vér illatával, és puffadt ajkával pusztit nyom az arcomra. Amikor mosolyogva hátralép, belemarkol a karomba, mire én felhúzó a szemöldökömet. Így teszem fel neki a kérdést, amit nem merek megkérdezni: Végeztünk? Elég lesz ennyi? Elég lesz, hogy mindent megtettem, és eljátszottuk a szerepünket,

Suzanne Collins

69

ahogy megígértem? Elég lesz, ha hozzámegyek Peetához? Elég lesz már? Válaszul alig észrevehetően megrázza a fejét.

Futótűz

70

6

Ebben az apró mozdulatban a remény halálát és a pusztulás kezdetét látom. Megértem, hogy minden meg fog semmisülni, ami kedves számomra ezen a világon. Fogalmam sincs, milyen büntetést szabnak majd ki rám, milyen széles lesz a háló, amit kivetnek, de azt tudom, hogy a végén valószínűleg semmi sem marad.

Gondolom, most azt hiszitek, hogy ettől aztán rettenetesen nekikeseredem. De ekkor valami furcsa dolog történik. Nem a kétségbeesés lesz úrrá rajtam, hanem megkönnyebbülést érzek. Végre felhagyhatok ezzel a játékkal. Végre választ kaptam a kérdésre, hogy sikerülhet-e ez a vakmerő vállalkozás, és a válasz akkor is nyugalommal tölt el, ha nemleges. Ha durva helyzetekben durva ellenlépéseket kell tenni, akkor most nem kell visszafognom magam.

De nem itt, és nem most fogok akcióba lendülni. Előbb vissza kell jutnom a Tizenkettedik Körzetbe, mert a tervem csak akkor működhet, ha sikerül bevonnom anyát, Primet, Gale-t és a családját. Na meg persze Peetát, feltéve, ha sikerült rávennem, hogy velünk tartson. És még Haymitchet is felveszem a listára. Ezeket az embereket kell magammal vinnem, amikor útra kelek a vadonba. Persze van még néhány megválaszolatlan kérdés: nem tudom, hogyan fogom

meggyőzni őket, hogy tartsanak velem, nem tudom, hová megyünk majd a tél közepén, és azt sem tudom, hogyan fogjuk megúszni, hogy elkapjanak bennünket. De legalább már azzal tisztában vagyok, hogy mit kell tennem.

Ezért aztán ahelyett, hogy a földre kucorodva bögnék, magabiztosan kihúszom a vállam, hetek óta nem volt ennyire rendben az önbizalmam. A mosolyom – bár kissé talán eszelős – cseppet sem erőltetett. Amikor Suzanne Collins

71

Snow elnök csendre inti a közönséget, és azt mondja, „Mit szólnának, ha most rögtön, itt a Kapitóliumban megrendeznénk a lakodalmukat?", simán eljátszom, hogy sokkot kapok az örömtől.

Caesar Flickerman megkérdezi az elnököt, hogy van-e valami ötlete az időpontra.

– Ó, mielőtt kijelölnénk a napot, még tisztáznunk kell néhány apróságot Katniss édesanyjával – feleli az elnök. A közönség harsogó nevetésben tör ki, mire az elnök átkarolja a vállamat. – Ha az egész ország úgy akarja, talán tető alá tudjuk hozni a frigyeteket, mielőtt betöltöd a harmincat.

– Lehet, hogy ehhez új törvényt kell hozni – jegyzem meg nevetve.

– Azon nem múlhat – mondja az elnök cinkos mosollyal. Ó milyen pompásan elviccelődünk mi ketten. A Snow elnök rezidenciájának dísztermében tartott fogadás egyszerűen fantasztikus. A tizenkét méter belmagasságú terem mennyezetét átalakították, olyan lett, mint az éjszakai égbolt, még a csillagok is pontosan

úgy néznek ki, mint otthon. Gondolom, a Kapitóliumból is ilyennek látszanak, de ki tudná ezt megmondani? A városban túl nagy a fényszennyezés, ezért szinte sosem látni a csillagokat. A padló és a plafon közt félúton zenészek lebegnek vattaszerű, fehér felhőkön, de nem látom, hogyan függesztették fel őket. Az ebédlőasztalok helyén most díványok és székek sorakoznak, különféle kandallók, illatozó virágoskertek és egzotikus halakkal teli tavacskák körül, hogy a vendégek a lehető legnagyobb kényelemben ehessenek és ihassanak, vagy csináljanak bármit, amihez kedvük van. A terem közepét járólappal burkolták le, ez a rész egyszerre szolgál táncterként, színpadként az egymás után fellépő művészeknek, illetve itt lehet elvegyülni a hivalkodó ruhakölteményekben páváskodó vendégek közt.

Az est igazi különlegessége azonban a vacsora. Körben a falak mentén mindenféle finomságoktól roskadozó asztalok állnak. Itt aztán minden van, ami szem-szájnak ingere. Egészben sült tehenek, malacok és kecskék forognak a hatalmas nyársakon. Ínycsiklandó gyümölcsökkel és gesztenyével töltött szárnyasok állnak halmokban

Futótűz

72

hatalmas tálakon. Mindenféle tengeri herkentyű, különleges szószokkal leöntve vagy csípős kotyvalékokkal tálalva. Sajtokat, kenyereket, zöldségeket és édességet szolgálnak fel korlátlan mennyiségben, borvízesések zubognak és lángoktól vibráló röviditalpatakok csordogálnak.

Az étvágyam visszatért, most, hogy eldöntöttem, visszavágok a Kapitóliumnak. Mivel hetek óta nem ettem egy rendeset, rávetem magam a kajára.

– Mindent meg akarok kóstolni, amit felszolgáltak a teremben -mondom Peetának. Látom a fején, hogy nem érti, mi van velem, nem érti, mitől változtam meg hirtelen. Mivel nem tud róla, hogy Snow elnök jelezte nekem, hogy kudarcot vallottam, Peeta csakis arra a következtetésre juthat, hogy a küldetésünk sikerrel járt. Talán még az is megfordul a fejében, hogy az eljegyzésünk miatt dobódtam fel ennyire. Látom a szemén, hogy értetlenül áll a dolog előtt, de gyorsan összeszedi magát, mert adásban vagyunk. – Akkor jobban teszed, ha minél előbb nekilátsz – javasolja.

– Rendben, de mindenből csak egy falatot eszem– mondom. Ám hiába fogadkozom, mert rögtön az első asztalnál, amelyen húsnál is több különféle leves várja az éhes vendégeket, találok egy különleges, krémes tökfőzetet – mogyoróforgáccsal és valami apró fekete bogyóval szórták meg –, és nem bírok ellenállni a kísértésnek. – Képes lennék egész este csak ebből enni! – kiáltok fel. De végül erőt veszek magamon, és továbbmegyek. Aztán egy áttetsző, zöld levesnél, amelynek – nem tudom másként megfogalmazni – olyan az íze, mint a tavasznak, ismét elgyengülök, majd közvetlenül utána egy habos, rózsaszín levesnél is, amelyben málnaszemek úszkálnak.

Arcok kavalkádja fogad, bemutatkoznak nekünk, fényképezkednek velünk, az arcunkat csókolgatják. Úgy látszik, a fecsegőposztítás dísztüvel kisebbfajta divatőrületet sikerült elindítanom. Sokan odajönnek

hozzám, hogy megmutassák a saját posztás díszűjüket.
De a madár feltűnik övcsatokon, selyemhajtókákba
hímezve, sőt vannak, akik magukra tetováltatták.
Mindenki a győztes jelét akarja hordani.

Suzanne Collins

73

Bele sem merek gondolni, mennyire idegesítheti ez
Snow elnököt. De mit tehet ellene? A Viadalnak óriási
sikere volt a Kapitóliumban, ahol a mérges bogyó a
szerelme megmentéséért mindenre képes, kétségbeesett
lány jelképévé vált.

Nem erőlködünk, hogy társaságunk legyen, de nem kell
attól félnünk, hogy magunkra maradunk. Velünk
mindenki találkozni akar, aki eljött a fogadásra.

Próbálok elragadtatottnak tűnni, pedig totál nem
érdekelnek ezek a kapitóliumi arcok. Csak zavarnak a
kajálásban.

Minden asztalon újabb és újabb kísértés vár, és annak
ellenére, hogy próbálok tartani magam a „mindenből
csak egy falatot eszem” szigorú diétájához,
villámgyorsan jóllakom. Az egyik asztról felkapok
egy kisebb sült madarat, beleharapok, és narancsszós
íze árad szét a nyelvemen. Pompás. De aztán hagyom,
hogy Peeta egye meg a maradékot, mert még sok
mindent szeretnék megkóstolni, annak viszont még a
gondolatától is rosszul vagyok, hogy kidobjam az ételt –
bár ez a vendégek nagy részét szemmel láthatólag
egyáltalán nem zavarja. A tizedik asztalnál aztán
kipurcanok, pedig még csak a töredékét sikerült
megkóstolni a rengeteg ételnek.

Ebben a pillanatban lecsap ránk az előkészítő csapat. Alig érteni, mit beszélnek, egyrészt, mert sikerült komoly mennyiségű piát legurítaniuk, másrészt, mert még mindig eksztázisban vannak, hogy eljöhettek egy ilyen grandiózus eseményre.

– Miért nem csipegettek? – kérdezi Octavia.

– Annyit csipegettem, hogy mindjárt kidurranok – mondom. Mindannyian hahotázni kezdenek, mintha ez lett volna a legbutább dolog, amit valaha hallottak.

– Ez senkit sem akadályozhat meg abban, hogy még többet egyen! -mondja Flavius. Azzal odakísérnek minket egy asztalhoz, amin áttetsző folyadékkal teli, talpas borospoharak sorakoznak. – Idd meg ezt!

Peeta felkap egy poharat, és a szájához emeli, mire valóságos pánik tör ki.

– Ne itt! – kiáltja Octavia.

– Menj be, és ott hajtsd feli – mutat Venia a mosdó ajtajára. – Különben ide a padlóra fogod kipakolni a vacsorádat!

Futótűz

74

Peeta még egyszer szemügyre veszi a pohár tartalmát, és leesik neki, hogy miről van szó. – Azt akarjátok mondani, hogy ettől a lötytyől rókázni fogok?

A többiek hisztérikus kacagásban törnek ki. – Igen, és utána nyugodtan kajálhatsz tovább – magyarázza Octavia. – Én már kétszer voltam a mosdóban.

Mindenki így csinálja, különben nincs az az ember, aki rendesen ki tudna élvezni egy ilyen lakomát.

Hirtelen szóhoz sem jutok a döbbenettől, csak bámulom a kis poharakat. Peeta olyan lendülettel rakja vissza az

asztalra a poharát, hogy attól félek, összetöri. – Gyere, Katniss, táncoljunk.

Ahogy Peeta arrébb terel az ételektől roskadozó asztaloktól meg a stylistoktól, és kísértál velem a táncparkettre, meghallom a felhőkből áradó zenét.

Otthon ritkán táncolunk, akkor is olyan táncokat, amiket hegedűvel és furulyával kísérnek, és jó sok hely kell, hogy el lehessen járni őket. De Effie megtanított nekünk néhány, a Kapitóliumban mostanság népszerű táncot. A zene lassú és álomszerű. Peeta a magához ölel, és elkezdünk körbe-körbe forogni, anélkül, hogy gyakorlatilag egyet is lépnénk. Ezt a táncot akár egy süteményestálon is el lehet járni. Egy darabig hallgatunk. Aztán Peeta, feszült hangon így szól:

– Összejátszol velük, mert azt hiszed, képes vagy elfogadni mindezt, elhiteted magaddal, hogy talán nem is olyan rossz emberek, aztán meg... – Peeta elharapja a mondatot.

Eszembe jutnak a konyhánkban álldogáló, csont és bőr gyerekek, és nem tudok szabadulni az emléküktől.

Látom magam előtt, ahogy anya a szüleikkel beszél, és olyasmit ír nekik elő, amit azok biztosan nem tudnak megadni a gyermekeiknek: több ételt. Most, hogy gazdagok lettünk, anya mindig ad nekik valamit. De régebben a legtöbben üres kézzel távoztak tőlünk, mert nekünk sem volt semmink, a gyerekekre pedig biztos éhhalál várt. Közben meg itt a Kapitóliumban az emberek azért okádják ki a vacsorájukat, hogy újra meg újra megtömhessék a hasukat a rengeteg finomsággal. Nem azért hányanak, mert betegek, vagy mert romlott az

étel. Ha buli van, mindenki ezt csinálja. Ez a szokás.
Része a mulatságnak.

Suzanne Collins

75

Egy nap, amikor beugrottam a zsákmánnyal Hazellehez, Vick is otthon volt. Megbetegedett és csúnyán köhögött. Mivel Gale rokona volt, Vick jobban táplálkozott, mint a Tizenkettedik Körzet lakosainak kilencven százaléka. De még így is negyedórát áradozott arról a pillanatról, amikor a Csomag Napon kinyitottak egy kukoricaszirup-konzervet, és mindenki kapott belőle egy kanállal, kenyérre kenve. Teljesen be volt zsongva, hogy a héten talán még kaphatnak belőle. És még arról is beszélt, hogy Hazelle megengedte, hogy tegyen egy kanállal a teájába, mert az csillapítja a köhögést, de ő csak akkor volt hajlandó elfogadni, ha a többieknek is adnak. Ha Gale-ék ekkora nyomorban élnek, mi lehet a szegényebb családoknál?

– Peeta, először azért hoztak ide minket, hogy azon szórakozzanak, ahogy lemészároljuk egymást – mondom. – Ez semmi ahhoz képest.

– Tudom. Tudom. Csak néha úgy érzem, nem bírom már tovább elviselni. Néha annyira kiborít az egész... hogy attól félek, nem tudom visszafogni magam. – Elhallgat, aztán suttogva folytatja. – Talán hülyeséget csináltunk, Katniss.

– Mire gondolsz? – kérdezem.

– Arra, hogy megpróbáltuk lecsillapítani a körzeteket – feleli Peeta.

Ide-oda forgatom a fejemet, de úgy látom, senki sem hallgatta ki a beszélgetésünket. Az egyik tévéstáb

figyelmét elterelte egy kagylóval és rákokkal telepakolt asztal, a körülöttünk táncoló párok pedig vagy túl részegek, vagy túlságosan el vannak foglalva magukkal ahhoz, hogy hallgatózzanak.

– Sajnálom – mondja Peeta. Hát sajnálhatja is. Ennek elment az esze, hogy pont itt kezd el magyarázni ezekről a dolgokról.

– Majd otthon megbeszéljük – próbálom lehűteni.

Ebben a pillanatban Portia tűnik fel a színen egy magas fickó társaságában, aki valahogy ismerősnek tűnik.

Odajönnek, és Portia bemutatja nekünk Plutarch Heavensbeet, a Viadal új Főjátékmesterét. Plutarch megkérdezi Peetától, hogy elrabolhatna-e egy táncra. Közben Peeta újra felöltötte a kameráknak tartogatott megnyerő mosolyát, és kedélyesen átengedi Plutarchnak a következő táncot, de azért figyelmezteti a férfit, hogy rajta fogja tartani a szemét.

Futótűz

76

Semmi kedvem Plutarch Heavensbeével táncolni. Nem akarom, hogy hozzám érjen, hogy megfogja a kezemet, hogy a csípőmre tegye a kezét. Peetán és a rokonaimon kívül senki sem szokott hozzám érni, a Játékmesterektől pedig amúgy is annyira irtózom, hogy még egy csúszómászó hideg bőrének érintését is jobban elviselem. Plutarch azonban mintha megérezné az ellenszenvemet, így aztán kartávolságban tartva forog velem a táncparketten.

A fogadásról csevegünk, a műsorszámokról, az ételekről, aztán a fickó elsüt valami viccet arról, hogy a kiképzés óta messzire elkerüli a puncsot. Először nem

esik le, miről beszél, de aztán beugrik, hogy ő ugrott hátra ijedtében és zuttyant bele a puncsostálba, amikor a kiképzés végén kilőttem egy nyilat a Játékmesterek felé. Vagyis, pontosabban, kilőttem az almát a malacpecsenyējük szájából. De azért jól rájuk ijesztettem.

– Á, szóval maga volt... – nevetek, ahogy eszembe jut, milyen képet vágott, amikor beleesett a puncsba.

– Úgy bizony. És biztosan örömmel hallja, hogy a mai napig nem épültem fel teljesen – mondja Plutarch.

Szívesen felhívnám a figyelmét arra, hogy a Viadalon – amelynek megvalósításában ő is részt vett – huszonkét kiválasztott halt meg, akik finoman szólva, sokkal rosszabbul jártak, mint ő. De végül csak ennyit mondok:

– Ez remek. Szóval jövőre maga lesz a Főjátékmester? Ez óriási megtiszteltetés lehet.

– Maradjon köztünk, amit most mondok, de az igazság az, hogy nem tolongtak az állásért – mondja Plutarch. – Túl nagy a felelősség, és sosem lehet tudni, milyen lesz a Viadal.

Na ja, az elődödet is eltették láb alól, állapítom meg magamban. Plutarch biztosan tudja, mit lett Seneca Crane sorsa, de úgy tűnik, ez cseppet sem zavarja. – Elkezdtek már a Nagy Mészárlás előkészületeit? – kérdezem.

– Ó, igen. Ami azt illeti, már évek óta folyik a munka. Az arénákat nem lehet egy nap alatt felépíteni. De, ha szabad így fogalmaznom, a

Suzanne Collins

Viadal zamatát már sikerült kikevernünk. Ha hiszi, ha nem, épp ma este tartunk stratégiai megbeszélést – mondja.

Plutarch hátralép, és a mellénye zsebéből elővesz egy láncon lógó arany zsebórát. Felpattintja a fedelét, és amikor meglátja, milyen későre jár, a homlokát ráncolja. – Mindjárt indulnom kell. – Felém fordítja az órát, hogy lássam a számlapot. – A megbeszélés éjfélkor kezdődik. – Elég késői időpont ez egy... – kezdem, de ekkor valami eltereli a figyelmemet. Plutarch végigsimítja a hüvelykujjával az óra kristály számlapját, és egy pillanatra felragyog egy kép, mintha gyertyafény világítaná meg. Egy fecsegőposzáta. Ugyanolyan, mint a ruhámra erősített dísztűn. Csak ez a következő pillanatban el is tűnik. Plutarch becsukja az órát.

– Nagyon szép zsebóra – mondom.

– Az nem kifejezés. Egyedi darab – büszkélkedik Plutarch. – Ha bárki felőlem érdeklődne, mondja azt, hogy hazamentem lefeküdni. Szeretnénk titokban tartani ezeket a megbeszéléseket. De úgy gondoltam, magának nyugodtan elárulhatom.

– Nem téved. Nem fogom kifecsegni a titkait.

Amikor kezét rázunk, Plutarch meghajol, ahogyan a Kapitóliumban szokás. – Nos, akkor jövő nyáron találkozunk a Viadalon, Katniss. Sok sikert az eljegyzéséhez. Remélem, az anyukájával sem lesz gond. – Hát azt majd meglátjuk – mondom.

Azzal Plutarch eltűnik, én pedig elindulok a tömegben, hogy megkeressem Peetát. Közben idegenek lépnek oda hozzám, hogy gratuláljanak az eljegyzéshez, a Viadalon aratott győzelmemhez és a rúzsomhoz. Udvariasan

válaszolok, de közben egyfolytában azon töröm a fejem, miért akart felválni előttem Plutarch a csinos kis órájával. Volt valami furcsa ebben az egészben. Valami titokzatos. De mi lehetett az? Plutarch talán attól fél, hogy lenyúlják a zseniális ötletét, az óra számlapjára gravírozott, láthatatlanná váló posztát. Biztosan egy vagyomba került, és nem meri megmutatni akárkinek, mert attól fél, hogy elkezdik koppintani, és tele lesz a Kapitólium olcsó hamisítványokkal.

Futótűz

78

Ekkor belebotlok Peetába, aki egy asztal előtt áll, és tátott szájjal bámulja a gyönyörű mintákkal dekorált süteményeket. Néhány pék csak azért jött ki a konyhából, hogy megbeszélhesse Peetával a cukormázas díszítés rejtelseit, és majd' összetörik magukat, hogy megválaszolják a kérdéseit. Peeta megkéri őket, hogy csomagoljanak be néhány süteményt, ugyanis szeretne hazavinni párat a Tizenkettedik Körzetbe, hogy nyugodt körülmények között tanulmányozhassa őket.

– Effie azt mondta, egykor a vonaton kell lennünk.

Vajon hány óra lehet? – kérdezi Peeta, és körbepillant.

– Mindjárt éjfél – mondom. Leveszek egy csokivirágot az egyik tortáról, és majszolni kezdem, nem érdekel, hogy ez illetlenség.

– Eljött az idő, hogy megköszönjük a vendéglátást, és elbúcsúzzunk -trillázza Effie a fülembe. Ez egyike azon kevés pillanatoknak, amikor hálás vagyok, hogy Effie ilyen kényszeresen ragaszkodik a programhoz.

Megkeressük Cinnát és Portiát, aztán Effie körbevezet

bennünket, hogy elbúcsúzzunk néhány fontos embertől, majd az ajtó felé terel bennünket.

– Nem kéne megköszönni Snow elnöknek a szíves vendéglátást? -kérdezi Peeta. – Elvégre ez az ő háza.

– Ó, az elnök nem igazán szereti ezeket a vacsorákat. Túlságosan elfoglalt az ilyesmihez – mondja Effie. –

Már elrendeztem, hogy holnap átadják neki az üzeneteiteket és az ajándékaitokat. Indulhatunk! – mondja Effie, és int a két kapitóliumi kísérőnek, akik a részeg Haymitchet cipelik.

Egy sötétített ablakú autóval hajtunk végig a Kapitólium utcáin. Mögöttünk egy másik autóban az előkészítő csapat tagjai utaznak. Az ünneplésünkre összegyűlt tömeg olyan sűrű, hogy csak lépésben tudunk haladni, de Effie természetesen ezt is belekalkulálta, úgyhogy pontban egykor már a vonaton ülünk, és a szerelvény kigördül az állomásról.

Haymitchet beviszik a fülkéjébe. Cinna teát rendel, aztán körbeüljük az asztalt az étkezőkocsiban, miközben Effie a papírjaival zörög, és emlékeztet bennünket, hogy a körút még nem ért véget. – Nem szabad

megfeledkeznetek az Aratóünnepről a Tizenkettedik Körzetben. Ezért

Suzanne Collins

79

azt javaslom, hörpintsétek fel a teátokat, aztán indulás lefeküdni. – Senki sem ellenkezik.

Kora délután ébredek. A fejem Peeta karján pihen. Nem emlékszem, mikor jött be a fülkébe az éjjel. Óvatosan megfordulok, nehogy felébrezzem, de már ébren van.

– Nem volt rémálmod – mondja.

– Tessék? – kérdezem.

– Az éjjel nem volt rémálmod – mondja.

Igaza van. Rég volt, amikor utoljára végigaludtam az éjszakát. – Viszont álmodtam valamit – mondom, és megpróbálom felidézni az álmomat. – Egy fecsegőposztát követtem az erdőben. Jó sokáig. Aztán kiderült, hogy a poszáta igazából Ruta. Vagyis Ruta hangján énekelt.

– És hová vitt téged? – kérdezi Peeta, és kisöpör egy tincset a homlokomból.

– Nem tudom. Soha nem érkeztünk meg – felelem. – De boldog voltam.

– Hát, aludni úgy aludtál, mint aki boldog – jegyzi meg Peeta.

– Miért van az, hogy én sosem tudom, mikor vannak rémálmaid? -kérdezem.

– Nem tudom. Talán, mert én nem kiabálok és hánykolódom. Engem lebénít a félelem – teszi hozzá.

– Nyugodtan ébressz fel – mondom, és azon gondolkodom, hogy egy-egy rosszabb éjszakán Peeta legalább kétszer-háromszor felébred miattam. És hogy sokáig fenn marad, mert megvárja, amíg visszaalszom.

– Nincs szükség rá. Az én rémálmaim mindig arról szólnak, hogy elveszítelek téged – mondja. – Amikor felriadok, és látom, hogy nem tűntél el, megnyugszom. Hú. Peetának aztán van érzéke, hogyan kell bedobni egy ilyen beszélést. Olyan érzés, mintha jól gyomorszájon vágnának. Pedig csak őszintén válaszolt a kérdésemre. Nem nyomaszt, hogy valami kedves válasszal álljak elő, nem akarja, hogy szerelmet valljak. Mégis szörnyen érzem magam, mintha szemét módon kihasználnám őt.

Talán tényleg így van? Nem tudom. Csak azt tudom,
hogy most először úgy érzem,

Futótűz

80

erkölcstelen dolog, hogy egy ágyban alszunk. Ami
alapjában véve röhejes, hiszen hivatalosan már
eljegyeltük egymást.

– Rosszabb lesz, amikor otthon leszünk, és újra egyedül
kell aludnom -teszi hozzá.

Peetának igaza van, tényleg mindjárt hazaérünk.

A Tizenkettedik Körzetben a következő a menetrend:
ma este vacsorára vagyunk hivatalosak Undersee
polgármester házába, aztán holnap következik a
győzelmi gyűlés a főtéren, az Aratóünnep alatt. Az
Aratóünnepet mindig a Győzelmi Körút utolsó napján
rendezik, de ez általában azt jelenti, hogy mindenki
otthon, szűk családi körben vagy – aki megengedheti
magának – a barátaival vacsorázik. Idén azonban
központi ünnepséget rendeznek, és mivel a Kapitólium
állja a cechet, az egész körzetben mindenki degeszre
tömheti a hasát.

Az előkészületek nagy részét a polgármester házában
fogjuk elvégezni, errefelé ugyanis az időjárás miatt még
mindig rendesen fel kell öltözni, ha az embernek a
szabad ég alatt van jelenése. A vasútállomáson
valósággal átviharzunk, még integetni se nagyon
tudunk, olyan gyorsan beterelnek bennünket egy autóba.
Vacsoráig még a rokonainkkal sem találkozhatunk.
Örülök, hogy az esti fogadást a polgármester házában
tartják, és nem a Törvényszék épületében, ahol apám
gyászszerartása volt, ahová az aratásnap sorsolás után

vittek, és ahol búcsút vettünk családjainktól, mielőtt elindultunk a Viadalra.

Undersee polgármester házát viszont nagyon szeretem, főleg mióta összebarátkoztunk Madge-dzsel, a polgármester lányával. Ha úgy vesszük, mindig is jóban voltunk, de hivatalosan csak azóta számítunk barátoknak, hogy a Viadal előtt Madge eljött hozzánk, és elbúcsúzott tőlem. Akkor kaptam tőle a fecsegőposztás dísztit, azért adta, hogy szerencsét hozzon. Miután hazatértem a Viadalról, egyre többet lógtunk együtt. Kiderült, hogy – hozzám hasonlóan – Madge is sokat unatkozik. Eleinte kicsit zavarban voltunk, nem tudtunk mit kezdeni a helyzettel. A velünk egykorú csajok többnyire a srácokról meg a ruhákról beszélgettek, vagy a többi lányról pletykáltak. Madge meg én viszont

Suzanne Collins

81

nem voltunk valami nagy pletykafészek, az öltözködésnél unalmasabb témát pedig elképzelni sem tudtam. Aztán néhány sikertelen kísérlet után kiderült, hogy Madge majd' megőrül, hogy bemehessen az erdőbe, így aztán elvittem magammal, és még íjászkodni is megtanítottam. Cserébe meg akart tanítani zongorázni, de én sokkal jobban szeretem hallgatni, amikor ő játszik. Néha együtt kajálunk. Madge jobban szeret nálunk enni. A szülei elég jó fejnek tűnnek, de úgy látom, nem sok idejük van, hogy Madge-dzsel foglalkozzanak. Az apukája a Tizenkettedik Körzet vezetője, az anyukáját pedig rettenetes migrénrohamok

gyötrik, úgyhogy néha napokig fel sem tud kelni az ágyból.

– Talán el kéne vinnetek őt a Kapitóliumba – javasoltam neki egy ilyen roham után. Aznap nem zongoráztunk, mert hiába választott el bennünket két emelet, a zongora hangja így is fájdalmat okozott az anyukájának. – Szerintem ott biztosan meg tudnák gyógyítani.

– Igazad van. De a Kapitóliumba nem szokás meghívó nélkül elmenni – felelte szomorúan Madge. Még a polgármesternek sem korlátlanok a kiváltságai.

Miután megérkezünk a polgármester házába, csak annyi időm marad, hogy gyorsan megöleljem Madge-et, mert a következő pillanatban Effie lecsap rám, és felvisz a harmadik emeletre, hogy átöltözzem. Miután végeznek az előkészületekkel, és szépen felöltöztetnek egy hosszú, ezüstszínű estélyi ruhába, kiderül, hogy még egy órát kell várni a vacsoráig, ezért aztán kilógok a szobából, és elindulok megkeresni Madge-et.

Madge szobája az első emelten van, ugyanarról a folyosóról nyílik, ahonnan az apja dolgozószobája és több vendégszoba. Bekukkantok a polgármesterhez, hogy köszönjek, de a szobája üres. A tévét viszont bekapcsolva hagyta, egy pillanatra megállok, és az előző esti, kapitóliumi fogadásról készült felvételeket nézem. Peeta meg én táncolunk, eszünk, csókolózunk. Most egész Panemben, minden otthonban ezeket a felvételeket látják az emberek. Fogadni mernék, hogy a nézők már halálosan unják a két elátkozott szerelmest. Nekem legalábbis nagyon elegem van belőlük.

Futótűz

Már indulok kifelé a szobából, amikor valami furcsa pityegésre leszek figyelmes. Ahogy visszafordulok, a tévé képernyője hirtelen elsötétül. Aztán a következő, villogó felirat jelenik meg: „FRISS JELENTÉS A NYOLCADIK KÖRZETBŐL.” Nem kell sok ész, hogy tudjam, ezt kizárólag a polgármesternek szabadna látnia, nekem nem. El kéne tűnnöm. Villámgyorsan. De ahelyett, hogy lelépnék, közelebb megyek a tévéhez. Egy bemondónő jelenik meg, akit még soha nem láttam. A haja ősz, a hangja rekedt és parancsoló. Közli, hogy a helyzet tovább romlott, és hármasszintű riadót rendeltek el. Újabb csapatokat vezényelnek a Nyolcadik Körzetbe, ahol teljesen leállt a textiltermelés. Eltűnik a nő arca, és a Nyolcadik Körzet főterét mutatják. Azért ismerem fel, mert alig egy hete, hogy ott jártam. A háztetőkről még mindig nem szedték le az arcképpel díszített zászlókat. A téren elszabadult a pokol. Üvöltő embereket látok mindenhol, az arcukat rongyok és maszkok mögé rejtik, téglát hajigálnak. Néhány épület lángokban áll. A Békeörök belelőnek a tömegbe. Válogatás nélkül gyilkolnak. Soha életemben nem láttam még ilyesmit, de ez csakis egy dolog lehet. Snow elnök erről beszélt, amikor a felkelést emlegette.

Suzanne Collins

83

7

Egy élelemmel telepakolt bőrtáska és egy kulacs forró tea. Egy pár prém-kesztyű, amit Cinna felejtett itt. Három gally, amit egy kopár, levelét hullajtott fáról törtem le, és a hóba fektettem, hogy mutassa, merre

indultam útnak. Ezeket hagyom hátra Gale-nek a találkozóhelyünkön az Aratóünnepet követő első vasárnap.

Továbbmentem a hideg, ködös rengetegben, egy Gale számára ismeretlen, számomra viszont jól ismert ösvényen, amely a tóhoz vezet. Nem bízom benne, hogy a megszokott találkozóhelyünkön nem hallgatnak le bennünket, pedig ha ki akarok tálni Gale-nek, szükség lesz a magányra. De vajon el fog jönni? Ha nem jön el, akkor be kell vállalnom a rizikót, hogy éjszaka elmegyek hozzájuk. Muszáj elmondanom neki néhány dolgot... olyan dolgokat, amelyek segíthetnek neki megérteni, mit miért teszek...

Valósággal letaglózott, amit Undersee polgármester tévéjében láttam, de összeszedtem magam, kirohantam a szobából, és elindultam Madge szobája felé. Épp időben, mert a következő pillanatban megláttam a polgármestert a lépcső tetején. Intettem neki.

– Csak nem a kislányomat keresed, Katniss? – kérdezte barátságos hangon.

– De igen. Szeretném megmutatni neki a ruhámat – feleltem.

– Tudod, merre találod – mondta a polgármester, és a következő pillanatban megint pityegni kezdett a tévé a dolgozószobában. Undersee polgármesternek hirtelen elkomorult a tekintete. – Ne haragudj, Katniss – mondta. Azzal bement a dolgozószobájába, és becsukta maga mögött az ajtót.

Megálltam a hallban, hogy kicsit összeszedjem magam. Emlékeztettem magam, hogy természetesen kell viselkednem. Madge a

szobájában volt, az öltözőasztalánál ült, hullámos szőke haját fésülte a tükör előtt. Ugyanaz a csinos, fehér ruha volt rajta, amit az aratásnap sorsoláson viselt. Amikor észrevett a tükörben, elmosolyodott.

– Nézzenek csak oda. Mintha egyenesen a Kapitólium főutcájáról tévedtél volna be.

Közelebb léptem. Megérintettem a fecsegőposztát. – Még a díszű is stimmel. A fecsegőposztája a legújabb szenzáció a Kapitóliumban, hála neked. Biztos ne adjam vissza? – kérdeztem.

– Ne hülyéskedj, ajándék volt – mondta Madge, és összekötötte a haját egy aranyszínű ünnepi szalaggal.

– Egyébként hol szerezted? – kérdeztem.

– A nénikémé volt – mondta Madge. – De már nagyon régi holmi, családi örökség.

– Vicces, hogy pont egy fecsegőposztát választottál – mondtam. – Úgy értem, azok után, ami a felkeléskor történt. Amikor a fecsegők fellázadtak a Kapitólium ellen, és visszatámadtak.

A fecsegők mutánsok, genetikailag módosított hím madarak voltak, a Kapitólium laboratóriumaiban hozták létre őket azzal a céllal, hogy a lázadók ellen kémkedjenek a körzetekben. Képesek voltak megjegyezni és elismételni hosszú beszélgetéseket, ezért a lázadók által ellenőrzött területekre küldték őket, hogy kihallgassák az embereket, majd miután visszatértek a Kapitóliumba elismételjék, amit hallottak. De a lázadók rájöttek a trükkre, és hazugságokkal küldték vissza a madarakat a Kapitóliumba. Amikor a

hadvezetésnek leest, hogy mi történt, magukra hagyták a fecsegőket, pedig tudták, hogy a vadonban a biztos pusztulás vár rájuk. Néhány év alatt kipusztult a teljes állomány, de mielőtt az utolsó példány eltűnt volna, a fecsegők párosodtak a sokszavú poszátaik tojóival, és létrejött egy teljesen új madárfaj.

– De hát a fecsegőposzátaikat sosem használták fegyverként – mondja Madge. – Hiszen csak egy énekesmadár, nem?

– De igen – mondom. Pedig tudom, hogy téved. A sokszavú poszáta tényleg csak egy énekesmadár. A fecsegőposzáta viszont olyan teremtmény, amelynek létezése – finoman szólva – nem állt a

Suzanne Collins

85

Kapitólium érdekében. Nem számoltak ugyanis azzal az eshetőséggel, hogy a szigorú felügyelet alatt álló fecsegő képes lesz alkalmazkodni a vadonban, és tovább tudja örökíteni a genetikai kódját, létrehozva ezáltal egy új fajt. Nem számítottak rá, hogy a fecsegőkben ilyen erősen dolgozik az életösztön.

Most, a mély hóban vánszorogva, meglátok néhány fecsegőposzátaikat, ahogy az ágakon ugrálva hallgatják más madarak énekét, aztán elismétlik és átalakítják a dallamokat. Mint mindig, most is Ruta jut eszembe róluk.

Az álomra gondolok, amikor fecsegőposzátaiként változva követtem Rutát. Bárcsak tovább tartott volna az álom, hogy kiderüljön, hová akar elvinni Ruta.

Komoly gyalogtúra feljutni a tóhoz, szó se róla. Ha Gale úgy dönt, utánam jön, biztosan pipa lesz rám, hogy ezt a

rengeteg energiát egy ilyen kirándulásra pazarolta, ahelyett, hogy vadászott volna. A polgármester házában tartott fogadáson a távollétével tüntetett, bár a rokonai eljöttek. Hazelle azt mondta, Gale megbetegedett, ezért maradt otthon, ami persze kamu volt. Az Aratóünnepen sem láttam. Vick azt mondta, hogy vadászni ment. Ami már jóval hihetőbb kifogás volt.

Néhány óra múlva megérkezem egy, a tó partján álló régi házhoz. Bár talán túlzás ezt az épületet „háznak” nevezni. Mindössze egyetlen kis helyiségből áll. Apa szerint régen rengeteg épület állt itt – néhánynak a mai napig látszik az alapja –, az emberek ide jártak fürdeni és horgászni. Ez a ház azért bírta ilyen sokáig, mert betonból épült. Padló, tető, mennyezet. A négy üvegablakból csak egy maradt meg, de az idő azt is bekoszolta és megsárgította. Nincsen víz és villany, de a tűzhely még működik, és az egyik sarokban jókora farakás áll, még apa gyűjtötte évekkal ezelőtt. Tüzet rakok, mert abban bízom, hogy a ködben úgysem látszik az árulkodó füst. Miután fellobban a tűz, egy cirokseprűvel – amit még apa csinált nekem, amikor nyolcéves voltam – letakarítom a kitört ablakok alatt összegyűlt havat. Aztán leülök a kis betonpadkára, hogy megmelegedjek a tűznél, és várom, hogy megérkezzen Gale.

Futótűz

86

Legnagyobb meglepetésemre nemsokára be is toppan. A vállán egy íj lóg, az övén meg egy vadpulyka, amit valószínűleg útközben ejtett el. Megáll az ajtóban, mintha azon tűnődne, belépjen-e, vagy sem. A kezében

az élelemmel teli bőrtáska, a kulacs és Cinna kesztyűje. Nem fogadja el az ajándékokat, mert még mindig haragszik rám. Pontosan tudom, mit érez. Hiszen pont ugyanezt csináltam én is anyával.

A szemébe nézek. Túl temperamentumos ahhoz, hogy eltitkolja, úgy érzi, elárultam, amikor eljegyzést kötöttem Peetával. Ez a mai találkozó az utolsó esélyem, ha nem sikerül tisztázni a dolgokat, talán örökre elveszíthetem Gale-t. Órák hosszat képes lennék magyarázkodni, de akkor sem lenne rá garancia, hogy a végén Gale nem fog eltaszítani. Ezért aztán rögtön a lényegre térek.

– Snow elnök személyesen felkeresett, és megfenyegetett, hogy megölet téged – mondom.

Gale felvonja a szemöldökét, de nem látom rajta, hogy megijedt vagy akár meglepődött volna. – És még kit?

– Hát nem kaptam másolatot a tételes listából. De ha jól sejtem, a rokonaink előkelő helyen szerepelnek rajta – mondom.

Ezzel sikerül odacsálnom Gale-t a tűzhöz. A kandalló elé guggol, hogy megmelegedjen. – Hacsak...?

– Nincs hacsak – mondom. Ehhez bizony részletesebb magyarázatra lenne szükség, de fogalmam sincs, hol kezdjem, ezért aztán csak ülök, és szomorúan bámulok a tűzbe.

Úgy egy percre ülhetünk így némán, mikor Gale hangja töri meg a csendet. – Azért kösz, hogy figyelmeztettél – mondja.

Felé fordulok, hogy kiosszam, de látom, hogy felcsillan a szeme. Nem bírom megállni, hogy el ne mosolyodjak. Pedig semmi vicces nincs ebben a pillanatban, Gale

talán fel sem fogta, milyen súlyos a helyzet. Bármit is teszünk, mindnyájunkat ki fognak nyírni.

– Van egy tervem – mondom.

– Lefogadom, hogy valami tuti terv lesz – mondja Gale. Az ölembe dobja a kesztyűt. – Tessék. Nincs szükségem a vőlegényed levetett kesztyűjére.

Suzanne Collins

87

– Peeta nem a vőlegényem. Ez is a színjáték része. És ez különben sem az ő kesztyűje, hanem Ginnáé – mondom.

– Akkor add vissza – mondja Gale. Felhúzza a kesztyűt, kinyújtja és behajlítja az ujjait, aztán elismerően bólint.

– Legalább a kezem nem fog fájni, amikor megdöglök.

– Elég derűsen látod a helyzetet. Persze te nem tudod, mi történt -veszem át a szót.

– Akkor esetleg meséld el – mondja Gale.

Úgy döntök, azzal az éjszakával kezdem, amikor az Éhezők Viadalának győztesévé koronáztak bennünket Peetával, és Haymitch figyelmeztetett, hogy sikerült csúnyán felbosszantanom a Kapitóliumot. Elmesélem neki, mennyire ki voltam akadva még azután is, hogy hazatértünk, beszámolok neki Snow elnök látogatásáról a házamban, a Tizenegyedik Körzetben elkövetett kivégzésről és a gyilkosságokról, a lázongó tömegekről, az eljegyzésről, ami az utolsó, kétségbeesett kísérlet volt, hogy lehűtsük a kedélyeket, arról, hogy az elnök jelezte, szerinte nem tettünk meg mindent, és végül megosztom vele azt a balsejtelmemet is, hogy csúnyán meg fogok fizetni mindezért.

Gale egyszer sem szakít félbe. Miközben beszélek, a zsebébe gyömöszöli a kesztyűket, és összeűt egy kis

ebédet a börtáskában talált cuccokból. Sajtos pirítóst csinál, kimagozza az almát, gesztenyét dob a tűzre. A kezét nézem, szép, ügyes ujjait. Hegekkel teli, mint amilyen az enyém is volt, mielőtt a Kapitóliumban eltűntették a bőrömről a sebhelyeket. Gale keze elég erős ahhoz, hogy szemet bányásson, és elég ügyes ahhoz, hogy bonyolult csapdákat állítson. Bízom Gale kezében.

Egy pillanatra elhallgatok, hogy igyak egy korty teát a kulacsból, hogy aztán elmeséljem a hazatérésünket a Győzelmi Körútról.

– Hát te aztán rendesen megkavartad a dolgokat – jegyzi meg Gale.

– És még nincs vége – mondom neki.

– Azt hiszem, egyelőre elég lesz ennyi. Most inkább meséld el a te híres tervedet – mondja.

Mély lélegzetet veszek.

– Megszökünk – mondom.

Futótűz

88

– Micsoda? – hökken meg Gale. Úgy látom, felkészületlenül éri a bejelentés.

– Fogjuk magunkat, és elmenekülünk az erdőbe – mondom. Lehetetlen leolvasni az arcáról, hogy mi jár a fejében. Ki fog röhögni, és elintézi annyival a dolgot, hogy ez egy oltári nagy marhaság? Izgatottan felpattanok, már látom, hogy ebből komoly vita lesz. – Te magad is azt mondtad, hogy meg tudnánk csinálni! Az aratásnap sorsolás reggelén. Azt mondtad, hogy...

Gale odalép hozzám, és felkap a földről. A szoba forogni kezd velem, átkarolom Gale nyakát, nehogy elessek. Boldogan felnevet.

– Hé! – ellenkezem, de közben én is nevetek.

Gale letesz, de nem enged el. – Rendben, lépünk le – mondja.

– Komolyan mondod? Nem tartasz örültnek, ugye?

Velem jössz? – Nagy kő esik le a szívemről most, hogy beavattam Gale-t a titokba.

– Dehogynem tartalak örültnek, de ettől függetlenül veled megyek -mondja Gale. Látom rajta, hogy komolyan gondolja. Sőt, kifejezetten örül a dolognak. – Meg tudjuk csinálni. Biztos vagyok benne. Tűnjünk el innen, egyszer s mindenkorra!

– Jól meggondoltad? – kérdezem. – Mert kemény menet lesz, a gyerekekkel meg minden. Nem akarok majd pár mérföld után visszafordulni...

– Nyugi, jól meggondoltam. Százszázalékosan halál tuti biztos vagyok benne. – Azzal lehajtja a fejét, a homlokát a fejem búbjára nyomja, és közelebb húz magához. A bőréből, az egész lényéből árad a hő, amit a tűz mellett szívott magába, én pedig becsukom a szemem, és elmerülök testének melegében. Hótól átnedvesedett bőr, füst és alma illatát érzem, a Viadal előtt együtt töltött, hűvös téli napok jellegzetes illatát. Meg sem próbálok elhúzódni tőle. Miért is tenném, nem igaz? – Szeretlek – suttogja.

Ezt nem hiszem el.

Sosem látom előre ezeket a dolgokat. Olyan gyorsan történnek. Az egyik pillanatban még a szökési tervet vázoló fel, a következő

Suzanne Collins

89

másodpercben meg... le kéne reagálni egy ilyen vallomást. Azt hiszem, sikerül a lehető legrosszabb válasszal előrukkolnom.

– Tudom. – Ez borzalmasan hangzik. Mintha azt feltételezném, hogy Gale menthetetlenül belém habarodott, én viszont nem érzek iránta semmit. Gale megpróbál hátrébb húzódní, de nem engedem el. – Tudom! És te is tudod... hogy milyen fontos vagy nekem. – Ez így nem lesz elég. Gale kiszabadítja magát a szorításomból. – Gale, én most egyszerűen képtelen vagyok bárkire is így gondolni. Attól a pillanattól fogva, hogy a sorsoláson kihúzták Prim nevét, mindennap, minden ébren töltött pillanatban az jár a fejemben, hogy mennyire félek. És úgy tűnik, nem maradt hely semmi másnak. Ha el tudnánk jutni valami biztonságos helyre, talán megváltoznék. Nem tudom.

Látom rajta, mennyire csalódott.

– Szóval akkor belevágunk – mondja. – Majd kitaláljuk, mi legyen. -Visszafordul a tűz felé, ahol a gesztenyék pattognak. Kikotorja őket a parázsból. – Anyámat nem lesz könnyű meggyőzni.

Ezek szerint nem gondolta meg magát. De a boldogság elillant, és valami ismerős feszültség áramlott a helyére.

– Az enyémet sem. Valahogy majd jobb belátásra bírom. Elmegyek vele sétálni. Muszáj lesz megértetnem vele, hogy ha itt maradunk, meghalunk.

– Meg fogja érteni. Sokszor néztem vele meg Primmel a Viadalt. Nem fog nemet mondani neked – teszi hozzá Gale.

- Remélem. – Mintha néhány másodperc alatt húsz fokot esett volna a hőmérséklet a házban. – Haymitch már keményebb dió lesz.
- Haymitch? – Gale otthagyja a gesztenyéket. – Őt is magaddal akarod vinni?
- Igen, Gale. Nem hagyhatom itt őt meg Peetát, mert... – Amikor meglátom, hogy Gale a homlokát ráncolja, elharapom a mondatot. – Mi van?
- Semmi. Csak nem gondoltam, hogy ekkora csapattal akarsz útra kelni – csattan fel ingerülten.
- Halálra kínoznák őket, hogy kiszedjék belőlük, merre menekültünk – mondom.

Futótűz

90

- És mi van Peeta családjával? Ők soha nem jönnének velünk. Ami azt illeti, simán beköpnének bennünket. Gondolom, ezzel Peeta is tökéletesen tisztában van. Mi van, ha a srác úgy dönt, inkább marad? – kérdezi Gale. Próbálok közömbösnek látszani, de elcsuklik a hangom.
- Akkor marad.
- Képes lennél itt hagyni? – kérdezi Gale.
- Ha ezzel megmenteném Primet és anyát, akkor igen – felelem. – De ez mindegy is. Meg fogom győzni, hogy velünk tartson.
- És velem mi a helyzet, engem is ott tudnál hagyni? – Gale arca most olyan, mint egy szikla. – Ha esetleg mégsem tudnám meggyőzni az anyámat, hogy három kisgyerekekkel bemeneküljön a vadonba a tél kellős közepén.
- Hazelle nem fog vonakodni. Meg fogja érteni, hogy nincs más választása – mondom.

- De tegyük fel, hogy tévedsz, Katniss. Akkor mi lesz?
- makacskodik Gale.
- Akkor kényszeríteni fogod, Gale. Talán azt hiszed, hogy csak úgy kitaláltam ezt az egészet? – Felemelem a hangom, mert most már én is kezdek kijönni a sodromból.
- Nem. De mi van, ha az elnök csak manipulálni akar téged? Hiszen még azt is felajánlotta, hogy megszervezi az esküvődet. Láttad, hogyan reagált a tömeg a Kapitóliumban. Nem hiszem, hogy ezek után bevállalja, hogy megölet téged. Vagy Peetát. Túl nagy lenne a kockázat – mondja Gale.
- Szerintem most, hogy a Nyolcadik Körzetben kitört a felkelés, nem valószínű, hogy az én esküvői tortámmal foglalkozik! – kiáltom.

Amint kimondom, már szeretném visszaszívni. Azonnal látom, milyen hatással vannak Gale-re: az arca kipirul, szürke szeme szikrát szór. – Felkelés tört ki a Nyolcadik Körzetben? – kérdezi fojtott hangon.

Próbálok visszakozni. Próbálom lecsillapítani Gale-t, ahogyan korábban a körzetek lakóit is. – Nem tudom, hogy igazából tényleg

Suzanne Collins

91

kitört-e a felkelés. Az emberek nyugtalanok. Kivonultak az utcákra... – motyogom.

Gale megragadja a vállamat. – Mit láttál?

– Semmit! Legalábbis a saját szememmel. Csak hallottam ezt-azt. -Szokás szerint megint elkések, Gale ennyivel nem fogja beérni. Végül feladom, és mindent elmondok neki. – A polgármester tévéjében láttam

valamit. Amit nem kellett volna. A tömeg ellepte az utcákat, épületeket gyújtottak fel, a Békeőrök gépfegyverrel lőtték őket, de az emberek visszatámadtak... – Az ajkamba harapok, alig bírom szavakba önteni, amit láttam. Végül kimondom, ami már jó ideje gyötör: – Az egész az én hibám, Gale. Azért történik mindez, amit az arénában csináltam. Ha simán lenyelem azokat a mérges bogyókat, mindez soha nem következett volna be. Peeta megnyerte volna a Viadalt, szépen hazajött volna, és mindenki nyugodtan élhetne.

– Úgy érted, nyugodtan éhezhetne? – mondja Gale megenyhülve. – Nyugodtan halálra dolgozhatná magát? Nyugodt lélekkel küldhetné a gyerekeit az aratásnap sorsolásra? Te nem ártottál senkinek, Katniss.

Lehetőséget adtál az embereknek. Ha elég bátrak, megragadják majd ezt a lehetőséget. Már a bányákban is a felkelésről pusmognak. Sokan fegyvert ragadnának. Hát nem érted? Végre eljött a pillanat! Végre-valahára eljött a mi időnk! Ha a Nyolcadik Körzet fellázadt, akkor mi miért ne csatlakozhatnánk hozzájuk? Vagy akár egész Panem? Ez lehet az, amire már olyan régóta várunk...

– Elég legyen! Fogalmad sincs, miről beszélsz. A többi körzetben a Békeőrök nem olyanok, mint Dárius vagy Cray!

– Ezért kell csatlakoznunk a harchoz! – vágja rá Gale nyersen.

– Nem! El kell tűnnünk innen, mielőtt legyilkolnak bennünket meg egy csomó embert! – Megint kiabálok,

mert egyszerűen nem értem, miért csinálja ezt Gale. Miért nem látja, ami annyira nyilvánvaló? Gale durván ellök magától. – Akkor menj csak. Én viszont maradok.

– Pedig az előbb még azt mondtad, szívesen velem tartasz. A logikus az lenne, ha ez a felkelés a Nyolcadik Körzetben csak megerősítene abban, hogy minél előbb le kell lépnünk. Biztos kiborultál, mert... – Nem, Peetát ebbe nem keverhetem bele. – És mi lesz a családdoddal? Futótűz

92

– És mi lesz a többi családdal, Katniss? Mi lesz azokkal, akik nem tudnak elmenekülni? Hát nem érted? Itt most már nem csak arról van szó, hogy a saját bőrünket mentsük. Főleg, ha kitört a felkelés! – Gale a fejét csóválja, nem próbálja titkolni, hogy mekkorát csalódott bennem. – Ennyit tudtál tenni az ügyért – mondja, és ledobja eléem Cinna kesztyűjét. – Meggondoltam magam. Nincs szükségem semmire, amit a Kapitóliumban csinálnak. – Azzal kimegy a házból. Lenézek a kesztyűre. Semmire, amit a Kapitóliumban csináltak? Vajon ezzel rám célzott? Talán úgy gondolja, hogy most már én is egy Kapitóliumban előállított tárgy vagyok, és érinthetetlen lettem. Rettenetesen feldühít, hogy Gale ilyen igazságtalan velem. De a harag félelemmel keveredik, mert nem tudom, milyen örültséget forgat a fejében.

Leroskadok a tűz mellé, és megpróbálom kigondolni a következő lépést. Azzal nyugtatom magam, hogy a felkelések nem egy napig szoktak tartani. Gale csak holnap tud tárgyalni a bányászokkal. Ha sikerül

beszélnem Hazelle-lel, együtt talán megállíthatjuk Gale-t. De most nem tudok elmenni hozzájuk. Ha Gale otthon van, nem fog beengedni. Talán este, miután mindenki elaludt... Hazelle sokszor késő éjszakáig dolgozik, hogy befejezze a mosást. Éjjel átmehetnék hozzájuk, megkocogtatnám Hazelle ablakát, elmondanám neki, miről van szó, és megkérném, hogy segítsen megfékezni Gale-t, mielőtt még valami hülyeséget csinál. Eszembe jut az elnökkel a dolgozószobában folytatott beszélgetés:

„A tanácsadóim azon aggódtak, hogy nehéz dolgom lesz magával, de ugye nem akarja megkeseríteni az életemet?

– Nem.

– Én is ezt mondtam nekik. Ha egy lány ennyi mindenre képes az életben maradásért, nem fog fejjel a falnak rohanni."

Eszembe jut, milyen keményen robotolt Hazelle, hogy megmentse a családját az éhhaláltól. Biztos mellém áll majd ebben a kérdésben. Vagy mégsem?

Suzanne Collins

93

Most már dél felé járhat, a nappalok igen rövidek ebben az évszakban Sötétedés után nem érdemes az erdőben mászkálni. Eloltom a tüzet, eltakarítom az ételmaradékot, és az övembe dugom Cinna kesztyűjét. Egy darabig magamnál tartom. Ha Gale esetleg mégis meggondolná magát Eszembe jut, milyen képet vágott, amikor odadobta nekem a kesztyűt. Milyen undorral nézte, milyen undorral nézett engem...

Végigvonszoló magam az erdőn. Még világos van, amikor megérkezem a régi házunkhoz. A Gale-lel folytatott beszélgetés ugyan nem lendített az ügyön, de továbbra is feltett szándékom, hogy végrehajtom a tervet, és megszököm a Tizenkettedik Körzetből.

Elhatározom, hogy megkeresem Peetát. Mivel a Győzelmi Körúton ő is szemtanúja volt azoknak a borzalmaknak, amiknek én, úgy gondolom, könnyebb lesz meggyőzni, mint Gale-t. Amikor összefutunk a Győztesek Falujában, éppen indulni készül.

– Vadászni voltál? – kérdezi. Látom rajta, hogy nem tartja nyerő ötletnek.

– Nem. A városba mész? – kérdezem.

– Igen. A családommal vacsorázom – feleli.

– Elkísérhetlek? – A Győztesek Falujából a térre vezető út szinte teljesen kihalt, ezért aztán nyugodtan beszélhetnénk. De valahogy cserbenhagy a beszélőkém. Biztos, mert olyan bénán sikerült előadnom a tervemet Gale-nek. Az ajkamat harapdálom. Minden lépéssel egyre közelebb jutunk a főtérhez. Talán ez az utolsó lehetőségem, hogy beszéljek Peetával. Nagy levegőt veszek, és elhadarom a következő kérdést:

– Peeta, ha arra kérnélek, hogy szökj meg velem a körzetből, velem jönnél?

Peeta megfogja a karomat, és megállít. Nem kell az arcomat fürkésznie anélkül is tudja, hogy komolyan beszélek. – Attól függ, miért akarod, hogy veled tartsak.

– Nem sikerült meggyőznöm Snow elnököt. A Nyolcadik Körzetben felkelés tört ki. El kell tűnnünk – mondom.

Futótűz

– A „tűnnünk” alatt azt érted, hogy neked meg nekem? Gondolom, nem. Ki jönne még velünk? – kérdezi Peeta.

– A családom. A családod, ha akar. Esetleg Haymitch – sorolom.

– És mi van Gale-lel? – kérdezi Peeta.

– Nem tudom. Lehet, hogy más tervei vannak – mondom.

Peeta a fejét rázza, és szomorúan rám mosolyog. – Arra fogadni mernék. Naná, hogy veled megyek, Katniss.

Újra felcsillan a remény. – Komolyan mondod?

– Hát persze. Azt viszont kétlem, hogy te komolyan gondolod ezt a dolgot – mondja.

Elrántom a kezemet. – Akkor nem ismeresz eléggé.

Készülj! Hamarosan indulunk. – Kilépek, Peeta pár lépéssel mögöttem jön.

– Katniss – mondja. Nem lassítok. Lehet, hogy rossz ötletnek tartja a szökést, de nem vagyok kíváncsi a véleményére, mert ez az egyetlen tervem. – Állj már meg, Katniss! – Belerúgok egy mocskos, fagyott hórögbe, és bevárom Peetát. A szénpor mindent bemocskol. – Tényleg veled megyek, ha akarod. De szeretném, ha megbeszelnénk a dolgot Haymitchcsel. Biztos akarok lenni abban, hogy a szökéssel nem rontjuk tovább a helyzetet. – Peeta felkapja a fejét, hallgatózik. – Ez meg mi a franc?

Én is felemelem az állam. Annyira lefoglaltak a saját problémáim, hogy észre sem vettem a térről hallatszókülönös zajt. Füttyszó, egy lövedék becsapódásának robaja, a tömeg lélegzetvétele.

– Gyerünk – mondja Peeta, és a vonásai hirtelen megkeményednek. Nem tudom, miért. Nem ismerem fel a hangokat, tippelni sem tudok, hogy mi történhetett. De látom Peetán, hogy baj van.

Amikor megérkezünk a térre, azonnal tudjuk, hogy valami nincs rendben, de a sűrű tömegben semmit sem látunk. Az édességbolt oldalában Peeta feláll egy ládára, és a kezét nyújtja, hogy felhúzzon maga mellé, közben pedig a teret fürkészi. Már majdnem sikerül felmásznom mellé, amikor hirtelen megállít. – Szállj le! Tűnj el gyorsan! – suttogja ellentmondást nem tűrő hangon.

– Mi van? – kérdezem, és megpróbálok felmászni mellé.
Suzanne Collins

95

– Menj haza, Katniss! Egy perc, és megyek utánad, ígérem! – mondja Peeta.

Valami szörnyűség történik, ez most már egészen biztos. Elengedem Peeta kezét, és keresztülfurakodom a tömegben. Az emberek felismernek, és amint meglátják az arcomat, pánikba esnek. Ellöknek maguktól.

Ellenségesen sziszegnek rám.

– Tűnj innen!

– Csak tovább rontod a helyzetet.

– Talán azt akarod, hogy megöljék?

De ekkor már olyan gyorsan és vadul ver a szívem, hogy alig hallom a hangjukat. Csak azt tudom, hogy bármi van is a tér közepén, az rám vár. Amikor végül sikerül elvergődnöm oda, rájövök, hogy igazam volt. És igaza volt Peetának is. És igazuk volt az embereknek is a tömegben.

Gale csuklóját egy faoszlophoz kötözték. A vadpulykát, amit még az erdőben lőtt, a feje fölé szögelték. Gale kabátja a földön, az ingét letépték. Ájultan térdepel, csak a csuklóját rögzítő kötelek tartják. A háta egy véres húsdarab.

Mögötte egy férfi áll, akit még soha nem láttam, viszont az egyenruháját azonnal felismerem. Ilyen egyenruhát hord a Főbékeőrünk. De ez a fickó nem Cray. Ez egy magas, izmos férfi, élére vasalt szárú nadrágban. De csak akkor értem meg, hogy mi történik, amikor az egyenruhás magasba emeli a korbácsát.

Futótűz

96

8

– Ne! – kiáltom, és rohanni kezdek. De már késő, Gale kínzójának karját nem tudom lefogni, és érzem, nem lesz elég erőm, hogy megállítsam. Ezért a korbács és Gale közé vetem magam. Kitárt karral próbálom védelmezni Gale szétroncsolt testét, így aztán a korbácsütés telibe talál, az arcom bal oldalát kapja el. Éles fájdalom hasít belém, úgy érzem, megvakulok. Csipkézett fény-sávok suhannak át a látómezőmön, és térdre rogyok. Egyik kezemmel az arcomhoz kapok, a másikkal megtámaszkodom, nehogy előrebukjak. Máris érzem, hogy dagad az arcom, és a duzzanat összenyomja a szememet. A köveken, amiken térdelek Gale vére csillog, a levegő vérszagtól terhes. – Elég legyen! Megöli! – üvöltöm.

Megpillantom a korbácsos férfi arcát. A vonásai kemények, mély ráncok szabdalják az arcát, a szája kegyetlenségről árulkodik. Ősz hajából szinte alig

látszik valami, olyan rövidre van vágva, a szeme fekete, mintha az egész egyetlen nagy pupilla lenne, egyenes orrát pirosra csípte a fagyos levegő. Újra felemeli erős karját, rám szegezi a tekintetét. A vállamhoz kapok, nyílveessző után kutatok, de aztán rádöbbenek, hogy az íjam és a nyilaim az erődben vannak. A fogamat összeszorítva várom, hogy a férfi újra lesújtson.

– Megállj! – parancsolja egy hang. Haymitch lép ki a tömegből, és átesik egy földön fekvő testen. Az egyik Békeőr az. Dárius. Vörös tincsei alól jókora lila dudor kandikál ki a homlokán. Leütötték, de még lélegzik. Mi történhetett? Talán Dárius megpróbált segíteni Gale-nek, még azelőtt, hogy ideértem?

Haymitch nem vesz tudomást róla. Durván felránt a földről. – Hát ez remek. – Megfogja az államot, és felemeli a fejemet. – Jövő héten

Suzanne Collins

97

fotózásra kell mennie. Az esküvői ruhájában akarják lefényképezni. Mégis mit mondjak a stylistnak, mi? Mintha a felismerés szikráját látnám a korbácsos fickó szemében. Alaposan bebugyoláltam magam a hideg miatt, nem vagyok kisminkelve, a hajamat begyűrtem a kabátom alá, nem csodálkoznék, ha a fickó nem ismerte volna fel bennem a legutóbbi Viadal győztesét. Főleg így, hogy a fél arcom bucira dagadt. De Haymitch sokat szerepelt a tévében az utóbbi években, és az ő fizimiskáját aztán nehéz lenne elfelejteni.

A férfi leereszti a korbácsot.

– Ez itt egy bűnöző, aki vallomást tett, és a lány megzavarta a büntetés végrehajtását.

A férfi egész lénye – parancsoló hangja, furcsa akcentusa – ismeretlen, de fenyegető veszedelemre figyelmeztet. Honnan jött? A Tizenegyedikből? A Harmadikból? Vagy egyenesen a Kapitóliumból? – Az sem érdekel, ha felrobbantotta a Törvényszék épületét! Látja, hogy mit művelt az arcával? Maga szerint egy hét múlva megjelenhet így a kamerák előtt? – förmed rá Haymitch a korbácsosra.

A férfi hangja még mindig rideg, de úgy érzem, mintha már nem lenne annyira biztos a dolgában:

– Az nem az én gondom.

– Valóban? Hát akkor, barátocskám, készüljön fel, mert elintézem, hogy az legyen. Miután hazaérek, az első dolgom az lesz, hogy felhívom a Kapitóliumot – fenyegetőzik Haymitch. – És kiderítem, kitől kapott felhatalmazást, hogy így elintézzék a Viadal győztesének helyes kis pofiját!

– A fiút orvvadászaton kapták. Különben is, mi köze ehhez a lánynak? – kérdezi a férfi.

– Az unokatestvére. – Peeta lép oda, és óvatosan megfogja a karomat. – Ő pedig a menyasszonyom.

Úgyhogy ha el akarja intézni a fiút, mindkettőnkkel meg kell küzdenie.

Talán csak mi hárman vagyunk. Talán az egész körzetben nincsen rajtunk kívül senki, aki szembe merne szállni a hatalommal. Még akkor is, ha tudjuk, hogy mindez csak ideig-óráig tart, mert ennek súlyos Futótűz

98

következményei lesznek. Ebben a pillanatban azonban csak egyetlen dolog érdekel: meg akarom menteni Gale-

t. Az újonnan kinevezett Főbékeőr hátrapillant az osztagára. Megkönnyebbülve veszem észre, hogy a csapat ismerős arcokból áll, régi barátaim azok a Zugból. Fancsali ábrázatukról lerí, hogy nincs ínyükre ez a műsor.

Az egyikük, egy Purnia nevű nő, aki rendszeresen kajál Greasy Sae-nél, most határozottan előrelép. – Úgy vélem, mivel ez az első alkalom, hogy a fiút orvvadászaton érték, már megkapta az előírt számú korbácsütést, uram. Hacsak nem akarja halálra ítélni, amely ítélet végrehajtása a kivégzőosztag feladata. – Errefelé ez a szabályszerű eljárás? – kérdezi a Főbékeőr.

– Igen, uram – vágja rá Purnia, a többiek pedig egyetértően bólogatnak. Biztos vagyok benne, hogy valójában fogalmuk sincs róla, hogy ilyenkor hivatalosan mit kell tenni, mert a Zugban az a törvényes eljárás, hogy amikor valaki beállít egy vadpulykával, elárverezik a jószág combját.

– Rendben. Vidd innen az unokatestvéred! Ha magához tér, mondd meg neki, nehogy még egyszer vadorzáson kapjam a Kapitólium földjén, mert személyesen fogom levezenyelni a kivégzését – mondja a Főbékeőr, és végighúzza a kezét a korbácson, hogy letisztítsa. Gale vére ránc fröccsen. Aztán a férfi gyorsan feltekeri a korbácsot, és elsétál.

A Békeőrök szedett-vedett alakzatban követik. Egy kisebb csoport hátra marad. A kezénél és a lábánál fogva felemelik Dariust. Mielőtt elindul, még sikerül egy pillanatra elkapnom Purnia tekintetét, és némán azt

tátogom: „Kösz.” Nem válaszol, de tudom, hogy érti, amit mondok.

– Gale. – Megfordulok, és megpróbálom kioldozni a csuklóját rögzítő kötelet. Valaki odanyújt egy kést, és Peeta elvágja a kötelet. Gale a földre roskad.

– Vigyük el az anyukádhoz – javasolja Haymitch. Nincsen hordágyunk, de egy vén ruhaárus nő eladja nekünk a deszkát, amire az áruját pakolta. – Csak nehogy kikotyogják, honnan szerezték – mondja, és gyorsan elpakolja a ruhákat. A tér szinte teljesen

Suzanne Collins

99

kiürült, a félelem erősebbnek bizonyul az együttérzésnél. De a történetek után nem hibáztathatok senkit.

Mire sikerül felfektetnünk Gale-t a deszkára, alig páran maradnak – Gale néhány munkatársa a bányából –, hogy segítsenek Haymitchnek és Peetának a cipelésben. Leevy, egy lány, aki ugyanabban az utcában lakik, ahol mi is laktunk a Peremben, megfogja a karomat. Tavaly anya mentette meg az öccsét, amikor kanyarós lett. – Segítsek, vagy egyedül is haza tudsz menni? – Szürke szemében félelem csillog, de látszik rajta, hogy komolyan gondolja.

– Nem kell, kösz. De szólnál esetleg Hazelle-nek, hogy jöjjön át hozzánk? – kérem.

– Hát persze – mondja Leevy, azzal sarkon fordul és elmegy.

– Leevy! – kiáltok utána. – Mondd neki, hogy hagyja otthon a gyerekeket.

– Rendben. Majd én vigyázok rájuk – feleli a lány.

– Köszönöm. – Felveszem a földről Gale kabátját, és elindulok a többiek után.

– Tegyél rá havat – parancsol rám Haymitch. Felszedek egy marék havat, és az arcomhoz nyomom. Rögtön csillapodik kicsit a fájdalom. A bal szememből dől a könny, a szürkületben nem tehetek mást, minthogy az előttem haladók bakancsát figyelem.

Útközben Bristel és Thom, Gale munkatársai arról beszélgetnek, hogy mi történt a téren. Gale valószínűleg Cray házához ment, ahogyan mindig is szokta, tudván, hogy a Főbékeőr jó pénzt fizet a vadpulykáért. De balszerencséjére már az új Főbékeőrt találta ott, egy férfit, akit Romulus Thread néven emlegetnek. Senki sem tudja, mi lett Crayjel. Ma reggel még fehérpiát vett a Zugban, és semmi jel nem utalt arra, hogy már nem ő a körzet parancsnoka, most viszont mintha eltűnt volna a föld színéről. Thread ott helyben őrizetbe vette Gale-t, és mivel ott himbálózott a kezében a döglött pulyka, Gale nem nagyon tudott mivel védekezni. Hamar híre ment a történeteknek. Gale-t a térre vitték, vallomásra kényszerítették, és kiszabták rá az azonnal végrehajtandó

Futótűz

100

büntetést. Mire mi megérkeztünk, már legalább negyven korbácsütést kapott. A harmincadik körül elvesztette az eszméletét.

– Még szerencse, hogy csak egy pulyka volt nála – jegyzi meg Bristel. – Ha a szokásos zsákmánnyal állít be, rosszabbul is járhatott volna.

– Azt mondta Threadnek, hogy a Perem környékén téblábolt, akkor vette észre a madarat. Azt mondta, átrepült a kerítés fölött, ő meg leszúrta egy karóval. Ami akkor is bűntény. De ha megtudják, hogy Gale az erdőben járt, és fegyverei is vannak, ott helyben megölik, az biztos – teszi hozzá Thom.

– És mi történt Dariusszal? – kérdezi Peeta.

– Úgy a huszadik korbácsütésnél közbeavatkozott, azt mondta, ennyi már elég lesz. Csak nem volt olyan ügyes és meggyőző, mint Purnia. Megfogta Thread karját, mire Thread fejbe vágta a korbács nyelével. Nem sok jóra számíthat – mondja Bristel.

– Ezek után senki sem számíthat semmi jóra – jegyzi meg Haymitch.

Havazni kezd, nagy, nedves pelyhekben, amitől tovább csökken a látótávolság. A többiek mögött botladozva megyek fel a házamhoz vezető úton, és inkább a fülemet használom a tájékozódáshoz, mint a szememet.

Aranyszínű fény terül szét a havon, ahogy kinyílik az ajtó. Anya – aki minden bizonnyal nagyon várt már azok után, hogy egész nap nem látott, és még csak azt sem mondtam meg, hová megyek – végignéz rajtunk.

– Új Főbékeőrt kaptunk – morogja Haymitch, és, mintha ezzel mindenre magyarázatot is adott volna, odabiccent anyának.

Mint mindig, most is lenyűgözve nézem, ahogyan anya, aki még egy pókot sem mer egyedül elintézni, félelmet nem ismerő amazonná változik. Ha beteget vagy haldoklót hoznak hozzá... néha úgy érzem, anya igazából csak ilyenkor tudja, hogy kicsoda is ő valójában. Pillanatok alatt letakarítja a hosszú

ebédlőasztalt, és leteríti steril, fehér lepedővel, aztán a többiek felrakják rá Gale-t. Anya egy kannából vizet önt egy mosdótálba, és megmondja Primnek, hogy mit hozzon oda az orvosságos szekrényből. Szárított gyógynövények, oldatok és boltban

Suzanne Collins

101

vásárolt üvegcsék kerülnek elő. A kezét figyelem, a hosszú, vékony ujjait, ahogyan a gyógynövényeket morzsolja, az oldatokat csöpögteti a mosdótálba. Aztán beáztat egy rongyot a forró folyadékba, és elmagyarázza Primnek, mit tegyen a következő adag főzetbe.

Anya egy pillanatra rám néz.

– Megvágta a szemedet?

– Nem, csak bedagadt, és nem tudom kinyitni – felelem.

– Tegyel rá még havat – adja ki az utasítást. Tudom, hogy most nem velem kell foglalkoznia.

– Meg tudod menteni? – kérdezem. Anya nem válaszol, csak kicsavarja a rongyot, és kicsit meglobogtatja a levegőben, hogy kihűljön.

– Ne aggódj – mondja Haymitch. – A Cray előtti időkben mindennaposak voltak a korbácsolások. Mindig édesanyádat hívtuk, ha segítségre volt szükség.

Nem emlékszem a Cray előtti időkre, de azt mondják, akkoriban a Főbékeőr sűrűn csattogtatta a korbácsát.

Anya annyi idős lehetett, mint én most, és a patikában dolgozott a szüleivel. Valószínűleg már akkor nagyon értett a gyógyításhoz.

Óvatosan elkezdik kitisztítani Gale hátán a sebeket.

Felkavarodik a gyomrom, a kesztyűmből csöpögő hólé

tócsában gyűlik a padlón. Peeta leültet egy székre, és hóval megtöltött rongyot szorít az arcomhoz.

Haymitch hazaküldi Bristelt meg Thomot, és pénzt nyom a kezükbe, mielőtt elindulnak. – Nem lehet tudni, mit lesz a brigádokkal – mondja. Bólintanak, és zsebre teszik a pénzt.

Megérkezik Hazelle, zihál, az arca kipirult, a haján friss hó csillog. Egy szót sem szól, leül egy támlátlan székre az asztal mellé, aztán megfogja Gale kezét, és az ajkához szorítja. Anya még róla sem hajlandó tudomást venni. Anya belépett abba a különleges zónába, ahol rajta és a betegén kívül nem létezik más, és ahová rajtuk kívül csak Primnek van bejárása. Nekünk ki kell várni a sorunkat.

Még az ő gyakorlott kezének is sok időbe telik kitisztítani a sebeket, el kell döntenie, melyik bőrfoszlányokat lehet még megmenteni, aztán bekeni Gale hátát gyógykenőccsel, és könnyű kötést tesz rá.

Ahogy

Futótűz

102

lemossa a vért, láthatóvá válnak a korbácsütések nyomai, és az arcomon éktelenkedő seb lüktetni kezd. Elképzelem, hogy egyszer, kétszer, negyvenszer ennyire fáj, és csak abban tudok reménykedni, hogy Gale nem nyeri vissza az eszméletét. De úgy tűnik, ez túl nagy kérdés. Amint anya felrakja az utolsó sebpólyákat, Gale nyöszörögni kezd. Hazelle megsimogatja a fiú fejét, és a fülébe suttog, közben anya meg Prim végignézik a hiányos fájdalomcsillapító-készletet, olyan cuccok közt keresgélnek, amiket többnyire csak orvosok tudnak

beszerezni. Nem könnyű hozzájutni ilyesmihez, ezek a szerek ugyanis drágák, és hiánycikknek számítanak. Anya a legerősebb fájdalomra tartogatja a legerősebb fájdalomcsillapítót, de vajon ki tudja megmondani, melyik a legerősebb fájdalom? Mindig az, amelyik éppen fáj. Ha nekem kellene gondoskodni a betegekről, egy nap alatt elfogyna az összes fájdalomcsillapító, mert nem bírom nézni mások szenvedését. Anya viszont a haldoklóknak tartogatja ezeket a szereket, hogy átsegítse őket a halálba.

Mivel Gale visszanyeri az eszméletét, úgy döntenek, gyógynövényfőzetet adnak neki, amit meg tud inni. – Ez nem lesz elég – mondom. Mindenki felém fordul. – Ez nem lesz elég, tudom, milyen fájdalmai vannak. Ez a gyógynövényfőzet még a fejfájást sem mulasztja el. – Majd adunk neki altatószirupot, Katniss, és akkor ki fogja bírni.

A gyógynövényeket a gyulladásra kapja – magyarázza anya nyugodt hangon.

– Adj neki fájdalomcsillapítót! – üvöltök rá. – Adj neki fájdalomcsillapítót! Mégis hogy jössz ahhoz, hogy eldöntsd helyette, mennyi fájdalmat viseljen el?

A hangomra Gale megmoccan, és meg akar érinteni. A mozdulattól azonban felszakadnak a sebei, a vér átáztatja a kötéseket, és fájdalmas hörgés szakad fel a torkából.

– Vigyétek ki innen – mondja anya. Haymitch és Peeta szó szerint felkap és kivisz a szobából, miközben én elküldöm a francba az anyámat. Leraknak egy ágyra az egyik üres hálószobában, és lefognak, amíg lehiggadok.

Suzanne Collins

Csak fekszem az ágyon és zokogok, a könnyeim próbálnak kiszivárogni a szemem helyén lévő résen, ám ekkor meghallom, hogy Peeta Snow elnökről és a Nyolcadik Körzetben kitört lázadásról sutyorog Haymitch-csel. – Katniss azt akarta, hogy mindenki megszökjön – mondja Peeta, de ha Haymitchnek van is véleménye a dologról, egyelőre nem osztja meg vele. Nemsokára bejön hozzám anya, és ellátja a sebet az arcomon. Aztán megfogja a kezemet, és a karomat simogatja, miközben Haymitch elmeséli neki, hogy mi történt Gale-lel.

– Szóval megint kezdődik? – kérdezi anya. – Mint akkor régen?

– Nagyon úgy fest a helyzet – feleli Haymitch. – Ki a fene gondolta volna, hogy egyszer még sajnálni fogjuk, hogy nem látjuk többé szegény öreg Crayt?

Crayt különben sem szerették a körzetben, ezt már azzal könnyedén elérte, hogy egyenruhába bújt, de volt neki egy igen ronda szokása is: fiatal, éhező nőket csábított az ágyába pénzért. Ennek következtében természetesen közutálatnak örvendett. Az ínségesebb időkben az éhező nők alkonyatkor odagyűltek a házához, és versengtek a kegyeiért, hogy aztán a testük áruba bocsátásáért kapott kevéske pénzből élelmet vegyenek a családjuknak. Ha idősebb lettem volna, amikor apa meghalt, talán én is beállok a sorba. De mivel túl fiatal voltam, inkább megtanultam vadászni.

Nem tudom, pontosan mire céloz anya azzal, hogy valami megint kezdődik, de túl dühös és sértett vagyok, hogy megkérdezzem. Annyit azért már felfogtam, hogy

megint rossz idők jönnek, úgyhogy amikor megszólal a csengő, azonnal kipattanok az ágyból. Ki a fene lehet az éjszaka kellős közepén? Egy válasz van: a Békeörök.

– Nem vihetik el – mondom.

– Lehet, hogy érted jöttek – jegyzi meg Haymitch.

– Vagy magáért – mondom.

– Ez nem az én házam – emlékeztet Haymitch. – De szívesen ajtót nyitok.

– Ne fáradjon, majd én megyek – szólal meg anya halkán.

Futótűz

104

Végül mindannyian elindulunk az ajtóhoz, követjük anyát a folyosón, miközben valaki odakint vadul nyomja a csengőt. De amikor anya ajtót nyit, nem egy békeőrosztag áll ott, hanem egy behavazott alak.

Madge. A kezembe nyom egy átnedvesedett kartondobozt.

– Ezt add be a barátodnak – mondja. Leveszem a doboz tetejét, és megpillantok fél tucat, áttetsző folyadékkal teli fiolát. – Az anyukámtól van. Azt mondta, elhozhatom. Használjátok fel, kérlek. – Azzal sarkon fordul, és mielőtt megállíthatnánk, eltűnik a kavargó hópelyhek sűrűjében.

– Hibbant nőszemély – morogja Haymitch, ahogy követjük anyát a konyhába.

Bármit adott is anya Gale-nek, sajnos végül nekem lett igazam: a szer nem elég erős. Gale a fogát csikorgatja fájdalmában, a bőrén veríték csillog. Anya felszívja az egyik fiola tartalmát egy fecskendőbe, és beadja Gale karjába. Gale arca szinte azonnal megnyugszik.

– Mi ez a cucc? – kérdezi Peeta.
– A Kapitóliumból van. Morflingnak hívják — feleli
anya.
– Nem is tudtam, hogy Madge ismeri Gale-t – mondja
Peeta.
– Régebben szokott venni tőlünk számócát – morgom
dühösen. Vajon miért húztam fel magam? Biztos, hogy
nem azért, mert Madge orvosságot hozott Gale-nek.
– Nagyon szeretheti ez a kislány a számócát – jegyzi
meg Haymitch. Hát ezért lettem ilyen ideges. A
feltételezés miatt, hogy Gale és Madge talán kavarnak.
Nem tetszik ez nekem.
– Madge a barátom – csak ennyit fűzök hozzá.
Most, hogy Gale-t kiütötte a fájdalomcsillapító,
leeresztünk egy kicsit. Prim mindenkibe belediktál egy
kis levest meg kenyeret. Felajánljuk Hazelle-nek, hogy
aludjon nálunk, de vissza kell mennie a gyerekekhez.
Haymitch és Peeta szívesen maradnának, de anya
hazaküldi őket aludni. Tudja, hogy velem hiába
vesződne, úgysem feküdnék le, ezért aztán megengedi,
hogy gondoskodjam Gale-ről, amíg ő meg Prim
pihennek.

Suzanne Collins

105

Egyedül maradunk a konyhában Gale-lel, Hazelle
székén ülök, megfogom Gale kezét. Aztán
megsimogatom az arcát. Olyan helyeken érintem meg,
ahol eddig soha: sűrű, sötét szemöldökét, a nyaka ívét,
az orra élét, a kis mélyedést a tarkóján. Kitapogatom az
állán a borostát, majd végül az ajakát. Puha, telt és
kicserepesedett. A lehelete felmelegíti hideg bőrömet.

Mindenki fiatalabbnak néz ki, amikor alszik? Mert Gale most akár az a fiú is lehetne, akivel évekkkel ezelőtt véletlenül összefutottam az erdőben, a fiú, aki megvádolt, hogy elloptam a zsákmányt a csapdáiból. Micsoda páros voltunk mi ketten – elvesztettük az apánkat, féltünk, de mindenre elszántak voltunk, hogy megmentjük a családkat. Viszont az után a nap után már nem egyedül küzdöttünk, mert megtaláltuk egymást. Megrohannak a képek az erdőből, az álmosító délutáni horgászások, a nap, amikor megtanítottam úszni, amikor kiment a térdem, és Gale hazacipelt. Kölcsönösen számíthattunk egymásra, vigyáztunk a másokra, bátorságot öntöttünk egymásba.

Most először képzelem el, hogy mi lett volna, ha minden fordítva történik. Elképzelem, hogy Roryt sorsolják ki az Aratásnapon, és Gale jelentkezik önként, hogy megmentse, elképzelem, hogy őt szakítják ki az én életemből, és összejön egy ismeretlen csajjal, hogy életben maradjon, aztán a Viadal után együtt térnek haza. És szomszédok lesznek. Gale pedig megkéri a lány kezét.

Hirtelen fuldokolni kezdek a gyűlöletből, amit vele, a képzeletbeli lánnyal – és úgy általában ezzel az egész helyzettel – szemben érzek. Gale az enyém. Én az övé vagyok. Minden más elképzelhetetlen. De miért kellett ehhez a felismeréshez az, hogy Gale-t kis híján halálra korbácsolják?

Mert önző vagyok. És gyáva. Mert olyan vagyok, aki – mikor végre tényleg segíthetne – inkább menekülőre fogja, hogy megússza a dolgot, és otthagyja azokat, akik nem tudnak vele tartani, pedig tudja, hogy szenvedés és

halál vár rájuk. Gale ezzel a lánnyal találkozott ma az erdőben.

Nem csoda, hogy megnyertem a Viadalt. Tisztességes emberek soha nem lehetnek a Viadal győztesei.

Futótűz

106

Megmentetted Peetát, suttogja egy belső hang erőtlenül. Most még ezzel kapcsolatban is kételyeim támadnak. Pontosan tudtam, hogy az életem elviselhetetlen lesz a Tizenkettedik Körzetben, ha hagyom meghalni a fiút. Előredőlök, és az asztal szélére támasztom a fejemet, undorodom magamtól. Bárcsak meghaltam volna az arénában. Bárcsak Seneca Crane megtette volna, amit Snow elnök szerint meg kellett volna tennie, és felrobbantott volna, amikor be akartam kapni azokat a bogyókat.

A bogyók. Rádöbbenek, hogy abban a marék mérges bogyóban rejlik a válasz a kérdésre, hogy ki vagyok valójában. Ha azért emeltem a számhoz a bogyókat, hogy megmentsem Peetát – mert pontosan tudtam, amennyiben nélküle térek haza, mindenki utálni fog akkor hitvány alak vagyok. Ha azért emeltem a számhoz a bogyókat, mert szerettem Peetát, még mindig önzőnek számítok, de ez már megbocsátható. Viszont ha azért emeltem a számhoz a bogyókat, hogy szembeszálljak a Kapitóliummal, akkor talán mégis érek valamit. Csak az a gond, hogy fogalmam sincs, mi zajlott le bennem abban a pillanatban.

Lehet, hogy a körzetek lakóinak van igaza? Hogy amit tettem, lázadás volt, még ha nem is tudatos? Mert a lelkem mélyén tudom, hogy nem elég megmenteni

magamat, a családomat és a barátaimat azzal, hogy elmenekülünk. Még ha sikerülne is megszöknünk. Akkor sem oldódna meg semmi. Az embereknek ugyanúgy baja eshetne, ahogyan ma Gale-nek. Az élet a Tizenkettedik Körzetben nem sokban különbözik az élettől az arénában. Eljön a pillanat, amikor nem menekülhetsz tovább, amikor szembe kell fordulnod azzal, aki meg akar ölni. Ehhez viszont össze kell szedned minden bátorságodat, ami nem könnyű feladat. Habár Gale-nek ez nem okozott gondot. Gale született lázadó. Én meg közben azon agyalok, hogyan lehetne megszökni.

– Annyira sajnálom – suttogom. Aztán előrehajolok, és megcsókolom Gale-t.

Megrebben a szempillája, és rám néz az ópiumködön keresztül. – Hali, Catnip.

Suzanne Collins

107

– Szia, Gale – mondom.

– Azt hittem, már leléptél – mondja.

Döntenem kell. A helyzet rém egyszerű: vagy az erdőben halok meg, űzött vadként, vagy itt ér a végzet, Gale oldalán. – Nem megyek sehová. Itt maradok, és iszonyat nagy balhét rendezek.

– Én is beszállok – mondja Gale. Még valahogy sikerül kipréselnie magából egy halvány mosolyt, aztán a gyógyszer visszarántja a mélybe.

Futótűz

108

9

Arra ébredek, hogy valaki a vállamat rázza. Felülök. Elaludtam, arccal az asztalra borulva. A fehér terítő gyűrődései lenyomatot hagytak arcom épen marad felén. A másik fele, amelyikre Thread, az újdonsült Főbékeőr rávágott a korbáccsal, fájdalmasan lüktet. Gale nincsen magánál, de az ujjaink még mindig egymásba fonódnak. Friss kenyér illatát érzem, alig bírom forgatni a fejemet, úgy elgémberedett a nyakam, de ahogy felpillantok, Peeta néz vissza rám szomorú arccal. Valószínűleg figyel már bennünket egy ideje. – Nyomás az ágyba, Katniss. Majd én vigyázok rá – szólal meg Peeta.

– Peeta. Amit tegnap mondtam, tudod, hogy meg kéne szökni... – kezdem.

– Tudom – szakít félbe. – Nem kell magyarázkodnod. Meglátom a konyhapulton illatozó friss vekniket a szürke reggeli fényben. Peetának kék karikák vannak a szeme alatt. Azon gondolkodom, hogy aludt-e egyáltalán az éjjel. Ha igen, akkor sem sokat. Eszembe jut, tegnap milyen könnyen beleegyezett, hogy megszökik velem, hogy mellém állt, amikor meg kellett védeni Gale-t, hogy kiállt mellettem, pedig nem várhatott érte cserébe semmit. Bármit csinállok, valakinek mindig fájdalmat okozok. – Peeta...

– Csak menj, és feküdj le, jó?

Felbotorkálok a lépcsőn, bemászom a takaró alá, és azonnal elalszom. Álmomban megjelenik Clove, a lány a Második Körzetből. Üldözőbe vesz, a földre lök és lefog, aztán előhúzza a kését, hogy szétszabdálja. Mélyen belevág az arcomba, hosszú sebet ejt rajta.

Aztán átváltozik, megnyúlik az arca, állati pofája lesz,
sötét szőr borítja

Suzanne Collins

109

a bőrét, a körme helyén hosszú karmok nőnek, de a szeme ugyanolyan marad. Mutáns lesz belőle, az a farkasszerű lény, amivel a Kapitólium próbált rettegésben tartani bennünket az arénában a Viadal utolsó éjjelén. Hátraveti a fejét, és hátborzongató üvöltés tör fel a torkából, amire a környéken portyázó többi mutáns azonnal válaszol. Clove felnyalja a sebemből ömlő vért, és ahogy a nyelve hozzám ér, iszonyatos fájdalom hasít az arcomba. Hörögve, izzadva, remegve riadok fel. A kezemet lüktető arcomra teszem, és emlékeztetem magam, hogy nem Clove, hanem Thread tette ezt velem. Eszembe jut, milyen jó lenne, ha Peeta itt volna velem, és megölelne, de aztán rájövök, hogy ez nem lenne szép tőlem. Gale-t és a lázadást választottam, a Peetával közös jövő a Kapitólium vágya, nem az enyém.

A duzzanat leapadt valamennyire, úgyhogy résnyire már ki tudom nyitni a szemem. Elhúzó a függönyt, és meglátom, hogy a hóesés időközben kegyetlen hóförgeteggé erősödött. Nincs már csak a fehérség, és a szél süvítése, ami erősen emlékeztet a mutánsok vonítására.

Örülök a viharnak, a metsző szélnek és a mély, kavargó hónak. így van némi esélye, hogy az igazi farkasok – vagyis a Békeörök – távol maradnak a házamtól. Kapok pár nap gondolkodási időt. Hogy kitaláljuk, mi legyen

Gale-lel, Peetával és Haymitchcsel. Ez a hóvihar ajándék.

Mielőtt lemegyek a szobámból, hagyok időt magamnak, hogy végig tudjam gondolni, mivel is jár a döntésem. Alig egy napja még a vadonba akartam menekülni a szeretteimmel a tél kellős közepén, annak biztos tudatában, hogy a Kapitólium mindent megtesz majd, hogy elkapjon bennünket. Ez a vállalkozás legjobb esetben is kockázatos lett volna. Most azonban valami sokkal rizikósabb dolgot készülök bevállalni. Aki szembeszegül a Kapitóliummal, az gyors megtorlásra számíthat. El kell fogadnom, hogy bármelyik pillanatban letartóztathatnak. Bekopognak, mint előző éjjel, és egy békeőrsztag elhurcol magával. Talán meg is kínoznak. Megcsonkítanak. Ha mázlim van, és gyorsan túl akarnak lenni a dolgon, golyót röpítenek a fejembe a főtéren. A Kapitólium elképesztően kreatív tud lenni, ha meg kell ölni

Futótűz

110

valakit. Ahogy végiggondolom mindezt, úrrá lesz rajtam a rémület, de ha őszinte akarok lenni, be kell vallanom magamnak: ezek a gondolatok már régóta ott lappanganak bennem. Kiválasztott voltam a Viadalon. Megfenyegetett az elnök. Végigvágta az arcomon korbáccsal. Már most célpont vagyok.

Azonban a neheze még csak most jön. Szembe kell néznem azzal a ténnyel, hogy a családomra és a barátaimra is ugyanez a végzet vár. Prim. Elég Primre gondolnom, és az eltökéltségem egy pillanat alatt szertefoszlik. Nekem kell megvédeni őt. A fejemre

húzom a takarót, olyan gyorsan kapkodom a levegőt, hogy pillanatok alatt elfogy az oxigén, és fuldokolni kezdek. Nem hagyhatom, hogy a Kapitólium fájdalmat okozzon Primnek.

És ekkor belém hasít a felismerés. A Kapitólium már így is rengeteg fájdalmat okozott neki. Megölték az apját abban a nyomorult bányában. Aztán ölbe tett kézzel nézték, hogy kis híján éhen hal. Kisorsolták, hogy részt vegyen a Viadalon, aztán végig kellett néznie, ahogy a nővére élethalál harcot vív az arénában. Nekem nem okoztak ennyi fájdalmat tizenkét éves koromig. És ez még mindig sehol sincs ahhoz, amit Rutának kellett kiállnia.

Lerúgom magamról a takarót, mélyen beszívom az ablakokon beáramló hideg levegőt.

Prim... Ruta... éppen miattuk és értük kellene harcolni, nem? Mert amit velük tettek, az annyira aljas, gonosz és megbocsáthatatlan, hogy nincs választásunk. Mert senkinek sincs joga úgy bánni velük, ahogy a Kapitólium tette.

Igen. Erre kell emlékezmem, amikor úgy érzem, elnyel a félelem. Bármit fogunk is lépni, bármit kell is kiállnunk, miattuk tesszük. Rután már nem tudok segíteni, sőt talán a testvérein sem, azon az öt kis manón, aki a Tizenegyedik Körzet főterén pislogott rám az ünnepség alatt. Roryt, Vicket és Posyt viszont még megmenthetjük. És megmenthetjük Primet is.

Gale-nek igaza van. Ha az embereknek van elég bátorsága, ez lehet a megfelelő alkalom. És abban is igaza van, hogy mivel én indítottam el
Suzanne Collins

ezt az egészet, rengeteg mindent tehetnék. Bár arról halvány gőzöm sincs, hogy konkrétan mit kellene csinálnom. Az első és legfontosabb lépés azonban az, hogy ne meneküljek el.

Miközben zuhanyozom, kivételesen nem azon pörgök, hogy milyen felszerelésre lesz majd szükségem az erdőben, hanem azon, hogy hogyan szervezték meg a felkelést a Nyolcadik Körzetben. Sokan – és nyíltan -szegültek szembe a Kapitóliummal. Előre kitervelték az akciót, vagy egyszerűen kitört az emberekből a hosszú évek alatt elfojtott rengeteg gyűlölet és harag? Ezt nálunk is meg lehetne csinálni? A Tizenkettedik Körzet lakosai csatlakoznának a lázadáshoz, vagy elbújnának a házaikban? Tegnap a tér pillanatok alatt kiürült, miután véget ért a korbácsolás. De nem lehet, hogy ennek az az oka, hogy az emberek tehetetlennek érzi magukat, és fogalmuk sincs, mihez kezdjenek? Szükség van valakire, aki irányít bennünket, és biztat minket, hogy nem lehetetlen, amire készülünk. Nem hiszem, hogy ezt a szerepet nekem találták ki. Lehet, hogy sikerük lázadást szítanom, de egy vezetőnek meggyőződésből és hittel kell cselekednie, és hát bennem nem lángol a hit. Olyasvalaki kell, aki semmitől sem retten meg, én viszont még nem találtam rá magamban erre a fajta rettenthetetlenségre. Olyasvalaki kell, aki jól érthetően és meggyőzően tud szólni az emberekhez, én viszont néha nagyon nehezen találom a szavakat.

Szavak. A szavakról rögtön Peeta jut eszembe. Az emberek csüngenek minden szaván. Fogadni mernék,

hogy Peeta lázba tudna hozni bármilyen tömeget, ha úgy tartaná a kedve. Megtalálná a megfelelő szavakat. De biztos vagyok benne, hogy ez még sosem fordult meg a fejében.

A konyhában anya és Prim éppen a félájult Gale-t ápolja. Az arckifejezéséből ítélve a fájdalomcsillapító hatása már elmúlt. Lélekben már felkészültem, hogy megint csúnyán összeveszünk anyával, de próbálom visszafogni magam, ezért nyugodt hangon annyit kérdezek: – Nem tudnátok adni neki még egy injekciót? – Majd ha szükség lesz rá, beadom neki. Úgy döntöttünk, előbb megpróbálkozunk a hókenőccsel – feleli anya. Levette Gale sebeiről a

Futótűz

112

kötszert. Szinte látni, hogyan árad tűzforró hátából a hó. Anya egy tiszta rongyot tesz a vörös húusra, és biccent Primnek.

A húgom odalép hozzá, és keverget valamit, ami leginkább egy nagy tál hóra emlékeztet. De a massa világoszöld, és kellemes, édeskés illata van. Hókenőcs. Prim a kanállal óvatosan merni kezdi a masszát a rongyra. Gale szétroncsolt bőre valósággal sistereg, ahogy hozzáér a kenőcs. Kinyitja a szemét, zavartan pislog, aztán megkönnyebbülten sóhajt.

– Szerencse, hogy ilyen sok hó esett – állapítja meg anya.

Arra gondolok, milyen lenne egy ilyen korbácsolás után nyáron lábadozni, amikor perzselő hőség, és langyos víz folyik a csapból. – A meleg évszakban mit csináltál, ha valakit megkorbácsoltak? – kérdezem.

Anya a homlokát ráncolja, aztán így felel: – Próbáltam elhessegetni a legyeket a sebekről.

Már a gondolattól felkavarodik a gyomrom. Anya megtölt egy ruhazsebkendőt a hókenőccsel, odaadja nekem, én pedig az arcomon éktelenkedő hosszú sebre szorítom. A fájdalom szinte azonnal enyhül. A hó hidege biztosan jót tesz, de a gyógynövénykivonat, amit anya belekevert, szintén segít tompítani a fájdalmat. – Ó. Ez csodálatos. Tegnap este miért nem tettél a sebére ebből az izéből?

– Meg kellett várni, hogy beálljanak a sebek – feleli anya.

Nem pontosan értem, hogy ez mit jelent, de ha a dolog beválik, nincs okom kételkedni anya módszereiben.

Biztosan tudja, hogy mit csinál. Lelkiismeret-furdalásom van, amiért olyan csúnyán kiabáltam vele tegnap, mikor Peeta és Haymitch kivonszolt a konyhából. – Ne haragudj, hogy kiabáltam veled tegnap. – Hallottam már cifrábbakat is – mondja. – Te is jól tudod, milyen nehezen viselik az emberek, ha valaki, akit szeretnek, szenved.

Valaki, akit szeretnek. A szavaktól, úgy elzsibbad a nyelvem, mintha azt is bekenték volna hókenőccsel. Naná, hogy szeretem Gale-t. De vajon anya hogyan értette, amit mondott? És én mit értek az alatt, hogy szeretem Gale-t? Nem tudom. Tegnap éjjel megcsókoltam, de akkor egy

Suzanne Collins

113

pillanatra elragadtak az érzelmek. Gale biztosan nem emlékszik rá. Vagy mégis? Remélem, nem. De ha mégis

emlékszik, akkor csak tovább bonyolódik a szitu, azt viszont végképp nem engedhetem meg magamnak, hogy ilyesmin agyaljak, amikor egy felkelést kellene kirobbantanom. Megrázom a fejem, hogy magamhoz térjek. – Nem láttátok Peetát? – kérdezem.

– Hazament, amikor meghallottuk, hogy felkeltél. Nem akarta őrizetlenül hagyni a házát ebben a nagy hóvihárban – mondja anyja.

– És épségben hazaért? – kérdezem. Hóvihárban az ember könnyen eltévedhet, elég néhány rossz lépés, és az örök vadászmezőkön térsz magadhoz.

– Hívd fel, és kérdezd meg tőle – javasolja anyja.

A dolgozószobába megyek – ezt a helyiséget, messzire elkerültem a Snow elnökkel folytatott beszélgetés óta –, és Peeta számát tárcsázom. Pár csöngetés után felveszi.

– Szia, Peeta. Csak tudni akartam, hogy épségben hazaértél-e.

– Katniss, itt lakom három házzal melletted.

– Tudom, de aggódtam, nehogy eltévedj a viharban – mondom.

– Kösz, jól vagyok. Rendes tőled, hogy érdeklődtél. –

Hosszú szünet következik. – Hogy van Gale? – kérdezi.

– Jobban. Anya és Prim bekenték a hátát hókenőccsel – felelem.

– És az arcod?

– Nekem is jutott egy kevés a cuccból. Nem láttad Haymitchet? –kérdezem.

– Benéztem hozzá. Hullarészeg. Begyűjtöttem a kandallóba, és otthagytam neki egy kis kenyeret – mondja Peeta.

– Szerettem volna megbeszélni veled valamit... veled és Haymitchcel. – Többet nem merek mondani, mert tuti, hogy lehallgatják a telefont.

– Ezzel várni kéne, amíg eláll a hóvihar – mondja Peeta.

– Amíg ilyen szörnyű idő van, úgysem történik semmi.

– Hát nem valószínű. – Ebben egyetértünk.

A vihar még két napig tombol, aztán mikor elvonul, olyan magas hófalakat hagy maga után, hogy ki sem látszom mögülük. Még egy

Futótűz

114

napba telik, mire sikerül megtisztítani a hótól a Győztesek Falujából a főtérre vezető utat. Közben segíték ápolni Gale-t, hókenőccsel kezelem a sebemet, és próbálom felidézni, amit a Nyolcadik Körzetben kitört lázadással kapcsolatban tudok, hátha lesz valami használható ötletem. Az arcomon a duzzanat lassan leapad, csak egy gyógyuló, viszkető seb marad a helyén, meg egy jókora, fekete monokli a szemem körül. De amint lehetőség nyílik rá, rögtön felhívom Peetát, hogy kiderítsem, nincs-e kedve bemenni velem a városba. Haymitchet is felkeltjük, és magunkkal vonszoljuk. Ezúttal a szokásosnál kevesebbet panaszkodik. Muszáj megbeszélnünk a történeteket, de öngyilkosság lenne, ha ezt otthon, a Győztesek Falujában tennénk. Ami azt illeti, meg sem szólalunk, amíg messze magunk mögött nem hagyjuk a házakat. Míg biztos távolba érünk, a keskeny gyalogút két oldalán emelkedő, három méter magas hófalakat tanulmányozom, és azon gondolkodom, mikor fognak ránk szakadni. Végül Haymitch töri meg a csendet.

- Szóval akkor lelépünk, és irány a nagy ismeretlen, ugye? – fordul felém.
 - Nem – mondom. – Változott a terv.
 - Talán rájöttél, hogy nem lenne olyan egyszerű megvalósítani? -kérdezi. – Vagy valami új ötleted van?
 - Felkelést akarok kirobbantani – mondom.
- Haymitch felröhög. Az a legnyugtalanítóbb, hogy a nevetése nem gúnyos. Ami azt jelenti, hogy nem vesz komolyan. – Hát erre innom kell valamit. Azért majd meséljétek el, hogy mégis hogyan akarjátok megvalósítani ezt a zseniális tervet – mondja.
- Miért, maga mit akar csinálni? – vágok vissza.
 - Én azt szeretném, ha minden flottul menne az esküvőtökön – mondja Haymitch. – Felhívtam őket, és átszerveztem a fotózást, de nem részleteztem, hogy miért nem tudtok a megbeszélrt időpontban megjelenni.
 - De hiszen nincs is telefonja – mondom.

Suzanne Collins

115

- Effie megjavíttatta – mondja Haymitch. – Megkérdezte, hogy szeretnék-e az oltár elé vezetni. Azt feleltem, hogy minél előbb túl vagyunk rajta, annál jobb.
- Haymitch. – Könyörgőre fogom.
- Katniss. – A hangomat utánozza. – Nem fog menni. Elhallgatunk, mert szembe jön velünk egy csapat, hólapátokkal felszerelkezett munkás. A Győztesek Faluja felé tartanak. Lehet, hogy le fogják bontani a hófalakat. Mire hallótávolságon kívül kerülnek, már túl közel járunk a főtérhez. Ahogy kilépünk a térre, egyszerre megtorpanunk.

Amíg a vihar tart, úgyse nagyon történik semmi. Ebben tökéletesen egyetértettünk Peetával. De ennél nagyobbat aligha tévedhettünk volna. A főteret teljesen átalakították. A Törvényszék épületének tetejéről hatalmas zászló lóg alá a Panem hivatalos címerével. Ropogós, fehér egyenruhás Békeörök menetelnek a letisztított macskakövön. A tetőkön géppuskafészek. De a legijesztőbb az a sor új tákolmány, amit a tér közepén állítottak fel: egy szégyenfa, jó néhány karó meg egy bitó.

– Ez a Thread nem sokat szórakozik – állapítja meg Haymitch.

Ekkor a tértől néhány utcányira lángok csapnak fel. Mindhárman tudjuk, mi történik. Ez csak a Zug lehet, most égetik porrá. Greasy Sae-re gondolok, Ripperre meg a többi barátomra, aki ott kereste meg a kajárávalót.

– Haymitch, nem gondolja, hogy az emberek még odabent... – de nem tudom befejezni a mondatot.

– Nem, azért ilyen könnyen nem lehet csőbe húzni őket. Téged sem lehetne, ha nem lennél ilyen fiatal – mondja Haymitch. – Azt hiszem, én most beugrom a patikába, és megnézem, mennyi sósborszeszük van raktáron.

Azzal átvág a téren, én pedig Peetára nézek. – Az meg minek kell neki? – De ahogy felteszem a kérdést, rögtön leesik a válasz. – Nem hagyhatjuk, hogy igyon abból a lötyyből. Meg fog vakulni, vagy kinyírja magát. Otthon elrejtettem néhány üveg fehérszeszt.

– Én is. Talán azzal kihúzza, amíg Ripper újra árulni kezd – mondja Peeta. – Be kell ugranom a családomhoz.

Futótűz

116

– Én meg elmegyek Hazelle-hez. – Aggódok. Arra számítottam, hogy azonnal átjön hozzánk, amint eláll a hóesés. De már napok óta nem adott életjelet magáról.

– Veled megyek. Majd hazafelé benézek a pékségbe – mondja Peeta.

– Kösz. – Hirtelen nagyon megrémülök, hogy mi vár ránk Hazelle-nél.

Az utcák szinte teljesen kihaltak, ami ebben a napszakban egyáltalán nem lenne szokatlan, ha az emberek a bányákban, a gyerekek meg iskolában lennének. De nincsenek. Arcokat látok az ajtónyílásokban és a redőnyök rései mögött, minket néznek.

Felkelés, gondolom. Annyira hülye vagyok. A terv már eleve rossz volt, de ez sem Gale-nek, sem nekem nem tűnt fel. A felkeléshez meg kell szegni a törvényt, ki kell játszani a hatóságokat. Nekünk ez nem újdonság, mi egész életünkben ezt csináltuk. Orvvadászat, kereskedés a feketepiacon, a Kapitólium kigúnyolása az erdőben. De a Tizenkettedik Körzet legtöbb lakója még azt is túl kockázatosnak tartaná, hogy a Zugban vásároljon. És tőlük várnám el, hogy kövekkel meg fáklyákkal a kezükben kivonuljanak a főtérre? Elég, ha meglátják Peetát vagy engem, az emberek rögtön beterelik a gyerekeiket az ablakból, és behúzzák a függönyt. Hazelle-t otthon találjuk, a nagybeteg Posyt ápolja. Azonnal meglátom a kiütéseket, kanyarója van. – Nem hagyhattam itt egyedül – mondja. – Tudtam, hogy Gale a legjobb kezekben van.

– Még szép – mondom. – Sokkal jobban van. Anya azt mondja, pár hét, és visszamehet dolgozni.
– Lehet, hogy addig nem is fogják újranyitni a bányákat – mondja Hazelle. – Azt beszélik, hogy további értesítésig zárva maradnak. – Hazelle ideges pillantást vet az üres mosóteknőre.
– Te is bezártad a boltot? – kérdezem.
– Hivatalosan nem – feleli Hazelle. – De senki sem mer munkát adni nekem.
– Talán csak a hóvihar miatt nem jelentkeztek – mondja Peeta.

Suzanne Collins

117

– Nem, Rory ma reggel körbejárta a házakat. De úgy látszik, senkinek nincsen kimosandó szennye – mondja Hazelle.
Rory átkarolja az anyját. – Nem lesz semmi baj – mondja.
Kiveszek egy marék pénzt a zsebemből, és az asztalra teszem. – Anya majd küld valamit Posynak.
Az utcán azt mondom Peetának: – Menj vissza. Én elsétálok a Zug felé.
– Ilyen könnyen nem rázol le – makacskodik.
– Ne csináld, Peeta. Már így is csomó mindenbe belerángattalak – mondom.
– És ha most nem sétálok el veled a Zughoz... akkor majd minden egy csapásra rendbe jön, mi? – Mosolyog, és megfogja a kezemet. Együtt vágunk át a Perem kanyargós utcáin, és végül megérkezünk a lángoló épülethez. Még azzal sem vesződtek, hogy itt hagyjanak

néhány Békeőrt. Tudták, hogy a Zugot úgysem próbálja megmenteni senki.

A lángok megolvasztják a havat, a cipőm mellett vékony, fekete erecske csörgedezik. – A rengeteg szénpor a régi időkből, amikor az épületet raktárnak használták – mondom. A szénpor lerakódott a résekben és repedésekben. Belemorzsolódott a padlódeszkákba. Kész csoda, hogy az épület eddig nem égett le. – Meg akarom nézni, hogy van Greasy Sae.

– Ne, Katniss, ma ne. Senkinek sem segítünk azzal, ha meglátogatjuk – mondja Peeta.

Visszamegyünk a térre. Péksüteményt veszünk Peeta apjától. Kedélyesen csevegnek az időjárásról. Egyikük sem említi az ijesztő kínzóeszközöket, amelyek néhány méterre állnak az üzlet bejáratától. Ahogy elhagyjuk a teret, rádöbbenek még egy dologra: egyik Békeőr arca sem ismerős.

Telnek-múlnak a napok, és egyre rosszabbra fordul minden. Mivel a bányákat két hétig zárva tartják, a Tizenkettedik Körzet lakóinak fele éhezik. Egyre több gyerek iratkozik fel tesszeráért, de gyakran így sem kapják meg a nekik járó gabonaadagot. Akadozik az élelmiszer-ellátás, és gyakran még azok is üres kézzel kénytelenek visszatérni a boltokból, akiknek van pénzük. Amikor újra megnyitják a bányákat, csökkentik a

Futótűz

118

bányászok fizetését, a munkaidő viszont egyre hosszabb lesz, és a legveszélyesebb járatokba meg tárnákba küldik őket szemet fejteni. A Csomag Napra ígért és

türelmetlenül várt élelmiszer romlottan érkezik, a zsákokban hemzsegnék a rágcsálók. A téren felállított kínzóeszközöket egyre sűrűbben használják, de a hatóságok olyan régóta szemet hunytak bizonyos vétségek felett, hogy az emberek sokszor azt sem tudják, hogy törvénybe ütközik, amit csinálnak. Gale hazamegy, de többet nem hozzuk szóba a felkelést. Én viszont nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy minden, amit Gale maga körül lát, csak tovább erősíti az elhatározását, hogy fel kell lázadnunk a Kapitólium ellen. A nehézségek a bányákban, a megkínzott emberek a főtéren, az éhező családok. Rory is feliratkozott tesszeráért, de ez annyira bántja Gale-t, hogy képtelen beszélni róla, ráadásul még így sincs elég élelmük, mert az ellátás akadozik, az árak pedig egyre magasabbak.

Az egyetlen pozitív változás, hogy sikerül rábeszélnem Haymitchet, fogadja fel házvezetőnőnek Hazelle-t. Ennek két reménykeltő következménye is lesz: Hazelle egy kis extra bevételhez jut, Haymitch életkörülményei pedig jelentős javulásnak indulnak. Eleinte nagyon furcsa, hogy Haymitch házában rend van, a holmija patyolattiszta, és mindig van meleg étel a tűzhelyen. De Haymitch ebből alig fog fel valamit, az ő erejét ugyanis egy egészen másfajta küzdelem köti le. Peeta meg én próbáljuk beosztani a fehérszeszt, de a készlet így is a végét járja. Ráadásul legutóbb a kalodába zárva láttam Rippet.

Ha kilépek az utcára, úgy érzem magam, mint egy kitaszított. Ha megjelenek egy nyilvános helyen, mindenki nagy ívben elkerül. Otthon viszont sosem

vagyok egyedül. Folyamatosan érkeznek hozzánk a beteg és sebesült emberek. Anya már rég nem kér fizetséget a szolgálataiért. A gyógyszerkészlet fogyóban van, úgyhogy hamarosan már csak hóval tudja kezelni a betegeket.

Az erdőbe természetesen tilos kijárni. Szigorúan tilos. Efelől semmi kétség. Ezt az egyet most már Gale is felfogta. De egyik reggel mégis elindulok. Nem a betegekkel és haldoklókkal teli ház, nem a véresre
Suzanne Collins

119

korbácsolt háta, nem a beesett arcú gyerekek, nem a menetelő bakancsok dübörgése vagy a mindenütt jelen való fájdalom és nyomorúság az, ami arra ösztönöz, hogy átbújjak a kerítés alatt. Hanem egy menyasszonyi ruhával teli csomag érkezése, amelyhez Effie üzenetét mellékeltek, miszerint Snow elnök személyesen jóváhagyta, hogy ez legyen rajtam az esküvőn.

Az esküvő. Az elnök tényleg végig akarja csinálni a műsort? Nem tudom követni a beteges gondolkodását, fogalmam sincs, mi haszna származik ebből. Talán a kapitóliumiak kedvéért csinálja? Ha már egyszer beígérte nekik a lagzit, meg is fogják kapni. És aztán megölnék minket? Hogy példát statuáljanak? Nem tudom. Egyszerűen nem értem. Addig hánykolódom az ágyban, míg végül már nem bírom tovább. Ki kell szabadulnom innen. Legalább néhány órára.

A ruhásszekrényemben turkállok, megkeresem a bélelt téli szabadidőruhát, amit még Cinna csinált nekem a Győzelmi Körúton. Vízálló bakancs, orkán kezeslábas, termokesztyű. Szeretem a régi vadászruháimat, de az út,

amire most készülök, kényelmesebb lesz ebben a szerelésben. Lábujjhegyen lemegyek a földszintre, megtöltöm kajával a vadásztáskámat, és kiosonok a házból. Mellékutcákon és sikátorokban lopakodom, végül megérkezem Rooba hentesüzlete mögé, a kerítés leggyengébb pontjához. Mivel sok munkás errefelé szokott átvágni a bányákhoz, a hó tele van lábnyomokkal. Senki sem fogja észrevenni az enyémet. Thread a biztonsági rendszer átalakítása közben valahogy megfeledkezett a kerítésről, talán mert úgy volt vele, hogy a rossz idő és a vadállatok miatt az emberek kétszer is meggondolják, hogy kimerészkedjenek-e az erdőbe. Mindenesetre eltüntetem a drótkerítéstől a fáig vezető nyomaimat. Hajnalodik, amikor előveszem a nyílamat és az íjaimat a rejtekhelyről, és nekivágok a fárasztó gyalogútnak a fák közt a mély hóban. Magam sem tudom, miért, de elhatároztam, hogy elmegyek a tóhoz. Búcsút akarok venni a helytől, apától és az ott töltött boldog óráktól, mert tudom, hogy valószínűleg soha többé nem térek vissza. De az is lehet, hogy csak szeretném kifújni magam kicsit. Nem izgat különösebben, hogy elkapnak-e, ha még egyszer láthatom a tavat.

Futótűz

120

Az út kétszer annyi ideig tart, mint máskor. A ruha, amit Cinna adott, jól tartja a hőt, úgyhogy mire megérkezem, rendesen megizzadok, az arcom viszont elzsibbad a metsző hidegben. A hóról visszaverődő téli napfény kicsit zavarja a látásomat, nagyon elfáradok, és teljesen elmerülök nem kifejezetten rózsás gondolataimban,

úgyhogy nem veszem észre az árulkodó jeleket. A kéményből felszálló vékony füstcsíkot, a friss lábnyomokat, a tűlevelek illatát. Szó szerint néhány lépésre vagyok a betonház ajtajától, amikor felriadok és megtorpanok. De nem a füst, a lábnyomok vagy a fenyőillat miatt. Hanem mert egy fegyver kattánását hallom a hátam mögül.

A megszokás. Az ösztön. Rögtön megfordulok, és már fel is húzom az íjat, pedig pontosan tudom, hogy semmi esélyem egy löfegyver ellen. Megpillantom a fehér békeőr-egyenruhát, a csúcsos állat, a gesztenyebarna íriszt, ahová majd a nyílhegy fúródik. De ekkor a fegyver a hóba hullik, és a fegyvertelen nő felém nyújt valamit kesztyűbe bújtatott kezével.

– Ne! – kiáltja.

Elbizonytalanodom, nem tudok mit kezdeni ezzel a fordulattal. Talán parancsba kapták, hogy élve kell elfogniuk, mert meg akarnak kínozni, hogy eláruljak mindenkit, akit valaha ismertem. Jól van, csak rajta, sok sikert hozzá, gondolom. Már majdnem útjára engedem a nyilat, amikor meglátom, mit tart a nő a kezében. Egy kicsi, lapos, kerek kenyér. Igazából inkább olyan, mint egy sós keksz. A széle szürke és csirizes. De a közepébe egy jelet nyomtak, amit azonnal felismerek.

Ez az én fecsegőposztám.

Suzanne Collins

121

Második rész

„A mézárulás”

Futótűz

122

Ennek semmi értelme. Hogy belesütötték ezt a jelet egy kenyérbe. A kapitóliumi szokásokkal ellentétben ez biztosan nem valami divathóbort. – Ez micsoda? És mit jelent? – kérdezem éles hangon, készen arra, hogy kilőjem a nyilat.

– Azt jelenti, hogy a te oldaladon állunk – hallatszik egy remegő hang a hátam mögül.

Nem vettem észre a lányt, amikor ideértem a házhoz.

Biztosan bent volt. Egy pillanatra sem veszem le a szemem a célponttól. Valószínűleg a másiknál is fegyver van, de mérget vennék rá, hogy nem meri használni, mert tudja, hogy amint meghallom a pisztoly kattánását – és rájövök, hogy pillanatokon belül végezni fog velem –, azonnal megölöm a társát. – Gyere ide elé, hogy lássalak – parancsolom.

– Nem tud, nem... – szólal meg a nő a kenyérrel.

– Gyere ide elé! – kiáltom. Lépések hangját hallom, mintha húzná a lábát. Nehezebb esik minden mozdulat.

Aztán sántikálva előbukkan a hátam mögül egy másik nő – bár inkább lánynak kellene mondanom, ugyanis velem egy idősnek tűnik. Csontsovány testén lötyög a jó pár számmal nagyobb békeőr-egyenruha és az előírás szerinti fehér szőrme-kabát. Nem látom, hogy fegyver lenne nála. A keze foglalt, egy letört ágakból összetákolt, kezdetleges mankót szorongat, jobb bakancsának orrát nem tudja kiemelni a hóból, ezért húzza a lábát.

Az arcát pirosra csípte a hideg levegő. A foga csorba, egyik csokoládébarna szeme fölött anyajegy. Ez a lány nem Békeőr. És nem is a Kapitóliumból érkezett.

– Hogy hívnak? – kérdezem tapogatózva, de már kevésbé ellenségesen.

Suzanne Collins

123

– Twill a nevem – feleli a nő. Ő az idősebb. Úgy harmincöt lehet. – Ő pedig Bonnie. A Nyolcadik Körzetből menekültünk el.

A Nyolcadik Körzet! Akkor tudniuk kell a felkelésről!

– Hol szereztétek az egyenruhát? – kérdezem.

– A gyárból loptuk – feleli Bonnie. – Mi készítettük őket. Csak eredetileg valaki... valaki másnak szántam. Ezért lóg rajtam.

– Azt pedig egy halott Békeőrtől vettük el – veszi át a szót Twill, amikor meglátja, hogy a fegyverre pillantok.

– Mi ez a kenyér? A madármintával? – kérdezem.

– Hát nem tudod, Katniss? – Bonnie szemmel láthatólag őszintén meglepődik.

Felismertek. Még szép, hogy felismertek. Semmi sem takarja az arcomat, a Tizenkettedik Körzet közelében vagyunk, és rájuk fogom az íjamat. Csakis Katniss lehet, nem igaz? – Csak annyit tudok, hogy ugyanilyen madár volt azon a dísztűn, amit az arénában viseltem.

– Még nem tudja – mondja halkán Bonnie. – Lehet, hogy semmiről sem tud.

Hirtelen úgy érzem, muszáj valamivel visszavágnom, hogy megőrizzem a méltóságomat. – Tudom, hogy a Nyolcadik Körzetben felkelés tört ki.

– Igen, ezért kellett megszöknünk – mondja Twill.

– Látom, jól sikerült. És most mihez fogtok kezdeni? – kérdezem.

– A Tizenharmadik Körzetbe tartunk – feleli Twill.

– A Tizenharmadikba? – hökkenek meg. – A Tizenharmadik Körzet nem létezik. Eltörölték a föld színéről.

– Hetvenöt éve – mondja Twill.

Bonnie megigazítja a mankóját, és megvonaglik az arca a fájdalomtól.

– Mi történt a lábaddal? – kérdezem.

– Kificamodott a bokám. Túl nagy a bakancs – mondja Bonnie.

Az ajkamba harapok. Az ösztöneim azt súgják, Twill és a lány igazat mond. És az igazság mellett egy csomó olyan információról is tudomásuk lehet, amire égető szükségem volna. Előrelépek, felveszem a hóból Twill fegyverét, és leengedem az íjamat. Aztán pár pillanatig Futótűz

124

habozom, mert eszembe jut egy nap, amikor Gale meg én az erdőt jártuk, és egyszer csak a semmiből előbukkant egy légpárnás repülő, hogy elkapjon két kapitóliumi szökevényt. A fiút átdöfték lándzsával, és meghalt. A vörös hajú lányt pedig a Kapitóliumban láttam újra: megcsonkították, kivágták a nyelvét, Avoxot, vagyis néma szolgálót csináltak belőle. – Üldöznek titeket?

– Nem hiszem. Ha minden igaz, úgy tudják, meghaltunk a gyárrobbanásban – mondja Twill. – Csak a vakszerencsén múlt, hogy megúsztuk.

– Jól van, menjünk be a házba – mondom, és a betonépület felé biccentek. A fegyverrel a kezemben követem őket.

Bonnie egyenesen a tűzhelyhez megy, és leül a békeörkabátra, amit a padlóra terítettek. Egy elszenesedett tuskó egyik végén bágyadtan pislákol a láng, a lány a tűz fölé tartja a kezét. A bőre olyan sápadt, hogy szinte már áttetsző. A tűz halvány fénye átüt a kézfejen. Twill megpróbálja rátenni a remegő lányra a kabátot, ami valószínűleg az övé volt. Kettévágtak egy bádogkannát, a széle csipkézett és éles. Belerakták a parázsba, és tettek bele egy marék tülevelet, ami most a gőzölgő vízben ázik.

– Teát csináltok? – kérdezem.

– Nem vagyok biztos benne, hogy így kell. Úgy emlékszem, néhány éve valaki így főzött teát az Éhezők Viadalán. Mármint tülevélből – magyarázza Twill a homlokát ráncolva.

Eszembe jut a Nyolcadik Körzet: az egész egy nagy, ronda város, ami a gyárak füstjétől fuldoklik, és ahol mindenki lerobbant bérházakban lakik. Fűszalat nagyítóval sem találni. A Nyolcadik Körzet lakóinak nincs esélye és lehetősége megismerni a természet működését. Kész csoda, hogy ezek ketten ilyen sokáig életben maradtak.

– Elfogyott az élelmetek? – kérdezem.

Bonnie bólint. – Jól felpakoltunk, mielőtt elindultunk, de aztán alig találtunk valamit. És már elég régóta úton vagyunk. – Reszkető hangja

Suzanne Collins

125

végleg meggyőző róla, hogy nincs mitől tartanom.

Bonnie csak egy alultáplált, sebesült lány, aki a Kapitólium elől menekül.

– Hát akkor ma rátok mosolygott a szerencse – mondom, és ledobom a padlóra a vadásztáskámat. A körzetben rengetegen éheznek, de nekünk még mindig több az élelmünk, mint amennyire szükségünk van. Ezért aztán egy ideje elkezdtem osztogatni a fölösleget. Persze vannak, akik elsőbbséget élveznek: Gale családja, Greasy Sae meg néhány kereskedő a Zugból, akit lekapcsoltak. Anya másokról gondoskodik, főleg a betegeiről, akiknek minden eszközzel segíteni akar. Hajnalban alaposan telepakoltam a táskámat kajával, úgy okoskodtam ugyanis, hogy amikor anya meglátja a lerabolt éléskamrát, arra gondol majd, hogy élelmet viszek az éhezőknek. Valójában csak időt akartam nyerni, és anélkül akartam elmenni a tóhoz, hogy anya halálra aggódná magát. Úgy terveztem, hogy este, amikor visszaérek az erdőből, szétosztom az élelmet, de most már látom, hogy ez nem fog menni.

Előveszek két friss sajtos zsemlét a táskából. Mióta Peeta rájött, hogy ez az egyik kedvencem, mindig gondoskodik róla, hogy jusson belőle nekünk. Az egyiket odadobom Twillnek, aztán odamegyek Bonnie hoz, és az ölébe teszem a másikat, mert per pillanat nem tűnik túl biztosnak a szem-kéz koordinációja, és nem akarom, hogy a finom péksütemény véletlenül a tűzbe pottyanjon.

– Ó – mondja Bonnie. – Az egész az enyém? Összerándul a gyomrom, ahogy eszembe jut egy másik hang. Ruta. Az arénában. Amikor neki adtam a guvatot. „Soha életemben nem ehettem meg egy egész combot.” Az éhezők hitetlenkedése.

– Persze, edd csak meg – mondom. Bonnie úgy tartja a kezében a zsemlét, mint aki nem hiszi el, hogy igazi, aztán leharap egy darabot, és lenyeli, harap és nyel, úgy tűnik, nem bírja abbahagyni. – Azért nem árt megrágni, úgy sokkal finomabb. – Bonnie bólint, és megpróbál lassítani, de tudom, milyen nehéz visszafogni magad, ha ilyen régóta koplalsz. A tea is elkészült. – Kiveszem a bádogedényt a parázsból. Twill elővesz két bádogbögrét a batyujából, én pedig kitöltöm a teát, és leteszem a bögréket a padlóra, hogy a tea gyorsabban kihűljön. Bonnie és Twill összebújva falatozik, a teájukat fűjják, és óvatosan

Futótűz

126

belekortyolnak, miközben én tüzet rakok. Megvárom, amíg befejezik a kajálást, és megkérdezem: – Szóval, hogy kerültetek ide? – Ők pedig mindent elmesélnek. Az Éhezők Viadala óta egyre nőtt az elégedetlenség a Nyolcadik Körzetben. Az emberek jó ideje zúgolódtak már, de most úgy érezték, nem elég, ha magukban morgolódnak. A vágy, hogy tenni kéne valamit, ezúttal valósággá vált. A Panemet kiszolgáló textilgyárak hangosak a gépek zúgásától, ebben a fülsiketítő lármában nem kell attól tartani, hogy valaki kihallgatja a titkos beszélgetéseket, ha valaki elég közel a hajol a másik füléhez, és úgy suttogja el, amit akar, szinte biztos, hogy senkinek nem fog feltűnni a dolog. Twill egy iskolában tanított. Bonnie a diákja volt, és amikor kicsöngettek az utolsó óráról, mindketten lehúztak egy négyórás műszakot a szövödében, ahol kizárólag békeőr-egyenruhákat gyártottak. Bonnie-nak, aki a

minőség-ellenőrzési dokk hűvös helyiségeiben dolgozott, hónapokba telt, mire sikerült megszereznie a két egyenruhát; hol egy bakancsot, hol egy nadrágot csórt el. Eredetileg Twillnek és a férjének szánták a holmikat, tudták ugyanis, hogy amint kitör a felkelés, az lesz a legfontosabb, hogy a híre minél előbb eljusson a Nyolcadik Körzeten kívülre, máskülönben a lázadás nem fog továbbterjedni.

Aznap, mikor Peeta meg én a Győzelmi Körúton megérkeztünk a Nyolcadik Körzetbe, az emberek amolyan titkos főpróbát tartottak a téren. Csapatokat alkottak, és azok mellé az épületek mellé álltak, amiket el akartak foglalni a felkelés kitörésekor. A terv a következő volt: elfoglalni a hatalmi központokat, a Törvényszéket, a Békeörök Főhadiszállását és a főtéren lévő Kommunikációs Központot. Valamint a körzet más pontjain a vasutat, a magtárat, az erőművet és a fegyverraktárt.

Az eljegyzés estéjén, mikor Peeta a Kapitóliumban letérdelt elém, és a kamerák kereszttüzében szerelmet vallott, kitört a felkelés a Nyolcadik Körzetben. Ez volt a tökéletes alkalom. Az interjút, amit Caesar Flickerman készített velünk a Győzelmi Körút végén, mindenkinek kötelező volt nézni. Így aztán a hatóságok nem

Suzanne Collins

127

kifogásolták, hogy a Nyolcadik Körzet lakói sötétedés után is az utcán tartózkodnak, összegyűlnek a téren meg különböző közösségi központokban városszerte, hogy megnézzék az adást. Más esetben az ilyesmi gyanús lett volna. Így viszont mindenki feltűnés nélkül a helyén

tudott lenni, és a megbeszélrt időpontban, nyolc órakor, pillanatok alatt kitört a zűrzavar.

A Békeöröket felkészületlenül érte a támadás, és nem tudtak mit kezdeni a hatalmas túlerővel, így aztán a tömeg gyorsan legyőzte őket. A Kommunikációs Központot, a magtárat és az erőművet gyorsan elfoglalták. Miután a Békeörök elestek, a felkelők elkobozták a fegyvereiket. Felcsillant a remény, hogy talán mégsem egy öngyilkos akcióról van szó, mert ha valaki el tudja juttatni a hírt a többi körzetbe, az sem kizárt, hogy sikerül megdönteni a Kapitólrium hatalmát. Aztán lesújtott a bárd. Ezrével vezényelték a helyszínre a Békeöröket. A légpárnások porig bombázták a felkelők védelmi állásait. A támadást követő káoszban az emberek csak abban reménykedhettek, hogy sikerül épségben hazatérniük otthonaikba. A Békeörök alig negyvennyolc óra alatt vérbe fojtották a felkelést, és visszafoglalták a várost. Aztán egy hétre megállt az élet. Nem volt élelem, se szén, és kijárási tilalmat rendeltek el. A tévében csak akkor volt adás, amikor a főtéren felakasztották a lázadás feltételezett kitervelőit és vezetőit. Aztán egyik este, mikor már az egész körzet az éhhalál szélén állt, megérkezett az utasítás, hogy mindenki álljon újra munkába.

Ami azt jelentette, hogy Twillnek és Bonnie-nak vissza kellett térni az iskolába. Mivel az egyik utca járhatatlanná vált a bombázások miatt, nem értek oda a műszakkezdésre a szövédebe, és alig száz méterre lehettek a gyártól, amikor az a levegőbe repült. Mindenki meghalt, aki az épületben tartózkodott. Az áldozatok közt volt Twill férje és Bonnie családja.

– Valaki elárulta a Kapitóliumnak, hogy a szövöde volt a felkelés gócpontja – meséli Twill fojtott hangon.

A robbanás után visszamentek Twill házába, ahol a két békeőr-egyenruhát rejtegették. Összeszedtek minden élelmet, amit csak tudtak, még a szomszédjaikat is meglopták, de csak azokat, akikről tudták,

Futótűz

128

hogy meghaltak, aztán kimentek a vasútállomásra. A sínek mellett egy raktárépületben felvették a békeőr-egyenruhát, és felszálltak egy, a Hatodik Körzetbe tartó, ruhaanyagot szállító tehervagonra. Aztán egy üzemanyag-töltő állomásnál leugrottak a szerelvényről, és gyalog folytatták az utat. Az erdőben rejtőzködtek, de nem távolodtak el túlságosan a sínektől, nehogy eltévedjenek, így jutottak el végül, két nappal ezelőtt a Tizenkettedik Körzet külső övezetébe, ahol kényszerpihenőt kellett tartaniuk, miután Bonnie kifícamította a bokáját.

– Az világos, hogy miért menekültök, azt viszont elárulhatnátok, mire számítotok, mit fogtok találni a Tizenharmadik Körzetben? – kérdezem.

Bonnie és Twill riadtan összenéz. – Mi sem tudjuk pontosan.

– Nincs ott semmi, csak romok – mondom. – Mindenki látta az ott készült felvételeket.

– Hát épp ez az. Mióta az eszemet tudom, mindig ugyanazt a felvételt mutogatják a tévében. Bárkit megkérdezhetsz erről a Nyolcadik Körzetben – magyarázza Twill.

– Tényleg? – Megpróbálom felidézni a képeket, amiket a Tizenharmadik Körzetről láttam a tévében.

– Mindig a Törvényszék épületét mutatják, nem emlékszel? – folytatja Twill. Bólintok. Ezerszer láttam azokat a képsorokat. – Ha jól figyelsz, láthatsz valami igazán érdekes dolgot is. A kép jobb felső sarkában.

– És mégis mi lenne az? – kérdezem.

Twill újra felém nyújtja a madármintával díszített kenyeret. – Egy fecsegőposzáta. Csak egy pillanatig látszik, ahogy elrepül az épület előtt. Mindig ugyanazt a madarat mutatják.

– Arra a következtetésre jutottunk, hogy a Kapitólium azért használja ezt a régi felvételt, mert nem merik megmutatni, hogy igazából mi van a Tizenharmadik Körzetben – veszi át a szót Bonnie.

Hitetlenkedve felmordulok. – És ezért akartok eljutni a Tizenharmadik Körzetbe? A madár miatt? Talán azt hiszitek, hogy egy

Suzanne Collins

129

új várost találtok ott, tele emberekkel? Aminek létezése fölött a Kapitólium simán szemet huny?

– Nem – mondja Twill komolyan. – Szerintünk az emberek a föld alá költöztek, miután a felszínen minden elpusztult. Valahogy sikerült életben maradniuk. És a Kapitólium azért hagyja békén őket, mert a Sötétség Napjai előtt a Tizenharmadik Körzet a nukleáris ipar központja volt.

– Grafitbányászok voltak – mondom. De aztán elbizonytalanodom, mert ezt az információt is a Kapitóliumtól tudom.

– Igen, működött ott néhány kisebb grafitbánya. De az nem indokolta volna, hogy olyan sokan lakjanak a körzetben. Azt hiszem, ez az egyetlen dolog, amit biztosan tudunk – fejezi be Twill.

A szívem vadul kalapál. És ha igazuk van? Igazuk lehet egyáltalán? Talán létezik még egy hely a vadonon kívül, ahová el tudnánk menekülni? Ahol biztonságban lehetnénk? Ha a Tizenharmadik Körzetben tényleg laknak emberek, akkor inkább oda kéne mennünk, mert ott nem kéne ölbe tett kézzel várnunk, hogy mikor végeznek velünk. De ha a Tizenharmadik Körzetben laknak emberek... és fegyvereik is vannak...

– Miért nem segítettek nekünk? – kérdezem dühösen. – Ha igazat beszéltek, akkor mégis miért hagyják, hogy így éljünk? – És hirtelen meggyűlölöm ezt a képzeletbeli föld alatti várost a Tizenharmadik Körzetben, a lakóival együtt, akik semmit sem tesznek, miközben a Kapitólium lemészárol bennünket. Ezek ugyanolyan rosszak, mint a kapitóliumiak.

– Nem tudjuk – suttogja Bonnie. – Egyelőre abban reménykedünk, hogy a város tényleg létezik.

Bonnie megjegyzése felnyitja a szemem. Hiszen ez az egész csak képzelgés. A Tizenharmadik Körzet nem létezik, mert a Kapitólium sosem hagyná, hogy létezzen. Valószínűleg a felvétellel kapcsolatban is tévednek. A fecsegőposzták olyan ritkák, mint a kavics. És olyan kemények is. Ha túléltek a bombázásokat a Tizenharmadik Körzetben, akkor most jobban megy a soruk, mint valaha.

Futótűz

Bonnie-nak nincsen otthona. Elvesztette a családját. Soha nem térhet vissza a Nyolcadik Körzetbe, és semelyik másik körzetben sem telepedhet le. Nem csoda, hogy a független és virágzó Tizenharmadik Körzet álma magával ragadta. Képtelen vagyok rávenni magam, hogy felrázzam, hogy elmondjam neki, egy délibábot kerget, ami szertefoszlik majd, amint a közelébe ér. Talán ő meg Twill valahogy megélnék majd a vadonban. Kétlem, hogy sikerül nekik, de nagyon megsajnálom őket, és úgy döntök, segíték rajtuk.

Odaadom az összes élelmet, amit magammal hoztam: a készlet főleg gabonából és szárított babból áll, de ha ügyesen beosztják, ezzel ki tudják húzni egy darabig. Aztán elviszem Twillt az erdőbe, és megpróbálom megtanítani neki a vadászat alapjait. Olyan fegyvere van, amivel szükség esetén halálos sugarakká lehet alakítani a napenergiát, és így sosem fogy ki.

Hamarosan le is szedi az első mókusát, de a szerencsétlen állat szénné ég, mert Twillnek sikerül telibe kapnia a sugárfegyverrel. Megmutatom neki, hogyan kell megnyúzni és megtisztítani a zsákmányt. Ha kicsit gyakorol, rájön majd a dolog nyitjára. Bonnie-nak levágok egy ágat új mankónak. Miután visszamegyünk a házhoz, leveszem az egyik extra zoknimat, odaadom a lánynak, és megmondom neki, hogy tömje ki vele a bakancsát járás közben, éjszakára pedig húzza a lábára. Végül megtanítom nekik, hogyan kell rendesen tüzet rakni.

Könyörögnek, hogy meséljem el, mi a helyzet a Tizenkettedik Körzetben, úgyhogy beszámolok nekik

Thread rémuralmáról. Látom rajtuk, hogy úgy gondolják, ezeket a fontos információkat mindenképpen át kell majd adniuk a Tizenharmadik Körzet vezetőinek, én pedig eljátszom, hogy sikerült meggyőzniük a körzet létezéséről, mert nem akarom megfosztani őket minden reményüktől. Elszaladt az idő, a nap fénye jelzi, hogy mindjárt alkonyodik.

– Mennem kell – mondom.

Mire ők hálálkodni kezdenek, és megölelnek.

Bonnie szeme könnybe lábad. – El sem hiszem, hogy tényleg találkoztunk veled. Mindenki csak rólad beszélt, mióta...

Suzanne Collins

131

– Tudom. Tudom. Mióta a mérgező bogyókkal trükköztem az arénában.

Fogalmam sincs, hogyan jutok haza. Még azt is alig veszem észre, hogy újra hullani kezd a nedves hó.

Gondolataim a Nyolcadik Körzetben kitört felkeléssel kapcsolatos új információk és a Tizenharmadik Körzet hihetetlennek tűnő, mégis szívfájdítóan valóságos létezése körül forognak.

Bonnie és Twill beszámolója egy dologban mindenképpen megerősített: Snow elnök a bolondját járatta velem. A világ összes csókja és becéző szava sem tudta volna megakadályozni, hogy felkelés törjön ki a Nyolcadik Körzetben. Igen, a szikra valóban az volt, amikor a Viadalon a számhoz emeltem a mérgező bogyókat, de nem állt hatalmamban elfojtani a lángokat. És ezt Snow elnök is jól tudta. Akkor meg miért keresett fel az otthonomban, és miért utasított arra, hogy

győzzem meg Panem polgárait, hogy szerelmes vagyok Peetába? Valószínűleg ezzel a trükkel akarta elterelni a figyelmemet, nehogy megint valami olyasmit csináljak, ami feltűzeli az embereket. Na és persze így akart gondoskodni a Kapitólium szórakoztatásáról. Azt hiszem, az esküvő csak a szükségszerű folytatása mindennek.

Közeledem a kerítéshez, amikor egy fecsegőposzáta száll egy ágra, és trillázni kezd nekem. Amint megpillantom, eszembe jut, hogy nem kaptam magyarázatot arra, miért is rajzoltak a kenyérre a posztát.

„Azt jelenti, hogy a te oldaladon állunk.” Bonnie ezt mondta. Ezek szerint vannak emberek, akik az én oldalamon állnak? De mi ez az oldal? Akaratomon kívül én lettem a felkelés arca? A díszműmön lévő fecsegőposzáta pedig az ellenállás jelképévé vált? Ez esetben nem tettek jó lóra azok, akik mellém álltak. Elég belegondolni abba, ami a Nyolcadik Körzetben történt.

Elrejttem a fegyvereimet az üreges fatörzsben, a lehető legközelebb a régi, perembeli házunkhoz, és elindulok a kerítés felé. Fél térdre ereszkedve készülődöm, hogy belépjek a Rétre, de a nap eseményei még mindig annyira lekötik a gondolataimat, hogy csak egy bagoly kuvikolására eszmélek fel.

Futótűz

132

A kora esti félhomályban a kerítés ugyanolyan ártalmatlannak néz ki, mint máskor. Mégis visszarántom a kezemet, mert valami furcsa hangot hallok, ami

leginkább a vadászdarazsak zümmögésére emlékeztet.
A zaj azt jelzi, hogy a kerítés áram alatt van.

Suzanne Collins

133

11

Önkéntelenül hátralépek, és elbújok a fák közt. A szám elé tartom a kezem, hogy ne látszódjon a leheletem a fagyos levegőben. Az adrenalin szétárad a testemben, a közvetlen veszély egy csapásra megszabadít minden nyugtalanító gondolattól. Mi történik itt? Thread újabb biztonsági intézkedéseket hozott, és bekapcsoltatta a kerítést? Vagy rájött, hogy sikerült kiszöknöm a hálójából? Meg akarja akadályozni, hogy visszajussak a Tizenkettedik Körzetbe, aztán letartóztat? És a téren megkorbácsol, karóba húzat vagy felakasztat?

Higgadj le, figyelmeztetem magam. Nem ez az első alkalom, hogy kívül rekedtem a kerítésen. Az évek során többször előfordult, de Gale olyankor mindig ott volt velem. Kerestünk egy kényelmes fát, és megvártuk, amíg lekapcsolják az áramot, ami előbb-utóbb mindig megtörtént. Ha nem értem haza időben, Prim kijött a Rétre, és megnézte, hogy bekapcsolták-e a kerítést, aztán hazament, és megmondta anyának, hogy ne aggódjon.

De ma biztosan nem fog eszükbe jutni, hogy az erdőbe mentem. Mindent megtettem, hogy félrevezessem őket. Úgyhogy ha nem jövök haza időben, halálra fogják aggódni magukat. Bevallom, egy kicsit én is parázom. Attól félek ugyanis, hogy ez nem véletlen, mármint hogy pont akkor kapcsolják be a kerítést, amikor kilógok az erdőbe. Azt hittem, senki sem látta, amikor

átkúsztam a kerítés alatt, de hát ki tudja? Mindig akad egy-egy szolgálatkész állampolgár, aki nyitva tartja a szemét. Valaki azt is jelentette a hatóságoknak, amikor Gale-lel csókolóztunk az erdőben. Persze az nappal történt, és akkoriban még nem voltam ilyen óvatos. Talán térfigyelő kamerákat szereltek fel? Ez már korábban is megfordult a fejemben. Lehet, hogy Snow elnök ezért tud a csókról? Még sötét volt, amikor átbújtam a kerítés alatt, és sál

Futótűz

134

takarta az arcomat. De valószínűleg nagyon rövid azoknak a listája, akik meg merik kockáztatni, hogy kisurranjanak az erdőbe.

Kilesek a fák közül, a Rétet fürkészem a kerítés túloldalán. De csak a nedves havat látom, amit itt-ott megvilágít a Perem szélén álló házak ablakából kiszűrődő fény. Sehol egy Békeőr, semmi jele, hogy vadásznának rám. Nem számít, Thread rájött-e, hogy kilógtam az erdőbe, vagy sem, én csak egyet tehetek: észrevétlenül vissza kell jutnom a kerítés túloldalára, és el kell játszanom, hogy egy pillanatra sem hagytam el a körzetet.

Ha hozzáérek a kerítéshez vagy a tetején futó szögesdróthoz, megráz az áram, és meghalok. Ha megpróbálnék alagutat ásni a kerítés alatt, biztosan észrevennének, és a föld különben is keményre fagyott. Így csak egy választásom marad. Fölötte kell átjutnom valahogy.

Elindulok, a kerítéssel párhuzamosan az erdőben, egy fát keresek, amelyik elég magas, és amelyiknek elég

hosszúak az ágai. Nagyjából egy mérfölddel arrébb meglátok egy öreg juhart, ami első ránézésre megfelel a célnak. A törzse azonban túl vastag, és jég borítja, ezért nem tudok felmászni, ráadásul nincsenek alacsony ágai, amikben meg lehetne kapaszkodni. Ezért a mellette lévő fára mászom fel, aztán átugrom a juharra, de kis híján lecsúszik a kezem a jeges fakéregre. Szerencsére mégis sikerül megkapaszkodnom, és óvatosan kimászom a szögesdrót fölé nyúló ágra.

Ahogy lenézek, eszembe jut, miért vártuk meg Gale-lel az erdőben, hogy kikapcsolják a kerítést, ahelyett hogy megpróbáltunk volna átmászni. Ha nem akarsz megpörkölni, legalább hat méter magasba kell felmászni. Az ág, amin kapaszkodom úgy hét-nyolc méterrel a föld fölött nyúlik át a kerítésen. Még egy tapasztalt fára mászó is nagy kockázatot vállal, ha le akar ugrani innen. De nincs más választásom.

Kereshetnék másik ágat, de mindjárt besötétedik. Ilyen sűrű hóesésben a holdfény sem segít sokat. És még ha találnék is egy megfelelő fát – ami igen kétséges ki tudja, mire esnék, amikor leugrom? A nyakamba akasztom az üres vadásztáskát, és lassan leengedem magam, míg végül

Suzanne Collins

135

már csak két kézzel kapaszkodom. Összeszedem minden bátorságomat. És elengedem az ágat.

Zuhanni kezdek, aztán olyan erősen érek talajt, hogy az ütésbe a gerincem is belemeg. Egy pillanattal később a fenekem is földet ér. Fekszem a hóban, próbálom felmérni, milyen sérüléseim lehetnek. Fel sem kell

állnom, máris sajogni kezd a bal sarkam és a farcsontom. A kérdés most már nem az, hogy megsérültem-e, hanem az, hogy mennyire. Bízom benne, hogy megúszom néhány zúzódással, de miután nagy nehezen sikerül feltápáskodnom, kezdek arra gyanakodni, hogy eltört valamim. Azért járni még tudok. Elindulok hazafelé, és minden tőlem telhetőt megteszek, hogy ne látszódjon, mennyire sántítok. Anya és Prim semmi szín alatt nem tudhatja meg, hogy az erdőben jártam. Ki kell találnom valami hihető alibit. A téren néhány bolt még nyitva, bemegyek az egyikbe, és fehér vásznat veszek kötszernek. Otthon úgyis alig van már. Egy másik boltban meg egy csomag édességet Primnek. Bekapok egyet, és ahogy a borsmenta íze szétárad a számban, rájövök, hogy egész nap nem ettem egy falatot sem. A tónál akartam összeütni valamit ebédre, de amikor megláttam, hogy Twill és Bonnie milyen állapotban van, nem lett volna szívem elenni előlük egy falat kaját sem.

Mire a házukhoz érek, már nem tudok rálépni a bal sarkamra. Úgy döntök, anyának azt mondom, hogy a régi házuk teteje beázott, azt akartam megjavítani, amikor megcsúsztam és leestem. Ami meg a hiányzó ételmet illeti, nem fogom ragozni, hogy kinek adtam. Felvonszolómagam az ajtóhoz, nem vágyom másra, csak hogy lerogyhassak a kandalló elé. De ekkor újabb kellemetlen meglepetés ér.

A konyhaajtóban két Békeőr áll, egy férfi és egy nő. A nő közömbös marad, de a férfi arca megrezzen a meglepetéstől. Nem számítottak az érkezésemre. Úgy

tudják, hogy kilógtam az erdőbe, és hogy ott kellett volna ragadnom.

– Jó estét! – köszönök közömbös hangon.

Anya bukkan elő a két Békeőr mögül. Tisztes távolságban tőlük megáll. – Na, itt is van a kis csavargó, pont időben érkezett a

Futótűz

136

vacsorához – mondja anya a kelleténél talán valamivel lelkesebben. A vacsorát már rég lekéstem.

Azon gondolkodom, levegyem-e a bakancsomat, ahogyan máskor tenném, de végül arra jutok, hogy akkor kiderülne, hogy megsérültem. Ezért csak az átázott kapucnimat hajtom hátra, és lerázom a havat a hajamról. – Segíthetek valamiben? – kérdezem a Békeőröket.

– Üzenetet hoztunk Thread Főbékeőrtől – szólal meg a nő.

– Már órák óta várják, hogy visszagyere – teszi hozzá anya.

Órák óta várják, hogy ne jöjjek vissza. Várták a hírt, hogy agyoncsapott az áram, vagy kint ragadtam az erdőben, mert akkor bevihették volna a családomat kihallgatásra.

– Biztos nagyon fontos üzenetet hoztak – mondom.

– Megkérdezhetjük, hogy merre járt, Miss Everdeen? – szólal meg a nő.

– Inkább azt kérdezzék, merre nem jártam – mondom kissé ingerült hangon. Átmegyek a konyhába, próbálok úgy tenni, mintha semmi baja nem lenne a lábamnak, pedig minden lépésnél majd' megőrülök a fájdalomtól.

Átvágok a két Békeőr között, és sikerül eljutnom az asztalig. Leteszem a vadásztáskát, és Prim felé fordulok, aki dermedten áll a kandalló előtt. Haymitch és Peeta is itt vannak, két egyforma hintaszékben ülnek, és sakkoznak. Vajon véletlenül ragadtak itt, vagy a Békeőrök „invitálták” őket, hogy maradjanak? Akárhogy is, örülök, hogy itt vannak.

– Nos, hol nem jártál, Katniss? – kérdezi Haymitch unott hangon.

– Hát nem jártam a kecskés embernél, hogy megbeszéljem vele, mikor vihetjük hozzá pároztatni Prim kecskéjét, mert valaki rosszul tájékoztatott arról, hogy hol lakik az illető – mondom, és jelentőségteljesen Primre pillantok.

– Nem, ez nem igaz – vág vissza Prim. – Pontosan megmondtam, hogy hol lakik.

– Azt mondtad, hogy a bánya nyugati bejárata mellett keressem.

– A keleti bejárat mellett – javít ki Prim.

Suzanne Collins

137

– Határozottan emlékszem, hogy a nyugati bejáratot mondtad, még arra is emlékszem, hogy visszakérdeztem: „A salakhányó mellett?”, mire te azt felelted: „Igen” – magyarázom felháborodást színlelve.

– A salakhányó a keleti bejárat mellett van – mondja Prim türelmesen.

– Nem igaz. Ezt mikor mondtad? – erősködöm.

– Tegnap éjjel – kapcsolódik be a beszélgetésbe Haymitch.

– Tuti biztos, hogy a keleti bejáratot mondta – teszi hozzá Peeta. Aztán Haymitchre néz, és elröhögik magukat. Metsző pillantást vetek Peetára, aki próbál bűnbánó képet vágni. – Bocs, de tényleg ezt mondtuk. Sosem figyelsz, amikor mondunk neked valamit.

– Fogadni mernék, hogy szóltak neked, hogy nem ott lakik, de te nem figyeltél rájuk – vigyorog Haymitch.

– Fogja be, Haymitch! – csattanok fel, amivel teljesen egyértelművé teszem, hogy igaza van. Haymitch és Peeta majd' megszakadnak a röhögéstől, de még Prim is elmosolyodik.

– Jól van. Akkor majd valaki más fogja megszervezni, hogy felcsinálják azt a hülye kecskét – mondom, mire még hangosabban nevetnek. Közben rájövök, hogyan tudott ilyen sokáig életben maradni Haymitch és Peeta. Az a trükkjük, hogy soha semmin nem paráznak.

A Békeörökre pillantok. A férfi elmosolyodik, de a nő továbbra sem dől be nekünk. – Mi van a táskában? – kérdezi éles hangon.

Abban reménykedik, hogy talál valami vadat vagy mezei virágot. Valami bizonyítékot ellenem. Az asztalra borítom a táska tartalmát. – Tessék, nézze csak meg.

– Jaj, de jó – mondja anya, amikor meglátja a vásznat. – Úgyis kifogytunk kötszerből.

Peeta az asztalhoz lép, és kinyitja az egyik zacskót. – Ó, borsmentás cukorka – mondja, és bekap egyet.

– Az az enyém – mondom, és a zacskó után kapok.

Peeta azonban gyorsabb, és már tovább is passzolja Haymitchnek, aki egy egész marék cukorkát töm a szájába, mielőtt továbbadja a zacskót a halkán kuncogó

Primnek. – Nem érdemlitek meg az édességet! – mondom.

Futótűz

138

– Miért? Mert igazunk van? – Peeta átkarol. Felkiáltok a farcsontomba nyilalló fájdalomtól. Próbálok úgy tenni, mintha felháborodásomban kiáltottam volna, de tudom, hogy Peeta megértette, hogy megsérültem. – Jól van, Prim tényleg a nyugati bejáratot mondta. Határozottan emlékszem. Szóval akkor mindannyian sík hülyék vagyunk, jó?

– Eggyel jobb – mondom, és megcsókoljuk egymást. Aztán meglepetést színelve a Békeőrökre nézek, mintha már el is felejtettem volna, hogy itt vannak. – Szóval valami üzenetet hoztak?

– Thread Főbékebírótól – feleli a nő. – Szólni akart, hogy a Tizenkettedik Körzetet körülvéő biztonsági kerítés napi huszonnégy órában áram alatt lesz.

– Miért, eddig nem volt? – kérdezem. Lehet, hogy nem kéne ennyire ártatlanra vennem a figurát.

– Thread Főbékebíró úgy gondolta, esetleg meg akarja osztani az információt az unokatestvérével – mondja a nő.

– Köszönöm. Megmondom neki. Biztos vagyok benne, hogy mindenki jobban fog aludni, most, hogy sikerült pótolni a biztonsági rendszer hiányosságait. – Nem kéne túlfeszítenem a húrt, tudom, de olyan jólesik húzni az agyukat.

A nő állá megfeszül. Nem a tervek szerint alakultak a dolgok, és nincsen további parancs, amit végrehajthat.

Szigorúan odabiccent nekem, és távozik, a fickó meg megy utána. Abban a pillanatban, hogy anya bezárja mögöttük az ajtót, az asztalra borulok.

– Mi baj van? – kérdezi Peeta, és szorosan átkarol.

– Beütöttem a bal lábamat. A sarkamat. És a farcsontom is megsínylette a mai napot. – Peeta átsegít az egyik hintaszékbe. Óvatosan leülök a párnára.

Anya leveszi a bakancsot a lábamról. – Mi történt?

– Megcsúsztam és elestem – felelem. Mind a négyen hitetlenkedve néznek rám. – A jégen. – De mindenki tudja, hogy a házat bepoloskázták, és nem beszélhetünk semmiről. Itt és most nem.

Suzanne Collins

139

Miután a zoknimat is lehúzza, anya megtapogatja a bal sarkamat, és a homlokát ráncolva így szól: – Lehet, hogy eltört. – Aztán megnézi a másik lábamat is. – Úgy tűnik, ez rendben van. – Aztán megállapítja, hogy a farcsontom csúnyán megzúzódott.

Elküldi Primet a pizsamámért és a pongyolámért.

Miután átöltözöm, anya hópakolást készít a bal sarkamra, és felpolcolja a lábamat. Amíg a többiek az asztalnál vacsoráznak, benyomok három tál sűrű levest és fél vekni kenyeret. A tüzet bámulom, Bonnie-ra és Twillre gondolok, és abban reménykedem, hogy a nedves hó betemette a lábnyomaimat.

Prim odajön hozzám, leül az ágy mellé a padlóra, és a térdemre hajtja a buksiját. A borsmentás cukorkát szopogatjuk, és közben a füle mögé tűröm puha, szőke haját. – Mi volt a suliban? – kérdezem.

– Semmi különös. A szénmelléktermékekről tanultunk – mondja. Egy darabig mindketten a tűzbe bámulunk. – Felpróbálsz a menyasszonyi ruhát?

– Ma este biztos nem. Talán majd holnap – mondom.

– Várd meg, amíg hazaérek, jó? – kéri Prim.

– Nyugi, megvárlak – mondom. Ha addig nem tartóztatnak le.

Anya egy csésze kamillateát hoz, amibe altatószirupot kevert, alig kortyolok bele, a szemem máris le akar csukódni. Anya bebugyolálja sérült lábfejemet, Peeta pedig önként jelentkezik, hogy átcipeljen az ágyamba. A vállára dőlök, de úgy szédül a fejem, inkább hagyom, hogy felkapjon és felvigyen az emeletre. Peeta lefektet az ágyba, és jó éjszakát kíván, de elkapom a kezét, és nem engedem, hogy kimenjen. Az altatószirup egyik mellékhatása, hogy az ember levetkőzi a gátlásait, úgy hat, mint a fehérszesz, de szerencsére nem felejttem el, hogy vigyáznom kell, mit mondok. De akkor sem akarom, hogy Peeta itt hagyjon egyedül. Ami azt illeti, szeretném, ha bemászna mellém az ágyba, és ott lenne mellettem, amikor éjszaka megrohannak a rémálmok. Valami homályos ok miatt azonban tudom, hogy ilyesmit nem kérhetek tőle.

– Maradj még, kérlek! Várd meg, amíg elalszom – suttogom.

Peeta az ágy szélére ül, a kezemet fogja. – Már azt hittem, megint meggondoltad magad. Annyit késtél a vacsoráról.

Futótűz

Habár a fejem kótyagos, azért leesik, mire céloz Peeta. Tudta, hogy bekapcsolták a kerítést, és mivel nem érkeztem meg vacsorára – viszont beállított a két Békeőr Peeta azt hitte, hogy megszöktem. Talán éppen Gale-lel.

– Tudod, hogy szóltam volna neked – mondom. Magamhoz húzom a kezét, és az arcomhoz szorítom, a bőréből enyhe fahéj– és kaporillat árad. Twillről és Bonnie-ról akarok mesélni neki, a felkelésről és a Tizenharmadik Körzetről, de tudom, hogy itt nem vagyunk biztonságban, és amúgy is kezdek elbóbiskolni, így végül csak ennyit bírok kinyögni: – Ne menj el!

Mielőtt az altatószirup indái lehúznak a mélybe, Peeta a fülemből ság valamit, de nem értem, hogy mit.

Anya csak délben ébreszt fel, hogy megvizsgálja a sarkamat. Egy hét ágynyugalmat ír elő, én pedig nem ellenkezem, mert teljesen kész vagyok. Nem csak a sarkam és a farcsontom fáj. Az egész testem sajog a kimerültségtől. Ezért aztán hagyom, hogy anya ápoljon, ágyba hozza nekem a reggelit, és betakargasson. Aztán csak fekszem, bámulok kifelé az ablakon, a téli égboltban gyönyörködöm, és azon töprengek, hogyan végződik majd ez az egész. Sokszor eszembe jut Twill és Bonnie, meg a fehér menyasszonyi ruha, ami odalent vár rám, és az is nyugtalanít, hogy mi lesz, ha Thread rájön, hogyan jutottam vissza a körzetbe, és letartóztat. Ez csak azért vicces, mert igazából bármikor letartóztathatna a régebben elkövetett törvényszegéseim miatt, de lehet, hogy valami igazán súlyos és megcáfolhatatlan vádat kell felhoznia ellenem, mivel a

Viadal győztese vagyok. Azon tűnődöm, vajon Snow elnök kapcsolatban van-e Threaddel. Kizártnak tartom, hogy valaha is tudott az öreg Cray létezéséről, de most, hogy országos bajkeverő lettem, simán lehet, hogy Thread közvetlenül az elnöktől kapja az utasításokat. Vagy a saját feje után megy? Mindenesetre egy dologban biztosan egyetértenek: minden eszközzel meg kell akadályozni, hogy kijussak a körzetből. Még ha ki is találom, hogyan szökhetnék meg – talán egy kötelet át tudnék vetni a juharfa ágán, és felmászhathatnék a családomat és

Suzanne Collins

141

a barátaimat akkor is itt kellene hagynom. Különben pedig megmondtam Gale-nek, hogy maradok, és harcolni fogunk.

A következő néhány napban halálra rémülök, valahányszor kopognak az ajtókon. De mivel nem a Békeőrök jönnek, hogy letartóztassanak, hamarosan megnyugszom. És az is biztonságérzettel tölt el, amikor Peeta – mintegy mellékesen – elmeséli, hogy a biztonsági kerítés egyes szakaszain lekapcsolták az áramot, hogy a javítóbrigádok a földhöz erősíthessék a drótháló alját. Thread minden bizonnyal azt hiszi, hogy sikerült valahogy átkúsznom a kerítés alatt, annak ellenére, hogy akkor már be volt kapcsolva. Most, hogy a Békeőröknek más elfoglaltságuk is akad azon kívül, hogy a körzet lakóival erőszakoskodjanak, az emberek végre fellélegezhetnek kicsit.

Peeta mindennap meglátogat, sajtós zsemlét hoz, és együtt dolgozunk a gyógyfüves könyvön. Ez egy bőrbe

kötött, régi pergamenlapokból álló könyv. Sok-sok évvel ezelőtt kezdte írni anya egyik felmenője, aki nagyon értett a gyógyfüvekhez. Telis-tele van növények tussal rajzolt képeivel, a képek mellett pedig részletes leírás található arról, hogy milyen betegségek gyógyítására lehet használni őket. Apa kiegészítette a könyvet egy, az ehető növényekről szóló fejezettel, amelynek később, a halála után nagy hasznát vettem, mert a segítségével sikerült megmentenem anyát és Primet az éhhaláltól. Régóta terveztem már, hogy egyszer összeírom az erdőben szerzett ismereteimet. Mindent, amit a tapasztalataimból szűrtem le vagy Gale-től lestem el, aztán pedig azokat a trükköket is, amiket a Viadalra készülve tanultam meg. Eddig csak azért nem csináltam meg, mert nem valami jó a kézügyességem, viszont a rajzoknak muszáj a lehető legpontosabbnak és legrészletesebbnek lenniük. És itt jön a képbe Peeta. Vannak növények, amiket már ismer, másokból meg van préselt mintánk, a többit pedig részletesen leírom neki. Peeta először a vázlatokat rajzolja meg fecnikre, aztán – ha elég jónak ítélem meg a rajzot – bemásolja a könyvbe. Utána leírok mindent, amit az adott növényről tudok.

A csendes, elmélyült munka segít lekötni a gondolataimat. Szeretem nézni Peeta kezét, ahogy rajzol, ahogy néhány tollvonással és színnel

Futótűz

142

pillanatok alatt élettel tölti meg a sárgás lapokat. Amikor összpontosít, megváltoznak a vonásai. Szinte mindig nyugodt arca ilyenkor valami különleges,

elmélyült és távoli kifejezést ölt, amitől olyan érzése lesz az embernek, hogy ebben a fiúban egy teljesen ismeretlen világ rejtőzik. Már láttam erre utaló jeleket: az arénában, vagy amikor tömeg előtt kell beszédet tartania, vagy amikor a Tizenegyedik Körzetben szembeszállt a fegyveres Békeőrökkel, akik engem lökdöstek. Nem igazán tudom hová tenni ezt a dolgot. Ráadásul kezdek egy kicsit rákattanni a szempilláira, amit rendes körülmények közt észre sem vettem volna, mert olyan világosak. De közvetlen közélről, az ablakon beáramló napfényben világos aranyszínben ragyognak, és olyan hosszúak, hogy elképzelni sem tudom, hogyhogy nem gabalyodnak össze, amikor pislog. Egyik délután Peeta befejezi egy növény árnyékolását, és olyan hirtelen néz fel, hogy összerezzenek, mintha rajtakapott volna, hogy titokban őt figyelem, ami, valljuk be, nem áll messze az igazságtól. De csak annyit mond: – Szerintem most először csinálunk valami normális dolgot együtt.

– Igazad van – mondom. Egyetérttek vele. A kapcsolatunkat már az elejétől fogva a Viadal és a Kapitólium határozta meg. És a normális dolgok valahogy mindig kimaradtak belőle. – Fő a változatosság.

Peeta minden délután lecipel a földszintre, hogy ne egész nap a plafont bámuljam, én pedig bekapcsolom a tévét, amivel mindenkit totál kiakasztok. Általában csak akkor szoktunk tévézni, ha kötelező, mert a propagandaműsorok, amiket a Kapitóliumból nyomtatnak – beleértve a klipeket a hetvennegyedik Éhezők Viadaláról –, felháborítóak és gusztustalanok.

De most valami mást keresek. A fecsegőposztát, amire Bonnie és Twill a reményeit alapozta. Szinte teljesen biztos vagyok benne, hogy úgy hülyeség az egész, ahogy van, de akkor is szeretném kizárni a tévedés lehetőségét. Egyszer s mindenkorra szeretném kitörölni a virágzó Tizenharmadik Körzet gondolatát a fejemből.

Suzanne Collins

143

Először a Sötétség Napjairól szóló híradóbejátszásban pillantom meg. A Tizenharmadik Körzet Törvényszékének füstölgő romjait mutatják, amikor meglátom a fecsegőposztáa szárnyának fekete-fehér alját a képernyő jobb felső sarkában. Ez igazából nem bizonyít semmit. Csak egy régi felvétel, egy régi történet. Aztán pár nap múlva valami megragadja a figyelmemet. A bemondó arról beszél, hogy a grafithiány miatt akadozik bizonyos termékek gyártása a Harmadik Körzetben. Majd élő helyszíni kapcsolat következik, egy védőruhás riporternő jelentkezik a Tizenharmadik Körzet Törvényszékének romjai előtt. Arról magyaráz a maszkja mögül, hogy sajnálatos módon egy új vizsgálat kimutatta, hogy a Tizenharmadik Körzet bányáiban továbbra is olyan magas a mérgezőanyag-koncentráció, hogy nem lehet újranyitni a tárnákat. Kész, vége. De mielőtt a kép visszaváltana a hírstúdióba, megpillantom a fecsegőposztát. Ugyanazt a madarat.

A riportert egyszerűen csak rámontírozták a régi felvételekre. Nem volt ott a Tizenharmadik Körzetben. Ebből viszont logikusan következik a kérdés: akkor mi van ott?

Futótűz

144

12

Ezután már nem olyan könnyű nyugton maradni az ágyban. Tenni akarok valamit, meg akarok tudni mindent a Tizenharmadik Körzetről, támogatni akarom a Kapitólium elleni küzdelmüket. Ehelyett azonban egész nap csak sajtos zsemlével tömöm magam, és nézem, ahogy Peeta rajzol. Időnként benéz hozzám Haymitch a városi hírekkel, de persze mindig csak rossz dolgokról számol be. Egyre több büntetést szabnak ki az emberekre, és egyre többen esnek össze az éhezéstől.

Lassan már vége a télnek, mikor anya gyógyultnak nyilvánítja a lábamat. Különböző gyakorlatokat végeztet velem, időnként pedig már egyedül is sétálhatok kicsit. Egyik este azzal alszom el, hogy másnap mindenképpen bemegyek a városba, de amikor felébredek, Venia, Octavia és Flavius vigyorog a képembe.

– Meglepetés! – visítják kórusban. – Korábban megérkeztünk!

Miután arcon vágta azzal a korbáccsal, Haymitch elintézte, hogy jó pár hónappal elhalasszák a látogatásukat, amíg teljesen rendbe nem jövök.

Legkorábban három hét múlva számítottam az érkezésükre. Azért eljátszom, hogy mennyire várom, hogy végre menyasszonyi ruhában fényképezkedhessem. Anya beakasztotta az összes ruhát a szekrénybe, úgyhogy csak fel kell kapni őket, de igazság szerint eddig még egyiket sem próbáltam fel. Elhanyagolt külsőm miatti szokásos hüledezés után komolyan nekilátnak a munkának. A legjobban az

arcom állapota aggasztja őket, habár szerintem anya remek munkát végzett, hogy ilyen gyorsan meggyógyította. Csak egy halvány rózsaszín heg maradt. Mivel a korbácsolásról kevesen tudnak, azt mondom nekik, hogy megcsúsztam a jégen, és megvágtam magam. Későn esik le, hogy ugyanezt a Suzanne Collins

145

magyarázatot adtam a lábsérülésekre is, ami miatt szinte alig bírok magas sarkú cipőben járni. De mivel egyikük sem gyanakvó típus, megúszom a további kérdezősködést.

Mivel most csak néhány óráig kell szörtemennek lennem, úgy döntenek, elég, ha megborotválnak, és kihagyjuk a gyantázást. Ettől függetlenül a fürdő a gyanús kinézetű kotyvalékban nem marad el. Bár ezúttal nem olyan szörnyű, mint legutóbb, és mire észbe kapok, már a hajamnál és a sminkelésnél tartunk. A csapat – szokás szerint – tele van friss hírekkel, melyekből – szokás szerint – megpróbálom a lehető legkevesebbet meghallani. De aztán Octavia valami olyasmit mond, ami felkelti a figyelmem. Csak egy elejtett megjegyzés arról, hogy nem tudott koktélrákot szerezni az egyik bulijára, nekem mégis felkelti az érdeklődésemet.

– Hogyhogy nem tudtál koktélrákot szerezni? Nincs szezonja? – kérdezem.

– Ó, Katniss, hetek óta nem kapni semmilyen tengeri ételt! – sóhajt Octavia. – Tudod, a Negyedik Körzetben rettenetes viharok tombolnak.

Az agyam lázasan zakatolni kezd. Nincsen tengeri kaja. Hetek óta. A Negyedik Körzetből. Eszembe jut a tömeg

alig leplezett haragja a Győzelmi Körúton. És szinte száz százalékgig biztos vagyok benne, hogy a Negyedik Körzet fellázadt.

Kérdezgetni kezdem őket, hogy milyen nehézségekkel kellett még szembenézniük ezen a télen. Nem szoktak hozzá, hogy bármiben hiányt szenvedjenek, így aztán a legjelentéktelenebb dolgokat is komoly csapásként élik meg. Mire eljutunk az öltözködésig, elsírják, hogy milyen termékek – a rákhústól a zenei chipen át a hajba fonható szalagig – beszerzése ütközött nehézségekbe, ebből pedig nagyjából sikerül kikövetkeztetnem, melyik körzetekben lehet lázadás. Tengeri kaja: Negyedik Körzet. Elektronikai kütyük: Harmadik Körzet. És természetesen a Nyolcadik Körzet: a textiláru. Már a pusztá gondolat, hogy ekkora felkelés tört ki, félelemmel vegyes izgalommal tölt el.

Egy csomó mindent szeretnék még kiszedni belőlük, de megérkezik Cinna, megölel, és megnézi, hogy rendben van-e a sminkem. Azonnal észreveszi a forradást az arcomon. Valahogy az az érzésem, nem veszi

Futótűz

146

be a mesét a jégen csúszkálásról, de szerencsére nem tesz fel kellemetlen kérdéseket. Csak felvisz még egy kis púdert az arcomra, és a halvány heg teljesen eltűnik. Odalent kipakolták és bevilágították a nappalit a fotózáshoz. Effie nagyon elemében van, végre kedvére utasíthat mindenkit, és pattoghat, hogy kapkodják magukat, mert késésben vannak. Kivételesen nem bánom, mert hat különböző szerkót kell felpróbálnom, és mindegyikhez külön fejdísz, cipő, ékszer, frizura,

smink, díszlet és világítás dukál. Krémszínű csipke, vörös rózsák és göndör loknik. Elefántcsontszínű szatén, aranyszínű tetoválások és zöld növények. Egy gyémántokkal díszített ruha, ékköves menyasszonyi fátyol és holdfény. Súlyos fehér selyemruha olyan hosszú ujjakkal, amik a csuklótól a földig érnek, és gyöngyök. Amint véget ér az egyik fotózás, már készülünk is a következőre. Úgy érzem magam, mint a kelt tészta, amit újra meg újra átgyúrnak, és mindig más alakúra nyújtanak. Anyának időnként sikerül néhány falat ételt meg pár korty teát belém diktálnia, miközben sminkelnek, és a hajamat csinálják, de a fotózás végére totál kipurcanok, és kopog a szemem az éhségtől.

Abban reménykedem, hogy lesz egy kis időnk beszélgetni Cinnával, de Effie mindenkit kiterel a szobából, és nekem be kell érnem annyival, hogy Cinna megígéri, hamarosan felhív.

Mire leszáll az este, a lábam úgy megfájdul a sok hülye cipőtől, hogy már nincs erőm bemenni a városba.

Inkább felmegyek a fürdőszobába, lemosom magamról a smink-, kondicionáló- és festékrétegeket, aztán visszamegyek a nappaliba, és megszáritom a hajamat a tűznél. Prim épp időben érkezett meg a suliból, hogy lássa az utolsó két ruhát, és még most is erről cseveg anyával. Mindkettőjüket feldobta a fotózás. Amikor bezuhanok az ágyamba, rájövök, miért örülnek ennyire: azt hiszik, biztonságban vagyok. Azt hiszik, a Kapitólium megbocsátotta, hogy közbeavatkoztam, amikor Gale-t megkorbácsolták, hiszen minek feccölnének ennyi időt és energiát valakibe, akit meg akarnak ölni. Na persze.

Visszatérnek a rémálmok: a selyem menyasszonyi ruha van rajtam, de szakadt és sáros. Az erdőben menekülök, a ruha hosszú ujjai beleakadnak a tüskés ágakba. Egy mutáns kiválasztottakból álló csapat üldöz, hallom tépőfogaik csattogását, érzem forró leheletüket, amikor üvöltve felriadok.

Mindjárt pirkad, ezért meg sem próbálok visszaaludni. Ma mindenképpen beszélnem kell valakivel. Gale-lel nem tudok találkozni, mert egész nap a bányában gürizik. De kell valaki – Haymitch, Peeta, akárki –, akinek el tudok mesélni mindent, ami azóta történt, hogy a tónál jártam. A szökevényeket, az elektromos kerítést, azt, hogy Tizenharmadik Körzet talán kivívta a függetlenségét, és hogy akadozik az ellátás a Kapitóliumban. Mindent.

Megreggelizem anyával és Primmel, aztán elindulok, hogy keressek valakit, akit beavathatok a titkaimba. Meleg van, mindenfelé a tavasz nyomai látszanak. Eszembe jut, hogy a tavasz jó évszak lenne a lázadáshoz. A tél múltával az emberek már nem érzik olyan kiszolgáltatottnak magukat. Peeta nincs otthon. Biztos bement a városba. Az viszont meglepő, hogy Haymitch ilyen korán fenn van, és a konyhában tesz-vesz. Kopogás nélkül bemegyek a házába. Az emeleten Hazelle söpröget, pedig a ház már így is makulátlanul tiszta. Haymitch még nem ázott el teljesen, de azért látszik, hogy már legurított pár pohárral. Valószínűleg igaz lehet a hír, miszerint Ripper visszatért, és megint fehérszeszt árul. Úgy döntök, inkább hagyom, hogy

Haymitch lefeküdjön aludni, de végül ő azt javasolja, hogy sétáljunk be a városba.

Haymitch meg én félszavakból is megértjük egymást. Pár perc alatt sikerül mindent elmesélnem neki, ő pedig elárulja, hogy azt rebesgetik, a Hetedik és Tizenegyedik Körzetben is felkelés tört ki. Ha a hír igaz, akkor ez azt jelenti, hogy a körzetek csaknem felében kitört valamiféle lázadás.

– Még mindig azt hiszi, hogy nálunk nem sikerülne? – kérdezem.

– Még nem. Ezek a körzetek sokkal nagyobbak. Ha az emberek fele meglapul az otthonában, a felkelőknek akkor is van esélyük a győzelemre. Itt a Tizenkettedikben csak akkor van értelme lázadni, ha mindenki a mi oldalunkra áll.

Futótűz

148

Erre eddig nem is gondoltam. Mármint, hogy nem vagyunk elegendőek. – De talán eljön az a pillanat, nem? – makacskodom.

– Talán. Kicsik és gyengék vagyunk, ráadásul atombombánk sincs – mondja Haymitch némi szarkazmussal. Úgy tűnik, nem hozta lázba a sztori a Tizenharmadik Körzetről.

– Mit gondol, Haymitch, mit fognak csinálni a lázadó körzetekkel? – kérdezem.

– Azt már hallottad, hogy mit csináltak a Nyolcadikban. És a saját szemeddel láttad, mit csináltak nálunk, pedig itt aztán tényleg nem volt semmi provokáció – mondja Haymitch. – Ha nem tudják megállítani a lavinát, akkor nem hiszem, hogy sokat töprengenek majd, hogy még

egy körzetet elpusztítsanak-e a Tizenharmadik után.
Példát fognak statuálni.

– Szóval maga szerint a Tizenharmadik Körzetet
tényleg elpusztították? Bonnie és Twill igazat mondott a
filmfelvétellel kapcsolatban, tényleg mindig
ugyanazokat a képsorokat játsszák be – erősködöm.

– Igaz, de mit bizonyít ez? Az égvilágon semmit.
Számptalan oka lehet, hogy ezt a régi felvételt
használják. Talán sokkal jobb. És különben is, így
egyszerűbb, nem? Elég megnyomni néhány gombot a
vágószobában, mint odarepülni a helyszínre, és új
felvételeket készíteni – magyarázza Haymitch. – Hogy a
Tizenharmadik Körzet újra feléledt, és hogy a
Kapitólium nem vesz róla tudomást? Ez engem azokra a
szóbeszédre emlékeztet, amivel az elkeseredett
emberek szokták táplálni a reményeiket.

– Tudom. Csak hát én is reménykedtem – sóhajtok.

– Erről van szó. El vagy keseredve – mondja Haymitch.
Nem vitatkozom vele, mert igaza van.

Prim totál felfeszítve érkezik meg a suliból. A tanárok
bejelentették, hogy este kötelező lesz nézni a tévéadást.

– Szerintem a fotózásról lesz valami műsor.

– Az kizárt, Prim. Hiszen még csak tegnap csinálták
meg a képeket -mondom.

Suzanne Collins

149

– De valaki ezt hallotta – makacskodik Prim.

Remélem, téved. Még nem volt időm, hogy felkészítsem
Gale-t erre az örületre. Mióta megkorbácsolták, csak
akkor találkozunk, amikor beugrik anyához, hogy
megmutassa a sebeit. Általában heti hét napot kell

lehúznia a bányában. Abban a néhány percben, amit kettesben tudunk tölteni, amikor visszakísérem a városba, annyit sikerül kisednem belőle, hogy Thread brutális akciói miatt senki sem mer a felkelésről beszélni. Gale tudja, hogy nem fogok elmenekülni. De azt is tudnia kell, hogy ha nem lesz lázadás a körzetben, akkor kénytelen leszek hozzámenni Peetához. És akkor a tévében nézheti majd, ahogyan pompás ruhákban parádézom Peeta oldalán... Vajon mit kezd majd ezzel? Fél nyolckor leülünk a tévé elé, és hamarosan kiderül, hogy Primnek mégis igaza van. Caesar Flickerman beszél a közelgő esküvőről a Kiképzőközpont előtt összegyűlt hatalmas tömeg előtt, olyan sokan vannak, hogy egy gombostűt sem lehetne leejteni. Bemutatja Cinnát, aki egy csapásra hatalmas sztár lett a ruháival, amiket a Viadalra tervezett nekem. Majd egy rövid, ám kedélyes beszélgetés után egy hatalmas képernyőt mutatnak.

Kiderül, hogyan sikerült összehozniuk, hogy egy nap alatt lezavarják a fotózást, másnap este pedig leadják a fotózásról készült riportot. Cinna eredetileg egy tucat menyasszonyi ruhát tervezett. Aztán ebből a tizenkettőből kiválasztották a legszebbeket, megcsinálták őket, és megkeresték a hozzájuk illő kiegészítőket. A Kapitóliumban több körben szavazhattak az emberek a kedvenc ruhákra. A műsort persze azokra a fényképekre futtatják ki, amelyeken a hat menyasszonyi ruha valamelyikében parádézom. Nem hiszem, hogy különösebb gondot okozott beilleszteni őket a műsorba. Az emberek kiabálnak és tapsolnak, amikor meglátják a kedvenc ruhájukat, és

persze fűtyülnek meg pfujolnak a többi ruhánál. Mivel az emberek szavaztak a ruhákra – és sokan komoly összegekben fogadtak, hogy melyik lesz a nyerő –, nagyon várják már a végeredményt. Elég fura érzés, hogy ennyire fel vannak villanyozva, főleg, hogy a fotós stáb megérkezése előtt arra sem vettem a fáradságot, hogy felpróbáljam ezeket a göncöket. Caesar

Futótűz

150

Flickerman bejelenti, hogy az utolsó körben holnap délig lehet leadni a szavazatokat.

– Szavazzanak, hogy Katniss Everdeen minél csinosabb legyen az esküvőn – üvölti torkaszakadtából a műsorvezető. Legszívesebben kikapcsolnám a tévét, amikor Caesar bejelenti, hogy mindenki maradjon a készülékek előtt, mert most következik az este másik nagy eseménye. – Idén hetvenötödik alkalommal kerül megrendezésre az Éhezők Viadala, ami azt jelenti, hogy ez egyben a harmadik Nagy Mészárlás éve is.

– Ezek meg mire készülnek? – kérdezi Prim. – Hiszen ez hónapok múlva lesz.

Anya felé fordulunk, a tekintete ünnepélyes és réveteg, mintha valami emlék kísértené. – Biztosan most akarják felolvasni a kártyát.

Megszólal a himnusz, a torkom összeszorul, amint megpillantom az emelvényre lépő Snow elnököt. Egy fiatal, fehér ruhás srác követi, kezében egy fadobozzal. A himnusz után Snow elnök beszéde következik, amelyben emlékeztet bennünket a Sötétség Napjaira és az Éhezők Viadalának megszületésére. Amikor az elődeink lefektették a Viadal szabályait, azt is

meghatározták, hogy huszonöt évente kötelező megrendezni az úgynevezett Nagy Mészárlást. Ezeken az évfordulókon a szervezők a szokásosnál is fényűzőbb és véresebb Viadalt kötelesek rendezni, felelevenítve ezáltal a lázadások során megölt és kivégzett emberek emlékét.

Az elnök ennél nyíltabban nem is célozgatna, hiszen – amennyiben a gyanúm beigazolódik – jelen pillanatban is több körzetben felkelés zajlik.

Snow elnök ezután elmeséli, hogyan zajlott az eddig két ízben megrendezett Nagy Mészárlás. – A huszonötödik évfordulón, emlékeztetőül a lázadóknak, hogy a gyerekeiknek azért kellett meghalni, mert ők az erőszak útjára léptek, minden körzetben választást tartottak, amelyen az adott körzet lakói szavazhattak, hogy ki képviselje őket a Viadalon.

Suzanne Collins

151

Azon gondolkodom, hogy ez milyen lehetett.

Kiválasztani a gyerekeket, akiket a biztos halálba küldenek. Rosszabb, ha a saját szomszédjaid árulnak el, mint amikor a vakszerencse dönt, és kihúzzák a nevedet a gömbből.

– Az ötvenedik évfordulón – folytatja az elnök –, emlékeztetőül, hogy minden egyes kapitóliumi állampolgár haláláért két lázadó lakolt az életével, minden körzetnek kétszer annyi kiválasztottat kellett küldeni a Viadalra.

Elképzelem, hogy az arénában huszonhárom helyett negyvenhét ellenféllel kell szembenéznem. Rosszabb

esélyek, kevesebb remény, és a végén több halott gyerek. Abban az évben Haymitch volt a győztes...

– Volt egy barátom, akinek ezen a Viadalon kellett részt vennie – szólal meg halkan anya. – Maysilee Donner. A szülei vezették az édességboltot. A Viadal után nekem adták Maysilee énekesmadarát. Egy kanárit.

Összenézünk Primmel. Most először hallunk Maysilee Donnerről. Talán, mert anya jól tudta, hogy ha mesélne róla, akkor megkérdeznénk, hogyan halt meg.

– Most pedig érkezett a harmadik Nagy Mészárlás ideje – harsogja az elnök. A kisfiú a fehér ruhában előrelép, és felnyitja a fadoboz fedelét. Meglátjuk a szép sorban, állva elhelyezett, sárgás színű borítékokat. Bárki találta is ki a Nagy Mészárlás szisztémáját, évszázadokra előre tervezett, az biztos. Az elnök kivesz egy borítékot, amin jól látható a felirat: „75”. Kinyitja a borítékot, és kivesz belőle egy kis, téglalap alakú papírt. Aztán habozás nélkül felolvassa, ami rajta áll: – A hetvenötödik évfordulón, emlékeztetőül, hogy még a legerősebb lázadó sem győzheti le a Kapitóliumot, a kiválasztottakat a Viadal eddigi győzteseinek közül sorsoljuk ki.

Anya halkán felsikolt, Prim a kezébe temeti az arcát, én viszont inkább úgy érzem magam, mint az emberek, akiket a tévében mutatnak. Kissé csalódott vagyok. Ez meg mit akar jelenteni? Mi az, hogy az eddigi győztesek közül sorsolnak?

Futótűz

Aztán leesik, miről van szó. Legalábbis, hogy rám mi vár. A Tizenkettedik Körzetben összesen három győztes van. Két férfi. Egy nő...

Vissza fogok menni az arénába.

Suzanne Collins

153

13

A testem előbb reagál, mint az elmém, és már rohanok kifelé az ajtón, átvágok a Győztesek Falujának pázsitján, aztán eltűnök a sötétségben. A nedves föld átáztatja a zoknimat, a metsző szél belém kap, de nem állok meg. Hová menjek? Hová? Az erdőbe, természetesen. Már a kerítésnél járok, amikor a zúgás eszembe juttatja, hogy csapdában vagyok.

Hátratántorodom, aztán zihálva megfordulok, és újra nekivágok a sötétségnek.

Amikor legközelebb feleszmélek, négykézláb mászom a Győztesek Faluja egyik üres házának pincéjében.

Halvány holdfény szűrődik be a fejem fölötti kis ablakokon. Fázom, átázott a ruhám, kifulladtam, de ez az elvetélt szökési kísérlet nem segített legyőzni a rettegést. Bele fogok örülni, ha nem csinállok valamit. Összegyűröm az ingemet, a számba tömöm, és felüvöltök. Nem tudom, meddig üvöltök így. De mire abbahagyom, teljesen berekedek.

Az oldalamra fekve összegömbölyödöm, és a betonpadlón elterülő holdfénypárazsmákat bámulom.

Vissza az arénába. Vissza rémálmaim helyszínére. Oda kell most mennem. Ha őszinte akarok lenni, be kell vallanom, hogy fogalmam sem volt, hogy ez vár rám. Sok minden eszembe jutott. Például hogy nyilvánosan

megaláznak, megkínóznak és kivégeznek. Hogy a vadonban menekülünk, nyomunkban egy rakás Békeőrrel. Hogy összeházasodom Peetával, és a gyerekeinket elviszik az arénába. Az viszont soha nem fordult meg a fejemben, hogy még egyszer játékosként kell részt vennem a Viadalon. Miért? Mert erre eddig nem volt példa. A győztesek neve soha többé nem kerül bele a gömbbe az aratásnap sorsoláson. Így szól a megállapodás, ha valaki megnyeri a Viadalt. Legalábbis eddig így szólt.

Futótűz

154

Valami takarófóliát találok, olyat, amit festéskor szoktak a padlóra teríteni. Magamra húzom. A távolból hangokat hallok, valaki a nevemet kiáltja. De ebben a pillanatban nem a szeretteimre gondolok. Csak magamra. És arra, ami rám vár.

A fólia rideg anyaga megtartja a hőt. Az izmaim elernyednek, a pulzusom lassul. A fadoboz jelenik meg előttem a kisfiú kezében, és Snow elnök, ahogy kihúzza a sárgás borítékot. Lehetséges, hogy hetvenöt évvel ezelőtt pont ezt az instrukciót hagyták a Nagy Mészárlás szervezőinek? Elég valószínűtlennek tűnik. Túl tökéletes válasz lenne a nehézségekre, amelyekkel a Kapitóliumnak szembe kell néznie. Így ugyanis egy füst alatt le tudják törni a lázongó körzeteket, és el tudnak tüntetni engem.

Snow elnök hangját hallom a fejemben: „A hetvenötödik évfordulón, emlékeztetőül, hogy még a legerősebb lázadó sem győzheti le a Kapitóliumot, a

kiválasztottakat a Viadal eddigi győzteseinek közül sorsoljuk ki."

Igen, a győztesek a legerősebbek. Ők azok, akik túléltek az arénában, és sikerült lerázniuk a nyomor láncát, amely mindenkit rabságban tart. Ők... vagyis inkább mi vagyunk a remény megtestesítői a teljes reménytelenségben. És most huszonhárom egykori győztest fogja lemészárolni egymást, hogy a Kapitólium bebizonyítsa, még ez a halvány remény is csak illúzió. Azért nem bánom, hogy én a legutóbbi Viadalon győztem. Különböznék ismerném a többi győztest, és nem csak a tévéből, hanem mert minden Viadalra meghívják őket díszvendégnek. Még ha nem is működnek közre mentorként, mint Haymitch, a legtöbbjük minden évben visszamegy a Kapitóliumba, hogy a helyszínen nézze végig a nagy eseményt. Sokan közülük összebarátkoztak. Nekem viszont csak egy barátom lesz azok között, akikkel szükség esetén végeznem kell: Peeta vagy Haymitch. Peeta vagy Haymitch! Felülök, és ledobom magamról a fóliatakarót. Hogy jutott ilyen egyáltalán eszembe? Soha nem lennék képes megölni Peetát vagy Haymitchet. De az egyikük ott lesz velem az arénában, ez egészen

Suzanne Collins

155

biztos. Talán már el is döntötték egymást közt, hogy ki legyen az. Bármelyiküket is húzzák ki elsőnek, a másik még jelentkezhetsz, hogy átvegye a helyét. Tudom, mi fog történni. Peeta megkéri majd Haymitchet, hogy akármi is lesz, engedje meg neki, hogy velem jöhessen az arénába. Értem teszi. Meg akar védeni.

Botorkálva keresem a pince kijáratát. Azt sem tudom, hogyan jöttem le. Tapogatózva sikerül feljutnom a konyhába. Észreveszem, hogy az egyik üvegablak kitört. Szóval ezért vérzik a kezem. Elindulok a sötétben, egyenesen Haymitch házához megyek. Egyedül ül a konyhában, egyik kezében félig üres fehérpiás üveg, a másikban kés. Sakálrészeg.

– Ó, hát megérkezett a kisasszony. Holtfáradtan, mint látom. Szóval akkor végre összeállt a kép, drágám? Rájöttél, hogy nem egyedül mész az arénába? És eljöttél hozzám, hogy megkérj... de mire is?

Nem felelek. Az ablak tárva-nyitva, befúj a szél, olyan mintha odakint állnék.

– Elismerem, a srác könnyebb helyzetben van. Alig nyitottam ki az üveget, már beállított hozzám.

Könyörgött, hogy adjak neki még egy esélyt, hogy bemehessen az arénába. De te mivel érvelhetsz? — A hangomat utánózva így folytatja: — Vegye át a helyét, Haymitch, mert boldogabb lennék, ha inkább Peeta kapna még egy esélyt, hogy életben maradjon?

Az ajkamba harapok, mert miután Haymitch befejezi a mondandóját, azonnal tudom, hogy tényleg ezt akarom.

Azt akarom, hogy Peeta éljen, még ha ehhez

Haymitchnek meg is kell halnia. Nem, ezt nem tehetem.

Haymitch szörnyű alak, de most már családtag lett.

Akkor minek jöttem ide? És mi a fenét akarok tőle?

– Azért jöttem, mert be akarok rúgni – mondom.

Haymitch harsogó nevetésben tör ki, és lecsapja az üveget az asztalra. Az ingemmel megtörlöm az üveg száját, de pár korty után fuldokolni kezdek. Beletelik néhány percbe, mire összeszedem magam, de a szemem

még sokáig könnyezik, és az orrom is folyik. Viszont a pia valósággal lángra lobbantja a bensőmet, ami nagyon bejön.

Futótűz

156

– Talán magának kéne menni – mondom, mintegy mellékesen, miközben kihúzok egy széket. – Úgysem szeret már élni, nem igaz?

– Ez igaz – feleli Haymitch. – És mivel legutóbb téged próbáltalak megmenteni... úgy fest a helyzet, hogy ezúttal a srácot illene kihúznom a slamasztikából.

– Ez is nyomós érv – mondom, aztán megtörlöm az orromat, és még egyszer meghúzó az üveget.

– Peeta azzal érvel, hogy mivel én téged választottalak, most neki jövök eggyel. Bármit kérhet, amit akar. Azt kérte, hogy hadd mehessen be veled megint az arénába, mert akkor meg tud védeni – mondja Haymitch.

Sejtettem. Nem nehéz megjósolni, hogy Peeta mit fog csinálni. Amíg én a pincében fetrengtem, és rettenetesen sajnáltam magamat, ő eljött Haymitchhez, mert csak arra gondolt, hogyan tudna segíteni nekem. A szégyen nem elég erős kifejezés arra, amit érzek.

– Ha ezer évig élnél, akkor sem érdemelnéd meg őt – morogja Haymitch.

– Tudom, tudom – vakkantam nyersen. – Semmi kétség, ő ebben a trióban az adu ász. Szóval, mit akar csinálni?

– Fogalmam sincs – sóhajt Haymitch. – Talán visszamegyek veled az arénába, ha tudok. Ha a sorsoláson kihúzzák a nevemet, úgysem számít. Peeta azonnal jelentkezik majd, hogy átvegye a helyem.

Egy darabig csendben ülünk. – Nagyon borzasztó lenne magának az arénában, ugye? Így, hogy ismeri a többieket? – kérdezem.

– Ó szerintem nekem tök mindegy, hol vagyok, ugyanolyan rohadtul fogom érezni magam. – Aztán az üveg felé biccent, és így szól: – Visszakaphatnám végre?

– Nem – mondom, és erősen megszorítom. Haymitch elővesz egy másikat az asztal alól, és lecsavarja a kupakját. De ekkor rádöbbenek, hogy nem csak azért jöttem, hogy Haymitchcsel piáljak. Kérni akarok tőle valamit. – Azt hiszem, kitaláltam, hogy mit szeretnék – mondom. – Ha Peetának meg nekem újra részt kell venni a Viadalon, azt akarom,

Suzanne Collins

157

hogy ezúttal őt próbáljuk majd megmenteni. Haymitch véreres szemében fájdalom csillan.

– Az előbb azt mondta, bárhol is lesz, rohadtul fogja érezni magát. Bármit kért is magától Peeta, most őt kell megmentenünk. Tartozunk neki ennyivel – A végén már könyörgőre fogom. – A Kapitólium gyűlöl engem, mindenki jobban jár, ha meghalok. Peetának viszont még így is lenne esélye, hogy túlélje a Viadalt. Kérem, Haymitch. ígérje meg, hogy segíteni fog nekem. A homlokát ráncolva az üvegre pillant, a szavaimat mérlegeli. – Rendben van – szólal meg végül.

– Köszönöm – mondom. Most át kéne mennem Peetához, de semmi kedvem hozzá. Szédülök az italtól, és annyira kimerült vagyok, hogy meg a végén rávenne, hogy ígérjek meg neki valami hülyeséget. Nem, most

haza kell mennem, és beszélnem kell anyával meg Primmel.

Ahogy felbotorkálok a házunk lépcsőjén, kinyílik előttem az ajtó, Gale magához húz, és átölel. – Nem volt igazam. Le kellett volna lépnünk, amikor mondtad – suttogja.

– Nem – mondom. Nem nagyon tudok koncentrálni, és a pia az üvegből Gale kabátjának hátára löttyen, de úgy tűnik, ez egyáltalán nem zavarja.

– Még nem késő – mondja.

Átnézek a válla fölött, és megpillantom anyát meg Primet, ahogy egymásba kapaszkodva állnak az ajtóban. Mi elmenekülünk. Ők meghalnak. Ráadásul most még Peetát is meg kell védenem. Téma lezárva. – De igen, már késő. – Megrogy a térdem, de Gale nem engedi, hogy elessek. Végül az alkohol legyőzi az elmémet, és hallom, ahogy az üveg összetörik a padlón. Ez alapjában véve teljesen rendjén valónak tűnik, hiszen amúgy is kicsúszott már a kezemből az irányítás.

Amikor felébredek, épphogy sikerül eljutnom a vécére, mielőtt a fehérpia újra színre lép. Legalább annyira éget most is, mint amikor lefelé ment, viszont az íze kétszer olyan borzalmas. Miután abbahagyom a rókázást, csak remegek és izzadok, de legalább a cucc egy része kiürül a szervezetemből. Azért így is elég sok felszívódott már, és bekerült a véráramba. Iszonyatosan hasogat a fejem, kiszáradt a szám, és kavargat a gyomrom.

Futótűz

158

Megnyitom a csapot, és beállok a zuhanyrózsából spriccelő meleg permetbe; egy perc múlva veszem csak

észre, hogy még mindig fehérneműben vagyok. Ezek szerint anya csak a mocskos nadrágomat meg az ingemet vette le rólam, aztán ágyba fektetett, és betakargatott. Az elázott fehérneműt a mosogatóba dobom, aztán sampont nyomok a hajamra. Csípi a kezemet, és ahogy jobban szemügyre veszem, meglátom a kis, szabályos varratokat a tenyeremben és a kézelemen. Távolról dereng valami, hogy betörtem egy ablakot előző éjjel. Tetőtől talpig jó alaposan lemosom magam, csak egyszer tartok szünetet, amikor belerókázom a zuhanytálcába. Gyakorlatilag csak epét hányok, ami könnyen lemegy a lefolyón a kellemes illatú szappanhabbal.

Végül megtörülközőm, felveszem a pongyolámat, és elindulok vissza az ágyba, nem törődöm vele, hogy a hajamból csöpög a víz. Bemászom a takaró alá, és közben azon gondolkodom, hogy ilyen lehet, amikor megmérgezik az embert. Lépéseket hallok a lépcső felől, és azonnal úrrá lesz rajtam az előző esti pánik. Nem állok még készen, hogy beszéljek anyával és Primmel. Össze kell szednem magam, hogy nyugodt és magabiztos tudjak lenni, ugyanúgy, mint amikor legutóbb elbúcsúztunk egymástól a Viadal előtt. Erősnek kell lennem. Nagy nehezen felülök, nedves hajamat hátrafésülöm, és felkészülök a találkozóra. Teával és pirítóssal a kezükben, aggódó arccal lépnek be az ajtón. Kinyitom a számat, hogy valami vicceset mondjak, de sírva fakadok.

Ennyit arról, hogy erősnek kell lennem.

Anya az ágy szélére ül. Prim pedig bemászik mellém, átölel, és halkán vigasztalni kezd. Végül nagy nehezen

sikerül abbahagynom a sírást. Aztán Prim törülközőt szerez, és megszárogatja a hajamat, kifésüli a csomókat, amíg anya belém diktál egy kevés teát meg pár falat pirítóst. Meleg pizsamát adnak rám, aztán betakarnak, és visszaalszom.

Amikor magamhoz térek, a fényekből megállapítom, hogy késő délután van. Valaki odakészített egy pohár vizet az éjjeliszekrényre nagy kortyokban megiszom az egészet. A gyomrom és a fejem még

Suzanne Collins

159

mindig fáj, de már sokkal jobban érzem magam. Felkelek, felöltözöm, és befonom a hajam. Mielőtt elindulok lefelé, megállok egy pillanatra a lépcső tetején, mert egy kicsit szégyellem magam amiatt, ahogyan a Nagy Mészárlás hírét fogadtam. Azt, hogy elrohantam, hogy leittam magam Haymitchsel, hogy sírtam. Ezek után minimum egy napig vezekelnem kéne. Még szerencse, hogy a tévéstábok nem voltak itt. Odalent anya és Prim megint megölel, de ezúttal nagyon visszafogottak. Látom, hogy próbálják leplezni szomorúságukat, mert úgy gondolják, ezzel segítenek nekem. Ahogy Prim arcát nézem, nehéz elhinni, hogy ugyanaz a törékeny kislány áll előttem, akit kilenc hónapja, az aratásnap sorsolás után itt hagytam. A megpróbáltatások miatt, amelyeket azóta kellett kiállnia – a kegyetlenkedéseket a körzetben, a betegek és sebesültek áradatát, akiket gyakran neki kellett ápolnia, mivel anya már nem bírta –, éveket öregedett. Ráadásul elég sokat nőtt; már majdnem olyan magas, mint én, de nem emiatt néz ki idősebbnek.

Anya mer nekem egy bögrével az erőlevesből, és kérek még egy bögrével, hogy átvigye Haymitchnek.

Átvágok a pázsiton a házához. Nemrég kelt fel, de szó nélkül elfogadja a levest. Csak ülünk, szinte már békésen, a levest kortyolgatjuk, és a nappali ablakán kinézve gyönyörködünk a naplementében. Hallom, hogy valaki járkal odafent, először Hazelle-re tippelek, de aztán pár perc múlva megjelenik Peeta, és levág egy üres üvegekkel teli kartondobozt az asztalra.

– Ennyi, vége – mondja ellentmondást nem tűrő hangon. Mivel Haymitch minden erejét leköti, hogy nyitva tartsa a szemét, és megnézzék az üvegeket, én szólalok meg először: – Mi történt?

– A lefolyóba öntöttem az összes piát – feleli Peeta.

Erre még Haymitch is felriad a bódulatból, és hitetlenkedve kotorászni kezd a dobozban. – Hogy mi?

– Kiöntöttem a szajrét – ismétli Peeta.

– Vesz helyette másikat – mondom.

– Nem, nem fog – mondja Peeta. – Ma reggel megkerestem Rippet, és megmondtam neki, hogy abban a pillanatban felnyomom, amint megtudom, hogy piát adott el nektek. A biztonság kedvéért még le is

Futótűz

160

fizettem, de nem hiszem, hogy szeretné, ha a közeljövőben megint bekasztliznák a Békeőrök.

Haymitch meg akarja vágni Peetát a késével. De a fiú olyan könnyedén elhajol, hogy az már szánalmas Haymitchre nézve. Kezdek bepöccenni. – Mégis mi közöd hozzá, hogy mit csinál?

– Nagyon is sok közöm van hozzá. Bárhogy alakul a helyzet, ketten megint bemegyünk az arénába, a harmadik pedig mentor lesz. Nem engedhetjük meg, hogy piások legyenek a csapatban. Főleg te nem piálhatsz, Katniss – fordul felém Peeta.

– Mi van? – mordulok rá. Mondjuk, meggyőzőbb lenne a felháborodásom, ha nem lennék másnapos. – Tegnap éjjel rúgtam be életemben először.

– Igen, azt tudom, de nézd csak meg, hogy elintézted magad – mondja Peeta.

Nem tudom, mit vártam Peetától az elnöki bejelentés utáni első találkozón. Talán egy ölelést meg néhány pusztit. Egy kis vigasztalást. De semmiképp sem ezt. Haymitchhez fordulok. – Ne aggódjon, majd én szerzek piát.

– Akkor mindkettőtöket feljelentelek. Majd a zárkában kijózanodtok -mondja Peeta.

– És mit akarsz elérni ezzel? – kérdezi Haymitch.

– Azt, hogy hármunkból ketten hazatérjenek a Kapitóliumból. Egy mentor és egy győztes – mondja Peeta. – Effie már elküldte nekem a felvételeket az összes még élő győztesről. Megnézzük a Viadalokat, amiken szerepeltek, és mindent megtudunk a harcmodorukról. Felhizlaljuk és kigyúrjuk magunkat. Úgy csinálunk, mint a hivatásos kiválasztottak. És az egyikünk megint megnyeri a Viadalt, akár tetszik nektek, akár nem! – Azzal Peeta kiviharzik a szobából, és bevágja maga mögött a bejáratit ajtót.

Összerezzenünk a csattanásra.

– Nem szeretem az önelégült embereket – jegyzem meg.

– Kit lehet itt szeretni? – kérdezi Haymitch, és elkezd kiszopogatni az utolsó cseppeket az üres üvegekből.

Suzanne Collins

161

– Magát és engem. Peeta azt akarja, hogy mi ketten térjünk haza a Viadalról – mondom.

– Jól meglepődik majd, amikor rajta csattan az ostor – mondja Haymitch.

De néhány nap múlva beleegyezőnk, hogy mi is úgy teszünk, mintha hivatásos kiválasztottak lennénk, mert ez a legjobb módszer arra, hogy Peeta felkészüljön a Viadalra. Minden este a régi Viadatok felvételeit elemezzük. Csak most esik le, hogy a Győzelmi Körúton egyikükkel sem találkoztunk, ami így visszatekintve elég furcsának tűnik. Amikor szóba hozom, Haymitch azzal magyarázza a dolgot, hogy Snow elnöknek mar csak az hiányzott volna, hogy Peeta meg én barátságot kössünk az elégedetlenkedő körzetek korábbi győzteseivel. A győztesek különleges helyzetben vannak, ezért politikai szempontból komoly veszélyt jelentett volna az elnökre, ha az emberek azt látják, a győztesek támogatják a Kapitólium elleni akciómat. A felvételeket nézve arra jutok, hogy némelyik ellenfelünk már jócskán benne járhat a korban, ami egyszerre szomorú és megnyugtató. Peeta szorgalmasan jegyzetel, Haymitch pedig elmesél mindent, amit a győztesekről tud, így lassan már látjuk, milyen ellenfelekkel kell szembenéznünk.

Reggelente edzünk, hogy megerősítsük az izmainkat.

Futunk, súlyt emelünk és nyújtunk. Délutánonként harci tudásunkat fejlesztjük, kést dobálunk, a kézitusát

gyakoroljuk; még fára mászni is megtanítom őket. A kiválasztottak hivatalosan nem edzhetnek, de senki sem próbál leállítani bennünket. Az Első, Második és Negyedik Körzet kiválasztottjain még a szokásos Viadalokon is mindig jól látszik, hogy milyen ügyesen bánnak a lándzsával és a karddal. Rengeteget gyakorolnak, amit mi csinálunk, az semmi ahhoz képest. A hosszú évek helytelen életmódja eléggé tönkrevágta Haymitch egészségét így aztán a szervezete nem sok hajlandóságot mutat a fejlődésre. Még mindig bivalyerős, de már egy rövidebb futástól majd' kiköpi a tüdejét. És persze azt hinné az ember, hogy egy fickó, aki minden éjjel késsel a kezében alszik, simán bele tudná állítani a bicskáját egy fába, de annyira remeg a keze, hogy hetekbe telik, mire először összejön neki.

Futótűz

162

Peetának és nekem viszont nagyon bejön ez az új életmód. Legalább lefoglalom magam valamivel. És valami értelmeset csinálunk, azon kívül, hogy lógó orral beletörődnénk az elkerülhetetlennek tartott vereségbe. Anya különleges étrendet állít össze a csapatnak, hogy felszedjünk egy kis súlyt. Prim segít, ha izomlázunk van. Madge elcsórja az apja kapitóliumi újságjait. Többnyire előkelő helyen szerepelünk a győztesek győzteseinek esélyeit latolgató listákon. Vasárnaponként még Gale is fel-felbukkan, és – habár Peetát és Haymitchet továbbra sem kedveli – megtaníttja nekünk a csapdaállítást csínját-bínját. Furcsa, hogy Peeta és Gale egyszerre ott van velem, de úgy tűnik, ha volt is problémájuk egymással miattam, elásták a csatabárdot.

Egyik este visszakísérem Gale-t a városba, és útközben a következőt mondja: – Könnyebb lenne, ha legalább utálni tudnám.

– Nekem mondd? Ha meg tudtam volna utálni az arénában, most nem lennénk ebben a slamasztikában. Ő meghalt volna, én pedig a Viadal egyedüli győztese lennék.

– És mi hol lennénk, Katniss? – kérdezi Gale.

Elhallgatok, nem tudom, mit mondjak. Hol lennék az álunokatestvéremmel, aki nem is lenne az unokatestvérem, ha nincsen Peeta? Gale akkor is megcsókolt volna? És én visszacsókoltam volna őt, ha szabadon tehetem? Vajon akkor is megnyíltam volna neki, ha a győztesnek járó pénz meg élelem, és persze a biztonság illúziója nem oszlatja el egy időre a félelmeimet? De ettől függetlenül életünk végéig az aratásnap sorsolás fenyegető árnyékában kellett volna élnünk, nekünk és a gyermekeinknek. Ezen nem tudtam volna változtatni...

– Az erdőben. Vadásznánk, mint minden vasárnap – felelem. Tudom, hogy nem szó szerint értette a kérdést, de most ennyi telik tőlem őszintén. Gale tudja, hogy őt választottam Peeta helyett, amikor nem menekültem el az erdőbe. Semmi értelme arról beszélni, mi lett volna, ha. Még ha az arénában meg is öltem volna Peetát, akkor sem szeretnék hozzámenni senkihez. Csak azért mentem bele az

Suzanne Collins

163

eljegyzésbe, mert azt hittem, így megmenthetem mások életét, de a dolog visszafelé sült el.

Attól félek, hogy ha nagyon felzaklatom, Gale még a végén valami drasztikus lépésre szánja el magát. Mondjuk, kirobbantja a felkelést a bányában. Haymitchnek teljesen igaza volt, amikor azt mondta, hogy a Tizenkettedik Körzet nincs még felkészülve erre. Sőt, ha lehet, a helyzet még reménytelenebb, mint a Nagy Mészárlással kapcsolatos bejelentés előtt, mivel az elnöki beszéd másnapján további száz Békeőrt vezényeltek a körzetünkbe.

Mivel nem látok rá esélyt, hogy másodszor is élve térek haza a Viadalról, az lenne a legjobb, ha Gale minél előbb elengedne. De azért szeretnék majd mondani neki néhány dolgot a sorsolás után, abban az egy órában, amit a búcsúzásra engedélyeznek. Szeretném, ha tudná, milyen sokat jelentett nekem az elmúlt években. Hogy mennyivel jobb lett az életem azáltal, hogy ismertem őt. Hogy szeretem, még ha ezt csak a magam visszafogott módján sikerült is a tudtára adnom.

De erre végül nem kerül sor.

Az Aratás napján rekkenő hőség van. A Tizenkettedik Körzet lakói verítékben úszva, csendben várakoznak a téren, gépfegyveres katonák gyűrűjében. Egyedül állok egy bársonykötéllel elkerített területen, tőlem jobbra Peeta és Haymitch, szintén elkerítve. A sorsolást pár perc alatt lezavarják. Effie ragyogó, fémes aranyszínű parókában jelenik meg, de ezúttal mintha hiányozna belőle a szokásos lelkesedés. Sokáig nyúlkál a lányok sorsolási gömbjében, mire sikerül elkapnia az egyetlen cetlit, amin – nem újdonság – az én nevem szerepel. Aztán a másik gömbből kihúzza Haymitch nevét. De még arra is alig marad ideje, hogy szomorúan rám

nézzem, mert Peeta már jelentkezik is önkéntesnek, hogy átvegye Haymitch helyét.

Utána rögtön a Törvényszék épületébe kísérik minket, ahol már vár bennünket Thread Főbékeőr.

– Megváltozott az eljárásrend – mondja vigyorogva. A következő pillanatban már terelnek is kifelé a hátsó ajtón, beültetnek egy autóba, és kivisznek a vasútállomásra. A peronon ezúttal nincsenek kamerák, és nem jött senki, hogy elbúcsúztasson minket. Közben megérkezik

Futótűz

164

Haymitch és Effie, fegyveres őrök kíséretében. A Békeőrök mindenkit fellökdösnek a vonatra, és bevágják mögöttünk az ajtót. Forogni kezdenek a kerekék.

Én pedig csak bámulok kifelé az ablakon, nézem, ahogy lassan távolba veszik a Tizenkettedik Körzet, és tudom, hogy most már soha nem búcsúzhatom el azoktól, akiket szeretek.

Suzanne Collins

165

14

Még jóval azután is az ablaknál maradok, hogy az otthonom végleg eltűnik a fák sűrűjében. Ezúttal semmi remény, hogy valaha is visszatérek. Az első Viadal előtt megígértem Primnek, hogy mindent megteszek, hogy győzzek, most viszont magamnak fogadtam meg, hogy mindent megteszek, hogy Peeta életben maradjon. Ezt az utat soha nem fogom visszafelé megtenni.

Ami azt illeti, indulás előtt már kitaláltam, mit akarok mondani a szeretteimnek. Úgy döntöttem, az a legjobb, ha gyorsan lezárom az egészet. Bármit csinállok, úgyis szomorúak lesznek, viszont legalább biztonságban tudhatom őket. De a Kapitólium most ezt is elvette tőlem.

– Írjunk nekik levelet, Katniss – szólal meg Peeta a hátam mögött. -Jobb is lesz így. Legalább lesz, ami életben tartja bennük a reményt. Majd Haymitch eljuttatja nekik, ha... egyáltalán szükség lesz rá.

Bólintok, aztán egyenesen a fürkémbe megyek. Leülök az ágyra. Biztos vagyok benne, hogy soha nem fogom megírni azokat a leveleket. Ugyanúgy nem lesz belőlük semmi, mint a beszédből, amit Ruta és Thresh emlékére akartam írni a Tizenegyedik Körzetben. Minden olyan világosnak tűnt, még akkor is, amikor a tömeg előtt kellett beszélnem, de leírni soha nem sikerült semmit rendesen. Ráadásul úgy képzeltem, hogy amikor az állomáson búcsúzkodunk, megölelhetjük és megcsókolhatjuk egymást, megsimogathatom Prim buksiját és Gale arcát, megszoríthatom Madge kezét, és közben elmondom nekik, amit akarok. Ezeket a gondolatokat nem lehet elküldeni abban a koporsóban, amiben a holttestemet hazaszállítják.

Már ahhoz is túl szomorú vagyok, hogy sírjak, nem akarok mást, csak összekuporodni az ágyon; legszívesebben fel sem kelnék holnap reggel, amikor megérkezünk a Kapitóliumba. De küldetésem van.

Nem,

Futótűz

még ennél is többről van szó. Ez az utolsó kívánságom. Hogy Peeta életben maradjon. És bármilyen lehetetlen vállalkozásnak tűnik is, figyelembe véve, hogy a Kapitólium bosszúra szomjazik, akkor is minden tőlem telhetőt meg kell tennem. Ez pedig nem fog menni, ha egyfolytában az otthoniak miatt búslakodom. Engedd el őket, mondom magamban. Búcsúzz el tőlük, és felejtse el őket. És így is teszek, egyenként sorra veszem minden szerettem, aztán elengedem őket, mintha csak kalitkába zárt madarak lennének, végül bezárom a kalitka ajtaját, hogy ne tudjanak visszarepülni. Mire Effie bekopog hozzám, hogy vacsorázni hívjon, már mindenkit szabadon engedtem. És mintha meg is könnyebbülnék egy kicsit.

A vacsoránál senkinek sincs kedve beszélgetni. Olyan csend van az étkezőben, hogy sokszor semmi mást nem hallani, csak a táányérok és evőeszközök halk koccanását, amikor leszedik őket az asztalról, és találják a következő fogást. Hideg, krémes zöldséglevessel kezdünk. Aztán haltorta következik, zöldcitromos krémmel. Majd narancsszósszal töltött apró madarak vadrizssal és vizitormával. Végül desszertnek tejsodó cseresznyével.

Peeta és Effie időnként megpróbál beszélgetést kezdeményezni, de ezek a próbálkozások gyorsan kudarcba fulladnak.

– Tetszik az új frizurája, Effie – bókol Peeta.

– Köszönöm. Direkt olyanra csináltattam, hogy passzoljon Katniss dísztüjéhez. Arra gondoltam, hogy szerezhethéne neked egy aranyláncot, Haymitch meg

kaphatna egy arany karperecet, vagy valamit, és akkor látszik majd, hogy egy csapathoz tartozunk. Szemmel láthatólag Effie-nek fogalma sincs róla, hogy a fecsegőposztítás díszű időközben a lázadók jelképe lett. Legalábbis a Nyolcadik Körzetben. A Kapitóliumban viszont a fecsegőposztátáról még mindig csak az jut eszébe az embereknek, hogy milyen izgalmas is volt a legutóbbi Éhezők Viadala. De mi más is juthatna eszükbe? Az igazi lázadók soha nem tennék a titkos jelüket olyan elnyűhetetlen tárgyra, mint az ékszer. Ők inkább kenyérbe karcolják, amit szükség esetén pillanatok alatt meg lehet enni.

Suzanne Collins

167

– Szerintem nagyon jó ötlet – mondja Peeta. – Mit szól hozzá, Haymitch?

– Nekem aztán tök mindegy – morogja Haymitch. Nem piál, de látom, hogy nagyon szeretne. Effie bort rendelt, de visszavitette a pincérrel, amikor észrevette, Haymitch mennyire szenved. Ettől függetlenül siralmas állapotban van szegény. Ha kiválasztott lenne, nem tartozna semmivel Peetának, és bármikor berúghatna, ha úgy tartaná a kedve. Most viszont mindent latba kell vetnie, hogy Peeta életben maradjon az arénában, ahol majd Haymitch régi barátaival kell élet-halál harcot vívnia. És Haymitch tudja, hogy benne van a pakliban, hogy kudarcot vall.

– Mi lenne, ha magának is szereznék egy parókát, Haymitch? -Viccetni próbálok, de Haymitch rám néz, és tudom, legjobb lesz, ha békén hagyom. Mindenki elhallgat, némán kanalazzuk a tejsodót.

– Nincs kedvetek megnézni a sorsolás ismétlését? – töri meg a csendet Effie, és megtörli a száját a fehér, vászon ruhaszalvétával.

Peeta elszalad a füzetéért, amiben a többi, még élő győztesről készített jegyzetei vannak, aztán a tévészobában találkozunk, hogy megnézzük, kik lesznek az ellenfeleink az arénában. Amikor megszólal a himnusz, mindenki elhelyezkedik a fülkében, és máris kezdődik az aratásnap i ünnepségek ismétlése.

A Viadal története során eddig összesen hetvenöt győztest avattak. Ebből ötvenkilencen élnek. Sok közöttük az ismerős arc, vannak, akiket kiválasztottként vagy mentorként láttam a korábbi Viadalokon, és van, akit a győztesekről készült összeállításokból ismerek, amiket Peetával és Haymitchcel néztünk. Egyik-másik olyan öreg már, vagy annyira kikészült a betegségektől, a drogoktól és az italtól, hogy lehetetlen felismerni.

Amint arra számítani lehetett, az Első, Második és Negyedik körzetben sorsoltak a legtöbb győztes közül. De minden körzetből sikerült összeszedni legalább egy férfit és egy nőt.

A sorsolásokat gyorsan lezavarják. Peeta csillaggal jelöli meg a kisorsolt versenyzőket a jegyzetfüzetében. Haymitch közömbös arccal bámulja a képernyőt, ahogy a barátai fellépnek a színpadra. Effie fojtott hangon, aggodalmaskodva kommentálja az eseményeket, ilyeneket

Futótűz

mond, hogy: „Ó, csak ne Ceceliát”, vagy: „Chaff minden lehetőséget megragad, hogy harcolhasson”, és közben egyfolytában sóhajtozik.

Én pedig próbálom az emlékezetembe vésni a többi kiválasztottat, de csakúgy, mint tavaly, ezúttal is csak néhányat sikerül megjegyeznem. Például a testvérpárt az Első Körzetből, amelynek tagjai két egymást követő évben győztek a Viadalon, amikor én még kislány voltam. Vagy Brutust, egy önkéntest a Második Körzetből, aki legalább negyvenéves lehet, de szemmel láthatólag alig várja már, hogy visszamehessen az arénába. Aztán ott van Finnick, egy jóképű, bronzbarna hajú srác a Negyedik Körzetből, aki tíz évvel ezelőtt, tizennégy évesen aratott győzelmet. Egy hisztérikus, fiatal nő, dús, lobogó barna hajjal, akit szintén a Negyedik Körzetből sorsolnak ki, de akinek rögtön át is veszi a helyét egy önkéntes, egy nyolcvanéves néni, aki a botjára támaszkodva sántikál a színpadhoz. Aztán Johanna Mason következik, az egyetlen élő győztes a Hetedikből, aki néhány éve nyert, miután sikerült mindenkivel elhitetnie, hogy egy szalmaszálat sem bír felemelni. A harmincas éveiben járó nő a Nyolcadik Körzetből, akit Effie Ceceliának hívott, és akibe három kisgyerek csimpaszkodik, amikor elindul a színpad felé. Chaffet, egy fickót a Tizenegyedikből – akiről tudom, hogy nagyon jóban van Haymitchcsel – szintén kisorsolják.

Engem szólítanak. Aztán Haymitchet. És Peeta jelentkezik önkéntesnek. Az egyik bemondónak könnybe lábad a szeme, mert úgy érzi, tényleg elpártolt tőlünk a szerencse, és most már örökre a Tizenkettedik

Körzet elátkozott szerelmespárja maradunk. Aztán a nő összeszedi magát, és határozottan kijelenti, hogy ez lesz minden idők legjobb Viadala.

Haymitch szó nélkül kimegy a fürkéből, Effie pedig, miután egy darabig összevissza magyaráz a kiválasztottról, jó éjszakát kíván, és lelép. Én meg csak ülök, és nézem, ahogy Peeta kitépkedi a jegyzetfüzetéből azoknak a győzteseknek a lapjait, akik megúszták.

– Miért nem mész aludni? – kérdezi.

Suzanne Collins

169

Mert nem tudom legyőzni a rémálmaimat. Nélküled nem, mondom magamban. Ma éjjel biztosan szörnyű álmok gyötörnek majd, de nincs pofám megkérni Peetát, hogy aludjon velem. Az óta az este óta, hogy Gale-t megkorbácsolták, nem érintettük meg egymást. – Te mit csinálsz? – kérdezem.

– Még egyszer átnézem a jegyzeteimet. Szeretnék képbe kerülni, hogy mi vár ránk az arénában. Menj, feküdj le, Katniss – mondja.

Így aztán visszamegyek a fürkémbé, lefekszem, és ahogyan az várható, pár óra múlva verítékben fürödve riadok fel egy rémálomból, amelyben a Negyedik Körzet kiválasztottja, az idős néni hatalmas rágcsálóvá változik, és szétmarcangolja az arcomat. Tudom, hogy felüvöltöttem, de senki sem jön be hozzám. Sem Peeta, sem a kapitóliumi kísérők. Felveszek egy pongyolát, mert fádom, és az egész testem libabőrös. Képtelen vagyok a fürkémben maradni, ezért keresek valakit, aki hajlandó főzni nekem egy teát, forró csokit vagy bármit.

Talán Haymitch is ébren van. Tuti, hogy még nem alszik.

Az egyik kísérőtől meleg tejet kérek, hátha attól megnyugszom kicsit. Hangokat hallok a tévésobából, és ahogy belépek, megpillantom Peetát. Mellette a kanapén egy doboz, benne a korábbi Viadalok anyagából összeállított kazetták, amiket Effie küldött. Peeta éppen azt nézi, amelyiken egy Brutus nevű kiválasztott győz.

Peeta észrevesz, felpattan a kanapéról, és kikapcsolja a tévét. – Nem tudsz aludni? – kérdezi.

– Nem nagyon megy – felelem. Eszembe jut, ahogy az idős néni rágcsálóvá válik, és még jobban összehúzó magamon a pongyolát.

– Akarsz róla beszélni? – kérdezi Peeta. Néha segít, ha az ember kibeszéli a dolgokat, de most inkább nemet intek a fejemmel. Gyengének érzem magam, mert olyan emberek kísértenek álmomban, akikkel még nem is harcoltam.

Peeta széttárja a karját, odalépek, és hozzá bújok. Mióta bejelentették a Nagy Mészárlást, most először fordul felém gyengéden. Az utóbbi időben leginkább egy szigorú edzőhöz hasonlított, egyfolytában hajtott minket, egyfolytában noszogatót, hogy fussunk gyorsabban, együnk többet, tanuljunk meg mindent az ellenfeleinkről. Még hogy szeretők

Futótűz

170

volnánk? Hát azt felejtsd el. Még arra sem vette a fáradságot, hogy a barátságnak legalább a látszatát fenntartsa. Szorosan átkarolom a nyakát, nehogy rám

szóljon, hogy nyomjak le egy csomó fekvőtámaszt, vagy csináljak felüléseket. De Peeta megölel, és a hajamba temeti az arcát. Melegséget érzek a nyakamon, ahogy az ajka hozzám ér, és a melegség lassan szétárad a testemben. Nagyon jó érzés, annyira jó, hogy nem akarom elengedni őt.

De miért is engedném? Hiszen elbúcsúztam Gale-től. Soha többé nem fogunk találkozni, ez egészen biztos. Semmivel sem tudom megbántani. Úgysem látja, vagy ha mégis, azt gondolja majd, hogy a kameráknak játszom meg magam. Legalább ezen most már nem kell paráznom.

A kapitóliumi kísérő érkezésére rebbenünk szét, meghozza a meleg tejet. Leteszi az asztalra a tálcát a gőzölgő kerámiakancsóval meg a két bögrével. – Köszönöm – mondom.

– Tettem egy kis mézet a tejbe. Hogy édesebb legyen. Meg egy kevés fűszert – teszi hozzá. Úgy néz ránk, mintha mondani akarna még valamit, aztán alig észrevehetően megrázza a fejét, és kihátrál a fülkéből.

– Ennek meg mi baja? – kérdezem.

– Szerintem miattunk ilyen szomorú – feleli Peeta.

– Na persze – mondom, és töltök a tejből.

– Nem hülyéskedem, Katniss. Az az érzésem, hogy a Kapitóliumban sem felhőtlenül boldogok az emberek, hogy vissza kell mennünk az arénába – magyarázza Peeta. – A többi győztessel együtt. Megszerették a bajnokaikat.

– Ne aggódj, egy pillanat alatt túlteszik rajta magukat, amint elkezdődik a vérfürdő – jegyzem meg unottan. Ha valamire, hát arra aztán végképp nincs időm, hogy azon

aggódjak, milyen hatással lesz a kapitóliumiak hangulatára a Nagy Mészárlás. – Újra megnézed az összes kazettát?

– Á, dehogy. Csak belenézek itt-ott, hogy lássam, ki milyen harci technikákat alkalmaz – mondja Peeta.

Suzanne Collins

171

– Ki legyen a következő? – kérdezem.

– Válassz – mondja Peeta, és felém nyújtja a dobozt.

A kazettákra ráírták, hogy a felvételek melyik Viadalon készültek, és hogy abban az évben ki volt a győztes.

Egy darabig kotorászok, amikor egyszer csak a kezembe akad egy kazetta, amit eddig még nem néztünk meg. Az ötvenedik évforduló felvételei. A második Nagy Mészárlás. A győztes Haymitch Abernathy.

– Ezt eddig még nem láttuk – mondom.

Peeta a fejét rázza. – Nem. Tudtam, hogy Haymitch nem akarta volna. Ahogy mi sem akartuk újra átélni a saját Viadalunkat. És mivel egy csapatban játszunk, úgy voltam vele, hogy nem fontos megnéznünk.

– A huszonötödik évforduló győztese ott lesz? – kérdezem.

– Nem hiszem. Szerintem ő már halott, és Effie csak azokról a győztesekről gyűjtött anyagot, akikkel összekerülhetünk az arénában – mondja Peeta Haymitch kazettájával a kezében. – Miért? Szerinted megnézzük?

– Ez az egyetlen Mészárlás, amiről van anyagunk. Talán sikerül valamit kiderítenünk, és lesz valami képünk arról, hogy mennek ott a dolgok – erősködöm. De közben furcsán érzem magam. Mintha ezzel megsértenénk Haymitch magánéletét. Nem tudom,

miért érzem ezt, hiszen a teljes anyag nyilvános, bárki számára hozzáférhető. De akkor is. Be kell vallanom, hogy rettentően kíváncsi vagyok. – Majd nem mondjuk el Haymitchnek, hogy megnéztük.

– Rendben – bólint rá végül Peeta. Beteszi a lejátszóba a kazettát, én pedig a forró, mézes-fűszeres tejjel teli bögrével odakucorodom mellé a kanapéra, és elmerülök az Ötvenedik Éhezők Viadalában. A himnusz után Snow elnököt mutatják, amint kihúzza a borítékot, amelyben a második Nagy Mészárlás különleges szabályai szerepelnek. Az elnök fiatalabbnak néz ki, de ugyanolyan visszataszító, mint most. Ugyanazon a vészterhes hangon olvassa fel a szöveget a papírról, mint a hetvenötödik évfordulón, és közli Panem lakóival, hogy a Nagy Mészárlás tiszteletére kétszer annyian fognak részt venni a Viadalon,
Futótűz

172

mint máskor. Ezután a vágóknak köszönhetően rögtön az aratásnapi sorsolások képei peregnek, és sorra olvassák fel a kiválasztottak neveit.

Mire eljutunk a Tizenkettedik Körzetig, én már teljesen ki vagyok akadva, hogy ennyi gyereket képesek voltak a biztos halálba küldeni. A Tizenkettedikben egy nő – nem Effie – hívja a színpadra a kiválasztottakat, de ő is ugyanazzal a felkiáltással – A hölgyeké az elsőbbség! – kezdi a sorsolást. Hangosan felolvassa egy lány nevét, elég egy pillantást vetnem rá, máris tudom, hogy a Peremben lakik, aztán meghallom Maysilee Donner nevét.

– Ó! – nyögök fel. – Ő anya barátnője volt. – A kamera megkeresi Maysileet a tömegben, két másik lány között áll, és beléjük kapaszkodik. Mindhárman szökék. Leri róluk, hogy kereskedők gyerekei.

– Szerintem az ott az anyukád lesz, most öleli meg – mondja Peeta halkan. Igaza van. Ahogy Maysilee Donner határozottan lefejti magáról az ölelő karokat, és elindul a színpad felé, egy pillanatra meglátom anyát; annyi idős, mint most én, és tényleg nem túlzás, amit a szépségéről meséltek. Anya kezét egy másik, zokogó lány szorongatja, aki kiköpött mása Maysileenek. De közben nagyon emlékeztet valakire. Valakire, akit ismerek.

– Madge – mondom.

– Ez az anyukája. Maysilee és ő ikertestvérek voltak – magyarázza Peeta. – Ezt az apám mesélte egyszer.

Madge anyjára gondolok. Undersee polgármester feleségére. Aki a fél életét ágyhoz kötve, iszonyatos fájdalmak közt, a világtól elzárva élte le.

Aztán arra gondolok, hogy fogalmam sem volt róla, hogy anya meg közte ilyen kapcsolat van. Eszembe jut Madge, amint beállít a hóviharban a fájdalomcsillapítókkal, amiket Gale-nek hozott. A fecsegőposztás díszűre gondolok, és arra, hogy ettől a pillanattól fogva valami egészen mást jelent számomra, most, hogy már tudom, korábban Madge nagynénjéé volt, Maysilee Donneré, akit az arénában öltek meg.

Suzanne Collins

173

Haymitch nevét utoljára olvassák fel. Az ő látványa, ha lehet, még anyáénál is jobban sokkol. Fiatal. Erős.

Szégyellem bevallani, de tényleg nagyon jóképű pasi volt. Sötét, göndör fürtjeivel, szürke szemével, élénk és vészjósló tekintetével.

– Ó Peeta, ugye, nem ő ölte meg Maysileet? – fakadok ki. Nem tudom, miért, de képtelen vagyok elviselni a gondolatot, hogy Haymitch Maysilee Donner gyilkosa lehet.

– Negyvennyolc résztvevővel? Nem sok esély van rá, hogy finoman fogalmazzak – mondja Peeta.

A harci szekerek felvonulását – amelyen a Tizenkettedik Körzet kiválasztottjai ronda bányászruhában jelennek meg – és az interjúk összefoglalóját pár másodpercbe összevágják. Nincs idő megnézni a Viadal résztvevőit. Mivel azonban tudvalevő, hogy a Viadalt Haymitch nyerte, a vele készült interjút teljes egészében megmutatják. Caesar Flickerman pont úgy néz ki, mint mindig, és ezúttal is a szokásos csillámló, éjkék öltöny van rajta. Csak sötétzöldre festett haja, szemhéja és ajka tűnik másnak.

– Nos, Haymitch, mi a véleményed róla, hogy kétszer annyian lesztek az arénában? – kérdezi Caesar.

Haymitch megvonja a vállát, és így felel: – Szerintem nem számít. Most is kétszer olyan ostobák lesznek, mint minden évben, úgyhogy nagyjából ugyanakkora esélyem van a győzelemre.

A közönség hangos nevetésben tör ki, mire Haymitch egy halvány mosollyal jutalmazza őket. Mogorva.

Arrogáns. Közönyös.

– Nem is kellett nagyon megjátszania magát – jegyzem meg.

Ezután a Viadal első napja következik. Az egyik kiválasztott szemszögéből látjuk, amint az Indítószobából a csövön keresztül felemelkedik az arénába. Nem tehetek róla, de eláll a lélegzetem. A játékosok arcára kiül a döbbenet. Egy pillanatra még Haymitch is felhúzza a szemöldökei, de egy másodperc múlva már megint a megszokott mogorva arcát ölti fel. Ennél lélegzetelállítóbb helyet el sem lehet képzelni. Az arany Bőségszaru egy zöld mező közepén áll, körülötte gyönyörű, színpompás virágok. Az azúrkék égen habos, hófehér felhőpamacsok úsznak. Rikító

Futótűz

174

tollazatú énekesmadarak röpdösnek ide-oda. Abból, ahogy egyik-másik játékos szaglászik, sejteni lehet, hogy micsoda illatorgia fogadta őket. Bevágna egy légi felvételt a hatalmas, több mérföld hosszan elterülő mezőről. Az egyik irányban, messze távolban mintha egy erdő látszana, a másik irányban hófödte hegycsúcsok.

A játékosok nagy része annyira belemerül a látványba, hogy amikor megszólal a Viadal kezdetét jelző gong, úgy pislognak, mintha valami csodás álomból ébrednének. Leszámítva persze Haymitchet, aki egyből a Bőségszaruhoz rohan, fegyvereket vesz magához, és telepakolja a hátizsákját mindenféle felszereléssel. Aztán az erdő felé indul, miközben a többiek még az emelvényekről ugrálnak le.

Tizenhét kiválasztottat ölnek meg az első napon a vérfürdőben. Majd szép sorban meghalnak a többiek is, és hamarosan kiderül, hogy ezen a csodálatos helyen

szinte minden mérgező: a bokrokon termő, lédús és zamatos gyümölcsök, a patakokban csordogáló kristálytisza víz, de még a virágok is, ha az ember túl mélyen beszippantja az illatukat. Csak az esővíz és a Bőségszarunál található élelem biztonságos. Ráadásul a Hivatásos Kiválasztottak tízfős, jól felszerelt csapatba verődve kajtatnak áldozatok után a hegyekben.

Haymitchnek elég gondja akad az erdőben, ahol a bájos, aranyszínű mókusokról kiderül, hogy vérengző ragadozók, és hordákban támadnak, a lepkéknek pedig, ha nem is halálos, de rendkívül fájdalmas a csípésük.

Haymitch azonban megmakacsolja magát, és megy tovább előre, hogy minél távolabb kerüljön a hegyektől.

Maysilee Donnerről kiderül, hogy igen talpraesett teremtés, annak ellenére, hogy a Bőségszarunál csak egy kis hátizsákot sikerül megkaparintania. A zsákban egy tálat, egy kevés szárított marhahúst és egy fűvócsövet talál, egy tucat hozzá való nyíllal. Az arénában könnyen begyűjthető mérgekkel pillanatok alatt halálos fegyvert varázsol a fűvócsóból, és simán le tudja teríteni ellenfeleit.

Négy nap után a festői szépségű hegyekben kitör egy vulkán, a katasztrófában egy tucat játékos vesztí életét. A Hivatásos csapat fele is odaveszik, így már csak öten maradnak. Mivel a hegyek folyékony

Suzanne Collins

175

tüzet köpködnek, a mezőn pedig lehetetlen elrejtőzni, a még életben maradt tizenhárom kiválasztottnak – köztük Haymitchnek és Maysileenek – nincs más választása, mint hogy elrejtőzzön az erdőben.

Haymitch továbbra is eltökélten halad ugyanabba az irányba, egyre távolabb kerül a vulkántól, de aztán egy sűrű szövedékű sövénykerítés miatt kénytelen visszafordulni az erdő közepe felé, ahol beleszalad három Hivatásosba, és kést ránt. Lehet, hogy nagyobbak és erősebbek nála, de Haymitch villámgyors, és kettőjükkel végez, mielőtt a harmadiknak sikerül őt lefegyvereznie. A Hivatásos már készül, hogy elvágja Haymitch torkát, amikor egy nyíl fúródik a testébe, és a fiú holtan rogy a földre.

Maysilee Donner lép ki a fák rejtekéből. – Ha összefogunk, nagyobb esélyünk van az életben maradásra.

– Mint a mellékelt ábra mutatja – mondja Haymitch a nyakát dörzsölgetve – Kössünk szövetséget? – Maysilee rábólint. És máris megkötik a paktumot, amit előbb-utóbb kénytelenek lesznek felbontani, ha élve akarnak hazajutni a körzetükbe. Ez ugyanis csak az egyiküknek sikerülhet.

Haymitch és Maysilee – csakúgy, mint Peeta meg én – könnyebben boldogulnak együtt. Többet tudnak pihenni, kitalálják, hogyan gyűjtsenek több esővizet, együtt harcolnak, és megosztják az élelmet, amit a halott játékosok hátizsákjából szereznek. Ennek ellenére Haymitch kitart amellett, hogy tovább kell menniük.

– Miért? – Maysilee egyfolytában ezt kérdezi, de nem kap választ, egészen addig, amíg egyszer megmakacsolja magát, és kereken kijelenti, egy lépést sem tesz addig, amíg Haymitch el nem árulja, mire készül.

– Valahol biztosan vége van ennek az átkozott arénának, nem? – teszi fel a költői kérdést Haymitch. – Nem tarthat a végtelenségig.

– És mire számítasz, ha egyszer eljutsz oda? – kérdezi Maysilee.

– Nem tudom. De lehet, hogy találunk ott valamit, amit fel tudunk használni – feleli Haymitch.[^]

Amikor végül mégis sikerül átjutniuk azon az áthatolhatatlannak tűnő sövényen – egy forrasztópisztoly segítségével, amit az egyik halott Futótűz

176

játékos holmija közt találnak egy kiszáradt fennsíkon találják magukat, amely egy függőleges sziklafalban végződik. Lenn a mélyben éles kövek látszanak.

– Itt a vége, Haymitch. Forduljunk vissza – javasolja Maysilee.

– Nem, én itt maradok – mondja Haymitch.

– Rendben van. Öten maradtunk. Most már akár el is búcsúzhatunk egymástól – mondja a lány. – Nem akarom, hogy a végén nekünk kettőnknek kelljen eldönteni, ki legyen a győztes.

– Rendben van – egyezik bele Haymitch. És azzal vége. Nem nyújt kezet a lánynak, még csak rá sem néz. És Maysilee elsétál.

Haymitch végigjárja a sziklafal peremét, látszik, hogy nagyon töri a fejét. Véletlenül belerúg egy kavicsba, ami lezuhan a mélybe. De egy perc múlva, miközben Haymitch leül, hogy pihenjen egyet, a kavics kirepül a szakadékból, és lepottyan a földre. Haymitch döbbenten bámulja a követ, aztán az arca hirtelen felderül. Megfog

egy ökölnyi szikladarabot, a szakadékba hajítja, és vár. Nemsokára a kő kirepül a szakadék mélyéről, pont Haymitch kezébe, mire ő hangosan felnevet.

Ebben a pillanatban meghalljuk Maysilee kétségbeesett kiáltását. A szövetséget felbontották, a lány döntött így, ezért aztán senki nem vethetné Haymitch szemére, ha nem segítene Maysileenek. Haymitch azonban rohanni kezd, hogy megmentse. De elkésik, és már csak azt látja, hogy egy csapat rózsaszín tollú, hosszú és hegyes csőrű madár összeszurkálja a lány nyakát. Haymitch a kezét fogja, miközben haldoklik, én pedig Rutára gondolok, és arra, hogy én is elkéstem, amikor megmenthettem volna az életét.

Még aznap, valamivel később egy másik kiválasztottat is megölnek egy támadás során, egy harmadikat meg a bolyhos szőrű mókusok falják fel, így végül már csak Haymitch marad versenyben, és egy lány az Első Körzetből. A lány nagyobb, mint Haymitch, és legalább olyan gyors, de amikor kezdetét veszi az elkerülhetetlen összecsapás, mindketten súlyos sebeket ejtenek a másikon, ám végül a lánynak sikerül elvennie Haymitch fegyverét. A fiú nekivág a gyönyörű rengetegnek, kezét a hasára szorítja, nehogy kiforduljon a bele,

Suzanne Collins

177

miközben a lány a sarkában liheg, kezében a baltával, amivel ki akarja végezni Haymitchet. Haymitch nyílegyenesen a sziklafal felé tart, és épp abban a pillanatban ér oda, amikor a lány elhajítja a baltát. Haymitch a földre rogy, a balta pedig elsüvít felette, és a mélybe zuhan. Most, hogy mindketten fegyvertelenek, a

lány csak áll, kezét a szemgödrére szorítja, amelyből dől a vér. Megpróbálja elállítani a vérzést. Talán az jár a fejében, hogy túlélheti a földön vonagló Haymitchet. De Haymitch tud valamit, amit a lány nem: a balta meg visszatér. A következő pillanatban a fegyver kirepül a sziklaperem alól, és beleáll a lány fejébe. Eldördül az ágyú, elszállítják a lány holttestét, majd megszólalnak a Haymitch győzelmét hirdető harsonák. Peeta kikapcsolja a lejátszót, aztán egy darabig csendben ülünk. Végül Peeta szólal meg: – A szakadék mélyén pont olyan energiamező volt, mint a Kiképzőközpontban. Tudod, amelyik visszadob, ha öngyilkos akarsz lenni, és leveted magad a mélybe. Haymitch rájött, hogyan lehet fegyverként használni az energiamezőt.

– Nemcsak a többi kiválasztott, hanem a Kapitólium ellen is – mondom. – Erre senki sem számított. Elméletileg az már nem is tartozott az arénához. Nem gondolták, hogy bárkinek eszébe jut majd fegyverként használni. Haymitch ezzel a kis akcióval csúnyán lejáratta a Kapitóliumot. Gondolom, sokat törték a fejüket, hogyan lehetne eltussolni a dolgot. Ezért nem láttuk soha ezt a jelenetet a tévében. Haymitch ugyanis legalább annyira kiszúrt a Kapitóliummal, mint amikor mi a mérges bogyókkal trükköztünk.

Muszáj nevetnem, hónapok óta először tudok őszintén és önfeledten kacagni. Peeta a fejét csóválja, úgy néz rám, mintha elment volna az eszem. És ami azt illeti, lehet, hogy nem jár messze az igazságtól.

– Majdnem, de mégsem annyira – szólal meg a hátunk mögött Haymitch. Ijedten hátrafordulok, nem

szeretném, ha Haymitch megharagudna, amiért a beleegyezése nélkül megnéztük a kazettát, de ő csak önelégülten vigyorog, és nagyot húz a kezében lévő borosüvegből. Ennyit az absztinenciáról. Talán idegesnek kéne lennem, hogy megint piál, de túlságosan lefoglal egy másik érzés.

Futótűz

178

Heteket töltöttem azzal, hogy megismerjem az ellenfeleimet, és közben egyszer sem gondolkodtam el azon, hogy kik a csapattársaim. Most valami új remény éled bennem, mert arra gondolok, hogy végre megtudtam, kicsoda valójában Haymitch. És magammal is kezdek tisztában lenni. Két ember, aki ennyi gondot okozott a Kapitóliumnak, biztosan ki tud találni valamit, hogy Peeta élve hazatérjen az arénából.

Suzanne Collins

179

15

Mivel számtalanszor dolgoztunk már együtt Flaviusszal, Veniával és Octaviával, arra számítok, hogy ezúttal is simán lezavarjuk az előkészületeket. Nem látom előre, micsoda érzelmi megpróbáltatások várnak rám. Mialatt a sminkemmel és a hajammal babrálnak, mindhárman legalább kétszer sírva fakadnak, Octavia pedig szinte egész délelőtt megállás nélkül pityereg. Mint kiderül, nagyon megszerettek, és a gondolat, hogy vissza kell mennem az arénába, teljesen kiborítja őket. Mindehhez még hozzájön, hogy velem együtt elveszíthetik a nagyszabású társadalmi eseményekre szóló állandó belépőjüket – az esküvőmről is lecsúsznak –, így aztán

az életük sivár és kilátástalan lesz. Eszükbe sem jut, hogy kivételesen akár ők is tarthatnák bennem a lelket, ezért végül azon kapom magam, hogy én vigasztalom őket. Mivel nekem kell hamarosan a vágóhídra mennem, elég bosszantónak találom a helyzetet. Eszembe jut, amit Peeta mondott a vonaton az egyik kísérőről, aki szerint azért szomorkodott, mert nem tetszik neki, hogy visszaküldik a korábbi győzteseket az arénába. És Peeta szerint a kapitóliumiaknak sem jön be a dolog. Én továbbra is azon a véleményen vagyok, hogy egy csapásra elfelejtik majd a bánatukat, amint megszólal a Viadal kezdetét jelző gong, mégis valóságos felfedezésként hat, amikor rájövök, hogy a Kapitólium polgárai bármit éreznek irántunk. Szemmel láthatólag nem okoz problémát nekik, hogy végignézzék, ahogyan a szórakoztatásukra minden évben gyerekek tucatjai gyilkolják le egymást. De lehet, hogy a győzteseket – főleg azokat, akikből az évek során igazi hírességek lettek – túl jól megismerték ahhoz, hogy elfelejtsék: ők is emberi lények. Olyan lehet ez nekik, mintha a legjobb

Futótűz

180

barátaik halálát kellene végignézniük. Mintha a Viadal ezúttal nem a kapitóliumiak, hanem a körzetek lakóinak szórakoztatását szolgálná.

Mire Cinna megérkezik, teljesen lefáradok, és tiszta ideg vagyok, hogy egyfolytában az előkészítő csapatot kell pátyolgatnom, főleg az készít ki, hogy a szemükben csillogó könnyek azokra a könnyekre emlékeztetnek, amiket az otthon maradottak hullatnak értem. Ahogy ott

állok a vékony pongyolában, a szőrtelenítéstől égő
bőrrel és végtelenül szomorúan, úgy érzem, képtelen
vagyok elviselni még egy együtt érző pillantást. Ezért
amikor Cinna belép az ajtón, rögtön ráförmedek: –
Esküszöm, ha elsírod magad, most rögtön kinyírlak.
Cinna elmosolyodik. – Nehéz délelőttöd volt?

– Segíthetnél volna átvészelni – felelem.

Cinna a vállamra teszi a kezét, és elvisz ebédelni. – Ne
aggódj! Én mindig a munkámban vezetem le a
feszültséget. Így csak magamnak árthatok.

– Ezt nem bírom még egyszer végigcsinálni –
figyelmeztetem.

– Tudom. Majd beszélek velük – nyugtat meg Cinna.

Az ebédetől kicsit jobban érzem magam. Fácánt
szolgálnak fel, különböző rubinszínű dzsemekkel,
köretnek vajon pirított miniatűr zöldséget és
petrezselymes tört burgonyát adnak. Desszertnek
gyümölcsdarabokat mártogatunk olvasztott
csokoládéba. Cinna kénytelen rendelni még egy tál
csokit, miután fogok egy kanalat, és belapátolom az első
adagot.

– Nos, mi lesz rajtunk a megnyitón? – kérdezem, miután
eltüntettem a második tál csokit is. – Bányáslámpák?
Tűz? – A szekérfelvonuláson Peetának meg nekem
valamilyen, a szénhez vagy a szénbányászathoz
kapcsolódó öltözetet kell viselni.

– Igen, valami olyasmi – mondja.

Amikor elkezdünk készülődni a megnyitóra, beállít a
csapat, de Cinna elküldi őket. Azzal a szöveggel rázza
le a bandát, hogy délelőtt káprázatos munkát végeztek,
és most már nem maradt semmi tennivalójuk. Flavius,

Octavia és Venia hálásak, hogy Cinna átveszi a stafétát, ők pedig leléphetnek, hogy összekapják magukat. Cinna
Suzanne Collins

181

először a hajamat csinálja meg, befonja, ahogy anyától elleste, aztán a sminkeléssel folytatjuk. Tavalý nem használt sok sminket, hogy a megnyító után a közönség majd könnyen felismerjen az arénában. De most szinte teljesen eltűnik az arcom a világos foltok és fekete árnyékok között. Ívelt szemöldök, markáns arccsont, parázsló szemek, sötétbíbor színű ajkak. A ruha elsőre megtévesztően egyszerűnek tűnik, mintha csak egy testhez álló, fekete kezeslábas lenne, ami nyaktól lefelé teljesen befedi a testemet. Cinna egy koronát tesz a fejemre, pont amilyet győztesként kaptam, csak ez nem aranyból, hanem valami nehéz, fekete fémből van. Aztán úgy állítja be a fényeket a szobában, mintha félhomály lenne, és megnyom egy gombot a ruha szövete alatt a csuklómnál. Lenézek, és lenyűgözve bámulom, ahogy a ruha lassan életre kel: először halvány aranyfényben izzik, aztán fokozatosan az izzó szén vörös-narancs színébe vált. Mintha parázssal vonták volna be a testemet – pontosabban inkább mintha én magam lennék egy izzó széndarab, amit most vettek ki a kandallóból. A színek hol erősödnek, hol halványulnak, áttűnnek egymásba és összekeverednek, pont, ahogyan a parázspan szoktak.

– Ezt hogyan csináltad? – kérdezem ámulva.

– Portia meg én rengeteg időt töltöttünk a tűz tanulmányozásával -feleli Cinna. – Nézd csak meg.

Azzal a tükör felé fordít, hogy lássam, milyen lenyűgöző a ruha. Nem egy lány néz vissza rám, nem is egy nő, hanem egy túlvilági lény, aki talán annak a vulkánnak a mélyéről érkezhetett, amelyik a Nagy Mészárláson elpusztította Haymitch ellenfeleit. A fekete korona, amely most vörösen izzik, különös árnyékokat vet merészen sminkek arcomra. Katniss, akit a Viadalon úgy becéztek, „a lány, aki lánggra lobbant”, most elhagyja a pislákoló lángokat, a csillogó ékszerekkel kirakott ruhákat és a halvány gyertyafényre emlékeztető estélyiket. Katniss most már olyan pusztító, mint a futótűz.

– Azt hiszem... pontosan erre volt szükségem, hogy szembe tudjak nézni a többiekkel – mondom.

– Igen, szerintem is lejárt már a rózsaszín rúzsok és szalagok ideje -mondja Cinna. Még egyszer megnyomja a gombot a csuklómnál, mire

Futótűz

182

kialszanak a ruhán a fények. – Ne merítsük le a tápegységet. Ezúttal ne integess, és ne mosolyogj a megnyitón, amikor végigvonultok a szekérrel a városon. Azt szeretném, ha végig egyenesen előremerednél, mint aki tudomást sem vesz a lelátókon tomboló közönségről.

– Végre valami olyasmi, amiben jó vagyok – mondom. Cinnának még el kell intéznie néhány dolgot, ezért úgy döntök, lemegyek az Átalakító Központ földszintjére, a kiválasztottak és harci szekereik gyülekezőhelyére, ahonnan a felvonulás indul. Abban reménykedem, hogy talán Peeta és Haymitch is itt lesz, de úgy látszik, még nem érkeztek meg. A tavalyi megnyitóval ellentétben,

amikor a kiválasztottak gyakorlatilag egy pillanatra sem szálltak le a szekereikről, most jóval oldottabb a hangulat a csarnokban. A győztesek, az idei kiválasztottak és mentoraik kis csoportokba verődve társalognak. Jól ismerik egymást. Én viszont egyiküket sem ismerem, és nem vagyok az a típus, aki ilyenkor körbejár, és mindenkinek bemutatkozik. Ezért aztán megállok a szekerem mellett, simogatni kezdem az egyik ló nyakát, és próbálok észrevétlen maradni. Persze nem jön össze.

Már azelőtt meghallom a rágcsálást, hogy az illető odalépne mellém, és amint megfordulok, Finnick Odair hírhedt tengerzöld szemei közvetlen közről merednek rám. Bekap egy kockacukrot, és nekitámaszkodik a lovamnak.

– Helló, Katniss! – Úgy köszön, mintha ezer éve ismernénk egymást, pedig soha nem találkoztunk.

– Helló, Finnick! – köszönök vissza, és próbálok lazának tünni, pedig a közelsége igencsak feszélyez, főleg hogy a fickó gyakorlatilag tök pucér.

– Kockacukrot? – kérdezi, és felém nyújtja a kezét. – Eredetileg a lovaknak szánták, de kit érdekel? Ezek a pacik még évekig ropogtathatják a kockacukrot, ellenben te meg én... ha mi meglátunk valami édeset, jobban tesszük, ha rögtön megkaparintjuk.

Finnick Odair amolyan élő legenda Fanemben.

Tizennégy évesen megnyerte a Hatvanötödik Éhezők Viadalát. Azóta is ő az egyik

Suzanne Collins

legfiatalabb győztes. Mivel a Negyedik Körzetből érkezett. Hivatásos Kiválasztott volt, úgyhogy elég jó esélyekkel vágott neki a Viadalnak, de egyvalami biztosan nem a kiképzői érdeme volt: Finnick lenyűgöző szépsége. Magas és izmos, a bőre arany színű, a haja bronzbarna, a szeme sötétzöld. Amíg a többi kiválasztott azon szenvedett, hogy egy marék búzát vagy pár szál gyufát küldjenek neki ajándékba, addig Finnick semmiben sem szenvedett hiányt, legyen szó élelelről, orvosságról vagy fegyverről. Úgy egy hétbe telt, mire az ellenfeleinek leesett, hogy először őt kellene eltenni láb alól, de akkor már késő volt. Finnick amúgy is jól bánt a lándzsával és a késsel, amit még a Bőségszaruból zsákmányolt. Aztán minden végleg eldőlt, amikor egy nap csomagot dobtak le neki ezüst ejtőernyővel. Feltehetően ez volt a legdrágább ajándék a Viadal történetében, a csomagban ugyanis egy háromágú szigony volt. A Negyedik Körzetben a halászat a fő iparág. Finnick az egész életét hajókon töltötte. A háromágú szigony mintha a karjának halálos meghosszabbítása lett volna. Hálót szőtt valami indából, amit az arénában talált, azzal fogdosta össze az ellenfeleit, hogy aztán beléjük vágja a szigonyát. Néhány nap alatt megnyerte a Viadalt. A Kapitólium polgárai azóta is teljesen odavannak érte. Mivel túl fiatal volt, a győzelmét követő első két évben nem nagyon tudtak a közelébe férkőzni. De mióta betöltötte a tizenhatot, egy lépést sem tud tenni a Viadalok idején a Kapitóliumban anélkül, hogy ne kísérnék reménytelen szerelmesek hordái. De senki sem élvezheti sokáig a kegyeit. Ezeken az évenkénti látogatásokon négy-öt

szeretőt is elfogyaszt. Nem számít, hogy az illető hölgy idős vagy fiatal, csinos vagy csúnyácska, gazdag vagy dúsgazdag, Finnick egy darabig hetyeg velük, hagyja, hogy elhalmozzák ajándékokkal, de nem horgonyoz le mellettük huzamosabb időre, és akit egyszer otthagy, ahhoz soha többé nem tér vissza.

Nem vitatom, hogy Finnick valószínűleg az egyik legdögösebb, legérzékibb fickó a bolygón. De őszintén mondom, nekem sosem jött be igazán. Talán mert túl helyes, vagy, mert túl könnyen meg lehet kapni, de lehet, hogy igazából azért nem jött be soha, mert túl könnyen el lehet veszíteni.

Futótűz

184

– Kösz, nem kérek – nézek a kockacukorra. – Viszont a ruhádat szívesen kölcsönkérném egyszer.

Egy aranyszínű háló van rajta, amit stratégiai megfontolásból sűrűbbre csomóztak az ágyékánál, hogy ne lehessen azzal vádolni, hogy teljesen pucér, de közben mégis a lehető legkevesebbet takarja a testéből. A stylistja biztos úgy volt vele, hogy annál jobb, minél többet lát Finnickből a közönség.

– Halálra ijesztés ebben a szerkóban. Mi történt a cuki, csajos cuccaiddal? – kérdezi. És megnyalja az ajkát. Ezzel szokta megörjíteni a rajongóit. Nekem viszont az öreg Cray jut róla eszembe, ahogy a nyálát csorgatva ajtót nyit egy szerencsétlen, fiatal, éhező nőnek.

– Kinőttem őket – felelem.

Finnick végigsimítja a ruhám gallérját. – Rosszkor jött ez a Mészárlás. Úgy élhettél volna a Kapitóliumban,

mint egy királykisasszony. Mindened meg lehetett volna. Ékszerek, pénz, amit csak akarsz.

– Nem szeretem az ékszereket, és több pénzem van, mint amennyi kell. Ha már itt tartunk, elárulnád, hogy te mire költöd azt a rengeteg pénzt, Finnick? – kérdezem.

– Ó, én már évek óta nem foglalkozom olyan közönséges dolgokkal, mint a pénzügyek – feleli Finnick.

– Akkor mivel fizetnek azok a rajongók, akik a társaságodat élvezhetik? – kérdezem.

– A titkaikkal – feleli Finnick halkán. Olyan közel hajol hozzám, hogy a szája majdnem az ajkamhoz ér. – Veled mi a helyzet, tűzlány? Neked vannak olyan titkaid, amikre érdemes lenne vesztegetni a drága időmet?

Magam sem értem, miért, de elpirulok, aztán gyorsan összekapom magam. – Nincsenek – suttogom –, az életem nyitott könyv. Úgy vettem észre, mindenki előbb tud a titkaimról, mint én.

Finnick elmosolyodik. – Azt hiszem, ebben igazad lehet. – Oldalra pillant. – Itt jön Peeta. Sajnálom, hogy le kellett fújni a lagzit. Tudom,

Suzanne Collins

185

milyen szörnyű lehetett ez nektek – mondja, aztán bekap egy kockacukrot, és eloldalog.

Peeta megáll mellettem, rajta is ugyanolyan ruha van, mint rajtam. – Mit akart tőled Finnick Odair? – kérdezi.

Megfordulok, a számát Peeta szájához közelítem, és Finnicket utánozva lesütöm a szememet. – Megkínált kockacukorral, és szeretne volna megtudni a titkaimat – mondom csábító hangon.

- Ajjaj – nevet Peeta. – Ez komolyan hangzik.
- Majd mesélek, ha már nem futkározik a hátamon a hideg.
- Szerinted akkor is itt végezzük, ha csak az egyikünk győz a Viadalon? – kérdezi Peeta, és körbepillant a csarnokban beszélgető győzteseken. – Akkor is itt végezzük a szörnyszülöttek parádéján?
- Az tuti. Te legalábbis biztosan – mondom.
- Ó. Ezt meg hogy érted? – kérdezi mosolyogva.
- Úgy értem, hogy te odavagy a szép dolgokért, én meg nem – felelem fölényesen. – Téged elcsábított volna a Kapitólium, és teljesen elvesztél volna benne.
- Abból, hogy van szépérzékem, még nem következik egyenesen, hogy gyenge is vagyok – mutat rá Peeta. – Kivéve talán veled kapcsolatban – teszi hozzá.
- Megszólal a zene, kitárulnak a széles kapuk, a tömeg tombol, ahogy kigördül az első harci szekér. –
- Indulhatunk? – kérdezi Peeta, és a kezét nyújtja, hogy felsegítsen a szekérre.
- Felmászom, és felhúzómagam után. – Maradj nyugton egy pillanatra – mondom, és megigazítom a koronát a fején. – Láttad már bekapcsolva a ruhádat? Cinna megint valami mesét alkotott. Nagy sikerünk lesz.
- Az biztos. Bár Portia azt mondta, viselkedjünk fensőbbbségesen. Ne integessünk, vagy ilyesmi – mondja. – Tényleg, nem láttad őket?
- Nem tudom, hol lehetnek. – A harci szekerek menetét figyelem. – Jobb lenne, ha előremennénk, és bekapcsolnánk a ruháinkat. – így is teszünk, és amint felragyognak a ruháink, látom, hogy az emberek

mutogatni kezdenek, és tudom, a megnyitó után megint mindenki rólunk fog beszélni. Már majdnem a kapuban vagyunk. A nyakamat nyújtogatva körülnézek, de sem Portiát, sem Cinnát nem látom sehol,

Futótűz

186

pedig a tavalyi megnyitón végig velünk voltak. –

Szerinted idén is fogjuk egymás kezét? – kérdezem.

– Nagyon úgy fest, hogy ezúttal nekünk kell döntenünk – feleli Peeta.

Felnézek Peeta kék szemébe, amelyet semmilyen sminkkel nem lehet igazán kegyetlenné változtatni, és eszembe jut, hogy egy éve ilyenkor képes lettem volna megölni őt. És biztos voltam benne, hogy ő is megpróbál majd megölni engem. Most viszont minden megváltozott. Elhatároztam, hogy akár az életem árán is megvédem, de – mivel annyira mégsem vagyok bátor, mint szeretném – a lelkem mélyén örülök, hogy nem Haymitch, hanem Peeta áll mellettem. Nem ragozzuk tovább a dolgot, megfogjuk egymás kezét. Egy csapatban játszunk, így fogjuk végigcsinálni, és kész. A tömeg morajlása hangorkánná erősödik, ahogy kigurulunk az alkonyi fénybe, de mindkettőnknek rezzenéstelen az arca. A távolba meredek, és úgy teszek, mintha a hisztérikusan tomboló közönség nem létezne. Időnként megpillantom Peetát és magamat a felvonulás útvonala mentén elhelyezett hatalmas kivetítőkön. Nemcsak gyönyörűek, hanem félelmetesek is vagyunk. Sőt, még ennél is többről van szó. Mi vagyunk a Tizenkettedik Körzet elátkozott szerelmespárja, akik rengeteget szenvedtek, de hiába arattak győzelmet, a

győzteseknek járó jutalmat nem élvezhették, ezért most nem keresik a rajongók kegyét, nem jutalmazták őket a mosolyukkal, nem fogadják csókjaikat. Kérlelhetetlenek vagyunk, és nem bocsátunk.

Nagyon élvezem ezt. Végre nem kell megjátszanom magam.

Ahogy rákanyarodunk a belvárosi körgyűrűre, meglátom, hogy néhány stylist megpróbálta lenyúlni Cinna és Portia ötletét, és kivilágították a kiválasztottjaikat. Az izzókkal kirakott öltözet, amit a Harmadik Körzet győztesei viselnek valahol még érthető is, hiszen abban a körzetben mindenféle elektronikai kütyüt gyártanak. De vajon mit keresnek a lángoló derékszíjak a Tizedik Körzet tehénjelmezes versenyzőin? Talán roston sült marhának akarták öltöztetni őket? Szánalmas.

Suzanne Collins

187

Mi viszont a folyamatosan vibráló parázs-öltözetben nemcsak a közönséget babonázzuk meg, hanem a többi kiválasztottat is. A legjobban a Hatodik Körzet két győztese van ránk gyógyulva, mindenki tudja róluk, hogy morflingfüggők. Mindketten csontsoványak, a bőrük sárgás és megereszkedett. Még akkor sem bírják levenni rólunk óriásira tágult szemüket, amikor Snow elnök kilép palotája erkélyére, hogy köszöntse a Nagy Mészárlás résztvevőit. Megszólal a himnusz, és ahogy megtesszük az utolsó kört a Köröndön... nem hiszek a szememnek. Lehet, hogy tévedek, de úgy látom, az elnök is megbabonázva bámul bennünket.

Megvárjuk, amíg bezárul mögöttünk a Kiképzőközpont kapuja, és csak akkor eresztünk ki Peetával. Közben Cinna és Portia is megérkezik, és úgy tűnik, elégedettek a szereplésünkkel. Idén Haymitch is megjelenik a felvonulás után a csarnokban, de nem a mi szekerünkhöz megy, hanem a Tizenegyedik Körzet kiválasztottjaival beszélget. Felénk biccent, aztán a két kiválasztottal együtt odajönnek hozzánk, hogy bemutasson minket egymásnak.

Chaffet már ismerem látásból, hiszen évekig néztem a tévében, ahogy a piásüvegeket passzolgatják egymásnak Haymitchcel. A bőre sötét, úgy száznyolcvan centi magas lehet, és az egyik karja csonkban végződik, mert hiába győzött harminc éve a Viadalon, az arénában levágták a kezét. Biztos felajánlották neki, hogy kaphat művégtagot – ahogyan Peetának is, miután térd alatt amputálni kellett a lábát –, de úgy fest, Chaff nem élt a lehetőséggel.

Seeder, a nő, kinézete alapján akár a Peremből is származhatna: a bőre olívaszínű, egyenes fekete hajába ősz tincsek vegyülnek. Egyedül aranybarna szeme jelzi, hogy nem a Tizenkettedik Körzet szülötte. Úgy hatvanéves lehet, de még mindig nagyon erősnek tűnik, és semmi sem utal arra, hogy az évek során a morfling, az ital vagy valami más anyag rabjává vált volna.

Mielőtt megszólalhatnánk, Seeder odalép hozzám, és megölel. Valahogy megérezem, hogy Ruta és Thresh miatt teszi. Nem tudom visszafogni magam, és a következő pillanatban már suttogva kérdezem tőle: – A családok?

Futótűz

– Életben vannak – feleli suttogva Seeder, aztán elenged. Chaff átkarol, és mire észbe kapok, egy nagy cuppanós csókot nyom a szájamra. Hátraugrom, köpni-nyelni nem tudok az elképedéstől, miközben ők Haymitchcel idétlenül röhögnek.

Másra nem is marad időnk, mert a kapitóliumi örök máris a lift felé terelnek bennünket. Úgy látom, nem felhőtlenül boldogok, hogy a győztesek ilyen komoly bratyizásba kezdtek, akik viszont nagy ívben tesznek az örök véleményére. Ahogy a lift felé lépdelek, még mindig Peeta kezét fogva, valaki nesztelenül mellém lép. A lány leveszi levelekből és ágakból összeállított fejdíszét, és hanyag mozdulattal a háta mögé hajítja, szemmel láthatólag nem érdekli, hová esik.

Johanna Mason. A Hetedik Körzetből. A faipar és papírgyártás székhelyéről, ezért kapta a fát mintázó fejdíszet. Úgy nyerte meg a Viadalt, hogy mindenkivel elhitette, hogy gyenge és gyámoltalan, ezért senki sem törődött vele. De aztán félelmetes képességekről tett tanúbizonyságot a gyilkolás terén. Összeborzolja tüsi haját, és messze ülő, barna szemeit forgatja. – Szörnyű ez a gönc, mi? Kifogtam a leghülyébb stylistot a Kapitóliumban. Mióta megkapta a körzetünket, minden kiválasztottat fának öltöztet. Bárcsak Cinnához kerültem volna! Csodálatosan nézel ki!

Csajok egymás közt. Az ilyesmiben sosem voltam jó. Nem tudok ruhákról, frizurákról és sminkekről csevegni. Ezért aztán kamuzom. –Igen, Cinna sokat segített, amikor megterveztem a kollekciómat. Látnod

kéne, mennyire ért a bársonyhoz. – Bársony. Az egyetlen ruhaanyag, ami hirtelen eszembe jut.

– Láttam már. A Győzelmi Körúton. Az a pánt nélküli cucc, ami a Második Körzetben volt rajtad... Tudod, az a gyémántokkal kirakott sötétkék ruha. Az olyan pazar volt, hogy be akartam nyúlni a tévé képernyőjébe, hogy letépjem rólad – mondja Johanna.

Hát látod, ezt elhiszem, gondolom. És a ruhával együtt letéptél volna egy kis húst is rólam.

Amíg a liftre várunk, Johanna lehúzza a fajelmez cipzárját, hagyja, hogy a ruha a földre hulljon, aztán undorodva félrerúgja. Erdőzöld

Suzanne Collins

189

papucsát leszámítva anyaszült meztelenül áll. – Na, így már mindjárt jobb – mondja.

Végül egy liftbe kerülünk vele, és amíg felmegyünk a hetedikre, egyfolytában Peeta festményeiről csevegnek, miközben a fiú ruhájából áradó fény visszaverődik Johanna csupasz melléről. Miután a csaj kiszáll, látványosan hanyagolom Peetát, de tudom, hogy vigyorog, mint a fakutya. Abban a pillanatban, hogy Chaff és Seeder kiszáll a liftből, és kettesben maradunk, kirántom a kezemet Peeta kezéből, mire ő hangos nevetésben tör ki.

– Mi van? – kérdezem, amikor kiszállunk az emeletünkön.

– Ez az egész miattad van, Katniss. Hát nem látod? – kérdezi.

– Hogyhogy miattam? – kérdezek vissza.

– Miattad viselkednek ilyen idétlenül. Finnick a kockacukorral, Chaff a cuppanós smacival, Johanna a sztriptízzel. – Próbálja komolyabbra venni, de nem sikerül neki. – Azért szórakoznak veled, mert olyan... hisz tudod.

– Nem, Peeta, nem tudom – morgok. És tényleg fogalmam sincs, hogy miről magyaráz.

– Emlékszel, hogy amikor félholtan feküdtem az arénában, semmi pénzért nem lettél volna hajlandó rám nézni, mert meztelen voltam. Te olyan... tiszta vagy – nyögi ki végül.

– Ez nem igaz! – csattanok fel. – A Viadal óta nem hagytam ki egyetlen alkalmat sem, hogy letépjem rólad a ruhát, ha kamera volt a közelben.

– Igen, de... úgy értem, a Kapitólium szemében akkor is tiszta vagy – mondja Peeta, és látom, mennyire igyekszik, hogy lecsillapítson. – De szerintem tökéletes vagy. Ezért szekálnak a hülyeségeikkel.

– Csak röhögnek rajtam, ahogyan te is! – mondom.

– Nem. – Peeta a fejét rázza, de közben alig bírja megállni, hogy el ne mosolyodjon. Épp azon gondolkodom, hogy kinek is kellene élve hazatérni erről a Viadalról, amikor nyílik a másik lift ajtaja.

Haymitch és Effie csatlakozik hozzánk, elégedettnek látszanak, bár nem tudom, mi okuk van rá. Aztán Haymitch hirtelen elkomorodik.

Futótűz

190

Majdnem megkérdezem, hogy „Már megint mit csináltam?”, de aztán észreveszem, hogy a hátam mögé bámul, az ebédlő bejáratára.

Effie is abba az irányba pislog, aztán vidáman így szól:
– Úgy látszik, idén sikerült ízlésesen összeválogatni a szolgálokat.

Megfordulok, és a vörös hajú Avox lányt látom, aki tavaly gondoskodott rólam a Viadal kezdetéig. Arra gondolok, milyen jó, hogy itt is van egy barátom. Aztán észreveszem, hogy egy fiatal férfi áll mellette, egy másik vörös hajú Avox. Effie biztosan erre utalt azzal, hogy ízlésesen válogatták össze a szolgálokat.

Aztán egész testemben megborzongok. Mert rájövök, hogy a férfit is ismerem. Nem a Kapitólumból, hanem a Zugból, ahol hosszú éveken át csevegtünk kedélyesen, vagy viccelődtünk Greasy Sae levesén, valahányszor csak összefutottunk. Amikor utoljára láttam, eszméletlenül hevert a téren, miközben Gale kis híján elvérzett. Az új Avoxunk ugyanis nem más, mint Dárius, a volt Békeőr.

Suzanne Collins

191

16

Haymitch megragadja a csuklómat, mintha előre látná, mire készülök, de a torkomra forr a szó, néma leszek, olyan néma, amilyen némává Dariust tették a Kapitólium kínzókamráiban. Haymitch egyszer elmesélte, hogy az Avoxok nyelvével csinálnak valamit, hogy soha többé ne tudjanak beszélni. A fejemben hallom Dárius kedves és vidám hangját, ahogy a Zugban beszélgetünk. Mindig ugratott, nem úgy, ahogyan most a győztesek gúnyolnak, inkább mert őszintén kedveltük egymást. Ha Gale látná...

Tudom, ha közelednék felé, ha bármilyen gesztussal elárulnám, hogy felismertem, súlyos büntetést kapna. Ezért aztán csak állunk, és mélyen egymás szemébe nézünk. Dárius, a megnémített rabszolga; és én, akire a biztos halál vár. Nem tudom, mit mondhatnánk egymásnak. Hogy fáj látni a másik szenvedését? Hogy örülünk, amiért ismerhettük egymást?

Nem, Dárius biztos nem örül annak, hogy ismert engem. Ha ott lettem volna a téren, hogy megállítsam Threadet, akkor neki nem kellett volna Gale segítségére sietni. És most nem lenne Avox. Főleg nem az én Avoxom, mert abban biztos vagyok, hogy Snow elnök személyesen intézkedett, hogy Dariust hozzám osszák be szolgálónak.

Kirántom a kezemet Haymitch szorításából, egyenesen a szobámba megyek, és bezárom magam mögött az ajtót. Az ágy szélére ülök, a térdemre könyökölök, a homlokomat az öklömre támaszatom; a sötétben halványan vibráló parázs-ruhát nézem, és elképzelem, hogy a régi házunkban vagyok, a Tizenkettedik Körzetben, és a kandalló elé kuporodom. A ruha lassan kialszik, ahogy a tápegység lemerül.

Amikor Effie bekopog, hogy vacsorára hívjon, felkelek, leveszem a ruhát, szépen összehajtogatom, és az asztalra teszem a koronával együtt.

Futótűz

192

A fürdőszobában lemosom a smink sötét csíkjait az arcomról. Pólót és nadrágot húzok, aztán átmegyek az étkezőbe.

Alig fogok fel valamit abból, ami a vacsoránál történik, azon kívül, hogy Dárius és a vörös hajú Avox lány szolgálja fel az ételeket. Effie, Haymitch, Cinna, Portia és Peeta meg a megnyitóról beszélget, ha jól sejtem. Csak egyszer érzem úgy, hogy tényleg jelen vagyok, mégpedig amikor szántszándékkal lelökök az asztalról egy tál borsót, és – mielőtt még valaki meg tudna állítani – lehajolok, hogy feltakarítsam. Dárius rögtön ott terem mellettem, ahogy a tál a padlóra zuhan, és egy pillanatra egymás mellett guggolva kotorjuk össze a borsószemeket, miközben az asztalnál ülők nem látnak bennünket. Egy pillanatra összeér a kezünk. Érzem, hogy a bőre érdes a rákenődött vajas szósz alatt. Ujjaink erős, elkeseredett szorítása mindent elmond a szavak helyett. A szavak helyett, amelyeket már soha nem fogunk elmondani egymásnak. Aztán meghallom Effie kotkodácsolását a hátam mögül. – Ez nem a te dolgod, Katniss! – Mire Dárius elengedi a kezemet.

Amikor elmegyünk, hogy megnézzük a megnyitó ismétlését a tévében, benyomakszom Cinna és Haymitch közé a kanapéra, mert semmi kedvem Peeta mellett ülni. A Dariusszal történt szörnyűség csak rám, Gale-re, meg talán még Haymitchre tartozik, Peetának semmi köze hozzá. Látásból talán ismerte Dariust, de Peeta nem tartozott a Zug törzsközönségéhez, ahogy mi. Ráadásul még mindig be vagyok rágva rá, amiért kiröhögött a többi győztessel együtt, úgyhogy már csak az hiányozna, hogy együttérzéséről biztosítson, és elkezdjen vigasztalni. Továbbra sem tettem le arról, hogy meg fogom menteni az arénában, de ezen kívül semmi mással nem tartozom neki.

A Köröndön vonuló menetet nézem, és az jár a fejemben, hogy mindig is a Viadalok egyik mélypontjának tartottam, amikor az idióta jelmezekbe öltöztetett kiválasztottakat végigterelték a városon, ezeken a harci szekereken. A gyerekek még csak szimplán hülyén néznek ki ezekben a jelmezekben, viszont a korosodó győztesek – a felvételek tanúsága szerint – szánalmasan mutatnak a rájuk aggatott röhejes göncökben. Egyik-másik fiatalabb győztesnek – mint Johanna vagy

Suzanne Collins

193

Finnick és azoknak, akik viszonylag jó karban vannak – mint Seeder vagy Brutus –, még úgy-ahogy sikerül megőrizni a méltóságukat. De a többség – akik a morfling vagy az ital rabjai, és akiket betegségek gyötörnek – nevetségesen fest a jelmezében, téhennek, fának vagy kenyérnek öltözve. Tavaly a megnyitó után kibeszéltük az összes résztvevőt, de ma este csak elvétve szúr közbe egy-egy megjegyzést valaki. Így aztán nem csoda, hogy a tömeg szinte megőrül, amikor Peeta meg én színre lépünk; fiatalok és erősek vagyunk, gyönyörűen mutatunk ragyogó jelmezeinkben. Mi testesítjük meg számukra az ideális kiválasztottat. Amint a műsor véget ér, felállók, megköszönöm Cinnának és Portiának a bámulatos ruhákat, és elmegyek a szobámba lefeküdni. Effie még emlékeztet, hogy holnap korán lesz reggeli, mert ki kell dolgoznunk az edzéstervet, de mostanra már az ő hangjából is kiveszett a lelkesedés. Szegény Effie. Végre lehetett volna egy jó éve a Viadal után, erre most minden egy

csapásra romba dől, és ezt még ő sem képes pozitívan szemlélni. A Kapitóliumban az ilyesmit szokás „kegyetlen sorscsapásnak” nevezni.

Nem sokkal azután, hogy ágyba bújok, valaki halkán kopog az ajtómon, de úgy teszek, mintha nem hallanám. Ma éjjel semmi kedvem Peetához. Főleg így, hogy Dárius is itt van. Ez majdnem olyan rossz, mintha Gale lenne velünk. Gale. Mégis hogyan verjem ki a fejből Gale-t, most, hogy Dárius itt császkál a folyosón?

A rémálmainak ezúttal nyelvek a főszereplői. Először kővé dermedve, tehetetlenül nézem, ahogyan gumikesztyűbe bújtatott kezek kivágják Dárius nyelvét. Aztán egy álarcosbálba csöppenek, ahol valaki utánam lopózik, és kiölti rám nedvesen csillogó nyelvét, először Finnickre tippelek, de amikor elkap, és sikerül letépnem az álarcát, kiderül, hogy Snow elnök az, és ahogy rám néz, felpuffedt ajkáról véres nyál csöpög. Végül visszatérek az arénába, a nyelvem száraz, mint a smirgli, egy víztócsa felé igyekszem, amely minduntalan eltűnik, valahányszor csak kinyújtom a kezem, hogy megérintsem.

Végül felriadok, és kitántorgok a mosdóba, megnyitom a csapot, és csak nyelem a vizet, amíg lötyögni nem kezd a hasamban. Levetem

Futótűz

194

átizzadt ruháimat, meztelenül visszafekszem az ágyba, és nagy nehezen álomba merülök.

Másnap reggel jó sokáig húzom az időt, mielőtt lemegyek reggelizni, mert semmi kedvem megbeszélni, milyen stratégiát kövessünk az edzésen. Különben is, mi

a francot kell ezen megbeszélni? Már minden győztes tisztában van vele, hogy a többiek mit tudnak. Vagy legalábbis tudtak. Ezért aztán Peeta meg én tovább játszunk a szerelmespárt, és kész. Nincs kedvem erről beszélni, főleg így, hogy a néma Dárius itt áll mellettünk. Sokáig állok a zuhany alatt, lassan felveszem a ruhát, amit Cinna készített oda az edzésre, aztán egy mikrofonba bementem, mit szeretnék reggelizni. Egy perc múlva megérkezik a szobaszolgálat: felvágottat, tojást, krumplit, kenyeret, narancslét és a forró csokit hoznak. Jól belakmározom, húzom az időt, de tízkor muszáj lesz lemenni a Kiképzőközpontba. Fél tízkor Haymitch dörömböl az ajtón, valószínűleg nagyon elege lehet már belőlem, mert rám ripakodik, hogy azonnal menjek át az étkezőbe. Persze a fogmosást nem hagyom ki, utána meg jó lassan battyogok végig a folyosón, így aztán nyerek még öt percet.

Az étkezőben csak Peeta van ott, meg Haymitch, piától és a dühtől vöröslő arccal. Mogorván megrázza a csuklóján csillogó, lángnyelvekkel díszített arany karperecet, amit minden bizonnyal Effie szerzett neki. Az igazat megvallva, egész pofás ez a karperec, de Haymitch mozdulata miatt inkább nézné az ember bilincsnek, mint egy szép ékszernek. – Elkéstél -mordul rám Haymitch, amint belépek.

– Bocsánat. Rémálmaim voltak, alig hunytam le a szemem egész éjjel, reggel meg elaludtam. – Próbálok minél barátságatlanabbul válaszolni, de a mondat végén elcsuklik a hangom.

Haymitch haragosan rám pillant, de aztán megenyhül. – Jól van, semmi baj. Ma az edzésen két feladatotok lesz. Az első, hogy szerelmesek maradjatok.

– Rendben van – mondom.

– A második, hogy új barátokat szerezzetek – folytatja Haymitch.

Suzanne Collins

195

– Nem – mondom. – Egyikükben sem bízom, a legtöbbjüket pedig ki nem állhatom, jobban örülnék, ha csak Peetával kellene összedolgoznom.

– Először én is ezt mondtam, de... – kezdi Peeta.

– De az nem lesz elég – veszi át a szót Haymitch. – Ezúttal több szövetségesre lesz szükségetek, ha életben akartok maradni az arénában.

– Miért? – kérdezem.

– Mert hatalmas hátrányban vagytok a többi kiválasztottal szemben. Sokan közülük évek óta ismerik egymást. Mit gondolsz, ki lesz az első számú célpontjuk? – kérdezi Haymitch.

– Hát mi. De úgysem tudnánk tönkretenni ezeket a régi barátságokat – mondom. – Akkor meg minek strapáljuk magunkat?

– Mert tudtok harcolni. És a közönség imád titeket. Ez elég lehet ahhoz, hogy a többiek vonzó szövetségest lássanak bennetek. De ez csak akkor működik, ha a többiek értésére adjátok, hogy hajlandóak lennétek szövetséget kötni velük – magyarázza Haymitch.

– Szóval azt akarja, hogy beálljunk a Hivatásosak közé?

– kérdezem, és meg sem próbálom titkolni, mi a véleményem az ötletéről. A Viadalokon mindig az Első,

Második és Negyedik Körzet kiválasztottjai szokták egyesíteni az erőiket, illetve nagy ritkán előfordul, hogy bevesznek egy-két kiemelkedő képességű harcost más körzetekből, hogy aztán együtt vadászszák le a gyengébbnek tartott versenyzőket.

– Eddig is ez volt a stratégiánk, nem igaz? Úgy készültünk, mintha Hivatásosak lennénk – vág vissza Haymitch. – Azt viszont általában már a küzdelem előtt el szokták dönteni, ki kerülhet be a Hivatásosak csapatába. Tavaly Peetának sikerült bekerülni közéjük. Eszembe jut, mennyire utáltam Peetát, amikor rájöttem, hogy együtt nyomul a Hivatásosakkal a Viadalon. – Szóval próbáljunk összehaverkodni Finnickkel meg Brutusszal? Ezt akarja mondani?

– Nem feltétlenül. Itt csak győztesek vannak. Alakíthattok saját csapatot, ha inkább ahhoz van kedvetek. Azt választotok, akit akartok. Én első körben Chaffet és Seedert ajánlanám. Habár Finnickről sem Futótűz

196

szabad megfeledkezni – mondja Haymitch. – Olyan társakat keressetek, akiknek hasznát vehetitek az arénában. Ne feledjétek, ezúttal nem egy csapat rettegő kisgyerekek lesztek összezárva. Ezek az emberek mind gyakorlott gyilkosok, függetlenül attól, hogy éppen milyen formában vannak.

Lehet, hogy Haymitchnek igaza van. Már csak az a kérdés, hogy kiben bízhatunk meg. Seeder jó választásnak tűnik. De végig kell gondolnom, hogy képes lennék-e szövetséget kötni vele úgy, hogy közben pontosan tudom, később meg kell majd ölnöm? Ez

kizárt. Pedig Rutával is összeálltunk ugyanilyen feltételek mellett. Megígérem Haymitchnek, hogy meg fogom próbálni, pedig nem vagyok valami lelkes. Effie ezúttal kicsit korábban érkezik, hogy lekísérjen bennünket, mert tavaly – bár nem késtünk el – mi voltunk az utolsók, akik megjelentek a Kiképzőközpont tornacsarnokában. Haymitch azonban megmondja Effie-nek, hogy szeretné, ha egyedül mennénk le az edzésre. A többi kiválasztottat sem kíséretik bébiszitterek, és mivel mi vagyunk a legfiatalabbak, még fontosabb, hogy önállóan és magabiztosnak tűnjünk. Úgyhogy Effie-nek ezúttal be kell érnie annyival, hogy a lifthez kísér minket, ahol aztán idegeskedik egy sort a frizuránk miatt, és megnyomja helyettünk a gombot. Olyan gyorsan leérünk, hogy nincs időnk beszélgetni, de amikor Peeta megfogja a kezemet, nem húzom el. Lehet, hogy tegnap, amikor magunk voltunk, keresztülnéztem rajta, de az edzésen muszáj eljátszanunk, hogy elválaszthatatlanok vagyunk. Effie feleslegesen aggódott, hogy megint mi leszünk az utolsók. Mert amikor belépünk a csarnokba, csak Brutus és Enobaria – a nő a Második Körzetből – van ott. Enobaria a harmincas éveiben jár, és ha jól emlékszem, egy kézítása során úgy végzett az ellenfelével, hogy átharapta a torkát. Ez meghozta számára a hírnevet, és miután megnyerte a Viadalt, tűhegyes, aranybevonatú fogakat csináltatott magának. A Kapitóliumban a mai napig népes rajongótábora van.

Suzanne Collins

A tízórai kezdésig a kiválasztottak mindössze fele jelenik meg a csarnokban. Atala, a nő, aki az edzést vezeti, percre pontosan betartja a kezdést, és szemmel láthatólag cseppet sem zavarja, hogy ilyen kevesen jöttek el. Talán pont erre számított. Én is megkönnyebbülök kicsit, mert így egy tucattal kevesebb emberrel kell elhitetnem, hogy barátkozni akarok. Atala felsorolja az állomásokat, ahol a különböző harci és túlélési gyakorlatokat lehet kipróbálni, aztán elenged bennünket, mi pedig elkezdjük az edzést.

Megbeszélem Peetával, hogy váljunk szét, mert úgy több mindent ki tudunk próbálni. Így aztán el is indul, hogy a lándzsavetést gyakorolja Brutus és Chaff társaságában, míg én ahhoz az állomáshoz megyek, ahol különböző kötélcsomózási technikákat lehet tanulni. Ez nem tartozik a népszerű helyek közé. A kiképzőt viszont kedvelem, és ő is emlékszik rám, mert tavaly elég sok időt eltöltöttem vele. Büszkén mosolyog, amikor megmutatom neki, hogy még mindig meg tudom csinálni azt a csapdát, amibe ha az áldozat belelép, a következő pillanatban már fejfel lefelé lóg a fáról, a lábánál felakasztva. Nagyon úgy fest a helyzet, hogy tavaly jegyzeteket készített a hurkos csapdákról, amiket az arénában használtam, és mivel szorgalmas tanítványként tekint rám, megkérem, hogy vegyünk át az összes csomózási technikát, ami kapóra jöhet az arénában, és még néhányat, amit valószínűleg soha nem fogok használni. Egyáltalán nem bánám, ha egész délelőtt kettesben maradhatnánk, de úgy másfél óra múlva valaki megáll mögöttem, átnyúl a vállam fölött, és könnyedén megköti a bonyolult csomót, amivel már

jó ideje bajlódom. Természetesen Finnick az, aki valószínűleg az egész gyermekkorát azzal töltötte, hogy háromágú szigonyt hajigált és halászhálót csomózott. Felkap egy hosszú kötelet, villámgyorsan köt rá egy csúszóhurkot, és poénból eljátssza, hogy felakasztja magát.

A szememet forgatva átmegyek egy másik üres állomásra, ahol a Viadal résztvevői a tűzgyújtást gyakorolhatják. Ebben elég profi vagyok, a dolognak egyedül annyi a szépséghibája, hogy a tűzgyújtáshoz gyufára van szükségem. A kiképzőnk kovakövet, tűzcsiholó acélt és néhány rongyot ad, hogy azzal próbálkozzam. A

Futótűz

198

dolog elsőre sokkal könnyebbnek tűnik, de hiába igyekszem, majdnem egy óra kell, mire meggyújtom a tüzet. Amikor diadalittas arccal felnézek, meglátom, hogy nem vagyok egyedül.

A Harmadik Körzet két kiválasztottja áll mellettem, gyufával próbálnak tüzet gyújtani, de nagyon szenvednek. Eszembe jut, hogy továbbmegyek, de mindenképpen szeretném még egyszer kipróbálni a kovakövet, és ha majd be kell számolnom Haymitchnek, hogy kikkel haverkodtam össze, ezek ketten egész jó választásnak tűnnek. Mindketten alacsonyak, a bőrük hamuszínű, a hajuk fekete. A nő, Wiress annyi idős lehet, mint anya, halkán beszél, és látszik rajta, hogy nagyon okos. Viszont azonnal feltűnik, hogy szokása a közepén félbehagyni a mondatokat, mintha megfeledkezne róla, hogy nincsen egyedül. Beetee, a

férfi valamivel idősebb és jóval izgágább. Szemüveget hord, de sokszor a lencsék alól kandikál ki. Kicsit furák, de biztos vagyok benne, hogy nem próbálnak zavarba hozni azzal, hogy meztelenre vetkőznek előttem. Ráadásul a Harmadik Körzetből származnak. Talán sikerül kisednem belőlük valamit a felkeléssel kapcsolatban.

Körbepillantok a Kiképzőközponton. Peeta néhány mocskos szájú késdobálóval bandázik. A morflingfüggők a Hatodik Körzetből az álcázást gyakorolják, és éppen rikító rózsaszín csíkokat pingálnak egymás arcára. A férfi az Ötödik Körzetből éppen bort okádik a kardvívó pástra. Finnick és az öregasszony a körzetéből íjászkodik. Johanna Mason már megint pucér, és éppen beolajozza magát a birkózáshoz. Úgy döntök, inkább maradok.

Wiress és Beetee jó társaságnak bizonyul. Elég barátságosak, de nem viselkednek tolakodóan. Arról beszélgetünk, ki milyen talentumot űz; elmesélik, hogy mindketten feltalálók, ehhez képest az én – állítólagos -vonzódásom a ruhatervezéshez unalmasnak tűnik.

Wiress valami új-varrógépről mesél, amit mostanában fejlesztett ki.

– Megállapítja a szövet sűrűségét, és beállítja a megfelelő erősséget -magyarázza, de aztán nem folytatja, mert a figyelmét eltereli egy köteg száraz szalma, amit meg akar gyújtani.

Suzanne Collins

199

– Mármint a tű erősségét – veszi át a szót Beetee. – Automatikusan. Kizárja az emberi tévedés lehetőségét.

– Beete aztán arról mesél, milyen sikereket ért el egy olyan zenei chip megalkotásában, ami alig nagyobb egy hópehelynél, de többórnyi zenét rá lehet venni. Octavia az esküvői fotózáson arról panaszkodott, hogy a Kapitóliumban hiánycikk a zenei chip, így aztán úgy gondolom, eljött a megfelelő pillanat, hogy megeresszek egy célzást a felkelésre.

– Ó, igen! A stylistjaim pár hónapja teljesen ki voltak borulva, mert nem tudtak hozzájutni a chiphez – jegyzem meg mintegy mellékesen. –Gondolom, nem győztétek teljesíteni a sok megrendelést.

Beete kiles a szemüvege alól, az arcomat fürkészi. – Igen. A ti körzetetekben nem akadozott a széntermelés? – kérdezi.

– Nem. Persze azért pár hét kiesett, amikor megérkezett az új Főbékeőr a csapatával, de ez sem okozott nagyobb fennakadást – mondom. – Mármint a termelésben. Két semmittevással töltött hét mifelénk a legtöbb ember számára két végigéhezett hetet jelent.

Úgy látom, értik, mit akarok mondani. Hogy nálunk nem volt felkelés. – Ó. Ez sajnálatos – szólal meg Wiress csalódottan. – Szerintem a körzetetek nagyon...

– De aztán elhallgat, valami megint eltereli a gondolatait.

– Érdekes – fejezi be a mondatot Beete. – És szerintem is. Sajnálom őket, mert tudom, hogy az ő körzetük sokkal többet szenvedett, mint a miénk. Úgy érzem, meg kell védenem a Tizenkettedik Körzet lakóit. – Hát, ami azt illeti, elég kevesen vagyunk – mondom. – Nem is gondolná az ember, figyelembe véve, hogy az utóbbi

időben mennyi Békeőrt vezényeltek a körzetünkbe. Ettől függetlenül tényleg nagyon érdekes hely. Ahogy a menedékhely-építő állomás felé sétálunk, Wiress egyszer csak megáll, és felnéz a lelátóra, ahol a Játékmesterek sétálgatnak, esznek-isznak, és ahonnan időnként lepillantanak a kiválasztottakra. – Nézzétek – mondja Wiress, és a fejével a Játékmesterek felé biccent. Felnézek, és meglátom Plutarch Heavensbeet a Főjátékmestereknek járó fényűző, bíborvörös, prémgalléros palástban. Egy pulykalábat rágcsál.

Futótűz

200

Nem értem, hogy ebben mi olyan nagy szám, de udvariasan azt mondom: – Igen, idén őt nevezték ki Főjátékmesternek.

– Nem, nem. Ott nézd, az asztal sarkánál. Figyelj jól, akkor... – mondja Wiress.

Beetee kikacsint a szemüvege alól. – Meglátod.

Egy darabig zavartan bámulok, amerre mutatják, de fogalmam sincs, mire akarnak kilyukadni. Aztán egyszer csak meglátom. Az asztal sarkán egy nagyjából negyven négyzetcenti nagyságú felület vibrál. Mintha apró hullámok fodroznák a levegőt, eltorzítva az asztal éleit és a talpas borospoharat, amit valaki épp oda tett le.

– Erőtér. Ezzel választanak el minket a Játékmesterektől. Vajon ezt minek köszönhetjük? – kérdezi Beetee.

– Valószínűleg nekem – vallom be. – Tavaly kilöttem rájuk egy nyilat a bemutatón. – Beetee és Wiress érdeklődve fordul felém. – Kiprovokálták. Minden erőtéreknek van ilyen pontja?

– Ez egy rés – mondja Wiress bizonytalanul.
– A pajzson, hogy úgy fogalmazzak – egészíti ki Beete. – Optimális esetben nem kéne látszódnia. Szeretném őket jobban kikérdezni az erőterről, de közben ebédre hívnak bennünket. Peeta most egy tízfős csoporttal nyomul, ezért inkább úgy döntök, a Harmadik Körzet két győztesével ebédelek. Talán sikerül megfűzni Seedert, hogy csatlakozzon hozzánk. Ahogy bemegyünk az étkezőbe, kiderült, hogy Peeta bandájának egészen más elképzelése van az ebédről. Megfogják, és középre húzzák a kisebb asztalokat, hogy mindannyian együtt kajálhassunk. Most aztán meg vagyok löve. Már a suliban is rühelltem, ha nagy asztalnál kellett ennem. Megmondom őszintén, szívesebben ettem volna egyedül, ha Madge nem ült volna oda hozzám. Persze Gale-lel is szívesen kajáltam volna, de mivel ő két évfolyammal fölöttem járt, az ebédszünetünk sosem esett egy időpontra. Fogok egy tálcát, és végigjárom a falak mentén sorakozó, ételtől roskadozó zsúrkocsikat. Peeta a ragunál csatlakozik hozzám. – Na hogy ment?

Suzanne Collins

201

– Jól. Szuperül. A két győztes a Harmadik Körzetből elég jó fejnek tűnik – mondom. – Wiress és Beete.
– Ne szívass már! – hökken meg Peeta. – A többiek lúzernek tartják őket.
– Ez aztán a váratlan fordulat – jegyzem meg gúnyosan. Eszembe jut, hogy Peeta a suliban mindig bandázott. Csoda, hogy egyáltalán észrevett, leszámítva persze, hogy csodabogárnak tartott.

- Johanna csak úgy hívja őket, hogy a Gyógyós meg a Feszkós – mondja Peeta. – Ha jól értettem, a nő a Gyógyós, a fickó meg a Feszkós.
 - Én pedig hülye vagyok, mert azt hittem, hasznukat vehetjük. Csak azért, mert Johanna Mason benyögött valami baromságot, miközben a cicijét olajozta a birkózás előtt – vágok vissza.
 - Igazából úgy tudom, ez a becenév már évekkkel ezelőtt rajtuk ragadt. És eszem ágában sem volt, hogy megbántsalak. Csak megosztottam veled az infót – mondja Peeta.
 - Az a helyzet, hogy Wiress és Beetee nagyon penge. Feltalálók. Kiszúrták, hogy erőterrel választották el a Játékmesterek tribünjét. Ha muszáj szövetségeseket keresnünk, akkor őket akarom. – Dühömben belevágom a ragus tálba a merőkanalat, mire ránk fröccsen a szaft.
 - Most meg miért vagy ilyen dühös? – kérdezi Peeta, miközben a szaftot törölgeti az ingéről. – Az a bajod, hogy ugrattalak a liftben? Ne haragudj, nem akartalak megbántani. Azt hittem, te is röhögni fogsz.
 - Felejtsük el – mondom a fejemet rázva. – Egy csomó minden összejött.
 - Dárius – mondja Peeta.
 - Dárius. A Viadal. Meg hogy Haymitch össze akar minket boronálni a többi kiválasztottal – sorolom.
 - Ha akarsz, ketten is alakíthatunk csapatot, csak te meg én – mondja Peeta.
 - Tudom. De lehet, hogy Haymitchnek mégis igaza van – legyintek. – Nehogy visszamondd neki, de szinte mindig igaza van. Legalábbis ami a Viadalt illeti.
- Futótűz

– Rendben van, a végső döntés a tiéd. De én egyelőre arra hajlok, hogy válasszuk inkább Chaffet és Seedert – mondja Peeta.

– Seederrel semmi bajom, Chaff viszont nem lopta be magát a szívembe – mondom. – Legalábbis eddig még nem.

– Gyere, ebédelj velünk. Ígérem, nem hagyom, hogy megint lesmároljon – mondja Peeta.

Az ebédnél Chaff nem is tűnik olyan rossz arcnak. Józan, és egyfolytában üvölt, mint egy vadszamár, ráadásul rengeteg hülye poénja van, de legalább nem mások kárára süti el őket. Már értem, miért vannak olyan jóban Haymitchsel, akit állandóan sötét gondolatok gyötörnek. Ettől függetlenül még mindig nem vagyok benne biztos, hogy jó ötlet lenne szövetséget kötni vele.

Igyekszem barátságosan és közvetlenül viselkedni, nemcsak Chaff-fel, hanem úgy általában az egész társasággal. Ebéd után az ehető rovarokkal ismerkedem az egyik állomásnál a Nyolcadik Körzet két győztesének társaságában – az egyik Cecelia, háromgyerekes anyuka, a másik egy idős férfi, Woof, aki süket, mint az ágyú, ráadásul úgy tűnik, halvány gőze sincs, hogy mi folyik körülötte, mert alig lehet megértetni vele, hogy ne a mérgező rovarokat próbálja a szájába gyömöszölni. Szeretném elmondani nekik, hogy az erdőben találkoztam Twill-lel és Bonnie-val, de nem tudom, hogyan fogjak hozzá. Cashmere és Gloss – a testvérpár az Első Körzetből – odahívnak magukhoz, és függőágyat készítünk. Udvariasan, de kimérten

viselkednek, ráadásul nekem egész idő alatt az jár a fejemben, hogy tavaly a Viadalon megöltem a két kiválasztottat a körzetükből, Glimmert és Marvelt, és hogy biztosan ismerték őket, sőt, talán pont ők voltak a mentoraik. A függőágyam és a kísérleteim, hogy beszédbe elegyedjek a többiekkel, legjobb esetben is csak közepesen sikerülnek. Aztán a kardvívó pástnál csatlakozom Enobariához, váltunk néhány szót, de teljesen világos, hogy egyikünk sem akar szövetségre lépni. Valahogy megint odakeveredik Finnick – pont, amikor horgásztrükköket tanulok –, de csak azért jön, hogy bemutassa Magst, az idős nénit, aki szintén a Negyedik Körzetből érkezett. Olyan erős az akcentusa, és olyan furán beszél – valószínűleg

Suzanne Collins

203

agyvérzése volt hogy csak minden negyedik szavát értem. Viszont bármiből – tüskéből, csirkemellcsontból, fülbevalóból – képes horgot csinálni. Egy idő után már nem a kiképzőnket figyelem, hanem megpróbálom utánózni, amit Mags csinál. Amikor egy meghajlított szögből végre sikerül csinálnom egy egész jó kis horgot, amit aztán hozzáerősítek néhány hosszú hajszállhoz, Mags fogatlan mosollyal jutalmaz, és mond valamit, amiből egy kukkot sem értek, de úgy sejtem, dicséretnek szánja. Hirtelen eszembe jut, hogy a sorsoláskor Mags önként jelentkezett annak a hisztérikusan sikítózó, fiatal nőnek a helyére. Egész biztos, hogy nem azért tette, mert esélyesnek tartotta magát a győzelemre. Meg akarta menteni a lányt,

ahogyan tavaly én is megmentettem Primet. Úgy döntök, beveszem a csapomba.

Remek. Akkor most oda kell állnom Haymitch elé, hogy megmondjam, egy nyolcvanéves nénikével, meg Gyogyóssal és Feszkóssal akarok egy csapatban játszani. Odalesz az örömtől.

Egy időre inkább beszüntetem a haverkodást, és átbattyogok az íjászpályára, hogy egy kicsit összeszedjem magam. Ez egy igazi íjászmennysország, rengeteg különféle íjat és nyilat próbálhatok ki. Tax, a kiképző látja, hogy a céltáblák nem jelentenek kihívást, ezért műmadarakat kezd fellődözni a levegőbe, hátha azokat nehezebben tudom leszedni. Először nagy baromságnak tűnik, de aztán egész jó móka kerekedik belőle. Mintha mozgó vadra lőnél. Mivel mindent eltalálok, amit Tax fellő, egyre több műmadarat röptet az égre. Annyira belemerülök az íjászatba, hogy teljesen megfeledkezem a tornacsarnokról, a többi győztesről, meg arról, hogy mennyire el vagyok keseredve. Az egyik körben sikerül lelőnöm öt műmadarat. Miközben én teljesen belemerültem a gyakorlásba, olyan csend lett a teremben, hogy hallani a padlóba csapódó célpontok koppanását. Megfordulok. A győztesek abbahagyták, amit éppen csináltak, és szinte mindenki engem bámul. Az arckifejezésük irigységről, gyűlöletről és csodálatról tanúskodik.

Az edzés után Peeta meg én együtt lógunk, várjuk, hogy befusson Haymitch meg Effie vacsorázni. Az asztalnál Haymitch azonnal elővesz. – Úgy hallottam, a győztesek legalább fele azért könyörgött a Futótűz

mentorának, hogy téged kérjen fel szövetségesnek. Tudom, hogy ez nem az elbűvölő személyiségednek köszönhető.

– Látták, hogyan bánik az íjjal – mosolyog Peeta. – Ami azt illeti, én is most láttam először rendesen löni. És szeretnék hivatalosan is szövetségesnek jelentkezni.

– Tényleg ilyen ügyes vagy? – fordul felém Haymitch. – Még Brutus is veled akar egy csapatba kerülni.

Vállat vonok.

– Én viszont nem akarok egy csapatba kerülni Brutusszal. Én Magst és a Harmadik Körzet kiválasztottjait akarom.

– Hát persze – sóhajt Haymitch, és rendel egy üveg bort.

– Majd megmondom a többieknek, hogy még gondolkozol.

A többiek az íjászbemutató után is ugyanúgy ugratnak, de legalább már nem gúnyolnak. Sőt, mintha bekerültem volna a brancsba. A következő két nap során szinte az összes kiválasztottal eltöltök egy kis időt. Még a morflingfüggőkkel is, akik Peeta irányításával az álcafestést gyakorolják. Egy vadvirágoktól sárgálló réten gyakorlatilag láthatatlan lennék. Még Finnick is normálisan viselkedik, egy egyórás íjászati gyakorlatért cserébe egyórás szigonyvetési leckét ad. De minél jobban megismerem ezeket az embereket, annál pocsékabbul érzem magam. Mert igazából nem utálok őket. Sőt, néhányukat egészen megkedvelem. Sokan közülük annyira le vannak robbanva, hogy az ösztöneim azt súgják, védjem meg őket. Közben pedig tudom,

hogy ha meg akarom menteni Peetát, mindegyiküknek meg kell halni.

Az edzés utolsó napja a Játékmestereknek tartott bemutatóval zárul. Minden kiválasztott tizenöt percet kap, hogy elkápráztassa a Játékmestereket. Fogalmam sincs, mivel rukkolhatnánk elő, hiszen már mindenkit jól ismernek. Ebéd közben is ezen megy a poénkodás. Hogy mit csinálhatnánk. Az ötletek közt szerepel az éneklés, a tánc, a sztriptíz és a stand-up. Mags, akinek most már valamivel jobban értem a beszédét, úgy dönt, hogy szundítani fog. Nekem viszont lövésem sincs, mit csináljak. Talán megint íjászkodom kicsit. Haymitch azt tanácsolta,

Suzanne Collins

205

hogy próbáljuk meglepni a Játékmestereket, de nekem egyetlen valamirevaló ötletem sincs.

Mivel a Tizenkettedik Körzetből jöttem, és lány vagyok, én kerülök sorra utoljára. Az ebédlő egyre csendesebb és csendesebb lesz, ahogy a kiválasztottak bemennek a bemutatóra. Amíg többen vagyunk, könnyebb fenntartani a pimaszság és legyőzhetetlenség látszatát. Ahogy a győztesek sorra eltűnnek az ajtó mögött, az jár a fejemben, hogy néhány nap múlva valószínűleg mindannyian halottak lesznek.

Végül kettesben maradunk Peetával. Átnyúl az asztal fölött, és megfogja a kezemet. – Kitaláltad már, hogy mit fogsz csinálni?

Megrázom a fejemet. – Idén sajnos nem tudok lögyakorlatot tartani. Jól kiszúrtak velem ezzel az erőtérrrel. Talán csinállok egy horgot. És te?

– Gőzöm sincs. Szívesen sütnék valami finomságot – mosolyog.

– Mutass be valami álcázási gyakorlatot – javaslom.

– Jó ötlet, csak az a bibi, hogy a morflingfüggők elhasználták az összes alapanyagot – mondja savanyú képet vágva Peeta. – Csúnyán beragadtak annál az állomásnál, egész nap nem lehetett kirobbantani őket onnan.

Egy darabig csendben ülünk, de aztán nem bírom tovább, és kifakadok, tudom, hogy mindketten ugyanazon agyalunk. – Hogyan végezzünk ezekkel az emberekkel, Peeta?

– Nem tudom. – Peeta előre hajol, és összekulcsolódó kezünkre támasztja a homlokát.

– Nem akarok szövetséget kötni senkivel. Miért ragaszkodott hozzá Haymitch, hogy megismerkedjünk velük? Így sokkal nehezebb dolgunk lesz, mint az előző Viadalon. Kivéve persze Rutát. De őt úgysem tudtam volna megölni. Annyira hasonlított Primre.

Peeta felnéz rám, elgondolkodva ráncolja a homlokát. – Az ő halála fájt a legjobban, ugye?

– Egyik sem volt valami felemelő – mondom, és eszembe jut, hogyan végezte Glimmer meg Cato.

Peetát szólítják, egyedül maradok. Letelik a tizenöt perc. Aztán fél óra. Már majdnem negyven perce várok, mire behívnak.

Futótűz

206

Ahogy belépek, tisztítószer szaga csapja meg az orromat, és észreveszem, hogy az egyik birkózószőnyeget a terem közepére húzták. Ezúttal

egészen más a hangulat, mint tavaly, amikor a Játékmesterek nagyban tivornyáztak, és félrészegen tömték magukba az édességet a bankettasztalról. Összesúgnak. Gondterheltnek tűnnek. Vajon mit csinált Peeta? Kiakasztotta őket valamivel?

Aggódni kezdek. Ez így nem lesz jó. Nem akarom, hogy Peeta valamivel magára haragítsa a Játékmestereket. Az is a feladatom része, hogy ezt megakadályozzam. Hogy ne Peeta legyen a célkeresztben. De vajon mivel borította ki a Játékmestereket? Mert az egyetlen lehetőségem, ha ráteszek még egy lapáttal. Át kell törnöm a kevélységük burkát, meg kell törnöm valahogy ezeket a szörnyetegeket, akiknek egyedül azon jár az agyuk, hogy minél látványosabb és szórakoztatóbb módszereket találjanak a meggyilkolásunkra. Rá kell őket döbbsentenem, hogy ugyanúgy ki vannak szolgáltatva a Kapitólium hatalmának, mint mi. El sem tudjátok képzelni, mennyire gyűlöllek titeket, gondolom. Titeket, akik a Viadal szolgálatába állítottátok a tehetségeket.

Megpróbálom elkapni Plutarch Heavensbee tekintetét, de úgy fest, továbbra is levegőnek néz, ahogy azt már az edzések során megszokhattam. Eszembe jut, ahogyan az elnöki fogadáson felkért táncolni, és a fecsegőposztás karórájával kérkedett. Itt nincs helye a korábbi nyájasságnak. De hát hogyan is lehetne, mikor én csak egy kiválasztott vagyok, ő pedig az Éhezők Viadalának Főjátékmestere? A hatalma végtelen, magasan felettünk áll, és nem fenyegeti semmi veszély...

És ekkor beugrik, hogy mit fogok csinálni. Bármivel rukkolt is elő Peeta, tuti, hogy überelni fogom. Először

odasétálok az állomáshoz, ahol a csomózást gyakoroltuk, és szerzek egy hosszú kötelet. Aztán nekilátok, hogy összecsomózzam, de nem megy valami gyorsan, mert igazából ezt a kötési módot nem gyakoroltam. Csak néztem, ahogy Finnick a fűge ujjáival villámgyorsan megcsinálja. Azért úgy tíz perc alatt sikerül összehoznom egy egész pofás csúszóhurkot. Aztán fogom

Suzanne Collins

207

az egyik célpontnak használt bábút, a terem közepére vonszolom, és a nyakánál fogva felakasztom az egyik, húzódzkodásra használt rúdra. Hátra akarom kötni a bábú kezét, de bármilyen jónak tűnik is az ötlet, inkább hagyom a fenébe, nehogy kifussak az időből. Aztán átmegyek arra az állomásra, ahol az álcázást gyakoroltuk, és ahol egyes kiválasztottak – feltehetőleg a morflingfüggők – iszonyat nagy felfordulást hagytak maguk után. Szerencsére azonban találok egy edényt, amiben van még egy kevés vérvörös erdeigyümölcs-lé. A bábút borító hússzínű szövet tökéletesen megfelel a célnak, úgy szívja be a gyümölcslét, mint a festővászon. Az ujjammal egy feliratot festek a bábura, de direkt úgy állok, hogy a Játékmesterek ne lássák. Aztán gyorsan oldalra lépek, és az arcukat figyelem, kíváncsi vagyok, hogy tetszik nekik, amit a bábra írtam:

SENECA CRANE

Futótűz

208

17

A hatás nem marad el, én pedig elégedetten mosolygok. A Játékmesterek közül páran felsikoltanak. Mások elejtik a borospoharaikat, amelyek csilingelve törnek össze a padlón. Ketten kis híján elájulnak. Sikerült kiborítanom őket.

Most végre Plutarch Heavensbee is hajlandó megtisztelni a figyelmével. Döbbenet rám mered, az ujjain annak a baracknak a leve csorog, amit szétpasszírozott. Végül megköszörüli a torkát, és így szól: – Távozzhat, Miss Everdeen!

Tisztelettudóan biccentek, aztán sarkon fordulok, és elindulok kifelé, de az utolsó pillanatban nem bírom megállni, hogy egy laza mozdulattal ne hajítsam hátra a vállam fölött a gyümölcsleves dobozt. Hallom, ahogy a tartalma ráfröccsen a bábura, és összetörik még néhány borospohár. Ahogy a lift becsukódik mögöttem, a tribünre pillantok, és látom, hogy a Játékmesterek még mindig kövé dermedve állnak.

Erre nem számítottak, gondolom magamban. Felelőtlen és veszélyes volt, amit tettem, és semmi kétség, hogy ezért tízszeresen meg fogok fizetni. De most diadalmámor tölt el, és elhatározom, hogy kiélvezem ezeket a pillanatok.

Azonnal meg akarom keresni Haymitchet, hogy beszámoljak neki a bemutatón történteokról, de az emelet, ahol a szobáink vannak, teljesen kihalt. Biztos vacsorához készülődnek, ezért aztán úgy döntök, lezuhanyozom, a kezem úgyis ragad a gyümölcslétől. Ahogy a vízsugárban állok, azon töprengek, hogy talán mégsem volt olyan szuper ötlet a Játékmestereket provokálni. Ezután bármit csinállok, fel kell tennem

magamnak a következő kérdést: „Segítek ezzel Peetának, hogy életben maradjon?” A legutóbbi akciómmal – közvetve legalábbis

Suzanne Collins

209

– biztosan nem. Ami a kiképzésen történik, szigorúan titkos, úgyhogy nem sok értelme lenne, ha ezért büntetést szabnának ki rám, mivel senki sem tudná, milyen vétséget követtem el. Ami azt illeti, tavaly még meg is jutalmaztak a vakmerőségemért. Mondjuk, amit most csináltam, azért eggyel meredekebb. Ha a Játékmesterek bepöccennek rám, és úgy döntenek, megbüntetnek az arénában, egy komolyabb támadás során Peeta is csúnyán megjárhatja. Lehet, hogy ezúttal tényleg túllőttem a célon. De akkor sem bánom, amit tettem.

Ahogy a vacsoránál összegyűlik a társaság, észreveszem, hogy Peeta kezét halvány festékfoltok borítják, pedig biztosan lefürdött, mert a haja még nedves. Lehet, hogy tényleg valami álcafestést mutatott be a Játékmestereknek. Miután felszolgálják a levest, Haymitch rögtön a lényegre tér, amit nem bánok különösebben, hiszen úgyis mindenkinek ugyanaz jár a fejében. – Na, akkor most meséljétek el, hogy sikerült a kis magánszámotok, rendben?

Összenézünk Peetával. Őszintén megmondom, nem érzek különösebb késztetést, hogy beszámoljak a kis akcióról. Itt, az étkezőben, ahogy nyugiban kajálunk, tényleg nagyon meredeknek tűnik, amit csináltam. – Előbb te – mondom Peetának. – Biztos valami

különleges dolgot csináltál. Negyven percig várattak, mire bemehettem.

Peetának sem fűlik a foga a beszámolóhoz. – Hát, én... én azt az álcázást mutattam be, amit javasoltál, Katniss. – Elhallgat, habozik. – Illetve nem egészen. Úgy értem, a festékeket használtam.

– És mégis mire? – kérdezi Portia.

Eszembe jut, milyen idegesek voltak a Játékmesterek, amikor Peeta után bementem a tornacsarnokba.

Eszembe jut az átható tisztítószerszag. És a birkózószőnyeg, amit a terem közepére húztak. Lehet, hogy letakartak vele valamit, amit nem tudtak lemosni? – Festettél valamit, ugye? Egy képet.

– Láttad? – kérdezi Peeta.

– Nem. De nagyon igyekeztek, hogy eltüntessék a nyomait – mondom.

– Ilyenkor ez a szokás. A kiválasztottak nem tudhatják, hogy a többiek mit csinálnak – veti közbe Effie nyugodt hangon. – Mit

Futótűz

210

festettél, Peeta? – Effie egy kicsit határozatlannak tűnik.

– Katnissről festettél egy képet?

– Minek festene rólam képet, Effie? – kérdezem bosszúsan.

– Hogy megmutassa, bármire képes, hogy megvédjen téged. A Kapitóliumban különben is mindenki ezt várja tőle. Hiszen önként jelentkezett, hogy veled mehessen az arénába, nem igaz? – magyarázza Effie, mintha ez lenne a legnyilvánvalóbb dolog a világon.

– Ami azt illeti. Rutát festettem meg – veszi át a szót Peeta. – Azt, amikor Katniss beborította virágokkal. Mindenki elhallgat, eltart egy darabig, mire megemésztjük a hallottakat. – Elárulod, hogy ezzel meg mi a fészkes fenét akartál elérni? – kérdezi Haymitch kimért hangon.

– Igazából nem tudom. Csak szerettem volna a tudtukra adni, hogy Ruta halála az ő lelkükön szárad – feleli Peeta. – Ők a gyilkosai annak a kislánynak.

– Ez rettenetes – mondja Effie remegő hangon, mint aki mindjárt elsírja magát. – Ilyesmire még gondolni is... tilos, Peeta. Szigorúan tilos. Ezzel csak ártasz magadnak és Katnissnek.

– Kivételesen egyetértek Effie-vel – mondja Haymitch. Portia és Cinna komoran hallgat. Tudom, hogy igazuk van. De annak ellenére, hogy engem is aggaszt, amit Peeta művelt, teljesen le vagyok nyűgözve.

– Talán nem ez a legmegfelelőbb pillanat, de be kell vallanom, hogy én meg felakasztottam egy bábut, és ráfestettem Seneca Crane nevét -mondom. A bejelentés a várt hatást fejti ki. A rövid ideig tartó néma döbbenet után úgy zúdulnak rám a helyiségben ülők rosszalló megjegyzései, mintha téglával dobálnának.

– Te... felakasztottad... Seneca Crane-t? – hitetlenkedik Cinna.

– Igen. Meg akartam mutatni nekik, hogy milyen jól megy a kötélcsomózás, és a végén valahogy a bábu nyakára került a csúszóhurok – magyarázom.

– Ó, Katniss – nyögi fojtott hangon Effie. – Egyáltalán honnan tudtál róla, hogy mi történt vele?

Suzanne Collins

– Miért, talán titok? Mindenesetre Snow elnök nagyon igyekezett, hogy a tudtomra adja – mondom. Effie eltakarja az arcát egy ruhaszalvétával, és felpattan az asztaltól. – Most jól kiakasztottam Effie-t. Hazudnom kellett volna, jobb lett volna, ha azt mondom, hogy a bemutatón megint az íjammal trükköztem.

– Még azt hittétek volna, hogy összebeszéltünk – mondja Peeta, és halványan rám mosolyog.

– Miért, nem? – kérdezi Portia. Az ujját a szemére szorítja, mintha zavarná az éles fény.

– Nem – mondom, és büszkén Peetára nézek. Nagyot nőtt a szememben. – Mielőtt bementünk, még nem tudtuk, mit fogunk csinálni.

– És van még valami, Haymitch – mondja Peeta. – Úgy döntöttünk, nem akarunk több szövetségest az arénában.

– Jó. Akkor legalább nem én leszek a felelős, amiért a hülyeségeitek miatt meghalnak a barátaim – mondja.

– Mi is pont így okoskodtunk – mondom neki.

A vacsora végéig már senki sem szólal meg, de amikor felállunk, hogy átmenjünk a tévészobába, Cinna átkarol, és magához szorít. – Menjünk, nézzük meg, hány pontot kaptatok a Játékmesterektől.

Ahogy leülünk a tévé elé, a kisírt szemű Effie is visszatér körünkbe. A kiválasztottak arcát mutatják, körzetről körzetre haladva, a fényképük alatt felvillan, hogy hány ponttal jutalmazták a mai teljesítményüket. Egytől tizenkettőig. Cashmere, Gloss, Brutus, Enobaria és Finnick, ahogyan azt várni lehetett, viszonylag magas pontszámot kap. A többiek jóval kevesebbet.

– Volt már olyan, hogy valakinek nulla pontot adtak? – kérdezem.

– Nem, de még bármi előfordulhat – feleli Cinna. Cinnának igaza lesz. Mert Peeta és én tizenkét-tizenkét pontot kapunk, és ezzel történelmet írunk, ilyesmi ugyanis még sosem fordult elő a Viadalon. Ennek ellenére senkinek sincs kedve ünnepelni.

– Miért csinálták ezt? – kérdezem.

Futótűz

212

– Hogy a többiek tudják, ki ellen kell összefogniuk – morogja Haymitch. – És most tűnés, látni se bírlak titeket. Menjetek, feküdjetek le.

Peeta elkísér a szobámig, egy szót sem szólunk, de mielőtt elbúcsúzhatna, átkarolom a vállát, és a mellkasára hajtom a fejemet. Simogatni kezdi a hátamat, és a fejemre támasztja az állát. – Sajnálom, hogy megint ekkora galibát csináltam – mondom.

– Azért most én is kivettem magamért. Egyébként miért csináltad? – kérdezi.

– Nem tudom. Talán hogy megmutassam nekik, nem csak egy alkatrész vagyok ebben a rohadt gépezetben – mondom bizonytalanul.

Peeta halkán felnevet, biztosan eszébe jut, hogy mit csináltunk tavaly a Viadal előtti utolsó éjszakán.

Felmentünk a tetőre, mert egyikünk sem tudott aludni.

Peeta akkor is valami ilyesmit mondott, de nem értettem, mire céloz. Most viszont már értem.

– Én is ezért csináltam – mondja. – De azért megpróbállak hazajuttatni innen. Ha teljesen őszinte akarok lenni...

– Ha teljesen őszinte akarsz lenni, akkor számolnod kell vele, hogy Snow elnök utasítást adott a

Játékmestereknek, gondoskodjanak róla, hogy mindenképpen az arénában végezzük – mondom.

– Igen, ez már nekem is megfordult a fejemben – mondja Peeta.

Hát ezzel nincs egyedül. Ez nekem is mindennap többször eszembe jut. De annak ellenére, hogy biztos vagyok benne, hogy nem fogom élve elhagyni az arénát, továbbra sem adom fel a reményt, hogy Peeta megúszhatja valahogy a Viadalt. Hiszen neki semmi köze nem volt a mérges bogyós trükkhöz. Soha senki nem kételkedett benne, hogy Peeta azért szegült ellen a Kapitóliumnak, mert szerelmes volt belém. Ezért bízom benne, hogy Snow elnök megkíméli az életét. Peeta, még ha az elvesztésem miatt vérző szívvel és összetörve is, de élni fog. Snow elnök így figyelmezteti a többieket.

– De ha ez a helyzet, akkor is mindenki tudni fogja, hogy nem adtuk fel, hanem harcoltunk, ugye? – kérdezi Peeta.

Suzanne Collins

213

– Igen, mindenki tudni fogja – ismétlem. És most először sikerül eltávolítanom magam a fájdalomtól, ami azóta emészt, hogy megtudtam, részt kell vennem a Nagy Mészárláson. Eszembe jut az öregember, akit lelőttek a Tizenegyedik Körzetben, meg Bonnie és Twill, és a felkelésekről szóló híresztelések. Igen, a körzetekben mindenki engem fog figyelni, hogy méltósággal viselem-e majd a halálos ítéletet, amellyel Snow elnök sújtott. A jeleket fogják keresni, hogy

küzdelmük nem volt hiábavaló. Valahogy a tudtukra kéne adni, hogy a végsőig szembeszegülök a Kapitóliummal, és hogy hiába ölnek meg... a lelkeket akkor sem tudják elpusztítani. Ez a legjobb módja, hogy reményt öntsek a lázadókba.

A legszebb az egészben, hogy az elhatározásom – miszerint akár az életem árán is hajlandó vagyok megvédeni Peetát – már önmagában véve lázadásnak számít a Kapitólium akaratával szemben. Mert azt jelenti, hogy nem az ő játékszabályaik szerint harcolok az Éhezők Viadalán. Így aztán az én kis magánakciómmal nem csak Peetán, hanem Panem lakóin is segíthetek. És ha tényleg meg tudnám menteni Peetát... az egyben a forradalom ügyét is szolgálná. Mert holtan többet érek majd. Mártírt csinálhatnak belőlem, felfesthetik az arcképemet a lobogókra, és így sokkal több embert tudok majd a forradalom mellé állítani, mint bármivel, amit élve tennék. Peeta viszont sokkal értékesebb, ha életben marad, mert ő képes a fájdalmát szavakba önteni, és fel tudja tüzelni az embereket.

Peeta kiakadna, ha tudná, min pörgök magamban, ezért csak annyit kérdezek: – Van valami jó tipped, hogy mit csináljunk életünk utolsó néhány napján?

– Én annak örülnék a legjobban, ha a hátralévő napjaim minden percét veled tölthetném – feleli Peeta.

– Akkor gyere – mondom, és behúzómagammal a szobámba.

Csodálatos érzés, hogy újra Peetával alhatok. Észre sem vettem, hogy mennyire vágytam rá, hogy valaki a közelemben legyen. Hogy érezzem a teste melegét a

sötétben. Már bánom, hogy az előző néhány éjszaka
nem hívtam be. Bevackolom magam a karjába,
pillanatok alatt

Futótűz

214

álomba merülök, és amikor kinyitom a szemem, a
reggeli napfény árad be az ablakokon.

– Nem voltak rémálmaid – mondja.

– De nem ám – erősítem meg. – És neked?

– Nekem sem. Már nem is emlékeztem, hogy milyen jó,
ha az ember átalussza az éjszakát – mondja.

Egy darabig csak fekszünk egymás mellett, ráérünk még
felkelni, nem kell sehová rohannunk. Holnap este lesz a
tévéinterjú, úgyhogy ma elméletileg Effie és Haymitch
tart fejtágítót nekünk. A magas sarkú cipők és a gúnyos
megjegyzések napja, gondolom. De aztán a vörös hajú
Avox lány egy üzenetet hoz, amelyben Effie kifejti,
hogy mivel nemrég fejeződött be a Győzelmi Körút,
Haymitch meg ő teljes egyetértésben úgy gondolják,
hogy nincs szükségünk további instrukciókra a
közszerepléseinket illetően. Vagyis elmarad a mai napra
tervezett kiokosítás.

– Nem mondod?! – kiáltja Peeta, azzal kikapja a
kezemből a papírt, és olvasni kezdi. – Tudod, hogy ez
mit jelent? Az egész napot együtt tölthetjük.

– Kár, hogy nem mehetünk sehová – sóhajtok.

– Ezt meg ki mondta? – vigyorog Peeta.

A tető. Rendelünk egy csomó kaját, felkapunk néhány
takarót, és felmegyünk piknikezni a tetőre. Egész napos
piknik a virágoskertben, a csilingelő kis
szélharangokkal. Eszünk. Napozunk. Letépek néhány

lelógó indát, és a kötélcsomózást meg a hálószővést gyakorlom. Peeta lerajzol. Kitalálunk egy játékot a tetőt körülvevő erőterrel: az egyikünk ledob egy almát, a másiknak el kell kapni.

Senki sem zargat bennünket. Késő délután a fejemet Peeta ölébe hajtva fekszem, és virágkoronát csinállok, miközben ő a hajammal babrál azt bizonygatja, hogy ő is a csomózást gyakorolja. Egy kis idő múlva megáll a keze. – Mi van? – kérdezem.

– Bárcsak meg tudnám állítani az időt, hogy örökké ebben a pillanatban élhessünk – mondja.

Suzanne Collins

215

Az ilyen megjegyzésektől – amelyek Peeta irántam érzett olthatatlan szerelmére utalnak – legtöbbször pocsék kedvem és lelkiismeret-furdalásom lesz. De most biztonságban érzem magam, nyugodt vagyok, és kivételesen nem parázom azon, hogy mi vár rám a nem létező jövőmben Így aztán kicsúszik a számon, hogy „rendben”.

Hallom a hangján, hogy mosolyog. – Szóval nincs kifogásod ellene? – kérdezi.

– Nincs kifogásom ellene – felelem.

Peeta tovább babrál a hajammal, én pedig elbóbiskolok. Később felébreszt, és megnézzük a naplemenetet. A Kapitólium sziluettjén túl lenyűgöző citrom- és narancssárga fényorgia veszi kezdetét. – Gondoltam, hogy nem akarod kihagyni. '

– Kösz – mondom. Két kezemen meg tudom számolni, hány naplementét láthatok még életemben. Nem akarok kihagyni egyet sem.

Nem megyünk vacsorázni a többiekkel, és senki sem szól, hogy csatlakozzunk hozzájuk.

– Nem is baj. Nagyon elegendem van, hogy mindenki totál ki van borulva – mondja Peeta. – Mindenki bőg.

Haymitch meg... – Nem kell folytatnia.

Estig a tetőn maradunk, aztán csendben leosonunk a szobámba és szerencsére senkivel sem futunk össze útközben.

Másnap reggel az előkészítő csapat ébreszt bennünket.

Octavia már azon is kiborul, hogy egy ágyban lát minket Peetával, és amint belép a szobába, sírva fakad.

– Nem emlékszel, mit mondott Cinna? – mordul rá idegesen Venia. Mire Octavia bólint, és szipogva kimegy.

Peetának vissza kell mennie a szobájába, hogy előkészítsék, én pedig egyedül maradok Veniával és Flaviusszal. A szokásos csevegés ezúttal elmarad. Ami azt illeti, alig szólalnak meg, csak olyanokat mondanak, hogy emeljem fel az államot, és időnként megjegyzést fűznek egy-egy sminkelési technikához. Már majdnem dél van, amikor egyszer csak azt érzem, valami nedves a vállamra csöppen. Felnézek Flaviusra, aki a hajamat igazítja, és közben könnyek csorognak az arcán. Venia ránéz, mire Flavius leteszi az asztalra az ollóját, és kimegy.

Futótűz

216

Kettesben maradunk Veniával, akinek olyan sápadt a bőre, hogy úgy tűnik, mindjárt lehámlanak a tetoválásai. Komor eltökéltséggel csinálja a hajamat, a körmömet, a sminkemet, villámgyorsan dolgozik, lehetetlen követni

az ujjait. Most, hogy egyedül maradt, muszáj gyorsan dolgoznia. Egész idő alatt egyszer sem néz a szemembe. Végül megérkezik Cinna, szemügyre veszi, mit sikerük alkotni a többieknek, aztán megmondja Veniának, hogy elmehet, mire Venia megfogja a kezemet, mélyen a szemembe néz, és így szól: – Szeretnénk, ha tudnád... milyen nagy megtiszteltetés volt veled dolgozni. – Azzal kiszalad a szobából.

A stylistjaim. Az én butuska és felszínes kedvenceim, akik megszállottan rajonganak a tolldíszekért és a partikért, úgy megfájdítják a szívemet a búcsújukkal, hogy kis híján én is elbögöm magam. Venia utolsó szavaival nyilvánvalóvá teszi, hogy mindannyian biztosak vagyunk benne, nem fogok visszatérni az arénából. Vajon tényleg mindenki így látja a dolgot?, tűnődöm. Aztán Cinnára pillantok. Tudom, hogy ő is így gondolja, de tartja magát az ígéretéhez. Nem sír. – Ma este mi lesz rajtam? – kérdezem, és a táskát nézem, amiben Cinna a ruhámat hozta.

– Snow elnök személyesen választott neked ruhát – feleli Cinna. Lehúzza a cipzárt, és kiveszi a táskából az egyik menyasszonyi ruhát, ami a fotózáson volt rajtam. A mélyen dekoltált, szűk derekú fehér selyemruhát, a földig érő ujjakkal. Na és persze a gyöngyökkel. Gyöngyök vannak mindenhol. A ruhára varrva, füzérekben a nyakam körül, de még a menyasszonyi fátylon lévő korona is gyönggyel van kirakva. – Bár a Nagy Mészárlásról szóló bejelentést pont a fotózás napjára időzítették, azért az emberek voksolhattak a kedvenc ruhájukra, és ez kapta a legtöbb szavazatot. Az

elnök meghagyta, hogy ma este ezt kell felvenned. A kifogásainkat lesöpörték az asztalról.

Az ujjaim közé fogom a szövetet, és azon gondolkodom, miben mesterkedik már megint Snow elnök. Mivel velem volt a legtöbb baj, nekem jár a legtöbb fájdalom, veszteség és megaláztatás, ráadásul mindezt lehetőleg minél nagyobb nyilvánosság előtt kell elszenvednem.

Suzanne Collins

217

Ez a húzás mindennél ékebben bizonyítja a szándékait. Kegyetlenség, hogy az elnök egyetlen döntéssel halotti lepelle változtatja a menyasszonyi ruhámat. Valósággal letaglóz a felismerés, végtelen szomorúságot és fájdalmat érzek. – Nagy kár lenne ezért a gyönyörű holmiért – csak ennyit bírok kinyögni.

Cinna felsegíti rám a ruhát. Ahogy a szövet a vállamra simul, érzem, hogy valami nem stimmel. – Ez mindig ilyen dögnehéz volt, Cinna? -kérdem. Emlékszem, hogy a ruhák egy része viszonylag nehéz volt, de ez mintha egy tonnát nyomna.

– Muszáj volt néhány apróságot megváltoztatnom a világítás miatt -feleli Cinna. Bólintok, de nem értem, hogy ennek mi köze a ruha súlyához. Aztán feladja rám a cipőt, a gyöngy ékszereket és a menyasszonyi fátlyat. Kiigazítja a sminkemet. Megkér, hogy sétáljak egy kicsit a szobában.

– Elragadó vagy, Katniss – mondja. – Csak arra kérlek, mivel a fűző elég szűk, ne emeld a karodat a fejed fölé. Legalábbis addig ne, amíg megpördülsz.

– Most is forognom kell? – kérdezem, és eszembe jut a tavalyi ruhám.

– Caesar biztosan megkér majd rá. De ha mégsem, akkor javasold neki te magad. Csak ne rögtön a műsor elején. Tartogasd a dolgot a fináléra -magyarázza Cinna.

– Majd te megadod a jelet, hogy mikor – mondom.

– Rendben. Van már valami ötleted az interjúval kapcsolatban? Úgy tudom, Haymitch levette rólatok a kezét – mondja.

– Asszem, idén improvizálni fogok. Az a legfurább, hogy nincs lámpalázam. – És ezt most nem csak úgy mondom. Bármennyire gyűlöl is engem Snow elnök, a Kapitóliumban még mindig én vagyok a közönség kedvence.

A liftnél találkozunk Peetával, Effie-vel, Haymitchcsel és Portiával. Peetán elegáns öltöny van, és fehér kesztyű. A Kapitóliumban ilyen szerkóban szoktak parádézni a vőlegények.

Otthon minden sokkal egyszerűbb. A nők bérelnek valami fehér ruhát, amit már sokan hordtak előttük. A férfiak levetik a

Futótűz

218

bányászruhájukat, és valami tiszta holmit húznak. Aztán a Törvényszéken kitöltenek egy formanyomtatványt, és a hatóságok egyúttal kijelölik a lakóhelyüket.

A rokonok és barátok összejönnek egy szerény ebédre, vagy süteménnyel kínálják őket, ha megengedhetik maguknak ezt a luxust. De ha étel nem is kerül az asztalra, van egy tradicionális dal, amit mindig elénekel a násznép, amikor az ifjú pár átlépi új otthona küszöbét.

És van még egy sajátos rituálé, melynek során a friss házások először raknak tüzet együtt, hogy aztán kenyeret pirítsanak, és megosszák egymással. Egyesek szemében régimódinak tűnhet ez a szokás, de a Tizenkettedik Körzetben csak azok érzik igazán, hogy egymáshoz tartoznak, akik túl vannak rajta.

A többi kiválasztott már a kulisszák mögött várakozik, halkán beszélgetnek, de amikor megérkezünk Peetával, rögtön elhallgatnak. Szúrós szemmel nézik a menyasszonyi ruhát. Talán féltékenyek? Attól tartanak, hogy ebben a lenyűgöző ruhakölteményben sikerül majd levennem a lábáról a közönséget?

Végül Finnick szólal meg: – El sem hiszem, hogy Cinna ezt a ruhát adta rád.

Nem volt választása, utasítást kapott Snow elnöktől – mondom védekezően. Nem hagyom, hogy Cinnát kritizálják.

Cashmere hátraveti hullámos, szőke hajzuhatagát, és mérgesen fúj: -Mindegy, akkor is röhejesen nézel ki! – Megfogja a bátyja kezét, és beáll a helyére, a színpad felé induló menet elejére. A többiek felsorakoznak mögötte. Kicsit zavarba jövök, mert bár mindenki dühös rám, néhányan barátságosan megveregetik a vállamat, Johanna Mason pedig megáll mellettem egy pillanatra, és megigazítja a gyöngy nyakláncomat.

– Ne aggódj, ezért még meg fog fizetni – mondja.

Bólintok, pedig nem egészen világos, hogy miről beszél. Csak akkor esik le, amikor már a díszletben ülünk – az idén levendulaszínű hajú és arcbőrű – Caesar Flickermannel, aki elmondja a bevezetőt, aztán elkezdi

az interjúkat a kiválasztottakkal. Most először tűnik fel, hogy a

Suzanne Collins

219

győztesek egy része milyen izzó gyűlölettel viseltet a hatalommal szemben. De mivel nagyon okosak, az interjúk végén – valami csoda folytán – mindig a kormány és Snow elnök tűnik fel rossz fényben. Persze azért nem mindenki vesz részt ebben. Akad néhány hatalomhoz hű figura – például Brutus és Enobarria –, akit csak az érdekel, hogy mikor léphet újra az arénába, meg persze ott vannak azok, akik vagy túlságosan zavarban vannak, vagy csúnyán szétcsapták magukat droggal meg piával, vagy túl elveszettek ahhoz, hogy csatlakozzanak a Kapitólium ellen intézett „támadáshoz”. De azért így is marad elég győztes, aki elég okos, és van mersze harcba szállni.

Cashmere nyitja a sort, bevallja, hogy valahányszor eszébe jut, mennyit fognak szenvedni a kapitóliumiak az elvesztésünk miatt, mindig sírva fakad. Gloss felidézi, mennyi kedvességet és szeretetet kaptak a nővérével a Kapitólium lakóitól. Beetee a maga ideges, görcsös módján megkérdőjelezi a Nagy Mészárlás jogszerűségét, és felveti, hogy talán újra meg kellene vizsgáltatni a dolgot a téma szakértőivel. Finnick elszavalja egyik saját versét, amelyet egyetlen igaz, kapitóliumi szerelméhez írt, mire a közönség soraiban vagy százan elájulnak, mert azt hiszik, a költemény róluk szól. Mikor Johanna Masonra kerül a sor, megkérdezi, hogy nem lehet-e tenni valamit az ügyben. Akik kitalálták a Nagy Mészárlást, nem láthatták előre,

hogy ilyen mély érzelmi kötődés alakulhat ki a győztesek és a kapitóliumiak között. Senki sem lehet olyan kegyetlen, hogy szétszakítson egy ilyen erős köteléket. Seeder azon elmélkedik halkán, hogy náluk, a Tizenegyedik Körzetben mindenki úgy tudja, hogy Snow elnöknek korlátlan a hatalma. És ha az elnöknek korlátlan a hatalma, miért nem változtatja meg a Nagy Mészárlás szabályait? Chaff, aki közvetlenül Seeder után jön, arról magyaráz vehemenssen, hogy ha az elnök tényleg meg akarná változtatni a Nagy Mészárlás szabályait, simán megtehetné, és biztosan csak azért nem teszi, mert úgy gondolja, a kérdés senkit sem izgat különösebben.

Mire sorra kerülök, a közönség nagy része már totál kikészül. Az emberek kiborulnak és zokognak, néhányan már hangosan könyörögnek, hogy változtassák meg a szabályokat. Amint meglátnak a Futótűz

220

fehér menyasszonyi ruhában, kisebbfajta lázadás tör ki. Tudják, hogy Katniss meg fog halni, az elátkozott szerelmesek nem élnek boldogan, amíg meg nem halnak, ráadásul még az esküvő is elmarad. Még a vérprofi Caesarnak is meggyűlik a baja a közönséggel, nem bírja lecsillapítani a tömeget, én pedig nem jutok szóhoz a nagy tombolásban, és a három perc gyorsan letelik.

Végül a nézők elcsendesednek, és a showman felteszi az első kérdést. – Nos, Katniss, jól látszik, hogy ma este az érzelmeké a főszerep. Van valami, amit mindenképpen szeretnél elmondani nekünk?

Remegő hangon megszólalok. – Csak azt, hogy nagyon sajnálom, hogy nem lehetnek ott az esküvőmön... annak viszont örülök, hogy legalább a menyasszonyi ruhámat megmutathatom. Láttak már ennél... csodálatosabb dolgot? – Nem kell Cinnára néznem, hogy jelt adjon. Tudom, hogy elérkezett a megfelelő pillanat. Lassan forogni kezdek, és a fejem fölé emelem a nehéz ruha hosszú ujjait.

Többen felsikoltanak a tömegből, először arra gyanakszom, hogy biztosan a ruha miatt. De a következő pillanatban észreveszem, hogy füst száll fel körülöttem. Valami kigyulladt. Ez most nem olyan, mint az a csillogó cucc, ami tavaly volt rajtam a szekérfelvonuláson, ezek valódi lángok, amelyek elemésztik a menyasszonyi ruhát. Pánikba esem, ahogy a füst egyre sűrűbb lesz. Parázsló fekete selyemdarabok szállnak körülöttem, gyöngyök koppannak a padlón. Nem merek megállni, de szerencsére a tűz nem égeti a bőrömet vagy a húsomat, és tudom, hogy csakis Cinna keze lehet a dologban. Ezért aztán csak forgok tovább. Egy pillanatra teljesen elnyelnek ezek a különös lángok, levegő után kapkodok. Aztán egyszer csak elalszik a tűz. Lassan megállok, és azon gondolkodom, hogy vajon meztelen vagyok-e, és hogy Cinna miért égette el a menyasszonyi ruhát.

De ahogy végigpillantok magamon, látom, hogy nem vagyok meztelen. Egy a menyasszonyi ruhához hasonló ruha van rajtam, csak ez apró, szénfekete tollakból készült, nem selyemből. Csodálkozva emelem fel a levegőben a ruha hosszú, lelógó ujját, és ekkor

meglátom magamat az egyik tévéképernyőben. Tetőtől talpig feketében vagyok,

Suzanne Collins

221

csak a ruha ujján van néhány fehér folt. De lehet, hogy
új helyett inkább szárnyat kellene mondanom.

Cinna ugyanis fecsegőposztává változtatott.

Futótűz

222

18

A ruhám még mindig parázslík és füstöl egy kicsit,
úgyhogy Caesar csak nagyon óvatosan meri megérinteni
a fejdíszemet. A fehér ruha elégett, a helyén sima, puha,
testhez simuló fekete fátyolszövet marad, amely lágy
eséssel tűnik el a hátsó ruhakivágásban. – Tollak –
szólal meg Caesar Flickerman. – Úgy nézel ki, mint egy
madár.

– Egy fecsegőposztáta, ha jól látom – teszem hozzá, és
suhintok párat a szárnyaimmal. – Ez a madár volt a
díszűn, amit az előző Viadalon viseltem.

Mintha egy pillanatra a felismerés árnya suhanna át
Caesar arcán. Fogadni mernék, hogy rájött, a
fecsegőposztáta nem csak egy szimpla díszű. Jelkép lett.
Az átalakulásom, amit a kapitóliumi közönség csak egy
látványos show-elemnek tekint, a körzetek lakói
számára egészen mást jelent. Caesarnak azért sikerül
megmentenie a helyzetet.

– Nos, le a kalappal a stylistod előtt. Szerintem senki
sem vitatja, hogy ennél lenyűgözőbb öltözetet soha
egyetlen interjúalanyon sem láttunk még. Cinna, kérlek,
állj fel, és hajolj meg! – Caesar int Cinnának. Cinna

feláll, és udvariasan meghajol. És ekkor hirtelen nagyon aggódni kezdek érte. Mit művelt ez az örült? Nagyon veszélyes vizekre evezett. Amit tett, bőven kimeríti a lázadás fogalmát. És értem tette. Eszembe jut, hogy nem is olyan rég mit mondott...

„Ne aggódj! Én mindig a munkámban vezetem le a feszültséget. Így csak magamnak árthatok.”

...attól tartok, ezúttal helyrehozhatatlan károkat okozott magának. Snow elnök érteni fogja átváltozásom igazi jelentését.

A nézőtéren a közönség, amely eddig döbbsent csendben ült, most hangos éljenzésben tör ki. Alig hallom a csengőt, ami jelzi, hogy letelt a

Suzanne Collins

223

három perc. Caesar megköszöni az interjút, és visszaülök a helyemre, a ruhám most már pehelykönnyű.

Peeta következik, de ahogy elsétálunk egymás mellett, nem néz a szemembe. Óvatosan leülök, de leszámítva, hogy itt-ott még füstöl a ruhám, úgy tűnik, ép bőrrel megúsztam, ezért aztán hátradőlök, és megnézem Peeta interjúját.

Caesar és Peeta már az első interjúnál megtalálta a közös hangot, amikor tavaly először szerepeltek együtt a műsorban. Óriási sikerük van a közönség körében, zseniális párost alkotnak, utánozhatatlan, ahogy könnyed stílusban ugratják egymást, tökéletesen időzítik a poénjaikat, de pillanatok alatt tudnak váltani, és a viccelődést máris szívszorító pillanatok követik, mint például mikor Peeta szerelmet vallott nekem. Most is

poénkodni kezdenek: tűzről, madártollról és odakozmált szárnyasokról van szó. De Peeta kicsit révetegnek tűnik, ezért Caesar belecsap a dolgok közepébe, és rákérdez arra, amire mindenki kíváncsi.

– Nos, Peeta, mit éreztél, amikor azok után, amin keresztülmentetek, kiderült, részt kell vennetek a Nagy Mészárláson? – kérdezi Caesar.

– Eléggé sokkolt a dolog. Úgy értem, egyik percben még Katnisszt néztem, és arra gondoltam, milyen gyönyörű azokban a menyasszonyi ruhákban, a következő pillanatban... – Elcsuklik a hangja.

– Rádöbbszéntél, hogy sosem fogjátok megtartani az esküvőt? – kérdezi kedvesen Caesar.

Peeta sokáig nem szól semmit, mintha gondolkodna, hogy megtegyen-e valamit. A megbabonázott közönséget fürkészi, aztán a padlóra szegezi a tekintetét, majd végül felnéz Caesarra. – Mit gondolsz, Caesar, a barátaink tudnak titkot tartani?

A közönség soraiból zavart nevetés hallatszik. Ezzel meg mit akar mondani? Ki előtt kellene titkolózni? Hiszen egész Panem a műsort nézi.

– Biztosan – feleli Caesar.

– Az a helyzet, hogy már összeházasodtunk – mondja halkán Peeta. Az emberek teljesen elképednek, én pedig a szoknyám ráncába rejtem az arcomat, hogy ne lássák, mennyire ledöbbenek. Mi a fenét akar ezzel Peeta?

Futótűz

224

– De... ez hogyan lehetséges? – kérdezi Caesar.

– Igazából ez nem hivatalos házasság. Nem a Törvényszéken kötöttük, vagy ilyesmi. De a

Tizenkettedik Körzetben van egy szertartás, amit a párok végig szoktak csinálni. Nem tudom, hogy a többi körzetben ismerik-e – mondja Peeta, aztán röviden elmagyarázza a kenyérpirítás lényegét.

– A rokonaitok jelen voltak? – kérdezi Caesar.

– Nem, nem szóltunk senkinek. Még Haymitchnek sem. Katniss anyukája úgysem adta volna rá az áldását soha. De mi tudtuk, ha a Kapitóliumban lesz az esküvő, akkor a kenyérpirítás elmarad. És egyikünk sem akarta nagyon halogatni a dolgot. Ezért aztán egyik nap fogtuk magunkat, és megcsináltuk – meséli Peeta. – Számunkra ez a szertartás többet jelent, mint egy darab papír vagy egy nagy lakodalom.

– Szóval ez még azelőtt volt, hogy megtudtátok, részt kell vennetek a Nagy Mészárláson? – kérdezi Caesar.

– Természetesen. Nem hiszem, hogy utána is megcsináltuk volna – feleli Peeta, és látszik, hogy egyre jobban felzaklatja a téma. – De hát ki látta előre, hogy ez fog történni? Senki. Végigharcoltuk a Viadalt, győztünk, úgy tűnt, mindenki nagyon örül, hogy összejöttünk, aztán egyszer csak, mint derült égből a villámcsapás... Szóval ilyesmire aztán végképp nem számítottunk.

– Ez érthető, Peeta – mondja Caesar, és átkarolja a vállát. – Erre senki sem számított. De be kell vallanom, én azért örülök, hogy legalább néhány boldog hónapot együtt tölthettetek.

Dörgő tapsvihár következik. Mintha csak erre a bátorításra lett volna szükségem, felnézek a tollszoknya ráncai közül, és megmutatom a közönségnek szomorú,

de hálától sugárzó arcomat. A tollakból felszálló füst miatt könnyezem, ami most kapóra jön.

– Én viszont nem örülök – mondja Peeta. – Már bánom, hogy nem vártuk meg, amíg hivatalosan össze nem házasodunk.

Caesar szemmel láthatólag meghökken a megjegyzésen.

– Pedig azt hinné az ember, hogy egy kevés boldogság még mindig jobb, mint a semmi.

Suzanne Collins

225

– Talán egyet tudnék érteni veled, Caesar – mondja Peeta keserűen –, ha nem lenne a baba.

Tessék. Peeta megint megcsinálta. Felrobbantotta a bombát, amely megsemmisíti az előtte felszólaló kiválasztottak minden erőfeszítését. Vagy talán mégsem. Lehet, hogy idén Peeta csak meggyújtotta a kanócat a bombának, amit a többi győztes rakott össze, abban a reményben, hogy valaki majd csak felrobbantja. Talán arra gondoltak, hogy én leszek az a menyasszonyi ruhában. De hát ők nem tudják, milyen sokat köszönhetek Cinna tehetségének, miközben Peetának semmi másra nincs szüksége, csak az éles eszére.

Abban a pillanatban, hogy a bomba felrobban, az igazságtalanság, a barbárság és a kegyetlenség vádjai repkednek szerteszét repeszek módjára. Még a Kapitólium legodaadóbb hívei, a Viadal legvérszomjasabb rajongói sem dughatják homokba a fejüket, és ha csak egy pillanatra is, de elszörnyülködnek.

Terhes vagyok.

A közönség nem tudja azonnal megemészteni a hírt. De ahogy leesik nekik, le is taglózza őket, aztán, mint egy csorda sebzett állat, óbégatni és visítani kezdenek, segítségért kiáltanak. És én? Tudom, hogy a kivetítők az arcomat mutatják, közeli képeken, ezért aztán meg sem próbálok elbújni. Pedig nekem is eltart egy percre, mire felfogom, mit mondott Peeta. Hiszen pont emiatt ódzkodtam annyira az esküvőtől, ezért rettegtem a jövőtől – hogy a Viadalon elveszíthetem a gyerekeimet. Most pedig kiderül, hogy simán valóra válhatott volna, amitől annyira tartottam. Egész életemben betegesen elutasítottam a házasságnak még a gondolatát is, és elképzelhetetlennek tartottam, hogy egyszer gyerekem legyen.

Caesar ezúttal képtelen megfékezni a tömeget, és a csengő sem segít. Peeta búcsúzóul biccent egyet, és szó nélkül visszaül a székére. Caesar szája mozog, de nem hallani, hogy mit mond. A tévéstúdióban teljes a káosz. Ekkor megszólal a himnusz, a fülsiketítő hangerővel – olyan hangosan játsszák le, hogy még a csontom is beleremeg és tudjuk, hogy a műsor véget ért.

Önkéntelenül is felállok, és érzem, hogy Peeta megfogja a kezemet. Könnyek csorognak az arcán, ahogy megszorítom

Futótűz

226

a kezét. Vajon igazi könnyek? Talán így ismeri be, hogy őt is ugyanazok a félelmek kísértik, mint engem? Hogy az összes győztes így érez? És minden szülő Panemben? Visszanézek a tömegre, de Ruta szüleinek arca lebeg a szemem előtt. A bánatuk. A veszteségük. Odafordulok

Chaffhez, és a kezemet nyújtom. Érzem, ahogy az ujjaim jó erősen rákulcsolódnak a kézcsonkjára. És ekkor megtörténik. Az egymás mellett álló győztesek sorra kinyújtják egymás felé a kezüket. Van, aki gondolkodás nélkül teszi, mint például a morflingok, vagy Wiress és Beetee. Mások haboznak kicsit, de végül magával ragadja őket társaik lelkesedése, mint Brutust vagy Enobariát. Mire véget ér a himnusz, a huszonnégy győztes egymásba kapaszkodva áll, egyetlen folytonos sort alkotva, és mindenki tisztában van vele, hogy valószínűleg a Sötét Napok óta nem fordult elő, hogy valaki a nyilvánosság előtt a körzetek egységét demonstrálta volna. Lassan a szervezőknek is leesik, hogy mi történik, amit mi sem bizonyít jobban, hogy a következő pillanatban a kivetítők egyszerre elsötétülnek. De már így is elkéstek. Ezúttal nem sikerült időben lekevernük az adást. Mindenki látta, hogy mit tettünk.

A stúdióban teljes a zűrzavar, kialszanak a fények, és nekünk egyedül kell visszabotorkálnunk a sötétben a Kiképzőközpontba. Elengedem Chaff kezét, de Peeta a lifthez vezet. Finnick és Johanna is csatlakozni akar hozzánk, de egy ideges Békeőr elállja az útjukat, úgyhogy kettesben repülünk felfelé az emeletünkre. Ahogy kilépünk a liftből, Peeta megfogja a vállamat. – Nincs sok időnk, úgyhogy légy szíves, most válaszolj nekem. Csináltam bármi olyat, amivel megbántottalak, és bocsánatot kellene kérnem miatta?

– Nem – felelem gondolkodás nélkül. Peeta vakmerő húzásra szánta el magát, anélkül hogy megbeszélte volna velem, mire készül, de igazából hálás vagyok,

hogy nem árulta el, mert így nem volt időm
hülyeségeken agyalni, és a Gale-lel szemben érzett
bűntudat sem zavarhatta össze a fejemet. Ezért aztán
higgadtan végig tudtam

Suzanne Collins

227

gondolni, mit érzek azzal kapcsolatban, amit Peeta tett.
Meg kell hagyni, meredek húzás volt.

Valahol messze, a Tizenkettedik Körzetnek nevezett
helyen, anyának, a húgomnak és a barátaimnak el kell
takarítaniuk a romokat a ma esti robbantás után. Valahol
a közelben, egy rövid repülőútra innen van egy aréna,
ahol holnap Peetának, nekem és a többi kiválasztottnak
szembe kell majd nézni a megtorlással. De még ha
mindnyájunkra szörnyű végzet is vár, ma este történt
valami a stúdióban, amit soha többé nem lehet
visszacsinálni. Mi, a győztesek megrendeztük a saját
lázadásunkat, és talán ezúttal még az is megeshet, hogy
a Kapitólium nem lesz képes megfékezni az embereket.
Meggvárjuk, hogy a többiek is visszatérjenek, de amikor
nyílik a lift ajtaja, Haymitch egyedül lép ki a fülkéből. –
Teljes a zűrzavar odakint. Mindenkit hazaküldtek, és
nem fogják megismételni az interjúkat a tévében.

Peeta meg én az ablakhoz szaladunk, és megpróbáljuk
kideríteni, mi folyik odalent az utcán. – Mit skandálnak?
– kérdezi Peeta. – Azt követelik az elnöktől, hogy fújja
le a Viadalt?

– Szerintem maguk sem tudják, hogy mit követeljenek.
Ilyesmire eddig még nem volt példa. Ezek az emberek
már attól teljesen megkeveredtek, hogy felrúgták a
Kapitólium előzetes programtervét – mondja Haymitch.

– De kizárt, hogy Snow lefújja a Viadalt. Ezt tudjátok, ugye?

Igen, tudjuk. Snow elnök innen már nem fog visszatáncolni. Egyetlen esélye maradt: kőkeményen vissza kell támadnia.

– A többiek hazamentek? – kérdezem.

– Hazaküldték őket. Nem tudom, sikerül-e átverekedniük magukat a csőcseléken – feleli Haymitch.

– Akkor Effie-vel már nem fogunk találkozni – mondja Peeta. Tavaly sem jött el a Viadal nyitónapjára. –

Haymitch, mondja meg neki, hogy mindent köszönünk.

– Nyugodtan cifrázza csak ki. Ne fogja vissza magát.

Elvégre Effie-ről van szó – kérem. – Mondja meg neki, milyen hálásak vagyunk, és

Futótűz

228

hogy ő a világ legjobb kísérője, és... azt is mondja meg neki, hogy szeretettel gondolunk rá.

Egy darabig csendben állunk, halogatjuk az elkerülhetetlent. Végül Haymitch szólal meg. – Azt hiszem, eljött a búcsú ideje.

– Nem akar még utoljára valami jó tanáccsal szolgálni?

– kérdezi Peeta.

– Maradjatok életben – morogja Haymitch. Ez a beszólás már a szakállas vicc kategóriába tartozik.

Gyorsan megölel bennünket, látom rajta, hogy nem nagyon bírja tartani magát. – Menjetek aludni.

Szükségeitek van a pihenésre.

Sok mindent mondhatnék neki, de nem jut eszembe semmi, amit már ne tudna, és különben is a sírás

fojtogat. Úgysem bírnék megszólalni. Így aztán megint Peeta beszél kettőnk nevében.

– Vigyázzon magára, Haymitch! – mondja.

Átvágunk a szobán, de ahogy az ajtóhoz érünk, Haymitch utánunk szól. – Katniss, amikor az arénában leszel... – kezdi. Aztán elhallgat. A homlokát ráncolja, úgyhogy tudom, máris sikerük csalódást okoznom neki.

– Mit csináljak? – kérdezem védekezően.

– Ne feledd, ki az ellenséged – fejezi be a mondatot Haymitch. – Ez minden. Most pedig nyomás. Tűnjetek el!

Végigmegyünk a folyosón. Peeta be akar ugrani a szobájába, hogy gyorsan lemossa a sminkjét, és csak utána szeretne átjönni hozzám, de nem engedem el. Biztos vagyok benne, ha egy ajtó becsukódik közöttünk, akkor kulcsra is zárul, és Peeta nélkül kell töltenem az éjszakát. Ráadásul az én szobámban is van zuhanyzó. Nem engedem el a kezét.

Hogy alszunk-e? Nem tudom. Egész éjjel egymás karjában fekszünk, és valahol az álom s az ébrenlét közötti határvidéken lebegünk. Nem beszélgetünk. Nem akarjuk megzavarni egymást, abban reménykedünk, hogy így talán sikerül megőriznünk az emlékezetünkben néhány nyugodt, boldog pillanatot.

Suzanne Collins

229

Hajnalban megérkezik Cinna és Portia, és tudom, hogy Peetának indulnia kell. A kiválasztottak egyedül lépnek be az arénába. Gyengéden megcsókol. – Szia, Katniss, hamarosan találkozunk – mondja.

– Szia, Peeta – mondom.

Cinna velem jön, ő fog segíteni az öltözködésben az arénánál, együtt megyünk fel a tetőre. Már éppen elkezdek felfelé mászni a légpárnás létráján, amikor eszembe jut valami.

– Nem búcsúztam el Portiától.

– Majd átadom neki az üdvözléted – mondja Cinna.

Aztán rövid időre lebénulok a létrában folyó elektromos áramtól, és egy orvos beülteti a bal alkaromba a nyomkövetőt. Ezután mindig tudni fogják, pontosan hol vagyok az arénában. A légpárnás felszáll, én pedig kinézek az ablakon, amit közben fokozatosan lesötétítenek. Cinna egyfolytában kajával tukmál, és amikor nem jár sikerrel, átáll az italokra. Csak akkor sikerül néhány korty vizet magamba erőltetnem, amikor eszembe jut, hogy tavaly a Viadalon annyira kiszáradtam, hogy kis híján belehaltam. Arra gondolok, hogy össze kell szednem minden erőmet, ha meg akarom menteni Peetát.

Amikor megérkezünk az aréna Indítószobájába, gyorsan lezuhanyozom. Cinna befonja a hajamat, és segít az öltözködésben. Idén a kiválasztottak egy nagyon vékony és könnyű anyagból készült, elől cipzáras, testhez álló, kék kezeslábast kapnak. Meg egy fényes, lila műanyaggal borított, tizenöt centi széles, bélelt övet. Valamint egy pár gumitalpú, vízálló cipőt.

– Na, mit szólsz hozzá? – kérdezem, és odanyújtom a ruhát Cinnának, hogy szemügyre vehesse.

A homlokát ráncolva az ujja közé fogja a vékony szövetet.

– Nem is tudom. Az biztos, hogy a hidegtől és a víztől nem nagyon fog megóvni.

– És a napfénytől? – kérdezem, és lelki szemeim előtt megjelenik egy kopár sivatag, az égen a perzselő nappal.

Futótűz

230

– Talán. Ha kezelték valamivel – teszi hozzá. – Ó, ezt majdnem elfelejtettem. – Cinna előveszi a fecsegőposztás arany dísztűmet a zsebéből, és ráerősíti a ruhára.

– Szenzációs volt a tegnapi ruhám – mondom.

Szenzációs és vakmerő.

De ezt Cinna is biztosan tudja.

– Bízom benne, hogy tetszeni fog – mondja, és közben ideges mosoly játszik az ajkán.

Ülünk, ahogyan tavaly is tettük, fogjuk egymás kezét, amíg egy hang felszólít, hogy készüljünk a kilövésre.

Cinna átkísér a kör alakú fémlemezre, és nyakig felhúzza kezeslábas cipzárját. – Ne feledd, lángra lobbant lány, hogy én megint rád fogadtam – mondja, és megpusztilja a homlokomat, aztán hátralép. Leeresztik körém az üveghengert.

– Köszönöm – mondom, pedig valószínűleg már nem hallja. Előreszegem az államot, felemelem a fejemet, kihúzom a vállam, ahogy Cinna szokta tanácsolni, és várom, hogy a fémlemez felemelkedjen. De nem mozdulunk. Hosszú másodpercekig.

Cinnára nézek, kérdően felhúzom a szemöldököm. Mire ő a fejet rázza, és látszik, hogy fogalma sincs, mi történik. Mire várnak még?

Aztán hirtelen kivágódik az ajtó Cinna mögött, és három Békeőr ront a terembe. Ketten hátracsavarják

Cinna karját, és megbilincselik, miközben a harmadik ököllel a halántékára sóz egy hatalmasat. Akkorát, hogy Cinna térdre rogy. Aztán csépelni kezdik szegecsekkel kivert kesztyűikkel, az arca és a teste pillanatok alatt tele lesz hosszú, mély vágásokkal. Üvöltök, ahogy a torkomon kifér, a kemény üveget ütöm ököllel. A Békeörök tudomást sem vesznek rólam, ahogy kivonszolják Cinna mozdulatlan testet a helyiségből. Csak a vérfoltok maradnak a padlón.

Roszul vagyok, halálra rémültem, és ebben a pillanatban emelkedni kezd velem a fémlemez. Még mindig az üvegfalnak támaszkodom, amikor a szél belekap a hajamba, de muszáj összeszednem magam. Az utolsó pillanatban azért sikerül kihúznom a vállamat. Az üvegbúra

Suzanne Collins

231

lassan visszahúzódik, én pedig ott állok az arénában. De mintha valami baj lenne a látásommal. A talaj vakítóan ragyog, és folyamatosan hullámszik. Ahogy lepillantok a lábamra, meglátom, hogy kék hullámok nyaldossák a fémlemezt, és víz fröccsen a bakancsomra. Lassan felnézek, és meglátom, hogy minden irányban végtelenbe vesző vízfelület vesz körül. Hirtelen csak annyi jut eszembe: Ez a hely nem egy lánggra lobbant lánynak való.

Futótűz

232

Harmadik rész

„Az ellenség”

Suzanne Collins

– Hölgyeim és uraim, kezdődjék hát a Hetvenötödik Éhezők Viadala! – harsogja Claudius Templesmith, a Viadal konferansziéja, de olyan hangosan, hogy majdnem beszakad a dobhártyám. Alig egy percem van, hogy összekapjam magam. Akkor megszólal majd a gong, és a kiválasztottak leugorhatnak a fémlemezekről. Na de hová ugorjanak?

Nem tudok higgadtan gondolkodni. Nem tudok szabadulni az összevert, vérző Cinna látványától. Hol lehet most? Mit csinálnak vele? Megkínózzák? Megölik? Avoxot csinálnak belőle? Az ellene intézett támadást előre kitervelték, hogy minél jobban összezavarjanak, ahogyan Dariust sem véletlenül osztották be mellém szolgálónak. És a trükk bevált, mert tényleg összezavarodtam. Legszívesebben lerogynék a fémlemezre, és kész. De ezt aligha tehetem, azok után, aminek szemtanúja voltam. Muszáj erősnek lennem. Ennyivel minimum tartozom Cinnának, aki mindent kockára tett, amikor szembeszegült Snow elnökkel, és fecsegőposzáta-jelmezzé alakította a menyasszonyi ruhámat. És a lázadóknak is tartozom ennyivel, akik Cinna példáján felbátorodva, talán ebben a pillanatban is a Kapitólium megdöntéséért harcolnak. Ezek után már csak egyetlen módon lázadhatok a Kapitólium ellen: ha nem az általuk felállított szabályok szerint játszom a Viadalon. Összeszedem minden erőmet, és úgy döntök, nem adom fel.

Hol vagyok? Még mindig nem értem, hová kerültünk. Hol vagyok?! Lassan kiélesedik körülöttem az

elmosódott világ. Kék víz. Rózsaszín égbolt. Fehéren izzó, perzselő nap. És előttem úgy harmincöt méterre megpillantom a csillogó, arany Bőségszarut. Először úgy tűnik, mintha egy kör alakú szigeten helyezték volna el. De ahogy jobban szemügyre veszem a szigetet, meglátom a hosszan elnyúló földcsíkokat, amelyek

Futótűz

234

úgy ágaznak szét a középpontból, mint a küllők. Tíz-tizenkét ilyen földcsíkot számolok össze, és első ránézésre egyenlő távolságra helyezkednek el egymástól. A küllők között csak a víz van. A víz és a kiválasztottak.

Szóval ezt sikerült kieszelniük. Tizenkét küllő, közöttük pedig kettesével a fémlemezeken egyensúlyozó játékosok. Az én körcikkemben például az öreg Woof a Nyolcadik Körzetből. Kábé ugyanakkora távolságra van tőlem jobbra, mint amilyen távolságra tőlem balra a földsáv. A parton minden irányban keskeny fövénysáv húzódik, mögötte pedig burjánzó, zöld növények. Körbepillantok a kiválasztottakon, Peetát keresem, de valószínűleg eltakarja előlem a Bőségszaru.

Kimerek egy kis vizet, és megszagolom. Aztán nedves ujjam hegyét a nyelvemhez érintem. Sós, ahogy sejtettem. Mint a hullámok a rövid tengerparti kiruccanáson, amit a Negyedik Körzetben tettünk Peetával a Győzelmi Körúton. De itt legalább tisztának tűnik a víz.

Nem tudok megkapaszkodni, és csónakokat, köteleket, de még egy úszó fadarabot sem látok sehol. Egyetlen módon lehet eljutni a Bőségszaruhoz. Amikor

megszólal a gong, egy pillanatig sem habozok, fejest ugrom a vízbe. A távolság nagyobb, mint amit a kis tóban le szoktam úszni, és a hullámokkal is meggyűlik a bajom, viszont nagyon könnyűnek érzem a testem, és erőlködés nélkül hasítom a vizet. Biztosan a só miatt. Kimászom a földsávra, és futva indulok a Bőségszaru felé. Velem egy irányból senki sem közeledik, de a Bőségszaru jókora részt kitakar a látómezőmből. De nem lassítok, az ellenfelektől való félelem nem béníthat le. Most úgy gondolkodom, mint egy Hivatásos Kiválasztott, és csak az lebeg a szemem előtt, hogy minél előbb fegyvert szerezzek magamnak. Tavaly jókora körben szétszórták a különböző felszereléseket a Bőségszaru körül. Minél értékesebb volt valami, annál közelebb helyezték a szaruhoz. Idén viszont minden cuccot belegyömöszöltek a Bőségszaru hat méter magasan tátongó szájába. A szemem megakad egy tőlem karnyújtásnyira lévő aranyíjon. Kirántom a kupacból.

Suzanne Collins

235

Valaki van mögöttem. Nem is tudom, mi árulja el, talán egy apró rezdülés a homokban vagy egy alig észlelhető változás a levegő áramlásában. Kihúzok egy nyilat a tegezből, ami még a többi fegyver között hever a halomban, és miközben megfordulok, felajzom a nyilat. Finnick az, a bőre csillog, csodásan néz ki, alig pár lépésre áll tőlem, kezében támadásra emelt háromágú szigonnyal. A másik kezében egy háló himbálózik. Mosolyog, de az izmai megfeszülnek. – Téged meg ki

tanított meg úszni? A Tizenkettedik Körzetben? – kérdezi hitetlenkedve.

– Van egy nagy kádunk – felelem.

– Ja, persze – mondja. – Tetszik az aréna?

– Nem igazán. Neked viszont biztosan bejön. Mintha direkt a te ízlésed szerint tervezték volna – jegyzem meg gúnyosan. Egyébként tényleg gyanús ez a dolog, körülöttünk hullámszik ez a rengeteg víz, pedig fogadni mernék, hogy csak néhány kiválasztott tud úszni.

Ráadásul a Kiképzőközpontban nem volt medence, hogy megtanulhassuk az alapokat. Vagy eleve úgy érkezel, hogy tudsz úszni, vagy baromi gyorsan megtanulod, ha nem akarsz megfulladni. Még a Bőségszarunál lezajló első – és általában roppant véres – összecsapásban is csak akkor vehetsz részt, ha képes vagy úszva megtenni húsz métert. Ezért aztán a Negyedik Körzet óriási előnyben van a többiekkel szemben.

Egy pillanatra mindketten kővé dermedve méregetjük egymást, megnézzük a másik fegyvereit, felbecsüljük a képességeit. Aztán Finnick hirtelen elvigyorodik. – Még szerencse, hogy szövetségesek vagyunk. Nem igaz?

Csapdát neszelek, már épp el akarom engedni a nyilat – abban a reményben, hogy még azelőtt a fickó szívébe fúródik, hogy elhajítaná a szigonyát –, amikor Finnick felemeli a kezét, és valami megcsillan a csuklóján. Egy lángnyelvekkel díszített arany karperec. Ugyanolyan, mint amilyet Haymitch karján láttam aznap reggel, amikor edzésre mentünk. Eszembe jut, hogy talán Finnick ellopta, hogy félrevezessen, de valamiért mégis úgy érzem, nem erről van szó. Haymitchtől kapta,

aki így akar jelezni nekem. Pontosabban így akar rám parancsolni, hogy bízzak Finnickben.

Közeledő lépteket hallok. Döntennem kell, itt és most. – De, azok vagyunk – felelem mogorván. Mert bár Haymitch a mentorom, és mindent megtesz, hogy életben maradjak, mégis felháborítónak tartom, amit tett. Miért nem szólt erről a megállapodásról? Talán, mert Peeta meg én elzárkóztunk attól, hogy szövetséget kössünk. Így aztán Haymitch maga választott nekünk szövetségest.

– Hajolj le! – parancsol rám Finnick erélyes hangon, ami annyira elüt a tőle megszokott csábító dorombolástól, hogy rögtön lehajolok. A háromágú szigony surrogva hasítja fölöttem a levegőt, aztán undorító hangot hallok, ami jelzi, hogy a fegyver célba talált. A férfi az Ötödik Körzetből, az alkesz, aki lehányta a kardvívó pástot az edzésen, térdre rogy. Finnick odamegy, és kihúzza a mellkasából a szigonyt. – Az Első és Második Körzetben ne bízz – mondja. Nincs idő vitatkozni. Kiszabadítom a nyilakkal teli tegezt. – Tiéd az egyik oldal, az enyém a másik, jó? – kérdezem. Finnick bólint, én pedig megkerülöm a fegyverhalmot. A Bőségszarutól úgy négy földszávnnyira Enobaria és Gloss evickél partra. Vagy ennyire lassan úsznak, vagy azért voltak óvatosak, mert attól tartottak, hogy a vízben egyéb veszedelmek várják őket, ami nem is lett volna meglepő. Néha kifejezetten hátrányt jelent, ha az ember túl sok lehetséges opciót vesz számba. De

most, hogy kiértek a fövenyre, pár pillanat és itt lesznek a szarunál.

– Találtál valami használhatót? – kiabál Finnick a kupac túloldaláról. Gyorsan végignézem a halom felém eső oldalát, de csak buzogányokat, kardokat, íjakat és nyilakat, szigonyokat, késeket, lándzsákat és baltákat találok, meg olyan fémtárgyakat, amiknek a nevét sem tudom... semmi mást.

– Fegyverek! – kiáltok vissza. – Itt csak fegyverek vannak!

– Itt is – kiáltja Finnick. – Szedd össze, amit akarsz, aztán nyomás innen!

Suzanne Collins

237

Kilövök egy nyilat Enobaria felé, aki időközben túl közel ért, de számít rá, és visszaugrik a vízbe, mielőtt a nyíl a testébe fúródhatna. Gloss nem ilyen gyors, el is találom a vádliját, ahogy a hullámok közé veti magát. Gyorsan felkapok még egy íjat és egy tegez, magamra akasztom, az övembe dugok két hosszú kést meg egy hegyes végű árat, és csatlakozom Finnickhez, aki már a fegyverhalom előtt vár.

– Megtennéd a kedvemért, hogy elintézed? – kéri Finnick, és a fövenyre mutat. Brutus nyílegyenesen felénk tart. Lecsatolta az övét, és kifeszítve maga elé tartja, mint valami pajzsot. Kilövök rá egy nyílvesszőt, de sikerül megállítania az övvel, így nem fúródik a májába. Viszont az övet átüti a nyíl hegye, és valami lila folyadék fröccsen Brutus arcába. Amíg újratöltök, Brutus a földre hasal, belegurul a vízbe, és lebukik a víz

alá. A hátam mögül fémes csattanást hallok. – Na, húzzunk inneni – szólok Finnicknek.

Amíg mi Brutusszal harcolunk, Enobaria és Gloss eljut a Bőségszaruig. Brutus lőtávolságon belülrre kerül, és Cashmere is biztosan itt ólálkodik valahol a közelben. Ezek négyen vérbeli Hivatásosak, az biztos, hogy külön szövetséget kötöttek egymással. Ha egyedül a saját biztonságomra kellene gondolnom, simán szembeszállnék velük Finnickkel az oldalamon. De nekem Peetát kell megvédenem. Ekkor észreveszem őt. Még mindig a fémlemezen egyensúlyoz. Elindulok, és Finnick szó nélkül követ, mintha tudná, mi lesz a következő lépésem. Amikor a parton már nem tudok közelebb menni a fémlemezhez, kiveszem a késeket az övemből, hogy kiússzak Peetához, hátha valahogy ki tudom hozni.

Finnick a vállamra teszi a kezét. – Hagyd, majd én. Rögtön gyanakodni kezdek. Mi van, ha ez csak valami trükk? Talán Finnick így akar a bizalmamba férkőzni, hogy aztán a nyílt vízen megfojtsa Peetát?

– Meg tudom csinálni – erősködöm.

De Finnick a földre dobja a fegyvereit. – Nem szabad megerőltetned magad. Nem tenne jót a babának – mondja, és megsimogatja a hasamat.

Ja, tényleg. Hiszen én elméletileg terhes vagyok, kapok észbe. Miközben azon gondolkodom, hogy ez pontosan mivel jár, és hogyan

Futótűz

238

kéne viselkednem – talán ha hánynék egyet, az elég hiteles lenne Finnick már a parton áll.

– Fedezz! – mondja. Aztán egy tökéletes fejessel eltűnik a vízben.

Felemelem az íjamat, hogy elriasszam a Bőségszaru felől érkező támadókat, de úgy tűnik, senki sem vett üldözőbe bennünket. Gloss, Cashmere, Enobaria és Brutus már megkereste egymást, a csapat összeállt, és most a fegyvereket válogatják. Végigpillantok az arénán, a kiválasztottak nagy része még mindig nem mert leszállni a fémlemezekről. De várjunk csak, valaki áll a tőlem balra lévő, Peetával átellenes földszávon.

Mags az. De nem a Bőségszaru felé tart, és menekülni sem próbál. Inkább belecsobban a vízbe, és elkezd felém úszni, ősz haja le-fel mozog, ahogy a hullámok dobálják. Mags nagyon öreg, de mivel nyolcvan éve a Negyedik Körzetben él, nem valószínű, hogy belefulladás a vízbe.

Finnick közben már visszafelé úszik Peetával, egyik kezével átkarolja a mellkasát, a másikkal pedig könnyed csapásokkal hajtja magát a vízben. Peeta nem ellenkezik. Nem tudom, Finnick mivel győzte meg, hogy rábízhatja az életét – talán megmutatta neki az arany karperecet. Vagy csak meglátta, hogy a parton várom. Amikor eléri a fövenyt, segíték kihúzni Peetát.

– Na, szia – mondja, és megcsókol. – Ezek szerint mégis vannak szövetségeseink.

– Igen. Ahogyan Haymitch kívánta – jegyzem meg rosszállóan.

– Árudd már el, hogy kivel kötöttünk még szövetséget?
– kérdezi Peeta.

– Tudomásom szerint csak Magsszel – felelem. Az öregasszony felé biccentek, aki kitartóan úszik felénk.

– Őt nem hagyhatom itt – mondja Finnick. – Rajta kívül alig akad valaki, aki kedvel.

– Nekem semmi bajom Magsszel – mondom. – Főleg most, hogy láttam, milyen az aréna. Mags horgaival nagyobb esélyünk lesz halat fogni.

Suzanne Collins

239

– Katniss már az első naptól fogva őt akarta szövetségesnek – veti közbe Peeta.

– Katnissnek nagyon jó szeme van – mondja Finnick. Aztán fél kézzel benyúl a vízbe, és kikapja Magst, mintha az öregasszony olyan könnyű lenne, mint egy kölyökkutya. Mags lelkesen magyarázni kezd valamit, amiből csak a „lebeg” szót sikerül elkapnom, aztán megpaskolja az övét.

– Nézzétek, igaza van. Már mások is rájöttek – mondja Finnick, és Beeteere mutat. Beete összevissza csapkod a hullámok közt, de valahogy sikerül a fejét a víz fölött tartani.

– Mire? – kérdezem.

– Az övek. Fenntartanak a vízen – magyarázza Finnick.

– Persze hajtánod kell magad, de nem fulladsz meg.

Szólni akarok Finnicknek, hogy várjuk meg Beeteet és Wiresst, de Beete három földnyelvvel arrébb kapálózik a vízben, Wiresst pedig sehol sem látom. Arról nem is beszélve, hogy Finnick valószínűleg ugyanúgy kinyírná őket, ahogyan a fickót az Ötödikből, ezért aztán azt javaslom, hogy induljunk. Odaadom Peetának az egyik íjat, az egyik tegeztt meg egy kést, a többi fegyvert megtartom magamnak. De Mags rángatni kezdi a ruhám ujját, közben egyfolytában motyog, és csak akkor

hagyja abba, amikor a kezébe nyomom a cipészárat. Elégedetten mosolyog, aztán fogatlan szájába szorítja a szerszám nyelét, és kinyújtja a karját Finnick felé. Finnick a vállára veti halászhálóját, könnyed mozdulattal a hálóra ülteti Magst, a szabad kezével megmarkolja a háromágú szigonyt, és elindulunk. Ahol véget ér a homokos parti sáv, meredek, erdővel borított domboldal kezdődik. De igazából ez nem is erdő. Legalábbis nem az általam ismert fajtája. Dzsungel. Ez az idegenül csengő szó ugrik be. Talán valamelyik Viadallal kapcsolatban hallottam, vagy apa mesélt róla. A fák nagy részét nem ismerem, a törzsük sima, és kevés águk van. A talaj fekete és ingoványos, sok helyen teljesen befedi a kusza indák és a tarka virágok szőnyege. A nap forrón süt, a levegő meleg és párás, az az érzésem, itt sosem fogunk megszáradni. A kezeslábas

Futótűz

240

vékony, kék szövetéből gyorsan elpárolog a tengervíz, de közben már a bőrömhöz tapad az izzadság miatt. Peeta megy elől, hosszú késével vág utat a sűrű növényzetben. Finnick a következő, mert bár ő a legerősebb, neki kell cipelnie Magst. Arról nem is beszélve, hogy a háromágú szigonnyal ugyan mesterien bánik, de a dzsungelben az íj sokkal hatékonyabb fegyver. A meredek emelkedőn kaptatunk felfelé, és a dög melegben hamarosan mindenki zihálni kezd. De mivel Peeta meg én sokat edzettünk, Finnicknek pedig elképesztő állóképessége van, elég gyorsan haladunk, és már egy mérföldet megteszünk, amikor Finnick először

szól, hogy szeretné letenni Magst, hogy egy kicsit kifújja magát. Arra gyanakszom, hogy Finnick inkább Mags miatt javasolja a pihenőt, nem azért, mert ő elfáradt.

A lombok eltakarják a kilátást, ezért aztán felmászom az egyik fára, hogy körülnézzek. De meg is bánom.

A látvány ugyanis borzalmas: a Bőségszaru körül vér borítja a földet; és a víz is tele van vöröses foltokkal.

Testek hevernek a homokban, testek lebegnek a hullámok tetején, de ekkora távolságból lehetetlen megállapítani, hogy ki él és ki halt meg, mivel mindenkin ugyanolyan kék ruha van. Csak annyit tudok, hogy az apró kék ruhás alakok egy része még harcol egymással. Mégis mire számítottam? Hogy azért, mert előző este egymásba kapaszkodtak a győztesek, az arénában majd általános fegyverszünetet kötnek? Nem, ezt egy percre sem hittem komolyan. De azért reménykedtem, hogy az emberek önmérsékletet tanúsítanak. Vagy legalább vonakodnak kicsit, mielőtt belevetik magukat a mészárlásba. Ráadásul ismerték is egymást. Úgy viselkedtek, mintha barátok lennének. Tudom, hogy nekem csak egy barátom van az arénában. De ő nem a Negyedik Körzetből jött.

Várom egy kicsit, hagyom, hogy a lágy szellő lehűtse az arcomat, és közben azon gondolkodom, mitévő legyek. Hiába a karperec, muszáj végeznem Finnickkel. Ennek a szövetségnek nincsen jövője. Ahhoz viszont túl veszélyes a srác, hogy csak úgy hagyjam lelépni. Lehet,

Suzanne Collins

hogy ez az egyetlen esélyem, addig kell megölnöm, amíg tart a puhatolózás. Menet közben simán hátba tudom löni. Aljas húzás lenne, de attól nem leszek kevésbé aljas, ha kivárok. Talán segítene, ha jobban megismerném? Ha még jobban lekötelezne? Hiszen már így is jövök neki eggyel. Nem, most kell megtennem. Még egy utolsó pillantást vetek a harcoló alakokra, a véres fövényre, hogy megszilárdítsam az elhatározásomat, aztán lecsúszom a fa sima törzsén. De amikor földet érek, rájövök, hogy Finnick már kitalálta, mire készülök. Mintha tudná, mit láttam a fa tetejéről, és hogy a látvány milyen hatással van rám. Az egyik szigonyát védekezően felemeli.

– Na mi folyik odalent, Katniss? Összefogtak az emberek? Megesküdtek, hogy nem fogják bántani egymást? A fegyvereket pedig a tengerbe hajították, hogy így szegüljenek szembe a Kapitóliummal? – kérdezi Finnick gúnyosan.

– Nem – mondom.

– Nem – ismétli Finnick. – Mert ami történt, megtörtént. És akik most az arénában vannak, nem véletlenül lettek győztesek. – Egy pillanatig Peetát méregeti. – Kivéve talán őt.

Ezek szerint Finnick is tudja, amit Haymitch meg én. Mármint azt, hogy Peeta mennyivel különb nálunk. Finnick szemrebbenés nélkül kinyírta a fickót az Ötödik Körzetből. És én is elég gyorsan átálltam a gyilkolásra. Hiszen meg akartam ölni Enobariát, Glosst és Brutust. Peeta viszont biztosan egyezkedni próbált volna. Kiderítette volna, hogy létre lehet-e hozni valami szélesebb összefogást. De minek? Finnicknek igaza van.

Ahogyan nekem is. Akik ebben az arénában vannak, nem azért kapták a koronát, mert könnyörületesek voltak ellenfeleikkel szemben.

Farkasszemet nézünk, állom a tekintetét, azt latolgom, gyorsabb-e nálam. Mennyi idő kell, hogy nyilat röptsek a fejébe? Mennyi idő kell, hogy belém vágja a szigonyt? Arra vár, hogy mikor lépek. Azon gondolkodik, hogy előbb kivédje-e a támadásomat, vagy inkább megelőző csapást mérjen. Érzem, hogy mindketten döntésre jutunk, amikor Peeta egyszer csak közénk lép, és megáll a tűzvonalban.

– Hányan haltak meg? – kérdezi.

Futótűz

242

Menj már onnan, te hülye, gondolom. De Peetának esze ágában sincs megmozdulni.

– Nehéz megállapítani – felelem. – De azt hiszem, legalább hatan. És néhányan még mindig harcolnak.

– Menjünk tovább. Víz kell szereznünk – javasolja Peeta.

Eddig még nem láttuk édesvizű patak vagy tó nyomát, a tengervíz pedig nem lehet meginni. Megint eszembe jut a tavalyi Viadal, amikor majdnem szomjban haltam.

– Igazad van, minél előbb ivóvizet kell találnunk – helyesel Finnick. – És el kell rejtőznünk, mert a többiek este biztosan hajtóvadászatot indítanak utánunk.

A többiek. Hajtóvadászatot indítanak. Utánunk. Jól van, talán tényleg korai lenne megölni Finnicket. És eddig is sokat segített. Ráadásul Haymitch őt jelölte ki szövetségesnek. Azt pedig nem tudhatjuk, mi vár ránk az éjszaka. Ha meg rosszra fordulnak a dolgok, még

mindig végezhetek vele álmában. Úgyhogy egyelőre annyiban hagyom a dolgot. És Finnick is.

Nincsen vizünk, és egyre szomjasabb vagyok.

Folytatjuk az utat felfelé, nagyon figyelek, de nincs szerencsénk. Úgy egy mérföld után meglátom az erdő szélét, és először arra gondolok, elértük a dombtetőt. – Talán a túloldalon több szerencsével járunk. Biztos lesz ott egy forrás, vagy valami.

De a dombnak nincsen túloldala. Én jövök rá elsőnek, pedig én megyek leghátul a sorban. Megakad a szemem egy furcsa, fodrozódó négyzet alakú felületen, ami úgy lóg a levegőben, mint egy megcsavarodott ablaktábla.

Először arra gyanakszom, hogy a napfény vagy a földről visszaverődő forróság miatt vibrál a levegő. De ahogy menet közben figyelem, a négyzet nem mozdul el.

Aztán eszembe jut, mit mutatott Wiress és Beetee a Kiképzőközpontban a Játékmesterek asztalának sarkánál, és rádöbbenek, hogy mi van előttünk. Abban a pillanatban kiáltok fel, amikor Peeta suhint egyet a késével, hogy levágjon néhány indát.

Suzanne Collins

243

Éles csattanás hallatszik. Egy pillanatra eltűnnek a fák, és feltárul a mögöttük húzódó kopár, sík térség. A következő pillanatban az erőter visszadobja Peetát, és ahogy hátrarepül, ledönti Finnicket és Magst.

Odarohanok hozzá, mozdulatlanul fekszik a földön egy halom inda alatt. – Peeta? – Megpörkölt haj szaga csapja meg az orromat. Újra a nevét kiáltom, aztán megrázom, de nem reagál. A szája elé tartom a kezemet, de nem érzem a leheletét, pedig az előbb még hangosan

zihált. A fülemet a mellkasára szorítom, ugyanoda, ahová akkor szoktam, amikor együtt alszunk, ahol szívének erős és egyenletes dobogását szoktam hallgatni. De most nem hallok semmit.

Futótűz

244

20

– Peeta! – üvöltöm. Erősebben rázom a vállát, lekeverek egyet neki, de semmi sem használ. Megállt a szíve.

Csak a semmit püfölöm. – Peeta!

Finnick leülteti Magst egy fa tövébe, és félrelök. – Majd én! – Az ujját Peeta nyakára teszi, majd végigtapogatja a bordáit és a gerincét. Aztán befogja Peeta orrát.

– Ne! – kiáltom, és rávetem magam Finnicksre, mert hirtelen belém hasít a felismerés, hogy meg akarja ölni Peetát. Ha már az erőter nem végzett vele. Az utolsó pillanatban Finnick felemeli a kezét, és olyan erővel vág mellbe, hogy hátrarepülök, és nekicsapódom egy közeli fa törzsének. Egy pillanatra elkábulok a fájdalomtól, és beszorul a levegő a tüdőmbe. Közben Finnick megint befogja Peeta orrát. A földön ülve előhúzok egy nyilat a tegezből, beillesztem az íj idegét a rovátkába, és már majdnem kilövöm a nyílvesszőt, amikor meglátom, hogy Finnick lesmárolja Peetát. Annyira ledöbbenek, hogy leengedem az íjat. Aztán rájövök, hogy nem smárolnak. Finnick azért fogta be Peeta orrát, hogy levegőt fújjon a tüdejébe. Peeta mellkasa lassan emelkedik és süllyed. Finnick lehúzza Peeta kezeslábasának cipzárját, és a tenyerével nyomkodni kezdi a mellkasát a szíve tájékán. Most, hogy sikerül

túltennem magam az első sokkon, végre leesik, hogy mit akar Finnick.

Egyszer-kétszer láttam, hogy anya valami ilyesmit csinál. Ha a Tizenkettedik Körzetben valaki infarktust kap, nem valószínű, hogy a családja időben el tudja hozni hozzánk. Ezért aztán a betegek nagy része sebek, égési sérülések vagy fertőző betegségek miatt keresi fel anyát. És persze ott vannak az éhezők.

Suzanne Collins

245

De Finnick világa más, mint a miénk. Akármire készül is, látszik, hogy nem először teszi. A mozdulatai pontos ütemben és tökéletes időzítéssel követik egymást.

Nagyon figyelek, hogy sikerrel jár-e, a nagy koncentrációban teljesen előredőlök, és egyszer csak érzem, ahogy a nyílvessző hegye a földbe fúródik. A másodpercek vánszorognak. Abban a pillanatban, amikor már majdnem feladom a reményt, és úrrá lesz rajtam a rémület, hogy Peeta tényleg meghalhat, halkan felköhög. Finnick pedig feltápáskodik mellőle.

A fegyvereimet a földre hajítom, és odarohanok hozzájuk. – Peeta? -suttogom. Hátrasimítom a homlokából nedves, szőke tincseit, aztán az ujjamat a nyakához nyomom, hogy kitapintsam a pulzusát.

Lassan kinyitja a szemét. – Vigyázzatok – szólal meg halkan. – Egy erőter van előttünk. Nevetek, de közben csorognak a könnyek az arcomon.

– Egy kicsit erősebb, mint amelyik a Kiképzőközpont tetején van – folytatja. – Amúgy egész jól vagyok. Csak még kótyagos a fejem.

– Meghaltál, Peeta! Megállt a szíved! – bukik ki belőlem, mielőtt végiggondolnám, jó ötlet-e. A szám elé kapom a kezem, furcsa hangok törnek fel a torkomból, olyanok, mint amikor sírok.

– Most mintha működne – állapítja meg Peeta. – Nyugodj meg, Katniss.

– Bólintok, de a furcsa hangokat nem tudom visszafojtani. – Katniss? – Peeta parázik miattam, ami csak fokozza azt az érzésemet, hogy kész elmebaj, ami itt folyik.

– Nyugi. Csak a hormonjaid szórakoznak veled – szólal meg Finnick. – Ez a terhességgel jár. – Felnézek, Finnick még mindig ugyanott guggol. Zihál a kaptató és a hőség miatt, de valószínűleg attól sem frissült fel, hogy megmentette Peeta életét.

– Nem. Nem a... – Ellenkeznék, de ebben a pillanatban egy minden eddiginél erősebb zokogáshullám söpör végig rajtam, tökéletesen alátámasztva Finnick állítását. A szemembe néz, én pedig dühösen pillantok vissza rá a könnyfátyol mögül. Tudom, hogy hülyeség, de totál kiakaszt, amit Finnick csinál. Az egyetlen célom az volt, hogy életben tartsam Peetát, de kudarcot vallottam, Finnick viszont

Futótűz

246

megmentette őt, és ezért hálásnak kellene lennem. Persze az is vagyok. De mégis ideges lettem, mert Finnick azzal, hogy megmentette Peetát, örökre a lekötelezettjévé tett. Örökre. És akkor hogyan öljem meg álmában?

Arra számítok, hogy Finnick majd önelégülten vagy gúnyosan vigyorog, de inkább valami furcsa, fürkésző kifejezés ül ki az arcára. Peetára pillant, aztán rám, mintha valami nem lenne világos számára, aztán megrázza a fejét. – Hogy érzed magad? – kérdezi Peetától. – Tovább tudsz jönni?

– Nem, pihennie kell – mondom. Folyik az orrom, és nincsen nálam semmi, amivel megtörölhetném. Mags letép egy maréknyi mohát egy faágról, és a kezembe nyomja. Túlságosan ki vagyok borulva, hogy megkérdezzem, mi az. Belefújom az orromat, aztán letörölöm az arcomról a könnyeket. A moha olyan, mint egy zsebkendő. Beszívja a nedvességet, és meglepően puha.

Ekkor megpillantok egy csillogó medált Peeta mellkasán. Egy láncon lóg Peeta nyakában, kezembe fogom. Rágravírozták a fecsegőposztátamat. – Ez a tiéd? – kérdezem.

– Igen. Ugye, nem baj, hogy belekarcoltam a fecsegőposztátadat? Szerettem volna, ha passzolunk egymáshoz – mondja.

– Á, dehogy – felelem, és magamra erőltetek egy halovány mosolyt. Egyszerre áldásnak és átoknak érzem, hogy Peeta fecsegőposztás medált hord a nyakában. A forrongó körzetekben biztosan lázba hozza majd az embereket. Viszont nehezen tudom elképzelni, hogy Snow elnök szemet hunyna felette. Ami azt jelenti, hogy sokkal nehezebb dolgom lesz, ha meg akarom menteni Peetát.

– Itt akartok táborozni? – kérdezi Finnick.

– Arról szó sem lehet – feleli Peeta. – Nem maradhatunk. Nincs ivóvíz. Nem tudunk elrejtőzni. Tényleg jól vagyok. Csak ne rohanjunk.
– Ha lassan megyünk, még mindig jobb, mintha egy helyben maradunk – mondja Finnick, és felsegíti Peetát, én meg közben megpróbálom kicsit összekapni magam. Reggel végignézttem, ahogy pépesre verik Cinnát, belöktek ebbe az átkozott arénában, és a végén
Suzanne Collins

247

szemtanúja voltam Peeta halálának. Még szerencse, hogy Finnick észnél van, és időnként bedobja a terhes kismama témát, mert ha a támogatók szemszögéből nézem a dolgot, ezen a téren nem teljesítek valami fényesen.

Bár a fegyvereim rendben vannak, azért gyorsan ellenőrzöm őket, hogy azt a látszatot keltsem, tökéletesen ura vagyok a helyzetnek. – Majd én megyek elől – közlöm a többiekkel.

Peeta persze rögtön ellenkezik, Finnick azonban leállítja. – Nem, Peeta, hadd menjen csak elől Katniss. – Aztán a homlokát ráncolva felém fordul.

– Tudtad, hogy ott egy erőtér van, ugye? Az utolsó pillanatban szúrtad ki. Hallottam, hogy figyelmeztetni akartad Peetát. – Bólintok. – Honnan tudtad?

Habozom. Veszélyes lenne felfedni a trükköt, amire Beete és Wiress tanított. Nem tudom, hogy a Játékmesterek észrevették-e, amikor a

Kiképzőközpontban Beete és Wiress megmutatták, hogyan lehet kiszúrni az erőtereket. Akárhogy is nézzük, egy nagyon értékes információ birtokosa

vagyok. Viszont ha a Játékmesterek rájönnek, könnyen előfordulhat, hogy kitalálnak valamit, amivel megváltoztatják az erőtereket, és akkor nem fogom észrevenni többé, ha belerohanunk egybe. Ezért aztán kamuzom.

– Fogalmam sincs. Asszem, hallom a hangját.

Figyeljétek csak. – Mindannyian fülelnek. Rovarok zümmögnek, madarak csicseregnek, a fák lombja susog.

– Én nem hallok semmit – szólal meg Peeta.

– Pedig tényleg zúg – makacskodom. – Úgy, mint a védőkerítés a Tizenkettedik Körzet körül, csak sokkal, de sokkal halkabban. – Mindenki erősen koncentrál. Én is, de közben tudom, hogy fölöslegesen strapálják magukat. – Tessék! – kiáltom. – Na, halljátok már? Pont abból az irányból jön a hang, ahol Peetát megrázta az áram.

– Én sem hallok semmit – mondja Finnick. – Viszont ha te igen, akkor mindenképpen neked kell elől menni.

Futótűz

248

Megpróbálom kihozni a helyzetből a legtöbbet. – Ez vicces – mondom, és döbbent képet vágok, aztán ide-oda forgatom a fejem. – Igazából csak a bal fülemmel hallom.

– Azt műtötték meg a Viadal után? – kérdezi Peeta.

– Igen – mondom, és vállat vonok. – Talán jobban sikerült a műtét, mint gondolták. Az a helyzet, hogy a bal fülemmel néha furcsa dolgokat hallok. Nem is gondoltam, hogy a rovarok szárnya vagy a földre hulló hópehely ilyen hangos. – Tökéletes. Most majd rászállnak a sebészekre, akik tavaly a Viadal után

megműtötték a fülemet, és addig nyaggatják őket, amíg magyarázatot nem adnak, miért hallok úgy, mint egy denevér.

– Te! – szól Mags, és biccent, hogy induljak. Mivel lassabban tudunk haladni, Mags is gyalog jön, miután Finnick gyorsan csinál neki sétabotot egy faágból.

Aztán Peeta is kap egy botot, aminek nagyon örülök, mert – bár hevesen tiltakozik – látom rajta, hogy legszívesebben lefeküdne pihenni. Finnick zárja a sort, így legalább hátulról nem tudnak rajtunk ütni.

Úgy megyek, hogy az erőter mindig tőlem balra legyen, hiszen állítólag a bal fülemmel hallom a mások számára hallhatatlan neszeket. De mivel ez az egész szuperhallásdolog kamu, leszakítok egy fűrt kemény mogyorót, ami úgy lóg az egyik közeli fán, mint a szőlő, és menet közben időnként magam elé dobok egyet.

Attól tartok ugyanis, hogy nem fogom időben észrevenni az erőteret jelző fodrozódó felületeket.

Valahányszor a mogyoró erőternek ütközik, füstfelhő száll fel, a mogyoró megfeketedve és felrepedt héjjal pottyán vissza a földre.

Kis idő múlva furcsa csámcsogásra leszek figyelmes a hátam mögül, és ahogy megfordulok, látom, amint Mags megpucol, és a szájába töm egy megpörköltött mogyorót. A pofazacskója már tele van, úgy néz ki, mint egy hörcsög. – Mags! – kiáltom. – Köpje ki! Lehet, hogy mérgező!

Motyog valamit, de ezt leszámítva nem vesz rólam tudomást, és megnyalja a száját. Finnickre pillantok, abban reménykedem, hogy talán segíteni fog, de ő csak nevet. – Most majd kiderül – vigyorog.

Ahogy újra elindulok, azon töprengek, milyen fickó lehet valójában ez a Finnick. Először megmenti az öreg Mags életét, aztán hagyja, hogy egyen a mogyoróból. Haymitch szövetséget kötött vele. Visszahozta a halálból Peetát. Az sem világos, hogy miért nem hagyta meghalni. Senki sem hibáztatta volna. Soha nem jutott volna eszembe, hogy ért az újraélesztéshez. Vajon miért mentette meg Peetát? És miért akar mindenáron szövetséget kötni velem? Miközben tudom, ha a szükség úgy hozná, gondolkodás nélkül kinyírna. De mégis rám bízza a döntést, hogy harcoljunk-e egymás ellen, vagy sem.

Megyek tovább, dobálom a mogyorókat, időnként megpillantom az erőteret. Próbálok balra tartani, hátha találunk egy rést, ahol át lehet bújni, mert jó lenne végre elhagyni a Bőségszaru környékét. Ráadásul sürgősen vizet kell keresnünk. De amikor egy óra múlva sem találunk átjárót, már biztos vagyok benne, hogy hiába próbálkozunk. Ebben az irányban nem tudunk távolabb kerülni a szarutól. Sőt, ami azt illeti, az erőtér lágy ívben elkanyarodik, az ösvény pedig párhuzamosan halad vele. Megállok és hátrafordulok, Mags sántikáló alakját nézem, és a Peeta arcán csillogó verítéket. – Fújjuk ki magunkat – javaslom. – Úgyis fel kéne másznom egy fára, hogy körülnézzek.

A környék legmagasabb fáját választom. A kicsavarodott ágakon kapaszkodom felfelé, de próbálok a lehető legközelebb maradni a fa törzséhez. Ki tudja, milyen könnyen törnek ezek a hajlékony és puha ágak.

A józan ész ugyan nem ezt diktálja, de én mégis mászom tovább, mert van valami, amit mindenképpen meg akarok nézni. Ahogy megkapaszkodom az egyik vékonyabb ágban, amely ide-oda lengedezik a párás levegőben, a gyanúm beigazolódní látszik. Most már látom, miért nem tudunk balra kanyarodni. Ebből a szédítő magasból belátni az egész környéket. Kiderül, hogy az aréna szabályos kör alakú. A közepén egy szabályos kör alakú szigettel. A dzsungel széle felett az ég mindenhol ugyanolyan rózsaszín. És mintha egy-két helyen ki tudnám venni azokat a fodrozódó foltokat. Vagy ahogyan Wiress és Beetee nevezte őket, a „réseket a pajzson”, amelyek sebezhetővé teszik a rendszert. Hogy tutira megbizonyosodjak az igazamról, kilövök egy nyilat az üres térbe a fák fölé. Fénysugár villan, egy pillanatra

Futótűz

250

meglátom az égbolt valódi kékjét, aztán a nyílvevő visszazuhan a dzsungelbe. Lemászom a fáról, hogy közöljem a rossz hírt a többiekkel.

– Az erőter körbevesz bennünket, csapdába kerültünk.

Igazából nem is egy kör alakú kerítés, hanem egy kupola, ami az aréna fölé borul. Nem tudom, milyen magas. Középen van a Bőségszaru, körülötte a tenger, a tenger körül pedig a dzsungel. Mintha körzővel rajzolták volna. Teljesen szimmetrikus. És elég kicsi – magyarázom.

– Vízét nem láttál sehol? – kérdezi Finnick.

– Csak a tengervízét, a Bőségszaru körül – felelem.

– Pedig kell lennie valahol ivóvíznek – ráncolja a homlokát Peeta. – Különben pár nap, és mindenki szomjan hal.

– A lombkorona elég sűrű. Lehet, hogy a dzsungelben találunk tavakat vagy patakokat. – Látom a többieken, hogy nem nagyon hisznek nekem. Lehet, hogy a sok balhé miatt idén a Kapitólium szeretné minél gyorsabban lezavarni a Viadalt. Plutarch Heavensbee talán már meg is kapta a parancsot, hogy nyírjon ki mindenkit. – Viszont nincs értelme azon erőlködni, hogy kiderítsük, mi van a domb túloldalán, mert már tudom a választ: semmi.

– Kizárt, hogy nincs ivóvíz az erőtér és a sziget közötti területen – makacskodik Peeta. Mindannyian tudjuk, hogy ez mit jelent. Vissza kell mennünk. Vissza a Hivatásosakhoz, vissza a vérontás helyszínére. Mindezt úgy, hogy Mags járni is alig bír, Peeta meg túl gyenge, hogy harcoljon.

Végül úgy döntünk, pár száz méterrel lejjebb ereszkedünk, és ott megyünk tovább az erőtérről párhuzamosan. Hátha találunk valahol vizet. Továbbra is én megyek elől, időnként elhajítok egy-egy mogyorót, de szerencsére már elég messze vagyunk az erőtértől. A nap iszonyatosan tűz, valósággal gőzzé változtatja a párás levegőt. Alig látok a forró ködben. Délutánra nyilvánvalóvá válik, hogy sem Peeta, sem Mags nem tud továbbjönni.

Finnick javaslatára az erőtértől nagyjából tíz méterre táborozunk le. Finnick azt mondja, ha rajtunk ütnek, fegyverként használhatjuk az erőteret, csak bele kell terelnünk a támadóinkat. Aztán Magsszel

matracot fonnak a környéken nyalábokban növä, másfél méter magas, éles szélű fűszálakból. Mivel Mags nem lett rosszul a nasizástól, Peeta összegyűjt egy adag mogyorót. Az erőtérhez dobálja a mogyorószemeket, hogy megpörkölje őket, aztán leszedi a héjukat. Végül egy levélre rakja a mogyoróbelet. Eközben én őrt állok. Ideges vagyok, és melegem van, most érzem csak, mennyire felzaklattak az események.

Iszonyatosan szomjas vagyok. Végül aztán nem bírom tovább, és odafordulok Finnickhez. – Mi lenne, ha örködnél egy kicsit, én meg elmennék keresni vizet? – kérdezem. Nem repesnek az örömtől, hogy egyedül akarok kóvályogni az erdőben, de tudják, hogy ha nem találunk záros határidőn belül vizet, ki fogunk száradni. – Ne aggódj, nem megyek messzire – ígérem Peetának. – Veled megyek – mondja.

– Nem, te csak maradj itt, vadászni is akarok – mondom. De azt nem teszem hozzá, hogy: „Különbén sem jöhetsz, mert túl hangosan jársz.” De ezzel ő is tisztában van. Elriasztaná a prédát, és veszélybe sodorna bennünket a hangos trappolásával. – Sietek.

A fák közt lopózva örömmel nyugtázom, hogy a puha talajon gyakorlatilag hangtalanul lehet osonni. Átlósan haladok lefelé, de nem találok semmit a buja, zöld növényzeten kívül.

Ágyúdörrenést hallok, és megtorpanok. Valószínűleg most ért véget a vérfürdő a Bőségszarunál. Mindjárt kiderül, hány halálos áldozatot követelt az első összeecsapás. A lövéseket számolom, minden lövés egy

halottat jelent. Nyolc. Kevesebb, mint tavaly. De mégis többnek tűnik, mert idén név szerint ismerem őket. Hirtelen nagyon gyengének érzem magam, muszáj nekitámaszkodnom egy fatörzsnek, nehogy összeesek. A hőség úgy szippantja ki belőlem a nedvességet, mint egy szivacsból. A torkom kiszáradt, a kimerültség lassan szétterjed a tagjaimba. A hasamat simogatom, hátha akad a nézők között egy terhes nő, akinek megesik rajtam a szíve, és úgy dönt, támogatni akar, mert akkor Haymitch tudna küldeni egy kis vizet. De nincs szerencsém. A földre rogyok.

Futótűz

252

Ahogy ott fekszem mozdulatlanul, megpillantok néhány állatot: színpompás tollú, különös madarakat, nyelvüket öltögető fakúszó leguánokat, meg valami furcsa rágcsálót, ami úgy néz ki, mintha a patkányt és az oposzumot keresztezték volna. Az ágakon kapaszkodik, közel a fák törzséhez. Egy ilyen le is lövök, hogy közelebből is megvizsgáljam.

Ronda jószág, annyi szent: szürke, bolyhos bundájú, jókora rágcsáló, az alsó állkapcsából két veszedelmesnek tűnő, hosszú fog áll ki. Ahogy kibelezem és megnyújom, figyelmes leszek még valamire. Nedves a pofája. Mintha egy patakából ivott volna. Izgatottan mászom fel a fára, ahol ez a szörnyeteg lakott, körkörösén haladok felfelé. Itt kell lennie valahol a vízforrásnak, ahol az állat ivott.

Semmi. Nem találok semmit. Még egy harmatcseppet sem. Végül – hogy Peeta ne aggódja magát halálra – elindulok vissza a táborhelyünkre. Nagyon melegem

van, és rég láttam már ennyire reménytelennek a helyzetet.

Mikor visszaérek, látom, hogy a többiek átrendezték a terepet. Mags és Finnick valami kunyhófélét tákolt a fűmatracokból. A kunyhó egyik oldalról nyitott, viszont van padlója és teteje is. Mags hajtogatott néhány edényt is, amit Peeta megtöltött pörkölt mogyoróval.

Reménykedve fordulnak felém, de én csak a fejemet rázom.

– Nem találtam vizet. De kell lennie valahol. És ő tudta, hogy hol -mondom, és felemelem a megnyúzott rágcsálót. – Azelőtt ivott, hogy lelöttem egy fáról, de nem sikerült kiderítenem, hogy honnan szerzett vizet. Pedig esküszöm nektek, hogy harminc méteres körzetben mindent átkutattam a fa körül.

– Szerinted meg lehet enni? – kérdezi Peeta.

– Nem vagyok benne biztos. Olyan a húsa, mint a mókusé. Talán ha megfőzzük... – mondom, de elbizonytalanodom, mert nem tudom, hogyan fogunk tüzet csíholni. És még ha sikerül is, a felszálló füst elárulna bennünket. Az aréna olyan kicsi, hogy a többiek biztosan észrevennék.

Suzanne Collins

253

Szerencsére Peetának van egy ötlete. Kivág egy darabot a rágcsáló húsából, feltűzi egy kihegyezett botra, és beletartja az erőtérbe. A bot hangos sercegéssel hátrarepül. A hús kívül megég ugyan, viszont belül jól átsül. Örömkben éljenezni kezdünk, de aztán elhallgatunk, mert eszünkbe jut, hogy hol vagyunk.

A fehéren izzó napkorong már lefelé tart a rózsaszín égbolton, amikor összegyűlünk a kunyhóban. Nekem továbbra is gyanús a mogyoró, de Finnick szerint Mags már látott ilyet valamelyik korábbi Viadalon. Nem pazaroltam az időmet, hogy megnézzem az ehető növényeket a kiképzésen, fölöslegesnek tartottam, mert tavalý semmi újat nem tanultam annál az állomásnál. Most már bánom, hogy kihagytam. Biztosan mutattak volna párat a dzsungel ismeretlen növényei közül. És felkészülhettem volna egy kicsit arra, ami az arénában vár rám. Mags szemmel láthatólag jól van, pedig már órák óta tömi magába a mogyorót. Megfogok egyet, és beleharapok. Kellemes, édeskés íze halványan ugyan, de a gesztenyére emlékeztet. Biztos nem lesz tőle bajom. A rágcsáló húsa kemény, és nem valami kellemes az illata, viszont meglepően finom. Nem is olyan rossz ez a vacsora, ahhoz képest, hogy ez az első éjszakánk az arénában. Bárcsak lenne valami, amivel leöblíthetnénk a kaját.

Finnick alaposan kifaggat a rágcsálóval kapcsolatban, amit végül fapatkánynak nevezünk el. Tudni akarja, hogy milyen magasan volt, meddig figyeltem, mielőtt lenyilaztam, és hogy mit csinált. Úgy emlékszem, elég nyugis volt. Szaglászott, valószínűleg rovarok után kutathatott.

Előre félek az éjszakától. Legalább a sűrű szövésű fűmatrac némi védelmet nyújt a dzsungelben ólálkodó, ki-tudja-milyen lények ellen. Miután a nap alábukik a láthatáron, a hold jön fel az égre, a fénye sápadt, de azért valamennyire látunk a fehér derengésben. A beszélgetés abbamarad, mert tudjuk, mi következik.

Leülünk egymás mellé a kunyhó bejáratában. Peeta megfogja a kezemet.

Az égbolt kifényesedik, ahogy a térben lebegve megjelenik a Kapitólium címere. A himnusz hallgatom, és arra gondolok, hogy Finnickre és Magsre nehéz pillanatok várnak. Csak annyiban tévedek,

Futótűz

254

hogy nekem sem lesz könnyebb dolgom. Nyolc halott győztes arcképét vetítik az égre.

Elsőként annak a férfinak az arcát mutatják, akit Finnick ölt meg a szigonnyal. Mivel ő az Ötödik Körzetből érkezett, ez azt jelenti, hogy az első négy körzet kiválasztottjai még mind életben vannak – a négy Hivatásos, Beetee és Wiress, meg persze Mags és Finnick. Az Ötödik Körzet győztese után az egyik morfling következik, a fickó a Hatodik Körzetből, aztán Cecelia és Woof a Nyolcadikból, a két kiválasztott a Kilencedikből, és a nő a Tizedikből, utoljára pedig Seeder a Tizenegyedikből. Végezetül még egyszer kivetítik a Kapitólium címerét, zenei aláfestéssel, aztán elsötétül az égbolt, és már csak a hold ragyog.

Némán ülünk. Nem mondhatnám, hogy a halott győztesek bármelyikét ismertem volna. De eszembe jut a három gyerek, aki Cecelián csüngött, míg el nem szakították tőlük az anyjukat. És Seeder, aki nagyon kedves volt hozzám, mikor megismerkedtünk. Még az üveges tekintetű morflingot is megsajnálom, aki sárga virágokat festett az arcomra a kiképzésen. Mind meghaltak. Nincsenek többé.

Nem tudom, meddig ülnénk így szótlanul, ha nem pottyanna elénk a lombok sűrűjéből egy kis ezüstszínű ejtőernyő. Senki sem mozdul.

– Szerintetek kinek küldték? – kérdezem végül.

– Gőzöm sincs – mondja Finnick. – Mi lenne, ha Peeta nyitná ki? Megérdemli, ha már egyszer meghalt, nem igaz?

Peeta kikötözi a madzagot, és kihajtogatja a kör alakú selyemszövetet. Az ejtőernyőben egy apró fémtárgy van. Fogalmam sincs, hogy mi az.

– Ez micsoda? – kérdezem. A többieknek sincs tippje. Körbeadjuk a különös tárgyat, mindenki megvizsgálja. Egy üreges fémcső, aminek elkeskenyedik az egyik vége. A másik végén egy lefelé görbülő csőrszerű kis perem van. Valahogy olyan ismerősnek tűnik. Mintha egy biciklialkatrész lenne, vagy valami karnistartozék. Bár igazából a fene se tudja, mi ez.

Suzanne Collins

255

Peeta belefúj az egyik végébe, hátha megszólal. De nem történik semmi. Finnick beledugja a kisujját, hátha lehet fegyverként használni. De hiába.

– Szerinted lehet vele horgászni, Mags? – kérdezem.

Mags, aki valószínűleg bármilyen kütyüvel tudna halat fogni, a fejét rázza, és morog.

Elkérem tőlük, és egy darabig a két tenyerem közt hengergetem. Mivel szövetséget kötöttünk Magsszel és Finnickkel, Haymitch összedolgozik a Negyedik Körzet mentoraival. Ami azt jelenti, hogy neki is volt beleszólása, hogy milyen ajándékot küldjenek nekünk. Vagyis ez a tárgy nem egy értéktelen csecsebecse. Talán

ez mentheti meg az életünket. Eszembe jut, hogy a tavalyi Viadalon, amikor már majd' megőrültem a szomszúságtól.

Haymitch nem küldött nekem vizet, mert tudta, ha összeszedem magam, simán megtalálom az arénában a vízlelőhelyet. Haymitch az ajándékokkal mindig valami fontos dolgot akart üzeni. Mint ahogy azzal is, ha nem küldött semmit. Szinte hallom, hogy rám mordul:

Használd az agyad, kislány, már ha van. Na, mi ez?

Letörölöm a homlokomról az izzadságot, és a holdfényben újra szemügyre veszem az ajándékot.

Forgatom, megnézem minden oldalról, minden szögből, külön-külön szemügyre veszem az egyes alkatrészeit, aztán újra egyben az egészet. Ki akarom deríteni a szerkentyű titkát, meg akarom tudni, hogy mire lehet használni. Végül dühösen beledöföm a földbe. –

Feladom. Ha előkerül Beete és Wiress, talán ők meg tudják mondani, mire való.

Nyújtózom egyet, forró arcomat a fűmatrachoz nyomom, és elkeseredetten bámulom ezt az ízét. Peeta masszírozni kezdi a hátamat, sikerül ellazulnom egy kicsit. Azon töprengek, miért nem húlt le a levegő, mikor pedig a nap már rég lement. Aztán eszembe jutnak az otthoniak.

Prim. Anya. Gale. Madge. Elképzelem őket, ahogy a tévé előtt ülnek, és engem néznek. Legalábbis nagyon remélem, hogy otthon vannak. Nem csukta le őket Thread. Nem büntették meg őket úgy, mint Cinnát. Vagy Dariust. Miattam. Mindenki miattam bűnhődik.

Futótűz

Hirtelen nagyon hiányoznak. Hiányzik a körzet és az erdő. Egy rendes erdő, égbe nyúló, kemény törzsű fákkal, ahol bőven van élelem, és ahol nem ilyen ijesztő állatok élnek. Ahol gyors folyású patakok csobognak. Ahol hűvös szellők lengedeznek. Vagy inkább hideg szelek süvítenek, hogy elvigyék a fullasztó hőséget. Elképzelem ezt a hideg szelet, érzem, ahogy lehűti az arcomat és elzsibbasztja az ujjaimat, és ekkor beugrik a fekete földbe szúrt fémtárgy neve.

– Ez egy csapoló! – kiáltom, ahogy felülök.

– Egy micsoda? – kérdezi Finnick.

Kirántom a földből a csövet, és letisztogatom. A kezemmel letakarom elvékonyodó végét, és még egyszer megvizsgálom a lehajló kis csőrt. Igen, valahol már láttam ilyet. Egy hideg, szeles napon, egyszer régen, amikor az erdőt jártuk apával. Lyukat fúrtunk egy juharfa törzsébe, és beleillesztettük a csövet.

Összegyűjtötte a fa nedvét, ami szépen belecsordogált egy vödörbe. A juharsziruppal még az amúgy ízetlen kenyérből is igazi csemegét lehetett varázsolni. Nem tudom, mi lett azokkal a csapolókkal apa halála után. Talán elrejtette őket az erdőben. Mindenesetre soha nem találtunk egyet sem.

– Ez egy csapoló. Úgy működik, mint a vízcsap. Az ember belenyomja a fa törzsébe, és kijön fanedv. – A körülöttünk lévő fák rostos, zöld törzsét nézem. – Persze ehhez meg kell találni a megfelelő fát.

– Fanedv? – kérdez vissza Finnick. Ezek szerint a tenger közelében sincsenek ilyen fák.

– Amiből szirupot lehet készíteni – feleli Peeta. – De ezekben a fában is kell, hogy legyen valami.

Mindenki felpattan a földről. A szomjúság. A vízhiány. A fapatkány éles szemfogai, és nedves pofája. Csakis egyetlen dolog lehet a dzsungel fáinak törzsében. Finnick megragad egy követ, és azzal próbálja belekalapálni a csapolót az egyik fa zöld kérgébe, de leállítom. – Várj! Még tönkreteszed. Fúrjunk egy lyukat – javaslom.

Mivel nincsen fúrónk, a cipészárral próbáljuk kilyukasztani a fa törzsét. Peeta öt centi mélyen belevágja az ár hegyét a fába. Aztán

Suzanne Collins

257

Finnick a késével tágítja tovább a lyukat, míg végül akkora nem lesz, hogy a csapoló kényelmesen belefér. Óvatosan beékelem a szerkezetet, aztán hátralépünk, és várakozva figyeljük, hogy mi történik.

Először semmi. Aztán egyszer csak legurul egy vízcsepp a csapolón, és Mags tenyerébe csöppen. Mags gyorsan lenyalja a vízcseppet, és máris újra a cső alá tartja a kezét.

Kicsit igazítunk a csapolón, mire vékony sugárban csörgedezni kezd a fanedv. Felváltva tartjuk a csap végéhez a szánkat, nedvesítjük meg kiszáradt nyelvünket. Mags odahozza az egyik fűkosarat, amit elég sűrűre szőtt ahhoz, hogy megtartsa a vizet. Mikor megtelik, körbeadjuk a kosarat, és nagyokat kortyolunk, aztán később, mikor már mindenki eleget ivott, az arcunkat is megmossuk. Mint az arénában minden, a víz is meleg, de itt nincs helye a finnyáskodásnak.

Miután sikerül a szomjunkat oltani, hirtelen mindenkin ólmos fáradtság lesz úrrá, és elkezdünk lefekvéshez

készülni. Tavaly minden éjjel bekészítettem a holmimat, hogy szükség esetén a lehető leggyorsabban tovább tudjak állni. Idén viszont nincsen semmi holmim, csak a fegyvereim. Azokat pedig egy pillanatra sem engedem el. Eszembe jut a csapoló.

Kihúszom a fából. Letépek a leveleket egy erősebbnek tűnő indáról, és az övemre erősítem vele a csapolót.

Finnick felajánlja, hogy vállalja az első őrseget, én pedig nem ellenkezem, mert tudom, hogy amíg Peeta kipihen magát, csak mi ketten tudunk örködni.

Lefekszem Peeta mellé a kunyhó padlójára, és megbeszélem Finnickkel, hogy keltsen fel, ha elfárad. De néhány óra múlva harangzúgáshoz hasonló hangra riadok fel. Bimm! Bamm! Nem pont olyan, mint a Törvényszék harangja, amit szilveszter este szoktak megkongatni, de azért hasonlít rá. Peeta és Mags nem ébrednek fel, Finnick viszont feszülten figyel. Aztán a harangozás abbamarad.

– Tizenkét kongást számoltam – mondja.

Bólintok. Tizenkét kondítás. Mit akarnak ezzel jelezni? Egy kondítás minden körzetnek? Meglehet. De vajon miért?

– Szerinted ez mit jelent? – kérdezem.

– Gőzöm sincs – feleli Finnick.

Futótűz

258

Várunk, hátha kapunk valami utasítást, vagy Claudius Templesmith üzenetet küld nekünk. Meghív bennünket egy lakomára. Egyetlen érdekes dolog történik. Tőlünk jókora távolságra villám csap az egyik égbe nyúló fába, aztán kitör a vihar. Talán az esőre akarták felhívni a

figyelmet a harangozással. Hátha nem minden játékosnak van olyan profi mentora, mint Haymitch.
– Feküdj le, Finnick. Átveszem az őrséget – mondom.
Finnick habozik egy kicsit, de mindketten tudjuk, hogy szüksége van alvásra. Elhelyezkedik a kunyhó bejáratában, és a háromágú szigonyt markolva, nyugtalan álomba merül.

Az íjjal a kezemben a földre ülök, és a holdfényben kísértetiesen derengő, zöld dzsungelt fürkészem. Úgy egy óra múlva abbamarad a villámlás. És hallom, ahogy az eső közeledik felénk. Tőlünk pár száz méterre halkán kopognak az esőcseppek a leveleken. De hiába várom, hogy elérjék a kunyhót.

Ágyúdörgés hasít az éjszaka csendjébe, majd' kiugrom a bőrömből ijedtemben, de úgy tűnik, társaim álmát ez nem zavarja meg. Emiatt felesleges volna felébreszteni őket. Meghalt még egy győztes. Gyorsan megpróbálom kivenni a fejemből a dolgot, mielőtt még elkezdek agyalni, hogy ki lehet az.

Egyik pillanatról a másikra eláll a különös eső, ugyanúgy, mint a tavalyi Viadalon a vihar.

Aztán pár másodperc múlva megpillantom, hogy abból az irányból, ahol az előbb még zuhogott, most köd gomolyog felénk. Ez történik, ha a felmelegedett talajra hideg eső hullik. Köd keletkezik. A fehér füst egyenletes sebességgel hömpölyög felénk. Ködindák nyúlnak ki, és ujjakként kapaszkodnak a fák törzsébe, mintha így húzná magát előre a gomolygó pára. Ahogy nézem, egyszeriben futkosni kezd a hátamon a hideg. Valami nincs rendben ezzel a köddel. Az igazi köd

sosem ilyen szabályos. Viszont, ha ez nem egy valódi természeti jelenség, akkor...

Émelyítően édes illat csapja meg az orromat, üvöltve próbálom felrázni a többieket.

Suzanne Collins

259

Mindenki gyorsan magához tér. De a bőröm egy szempillantás alatt csúnyán felhólyagosodik.

Futótűz

260

21

A bőröm bizseregni kezd, ahol hozzáér a köd. Mintha tűvel szurkálnának.

– Futás! – kiáltom a többieknek. – Fussatok!

Finnick felriad, és azonnal felpattan, hogy szembeszálljon az ellenséggel. De amikor meglátja a gomolygó ködöt, felkapja a még mindig szunyókáló Magst, és futásnak ered. Közben Peeta is feltápászkodik, de látom rajta, hogy még elég kába. Megragadom a karját, és magammal vonszolom a dzsungelbe Finnick után.

– Ez meg mi a franc? – kérdezi megrökönyödve.

– Valami köd. Mérgező gáz. Igyekezz, Peeta! – sürgetem. Bár Peeta napközben váltig állította, hogy kutya baja, most már látszik, hogy az áramütésnek komoly utóhatásai lehetnek. Peeta – aki amúgy sem egy futóbajnok – most még a szokottnál is lassabb.

Ráadásul, amíg én elvétve botlom csak meg a földön tekergő kúszónövényekben és a sűrű aljnövényzetben, ő gyakorlatilag egy lépést sem tud tenni anélkül, hogy ne vágódna el.

Hátranézek, a köd minden irányban összefüggő, egyenes falat alkot. Hirtelen elfog a kísértés, hogy otthagyjam Peetát, és elmeneküljek. Olyan egyszerű volna elfutni, vagy felmászni egy fára, amelynek ágai a tizenkét méter magas ködfal fölé nyúlnak. Eszembe jut, hogy az előző Viadalon is ezt csináltam, amikor megjelentek a mutánsok. Eliszkoltam, és csak akkor gondoltam bele, hogy mi történhetett Peetával, amikor elértem a Bőségszarut. De aztán sikerül úrrá lennem a rettegésen, és Peeta mellett maradok. Most nem az a cél, hogy életben maradjak. Hanem az, hogy Peeta ép bőrrel megússza a Viadalt. A tévéképernyőre tapadó tekintetekre gondolok, a nézőkre, akik Panem-szerte azt lesik,

Suzanne Collins

261

elmenekülök-e – ahogy a Kapitólium szeretné –, vagy kitartok Peeta mellett.

Erősen megfogom a kezét, és azt mondom: – Nézd a lábamat. Próbálj oda lépni, ahová én. – A dolog működik. Mintha kicsit gyorsabban haladnánk, de ahhoz még mindig nem vagyunk elég gyorsak, hogy megállhassunk kifújni magunkat. A köd ott gomolyog a sarkunkban. A párafelhőből cseppek fröccsennek szét. Égetnek, de nem úgy, mint a tűz. Nem érezni forróságot, de a cseppek rátapadnak az ember bőrére, és mélyen belemarnak. A kék ruha nem nyújt semmi védelmet. Ennyiből akár selyempapírba is burkolhatnánk magunkat.

Finnick közben eléggé elhúzott, de most megtorpan és visszafordul. Rájön, hogy nagy bajban vagyunk. De a

köddel nem lehet szembeszállni. Egyetlen esélyünk van: elmenekülni. Finnick hangosan biztat minket, tartja bennünk a lelket. A hangját követve könnyebben tájékozódunk a félhomályban.

Peeta mülába beakad egy kúszónövénybe. Szegény srác megint elvágódik a földön, mielőtt el tudnám kapni.

Ahogy felsegítem, észreveszek valamit, ami még a hólyagoknál és az égési sebeknél is ijesztőbb: az arca bal oldala teljesen lebénult, mintha elsorvadtak volna az arcizmai. A szemhéja összezárul. A szája egyik fele furcsán lebiggyed. – Peeta... – kezdem. De hirtelen begörcsöl a karom.

A köd valami vegyszerrel lehet átitatva, valószínűleg valami durva idegméreggel. A rettegés teljesen új dimenziói nyílnak meg előttem. Felrántom a földről Peetát, de olyan erővel, hogy újra eltaknyol. Mire nagy nehezen sikerül felsegítenem, már mindkét karom vadul rángatózik. A köd már majdnem utolér bennünket, alig egy méterre van tőlünk. Valami nincs rendben Peeta lábával. Lépni akar, de begörcsölnek az izmai. Úgy mozog, mint egy bábu.

Mintha előre akarna zuhanni. De ekkor megpillantom Finnicket. Visszajött értünk, és ő vonszolja maga után Peetát. A vállammal megtámasztom Peetát. Úgy látszik, a méreg még nem bénította meg a vállizmomat. Nem könnyű tartani a tempót a szaporán lépdelő Finnickkel. Úgy tíz méterre eltávolodunk a ködtől, mikor végül megáll.

Futótűz

– Ez így nem fog menni. Nekem kell vinnem Peetát. Elbírod Magst? – kérdezi.

– Igen – vágom rá határozottan, de a következő pillanatban elbizonytalanodom. Mags nincs több negyven kilónál, viszont én sem vagyok egy nagydarab csaj. Persze az is igaz, hogy cipeltem már ennél nehezebb holmikat. Viszont most nem tudom használni a karjaimat. Leguggolok, Mags felmászik a vállamra, úgy, ahogy Finnick vállára szokott. Összeszorítom a térdemet, és lassan felállok. Közben Finnick felkapta Peetát, és már indulunk is tovább. Finnick töri az utat az indák sűrűjében, én szorosan a nyomában lépkedek.

A köd meg csak hömpölyög utánunk, némán, feltartóztathatatlanul, tömör falat alkotva, melynek sima felületét csak a kinyúló kacsok törik meg. Az ösztöneim azt súgják, hogy a legrövidebb úton a legtávolabbra meneküljek a gomolygó fehér párától. Észreveszem, hogy Finnick a ködfal síkjához viszonyítva mégsem merőlegesen ereszkedik lefelé a domboldalon, hanem rézsútosan. Próbál biztonságos távolban maradni a ködtől, de úgy, hogy közben a Bőségszaru körül hullámozó vízhez akar eljutni. Hát persze, a víz. A savas cseppek egyre mélyebben marnak a bőrömbe. Még jó, hogy nem öltem meg Finnicket. Hogyan tudnám most kimenteni innen Peetát? Jó érzés, hogy nem vagyok egyedül a bajban. Még akkor is, ha tudom, hogy a szövetségünk csak átmeneti.

Nem Mags tehet róla, hogy botladozni kezdek. Pedig mindent megtesz, hogy megkönnyítse a dolgomat. De az a helyzet, hogy egyszerűen nem bírom tovább cipelni. Főleg így, hogy a jobb lábam már szinte teljesen

megbénul. Az első két esés után még sikerül feltápászkodnom, de amikor harmadszor is elvágódom a földön, elveszítem a kontrollt a lábaim felett. Miközben minden erőmmel azon vagyok, hogy feltápászkodjak, Mags legurul a vállamról, és elterül a földön.

Összevissza hadonászom, hátha sikerül elkapnom egy erősebb indát vagy faágat, amiben megkapaszkodva fel tudom húzni magam.

Finnick azonnal ott terem mellettem, Peetával a vállán.

– Ez így nem megy – mondom. – Elbírod mindkettőjüket? Induljatok, mindjárt

Suzanne Collins

263

megyek én is. – Nem vennék rá mérget, hogy tényleg utánuk tudok majd menni, de próbálok minél magabiztosabbnak tűnni.

Finnick zöld szemei megcsillannak a holdfényben. Úgy szikráznak, mintha nappal lenne. Olyan a szeme, mint a macskáé. Talán, mert könnyezik.

– Nem – mondja. – Nem bírom el mindkettőjüket. Nem tudom mozgatni a karomat. – Most veszem csak észre, hogy a karjai a teste mellett lógnak, és irányíthatatlanul rángatóznak. A keze üres. A háromból már csak egy szigonya maradt, de azt is Peeta fogja. – Bocsáss meg, Mags! Nem tudom megcsinálni.

Ami ezután történik, teljességgel felfoghatatlan. Olyan gyorsan követik egymást az események, hogy nem tudok közbeavatkozni. Mags feltápászkodik, szájon csókolja Finnicket, és bicegve belesétál a ködbe. A teste görcsbe rándul. Elvágódik a földön, és fetrengeni kezd. Mint valami hátborzongató haláltánc.

Üvölteni akarok, de a torkom mintha lángolna. Tudom, hogy hiába minden, mégis elindulok az öregasszony felé, ám abban a pillanatban eldördül az ágyú, és tudom, hogy Mags meghalt, nincs többé. – Finnick? – kiáltok rekedten. De Finnick közben már elindul, menekül tovább a köd elől. Bénult lábamat húzva Finnick után sántikálok. Nincs jobb ötletem.

Az idő és a tér valósága megszűnik, a köd összezavarja az elmémet, összekuszálódnak a gondolataim, minden valószerűtlennek tűnik. A túlélés mélyen gyökerező állati ösztöne hajt előre, botladozva megyek tovább Finnick és Peeta után, pedig lehet, hogy már haldoklom. Vagy a túlvilágon vagyok. Mags pedig meghalt. Ebben biztos vagyok, bár lehet, hogy csak azt hiszem, hogy biztos vagyok benne, hiszen minden teljesen értelmetlennek tűnik.

A holdfény megcsillan Finnick bronzbarna haján, az égető fájdalom cseppjei szóródnak a bőrömre, a lábam mintha fává vált volna. Követem Finnicket, aki végül a földre rogy, Peeta pedig ráesik. Egyszerűen képtelen vagyok lassítani, csak sántikálok tovább, amíg át nem bucskázom az arccal lefelé fekvő Finnicken és a Finnick hátán szintén arccal lefelé fekvő Peetán. Itt és most és így fogunk meghalni.

Futótűz

264

Ez azonban csak egy távoli, kósza gondolat, nem olyan borzalmas, mint a testi kínok, amiket átélek. Finnick felnyög, nekem pedig sikerül valahogy legurulnom róluk. A ködfal időközben gyöngyházfényű lett. Lehet, hogy csak a szemem káprázik, vagy a holdfény zavarja

össze a látásomat, de úgy tűnik, mintha a köd átalakulna. Igen, egyre tömörebb lesz, mintha nekinyomódna egy üvegtáblának, és összesűrűsödne. Hunyorogva nézem a ködöt, és észreveszem, hogy gomolygó fehér masszából már nem nyúlnak ki ködcsápok. Sőt, ami azt illeti, a köd már nem úszik előre. A köd elérte birodalma határát. Vagy a Játékmesterek úgy döntöttek, egyelőre megkegyelmeznek nekünk.

– Megállt – próbálom kinyögni, de valami rekedt hörgés tör fel a torkomból. – Megállt – ismétlem, ezúttal valamivel érthetőbben, mert Peeta és Finnick a köd felé fordul. A köd ekkor elkezd felszállni, mintha lassan felszippantaná az égbolt. És hamarosan az utolsó ködfürt is eltűnik.

Peeta lehengeredik Finnickről, aki aztán hanyatt fordul. Levegő után kapkodva fekszünk, a testünk görcsbe rándul, a méreg behatolt az elménkbe. Pár perc múlva Peeta bizonytalanul felfelé mutat. – Ma-mok. – Ahogy felnézek, két állatot látok, majmok, ha jól sejtem. Habár sosem láttam még majmot, mifelénk nem élnek ilyen állatok az erdőben. De valószínűleg képen – vagy valamelyik korábbi Viadal közvetítésekor -láttam már ezeket a dögöket, mert Peetához hasonlóan nekem is a „majom” szó ugrik be, amikor megpillantom őket. A bundájuk narancssárga, bár ekkora távolságból nehéz megállapítani. Kábé feleakkorák, mint egy felnőtt ember. Jó jelnek tekintem, hogy ide merészkedtek. Nem hiszem, hogy errefelé lófrálnának, ha a levegő mérgező lenne. Egy darabig csendben fürkésszük egymást, mi a majmokat, a majmok meg minket. Aztán Peeta nagy

nehezen feltérdel, és kúszva elindul lefelé a lejtőn. Mi is kúszva követjük, mert a gyaloglás legalább akkora bravúr lenne részünkről, mintha repülnénk; egészen a keskeny, homokos fővényig elmászunk, odáig, ahol véget ér az indák sűrű szövedéke, és a Bőségszarut körülvevő tenger meleg vize

Suzanne Collins

265

nyaldossa a partot. Ahogy a víz az arcomhoz ér, úgy rántom hátra a fejemet, mintha tűzbe hajoltam volna. Sót szórni a sebbe. Életemben először fogom fel ennek a kifejezésnek a valódi értelmét, mert a sebekbe kerülő sós víztől olyan fájdalmaim lesznek, hogy kis híján elájulok. De a fájdalomon kívül még valami mást is érzek: megkönnyebbülést. Kísérletképpen beledugom az egyik kezemet a vízbe. Rettenetesen fáj, de aztán a fájdalom fokozatosan enyhülni kezd. És ekkor észreveszem, hogy valami tejszerű anyag szivárog a bőrömön lévő sebekből, és oldódik fel a kék vízben. Ahogy a fehér cucc eltűnik, a fájdalom is enyhül. Kikapcsolom az övemet, és levetem a kék ruhát, ami most már leginkább egy mosogatórongyra emlékeztet. A cipőm és a fehérneműm viszont – érthetetlen módon – épségben maradt. Szép lassan, óvatosan belemerítem a karomat és a lábamat a vízbe, és kimosom a mérget a sebekből. Úgy látom, Peeta is ezt csinálja. Finnick viszont az első érintés után hátrébb húzódott a víztől. Hason fekszik a homokban, és vagy nem tudja, vagy nem akarja kitisztítani a sebeit. Végül, mikor már túl vagyok a nehezen – kinyitottam a szememet a víz alatt, kiöblítettem az orromat sós vízzel

és még gargalizáltam is –, sikerül annyira összeszednem magam, hogy segíteni tudjak Finnicknek. Újra érzem a lábamat, bár a karjaim még mindig görcsölnek. Nem tudom a vízhez vonszolni Finnicket, és valószínűleg úgylis belepusztulna a fájdalomba. Ezért aztán vizet merek a tengerből, és lelocsolom Finnick ökölbe szorított kezét. Mivel Finnick karja nincsen víz alatt, a méreg apró ködkígyók formájában hagyja el a sebeit. Nagyon figyelek, hogy ezek a ködfoszlányok ne érjenek hozzám. Közben Peeta is összekapja magát, és odajön, hogy segítsen. Levágja Finnickről a kék ruhát. Valahol talál két jókora kagylót, amivel gyorsabban tud vizet merni. Először Finnick karjait mossuk le, mert azok sérültek meg a legcsúnyábban, és bár rengeteg fehér cucc távozik a sebekből, úgy tűnik, Finnick fel sem fogja, mi történik. Csak fekszik csukott szemmel, és időnként nyöszörög.

Növekvő aggodalommal pillantok körbe, mert rájövök, hogy milyen veszélyes helyen vagyunk. Éjszaka van ugyan, de az erős holdfényben

Futótűz

266

nem tudunk elrejtőzni. Mázli, hogy eddig nem támadtak meg minket. A Bőségszaru felől nem tudnak észrevétlenül ránk rontani, de ha a négy Hivatásos egyszerre indít támadást, nem fogunk bírni a túlerővel. Ha eddig még nem vettek észre bennünket, Finnick fájdalmas nyöszörgése hamarosan nyomra vezeti őket. – Valahogy bele kéne görgetni a vízbe – suttogom. De mivel ilyen ramaty állapotban van, nem lökhetjük bele fejjel előre, mert azt biztosan nem élné túl. Peeta

Finnick lábára mutat. A lábánál fogva száznyolcvan fokkal elfordítjuk Finnicket, aztán lassan bevonszoljuk a tengervízbe. Egyszerre mindig csak pár centit. A bokájáig. Várunk egy kicsit. A vádlija közepéig. Várunk. A térdéig. Hangosan felnyög, ahogy az izmaiból előkúsznak a fehér kígyók. Fokozatosan sikerül méregteleníteni az egész testét. Közben arra leszek figyelmes, hogy minél többet ülök a vízben, annál jobban érzem magam. A bőröm már nem bizsereg, az elmém kitisztul, és az izmaim fölött is visszanyerem az irányítást. Peeta arcának állapota sokat javult, újra ki tudja nyitni a szemét, és a szája sem torzul már ijesztő grimaszba.

Finnick lassan magához tér. Kinyitja a szemét, ránk néz, megérti, hogy segíteni akarunk. Az ölembe fektetem a fejét, és hagyom, hogy tíz percig ázzon a vízben. Összemosolygunk Peetával, amikor Finnick felemeli a kezét a víz felszínére.

– Már csak a fejednek kell kitisztulnia, Finnick. Ez a legrosszabb, de ha kibírod, utána sokkal jobban fogod érezni magad – magyarázza Peeta. Segítünk felülni neki, és hagyjuk, hogy belénk kapaszkodjon, ahogy lebukik a víz alá. Még mindig nem tud megszólalni, annyira kiszáradt a torka.

– Szerzek vizet – mondom. Végigtapogatom az övemet, és megtalálom az indával ráerősített csapolót.

– Majd én meglékelem valamelyik fát – ajánlja Peeta. – Te csak maradj itt Finnickkel. Úgyis te vagy a gyógyító. Ez még viccnek is rossz, gondolom. De inkább nem mondok semmit. Finnick elég ramatyul néz ki. Őt

intézte el legcsúnyábban a köd, habár az nem egészen világos, hogy miért. Talán mert ő a legnagyobb, vagy Suzanne Collins

267

mert túlerőltette magát. És persze ott van Mags is. Nem értem, hogy mi történt. Nem értem, hogy Finnick miért áldozta fel Magst, hogy Peetát megmentse. És azt sem értem, hogy Mags miért nem lepődött meg ezen, sőt, gondolkodás nélkül a biztos halált választotta. Talán mert öreg volt, és tudta, hogy úgyis megvannak már számlálva a napjai? Vagy úgy gondolták, hogy Finnicknek nagyobb esélye van a túlélésre, ha Peetával meg velem lép szövetségre? Finnick elgyötört tekintete elárulja: nem ez a legmegfelelőbb pillanat, hogy feltegyem a kérdéseimet.

Inkább megpróbálom összeszedni magam. Leszedem a fecsegőposztás díszít a rongyos ruháról, és feltűzőm a trikómra. Az öv teljesen ép maradt, biztosan saválló. Mivel tudok úszni, nincsen szükségem rá, de aztán eszembe jut, hogyan védte ki Brutus a nyilamat, és végül úgy döntök, nem árthat, ha felcsatolom az övet. Az ujjammal megfésülöm a hajamat. A ködcseppek eléggé tönkretették, nagyon hullik. Végül aztán befonom.

Úgy tíz méterre a keskeny fövenysávtól Peeta talál egy megfelelőnek tűnő fát. Peetát nem látjuk a sűrű növényzettől, de a fatörzsbe mélyedő kés hangját jól halljuk. Vajon hol lehet a cipészár? Mags biztosan elejtette, vagy magával vitte a ködbe. A szerszám mindenesetre elveszett.

Kicsit beljebb úszom, előbb hason, majd háton lebegek a sekély, part menti vízben. A tengervíz meggyógyította Peetát, és meggyógyított engem is, de Finnickkel valóságos csodát tett. Eleinte óvatosan próbálgatja, mennyit bír a lába és a karja, aztán elkezd úszni. A mozgása nem hasonlít arra, amikor én úszom, egyenletes karcsapásokkal, szédületes tempóban hajtja magát előre a vízben. Mintha valami különleges tengeri állatot néznék. Lemerül a víz alá, aztán felbukkan, és vízpermetet fúj, csigavonalban forog megállás nélkül, én pedig már a látványába beleszédülök. Egyszer olyan sokáig marad a víz alatt, hogy már azt hiszem, megfullad, aztán egyszer csak közvetlenül mellettem előbukkan a mélyből, és halálra rémít.

– Ezt ne csináld – mondom.

– Mit? Ne jöjjek fel, vagy ne maradjak lent? – kérdezi.

Futótűz

268

– Ne gyere fel... Vagyis ne maradj lenn... Ne csináld egyiket se. Pancsolj csak, és viselkedj rendesen – mondom. – Különben is, ha ilyen jól érzed magad, segíthetnél Peetának.

Miközben átvágunk a fövényen a dzsungel széléig, valami különös változást észlelek. Gondolom, azért tűnik fel a dolog, mert rengeteget vadásztam, és a műtét óta kicsit jobban hallok a bal fülemmel. A fejünk fölött óriási állatsereglet gyülekezik. Nem locsognak vagy üvöltöznek. De olyan sokan vannak, hogy a légzésük elárulja őket.

Megérintem Finnick karját, és felfelé mutatok.

Fogalmam sincs, hogyan tudtak ezek a dögök ilyen

halkan idegyűlni. Lehet, hogy nem is voltak olyan csendesek. Csak túlságosan lekötötte a figyelmünket, hogy kitisztítsuk a sebeinket. Az alatt az idő alatt simán összecsősdülhettek A majmok nem ötösével vagy tízesével, hanem tucatszám ülnek az ágakon, amik lehajlanak a súlyuktól. Az a kettő, amit először megpillantottunk, miután megmenekültünk a ködből, csak a fogadóbizottság volt Ezek viszont már fenyegetően méregetnek bennünket.

Felajzom az íjamat, két nyíl vesszőt fogok bele, Finnick pedig felemel háromágú szigonyát. – Peeta – mondom, amilyen nyugodtan csak tudom – Szeretném, ha segítenél nekem.

– Oké, egy pillanat. Mindjárt kész vagyok – mondja, mert még mindig a fát farigcsálja a sűrűben. – Igen. Ez az. Nálad van a csapoló?

– Igen. De találtam valamit, amit mindenképpen meg akarok mutatni neked – folytatom fojtott hangon. – Indulj el felénk, de nagyon halkan gyere. – Nem tudom, miért, de nem akarom, hogy Peeta észrevegye a majmokat, vagy akár csak rájuk nézzen. Egyes vadállatoknál ugyanis már a szemkontaktus is támadásnak számít.

Peeta felénk fordul, kimelegedett a nagy munkában. De hallja a hangomon, hogy valami nincs rendben. – Oké – veti oda félvállról. Elindul visszafelé a fák közt, és bár tudom, hogy nagyon igyekszik, hogy ne csapjon zajt, a hangtalan lopakodás sosem tartozott az erősségei közé. Akkoriban sem, amikor még megvolt mind a két lába. De végre elindul felénk, és ez a lényeg. A majmok egyelőre nem

mozdulnak. Peeta úgy öt méterre lehet a fővénytől, amikor megérzi őket. Csak egy pillanatra néz fel, de ez olyan hatással van a majmokra, mintha kibiztosított volna egy kézigránátot. A horda visítva veti rá magát. Életemben nem láttam még ilyen gyors vadállatokat. Úgy csúsznak le az indákon, mintha azok be lennének olajozva. Elképesztő távolságokra képesek elugrani, szinte repülnek fáról fára. Vicsorognak, felborzolják a szőrüket, karmuk pedig úgy villan, mint a rugós kés pengéje. Nem láttam még majmokat, de kizártnak tartom, hogy a vadon élő állatok így viselkedjenek. – Mutánsok! – üvöltöm teli torokból, és Finnickkel az oldalamon bevetem magam a dzsungelbe.

Nem pazarolhatom a nyilat. Sorra szedem le a majmokat a baljós félhomályban, a szemükre, szívükre és a torkukra célzok. Egy lövéssel kell leterítenem őket. De még így sem mennék semmire, ha nem lenne ott Finnick – aki úgy öldösi a szigonyával a fenevadakat és hajigálja őket a fák közé, mintha apróhalak volnának – és Peeta, aki a késével kaszabolja a majmokat. Az egyik a lábamat és a hátamat karmolja, aztán valaki leszedi rólam. A levegő letaposott növények nehéz illatától, vérszagtól és a majmok bűzétől terhes. Peeta, Finnick meg én háromszöget alkotva háttal állunk egymásnak. Hátranyúlok a tegezemhez, és kihúzom belőle az utolsó nyilat. Hirtelen úrrá lesz rajtam a kétségbeesés. Aztán eszembe jut, hogy Peetánál is van egy tegez. És ő nem íjjal harcol, hanem a késével. Közben én is előrántom a

késemet, de a majmok olyan gyorsak, hogy mire nekem leesik, hogy megkarmoltak, már el is menekülnek.

– Peeta! – üvöltök. – A nyilakat!

Peeta megfordul, meglátja, milyen szorult helyzetben vagyok, de ahogy lecsúsztatja a válláról a tegezt, megtörténik a baj. Az egyik majom az ágak közül egyenesen Peeta mellkasára ugrik. Mivel nincsen több nyílvezzőm, nem tudom lelőni a majmot. Közben hallom, ahogy Finnick szigonya becsapódik, tehát ő sem tud Peetának segíteni. Peeta éppen leveszi a válláról a tegezt, úgyhogy az ő keze is foglalt. Elhajítom a késemet, de a mutáns az utolsó pillanatban kitér a penge útjából. És száguld tovább Peeta felé.

Futótűz

270

Fegyvertelen vagyok, nem tudok védekezni. Egyetlen választásom maradt: csak úgy menthetem meg Peetát, ha fellököm, és a testemmel védem meg. Rohanni kezdek felé, pedig tudom, hogy már késő.

Én elkésem, de valaki megelőz. Mintha a semmiből bukkanna elő. Az egyik pillanatban még nem látszik, a következő másodpercben pedig már ott tántorog Peeta előtt. A teste csurom vér, a torkából éles sikoly tör elő, a pupillái annyira kitágulnak, hogy a szemei fekete lyukaknak tűnnek.

Az örült morfling az a Hatodik Körzetből. Abban a pillanatban, amikor a nő csontvázszerű karjával átöleli a majmot, az állat belemélyeszi a fogait a mellkasába.

Suzanne Collins

271

22

Peeta eldobja a tegezt, és újra meg újra belevágja a kését a majom hátába, aztán félrerúgja az állat élettelen testét, és azt figyeli, mikor támad a következő. Közben már felhúztam az íjamat, Finnick mögöttem áll, hangosan zihál, de úgy hallom, most ő sem harcol.
– Gyertek már! Mire vártok, rohadékok! – üvölti Peeta dühtől fuldokolva. De valami történt a majmokkal. Visszavonulnak, felmásznak a fák ágai közé, és eltűnnek a dzsungel sűrűjében, mintha valaki hívná őket. Talán a Játékmesterek parancsoltak vissza őket.

– Hozd ide a nőt! – mondom Peetának. – Fedezünk. Peeta óvatosan felemeli a morflingfüggőt, és kihozza a fövenyre, miközben Finnick meg én támadásra készen fürkésszük a dzsungelt. De csak a narancssárga tetemeket látni a földön, a majmok eltűntek. Peeta lefekteti a homokba a nőt. Ahogy levágom róla a kék ruhát, négy mély harapásnyomot látok a mellkasán. Lassan csordogál belőlük a vér, elsőre nem is tűnnek olyan súlyosnak, pedig a majom halálos sebeket ejtett rajta. A sebnyílások elhelyezkedéséből ítélve szinte biztos, hogy a belső szervei sérültek meg. A fenevad szétroncsolta valamelyik létfontosságú szervet, a tüdőt, vagy a szívet.

A nő a homokon fekszik, és úgy tátog, mint egy hal. Ráncos bőre halványzöld, a bordái úgy kiugranak, mint egy éhező gyereké. Biztos, hogy lett volna pénze élelemre, de rákapott a morflingra, mint ahogy Haymitch a piára. Elég egy pillantást vetni rá, összeaszott testére, üres tekintetére, és tudom, hogy a homokban fekvő szerencsétlen nő tönkretette magát a

morflinggal. Megfogom kezét, nem tudom eldönteni, hogy a méreg, a támadás okozta sokk vagy az elvonási tünetek miatt rángatózik. Nem tudunk segíteni rajta. Nem tudunk mást tenni, mint hogy itt maradunk mellette, amíg meghal.

Futótűz

272

– Majd én figyelem a fákat – mondja Finnick, és pár lépéssel arrébb megy. Szívesen követném, de a nő olyan erősen szorítja a kezemet, hogy egyesével kéne lefejtetni az ujjait, ilyen kegyetlenségre viszont sosem lennék képes. Eszembe jut Ruta, és hogy talán énekelnem kéne valamit.

De még a nevét sem tudom a nőnek, arról pedig halvány fogalmam sincs, hogy szereti-e, ha énekelnek neki. Csak annyit tudok, hogy haldoklik.

Peeta leguggol a nő mellé, velem szemben, és simogatni kezdi a fejét. Aztán halkan megszólal. Eleinte nem értem, miről beszél, olyan, mintha halandzsázna.

– Otthon a festékeimből bármilyen színt ki tudok keverni. Rózsaszínt. Olyan halványat, mint a csecsemő bőre. Vagy olyan sötétet, mint a rebarbara. A tavaszi fű zöldjét. Kéket, ami úgy csillog, mint a jég a vízben.

A nő Peeta szemébe néz, valósággal issza a szavait.

– Egyszer három napig szórakoztam, mire sikerült kikevernem a fehér prémen megcsillanó napsugár színét. Először azt hittem, hogy a sárga valamelyik árnyalata lesz, de aztán rájöttem, hogy a dolog sokkal összetettebb ennél. A színek rétegekben vetülnek egymásra. És szépen összeolvadnak – magyarázza Peeta.

A nő légzése lassulni kezd, már épphogy csak piheg. A kezét belemártja a mellkasán összegyűlt vérbe, és apró, körkörös mozdulatokat tesz, mintha festéket keverne egy palettán.

– A szivárvány titkára még nem sikerült rájönnöm. Olyan rövid ideig lehet csak gyönyörködni benne. Sosincs elég idő, hogy minden árnyalatot megfigyeljek. Egy kevés kék itt, egy kis rózsaszín ott. Aztán már szerte is foszlik az egész. Levegővé válik – suttogja Peeta.

A haldokló nőt megbabonázzák Peeta szavai. Révületbe esik. Felemeli remegő kezét, és mintha egy virágot festene Peeta arcára.

– Köszönöm – suttogja Peeta. – Ez gyönyörű.

Suzanne Collins

273

A nő arca felragyog egy pillanatra, elmosolyodik, aztán halkán felnyög. Vértől mocskos keze visszahullik a mellkasára, egy utolsót lélegzik, és elengedi a kezemet. Eldördül az ágyú.

Peeta leviszi a vízhez. Aztán visszajön, és leül mellém a homokba. A nő testét a Bőségszaru felé sodorják a hullámok, aztán megjelenik egy légpárnás, és egy négyágú karom ereszkedik le, elkapja a holttestet, és felhúzza az éjszakai égboltra, majd a helikopter eltűnik a sötétségben.

Finnick is csatlakozik hozzánk, közben összegyűjtötte a nyilaimat, amelyek majomvértől csillognak. Ledobja őket a homokra. – Gondoltam, hátha szükséged lesz még rájuk.

– Kösz! – mondom. Belegázolok a vízbe, és lemosom a vért a nyilakról, a fegyvereimről, a testemről, és kimosom a sebeimet. Aztán visszamegyek a dzsungelbe, hogy szedjek egy kis mohát törülközőnek, és ahogy belépek a fák közé, döbbenet látom, hogy a majomtetemek mind eltűntek.

– Ezeket meg hová vitték? – kérdezem.

– Nem tudjuk. Az indák mozogni kezdtek, és a következő pillanatban már nem voltak sehol a dögök – válaszolja Finnick.

Némán és kimerülten fürkésszük a dzsungelt. Ahogy ott állunk, egyszer csak észreveszem, hogy a savas köd ejtette sebek behegedtek. Már nem fájnak, viszont iszonyatosan viszketnek. Ettől függetlenül, nem bánom a dolgot. Arra gondolok ugyanis, hogy a sebek akkor szoktak ennyire viszketni, amikor gyógyulnak. Peetára és Finnickre pillantok, és látom, hogy ők is veszettül vakarják kisebesedett arcukat. Ez az éjszaka még Finnick szépségének is megártott.

– Ne vakarózzatok! – mondom, pedig majd' megőrülök, annyira viszketek. Csak azért szólok, mert tudom, hogy anya ezt tanácsolná. – Elfertőződhetnek a sebek. Inkább próbáljunk ivóvizet szerezni, jó?

Visszamegyünk a fához, amit Peeta megcsapolt. Finnick meg én fegyverrel a kézben öröködünk, amíg Peeta belenyomja a csapolót a fa törzsébe. A környék nyugodt, nem ront ránk senki. Peeta jó helyre szúrta a csapolót. Sugárban tör elő a víz. A szomjunkat oltjuk, és hagyjuk, hogy a langyos víz végigcsorogjon viszkető bőrünkön. Aztán megtöltünk néhány kagylót ivóvízzel, és visszamegyünk a fövényre.

Még mindig sötét van, pedig a hajnal nem lehet már messze. Na persze, csak ha a Játékmesterek is úgy akarják. – Dőljetek le egy kicsit – mondom. – Majd én öröködöm.

– Inkább én, Katniss – mondja Finnick. A szemébe nézek, az arcát fürkészem, és rájövök, hogy Finnick a könnyeivel küzd. Mags. A legkevesebb, amit tehetek érte, hogy hagyom nyugodtan gyászolni.

– Rendben, Finnick, köszönöm – mondom. Azzal lefekszem a homokra Peeta mellé, aki szinte azonnal elalszik. Ahogy belebámulok a sötétségbe, azon gondolkodom, egyetlen nap alatt mekkorát fordulhat a világ. Tegnap reggel még azon agyaltam, mikor öljem meg Finnicket, most meg simán lefekszem aludni úgy, hogy közben ő örökdik. Megmentette Peetát, feláldozta Magst, de nem tudom, miért. Az viszont biztos, hogy már most annyival jövök neki, hogy örökre az adósa maradok. Most csak azzal tudok segíteni neki, ha lefekszem aludni, és hagyom, hogy meggyászolja Magst. Odabújok Peetához, és elalszom.

Amikor legközelebb kinyitom a szemem, már délelőtt van. Peeta még nem ébredt fel, ott fekszik mellettem. Egy fűből szőtt matrac van kifeszítve fölénk, hogy ne kapjunk napszúrást. Felülök, és rögtön látom, hogy Finnick egy percet sem tétlenkedett. Két vízzel teli fűedényt pillantok meg. Egy harmadik pedig tele van kagylóval.

Finnick a homokban ül, és egy kővel feltöri a kagylók héját. – Frissen finomabb – mondja, azzal kitép egy

kagylót a héjból, és bekapja. A szeme még be van dagadva a sírástól, de úgy tesz, mintha nem venném észre.

Korogni kezd a gyomrom, ahogy megérzem a kaja illatát, és felkapok egy kagylót. Csak ekkor veszem észre, hogy az ujjaimat alvadt vér borítja. Álmomban véresre vakartam a sebeimet.

– Nem szabad vakarni a sebeket, mert elfertőződhetnek – jegyzi meg Finnick.

– Igen, ezt már én is hallottam valahol – mondom.

Belegázolok a tengervízbe, lemosom a vért, és közben azon filózom, hogy a fájdalom vagy a viszketés a rosszabb. Hirtelen nagyon elegendem lesz, kitrappolok a fövényre, felnézek az égre, és ingerülten így szólok: – Hé, Haymitch, ha

Suzanne Collins

275

nincsenek nagyon berúgva, küldhetnének valamit, amivel bekenhetjük a bőrünket.

Szinte abban a pillanatban megjelenik az égen egy ezüst ejtőernyő. Felnyúlok érte, és a tubus lágyan a tenyeremre hullik. – Már itt volt az ideje – mondom, de ezután már képtelen vagyok mogorva arcot vágni. Mit nem adnék, ha öt percet beszélhetnék Haymitchcsel.

Lehuppanok a homokra Finnick mellé, és letekerem a tubus kupakját. Valami sűrű, sötét színű, orrfacsaró szagú kenőcs van benne, mintha szurokból és tűlevélből keverték volna. Fintorogva a tenyeremre nyomok egy adag krémet, és bekenem vele a lábamat. Halkan felnyögök a gyönyörűségtől, mert a kenőcs egy pillanat alatt megszünteti a viszketést. A következő pillanatban

pedig rémes, szürkészöld árnyaltúvá varázsolja kisebesedett bőrömet. Bekenem a másik lábamat is, és odadobom a tubust Finnicknek, aki kétkedve bámul vissza rám.

– Mintha oszlásnak indultál volna – állapítja meg. De úgy tűnik, végül a viszketés győzedelmeskedik az undor fölött, mert a következő pillanatban Finnick is bekeni magát. Meg kell hagyni, a kenőcs és a hegek undorítóan néznek ki együtt. Én viszont jókat röhögök magamban, hogy Finnick így kikészül ettől.

– Szegény Finnick. Életedben először nem nézel ki dögösen, mi? -szívatom.

– Úgy valahogy. Ez az érzés mindenesetre ismeretlen számomra. Te hogy bírtad ennyi éven át? – kérdezi.

– Nem néztem tükörbe. Ne aggódj, majd megszokod – mondom.

– Csak ha nem kell állandóan a képedet bámulnom – vigyorog.

Alaposan bekenjük magunkat, még egymás hátát is, azokon a részen, ahol a trikó nem védi a bőrünket.

– Megyek, felkeltem Peetát – mondom, miután végzünk a kenekedéssel.

– Várj, még ne! – állít meg Finnick. – Ébresszük fel együtt. Fölé hajolunk összekent képpel.

Mivel kevés alkalmunk nyílik hülyéskedni, szó nélkül beleegyezem. Elhelyezkedünk Peeta mellett két oldalról, fölé hajolunk, és amikor az

Futótűz

276

arcunk alig pár centire van az orra hegyétől, megrázzuk.

– Peeta, kelj fel! Ébresztő! – szólítom halkán.

Ahogy kinyitja a szemét, úgy pattan fel, mintha áramütés érte volna. – Ááá! – üvölt rémülten.

Finnick meg én hanyatt vágódunk a homokban, és majd megpukkadunk a röhögéstől. Ahányszor megpróbáljuk abbahagyni, Peetára nézünk, aki rettentően igyekszik megvető arckifejezést ölteni, és természetesen megint kitör belőlünk a nevetés. Mire sikerül lehiggadnunk, már kezdem azt gondolni, hogy egész jó fej ez a Finnick Odair. Legalábbis nincsen akkora arca, mint először hittem. Jól el lehet vele hülyéskedni. Alighogy erre a következtetésre jutok, egy újabb ezüst ejtőernyő ereszkedik alá az égből: egy friss cipó van rákötözve.

Eszembe jut, hogy tavaly Haymitch mindig úgy időzítette az ajándékokat, hogy üzeni tudjon velük.

Legyél jóban Finnickkel. Akkor kapsz enni.

Finnick forgatja a kenyeret, a ropogós héját vizsgálja. Mintha irigyelné tőlünk. Pedig nem kéne. A kenyeret zöld festékkel jelölték meg, olyannal, amit tengeri moszatból nyernek, tehát egyértelmű, hogy a Negyedik Körzetből küldték. Vagyis a cipó Finnické. Talán csak most döbbsen rá, milyen értékes ajándékot kapott, talán eszébe jutott, hogy ez az utolsó kenyér, amiből enni fog. Vagy a kenyérhéjról valamiért eszébe jutott Mags. De végül csak annyit mond: – Ez nagyon finom lesz a kagylóval.

Amíg én bekenem Peeta hátát a kenőccsel, Finnick gyakorlott kézzel megpucolja a kagylókat. Aztán leülünk, hogy megegyük az ízletes, édeskés kagylóhúst a Negyedik Körzettől kapott sós kenyérrel.

Borzalmasan nézünk ki – a balzsamtól elkezdenek hámlani a hegek – de egyáltalán nem bánom, hogy

bekenten magam. Nemcsak azért, mert enyhíti a viszketést, hanem mert védelmet nyújt a rózsaszín égbolton fehérén izzó, perzselő nap ellen. A napkorong elhelyezkedéséből úgy tippelem, tíz óra körül lehet, vagyis nagyjából egy napja vagyunk az arénában. Tizenegyen meghaltak. Még tizenhárman vannak életben. Közülük tízen valahol a dzsungelben bujkálnak.

Három vagy négy

Suzanne Collins

277

Hivatásos Kiválasztott. Nincs kedvem belegondolni, hogy kik a többiek.

Eleinte biztonságos rejtekhelynek tűnt a dzsungel, de most már inkább egy ördögi kelepccét látok, ha a fákra pillantok. Tudom, hogy a Játékmesterek előbb-utóbb kitalálják, hogyan tereljenek vissza minket a rengetegbe – vagy azért, hogy élelmet szerezzünk és vadásszunk, vagy azért, mert vadászni fognak ránk, és menekülnünk kell –, de egyelőre szeretnék még itt maradni, ezen a kellemes kis fövényen. Peeta és Finnick sem nagyon sürgeti az indulást. A dzsungel egy darabig szinte teljesen mozdulatlanak tűnik, halkan morajlik és vibrál ugyan, de azért kérkedik a hatalmával. Aztán egyszer csak a távolból kiáltás hallatszik. A velünk átellenes oldalon a dzsungel remegni kezd, és egy hatalmas, a fák csúcsánál is magasabb hullámfal söpör végig a domboldalon. A hullámhegy olyan erővel csapódik vissza az aréna közepén lévő tengerbe, hogy – hiába húzódunk a lehető legtávolabb a víztől – a víz a térdünkig ér, és a magával ragadja a cuccainkat. Szerencsére végül sikerül összeszednünk mindent,

leszámítva a kék ruhákat, de azokat meg nem sajnálja senki, mert amúgy is csak foszlányok maradtak belőlük. Ágyúdörgés hallatszik. Aztán megjelenik egy légpárnás az aréna fölött, nagyjából ott, ahol a hatalmas hullám elindult, és kirángat a fák közül egy holttestet. A tizenkettedik, állapítom meg magamban.

A hullámozás lassan csillapodik, az aréna közepén lévő kis, kör alakú „tenger” elnyelte az óriáshullámot.

Elrendezzük a holminkat a nedves homokon, és már épp letelepednénk, amikor észreveszem, hogy valaki felénk tart. Három alak botorkál ki a fövényre, úgy két földnyelvnyi távolságra tőlünk. – Nézzétek – mondom halkan, és a jövevények felé biccentek. Peeta és Finnick követik a tekintetem. Mintha előre megbeszéltük volna, egyszerre visszahúzódnak a dzsungel fájának árnyékába. A trió tagjai elég ramatyul néznek ki. Az egyikük maga után vonszolja a társát, a harmadik meg körbe-körbe sétál, mint aki totál bekattant. A bőrük halvány téglavörös színű, mintha piros festékben fürödtek volna, aztán kifeküdtek volna a napra száradni.

Futótűz

278

– Ezek meg kik? – kérdezi Peeta. – Vagy mik?

Mutánsok?

Előhúzó egy nyilat, és lövésre készítem az íjamat. De aztán nem történik semmi. A három alak közül az egyik, akit vonszoltak, összeesik, és elterül a homokban. Aki addig maga után rángatta, idegesen toporzékolni kezd, és valószínűleg dührohamot kap, mert odafordul a harmadik alakhoz, aki körbe-körbe sétál, és fellöki. Finnick arca egyszer csak felderül.

– Johanna! – kiáltja, és futva indul a vörös alakok felé.

– Finnick! – hallatszik Johanna válasza.

Összenézünk Peetával.

– Mit csináljunk? – kérdezem.

– Finnickkel kéne maradnunk – feleli.

– Igazad van. Menjünk – mondom mogorván, mert bár összeállítottam egy listát a lehetséges szövetségekből, Johanna Mason nem kerül fel rá. Futva indulunk Finnick és Johanna felé. Ahogy közelebb érünk, meglátom, hogy kik Johanna társai, és ledöbbenek. A földön Beete terül el hanyatt fekve, a körbe-körbe sétáló alak pedig nem más, mint Wiress, akinek időközben sikerült feltápaszkodni. – Vele van Wiress és Beete.

– Gyógyos és Feszkos? – kérdez vissza Peeta, és láthatólag szintén meglepődik. – Baromi kíváncsi vagyok, hogy mi történt.

Ahogy odaérünk a többiekhez, Johanna a dzsungel felé mutogat, és hadarva magyaráz valamit Finnicknek.

– Azt hittük, hogy esik, hiszen még villámlott is, és mindannyian rohadtul szomjasak voltunk. De amikor zuhogni kezdett, kiderült, hogy nem eső, hanem vér. Sűrű és meleg vér. Nem tudtuk kinyitni a szemünket, nem tudtunk megszólalni anélkül, hogy ne telt volna meg vérrel a szánk. Csak botorkáltunk abban a véresőben, és próbáltunk kikeveredni belőle. Akkor ment neki Blight az erőternek.

– Sajnálom, Johanna – mondja Finnick. Eltart egy pár másodpercig, mire rájövök, ki volt az a Blight. Johanna társa a Hetedik Körzetből, bár nincsen előttem az arca.

Nem ismertem személyesen. Ha jól emlékszem, nem is jött le az edzésre.

Suzanne Collins

279

– Na ja – mondja Johanna –, nem voltunk valami nagy haverok, de hát mégis egy körzetből származunk.

Viszont egyedül hagyott ezekkel -mondja, és megböködi a félájult Beeteet a cipője orrával. – Hátba szúrták a Bőségszarunál a szerencsétlent. A nő meg... Egyszerre mindenki Wiress felé fordul, a testét alvadt vér borítja, csak járkál körbe-körbe, és közben halkan motyog. – Tiktak. Tiktak.

– Igen, tudjuk. Tiktak. Gyógyós sokkot kapott – mondja Johanna. Wiress ekkor elindul a lány felé, mintha neki akarna rontani, mire Johanna durván a fövényre löki, és így szól: – Ha lehet, most ne kelj fel egy darabig, jó?

– Szállj le róla! – förmedek rá Johannára.

Ahogy rám néz, gyűlölet szikrázik barna szemében. – Szálljak le róla? – sziszegi. Aztán előrelép, és mielőtt bármit tehetnék, lekever nekem egy akkora pofont, hogy csillagokat látok. – Szerinted ki mentette meg neked őket abból a véresöböl, mi? Te... – Finnick a vállára kapja Johannát, belerohan vele a tengerbe, és többször belenyomja a fejét vízbe. Valahányszor felbukkan a víz alól, valami csúnyát kiabál nekem, de végül nem nyilazom le. Egyrészt, mert Finnick ott van mellette, másrészt meg kíváncsi vagyok, miért mondta azt, hogy nekem mentette meg Beeteet és Wiresst.

– Ezt meg vajon hogy érti? Mármint, hogy nekem mentette meg őket? – kérdezem Peetától.

– Nem tudom. Bár az igaz, hogy eredetileg őket választottad szövetségesnek – emlékeztet.

– Igen. Eredetileg. – De ez akkor sem magyaráz meg semmit. Lenézek a mozdulatlan Beeteere. – Viszont nem sokáig maradnak velünk, ha nem csinálunk valamit.

Peeta felemeli a földről Beeteet, én meg kézen fogom Wiresst, és visszamegyünk a kis tengerparti táborhelyünkre. Wiresst a sekély vízbe ültetem, hogy meg tudjon mosakodni, de ő csak összekulcsolja a kezét, és néha elmotyogja, hogy „tiktak”. Kikapcsolom Beete övét, egy nehéz fémhengert kötözött hozzá indákból font kötéllel. Halvány fogalmam sincs, mire való, de ha Beete úgy gondolta, érdemes megmenteni, vigyázni fogok rá. A homokra dobom. Peeta tartja a vízben Beeteet, a

Futótűz

280

ruhája ragacsos a vértől, és a bőréhez tapad, de nagy nehezen sikerül lerángatnom róla. Eltart egy darabig, mire sikerül leszednem a kék kezeslábast, aztán kiderül, hogy az alsóneműje is csurom vér. Nincs más választásunk, muszáj meztelenre vetkőztetnünk, hogy lemoszuk, de ami azt illeti, nem hat meg különösebben a dolog. Idén alig volt olyan nap, hogy ne láttam volna meztelen férfiakat a konyhaasztalunkon kiterítve. Idővel mindent meg lehet szokni.

Leterítjük Finnick matracát, és hasra fektetjük Beeteet, hogy meg tudjuk vizsgálni a hátát. Egy nagyjából tíz centi hosszú vágást látok, ami a lapockájánál kezdődik és a bordái alatt ér véget. Szerencsére a vágás nem túl

mély. A bőre sápadt, ami elárulja, hogy rengeteg vért vesztett, és a vérzés még mindig nem állt el. Hátraülök a sarkamra, és azon töröm a fejem, hogy mi csináljunk. Mivel kezeljem a sebet? Tengervízzel? Valami ilyesmit érezhetett anyja is, amikor minden sebesülést hóval kellett gyógyítani. A dzsungelt nézem. Valóságos gyógyszertár lehet annak, aki ismeri a növényeket. De ez nem az én erdőm. Aztán eszembe jut a moha, amit Mags adott, hogy fújjam ki az orromat. – Mindjárt jövök – mondom Peetának. A dzsungel szerencsére tele van mohával. Leszedek egy marékra valót az egyik közeli fáról, és visszasietek a fövényre. Ráteszek egy jókora adagot Beete sebére, aztán indákkal rákötözöm a testére. Sikerül belediktálnunk pár korty vizet, aztán a dzsungel széléhez cipeljük, és lefektetjük az árnyékba.

– Egyelőre nem tudunk mást tenni – mondom.

– Nagyon megy neked ez a gyógyításdi – jegyzi meg Peeta. – A véredben van.

– Dehogya – mondom a fejemet rázva. – Én apára ütöttem. – Én vadászni szeretek, nem gyógyítani, teszem hozzá magamban. – Megnézem, hogy van Wiress.

Fogok egy marék mohát, és bemegyek a vízbe Wiresshez. Nem ellenkezik, amikor lefejtem róla a ruháját, és lesikálom a vért a bőréről. A szemében viszont rettegés ül, és amikor beszélek hozzá, nem reagál, csak egyre nyugtalanabbul ismételteti, hogy „tiktak”. Mintha mondani

Suzanne Collins

akarna valamit, de Beetee segítségével nélkül képtelen megértetni magát a külvilággal. így nem tudunk segíteni rajta.

– Igen, tiktak. Tiktak – ismétlem. Ettől mintha kicsit megnyugodna. Kimosom a vért a kék ruhából, és visszaadom Wiressre. A mi ruháinkkal ellentétben az övé valahogy épen maradt. Az öve is rendben van, úgyhogy felcsatolom a derekára. Aztán köveket teszek a fehéreneműjére, meg Beetee cuccaira is, és hagyom, hogy a tengervízben ázzanak.

Mire sikerül kiöblítenem Beetee kezeslábasát, a patyolattiszta Johanna és a hámló bőrű Finnick is csatlakozik hozzánk. Johanna vizet iszik, és megtömi a hasát kagylóval, én pedig próbálok belediktálni valamit Wiressbe. Finnick a ködről és a majmokról mesél, közömbös – szinte már közönyös – hangon, de a legfontosabb részletet persze „kifelejt”.

Mindenki felajánlja, hogy szívesen örködik, amíg a többiek pihennek, de végül Johanna és én kezdjük az őrséget. Én azért tudok ébren maradni, mert előző éjjel kipihentem magam, Johanna meg egyszerűen nem hajlandó lefeküdni. Csendben ülünk a parton, amíg a többiek elalszanak.

Johanna Finnickre sandít, aztán felém fordul.

– Mi történt Magsszel? – kérdezi.

– Meghalt a ködben. Finnick cipelte Peetát. Én meg egy darabig Magst. De aztán nem bírtam tovább. Finnick nem tudta egyszerre vinni Peetát és Magst. Mire Mags fogta magát, megcsókolta Finnicket, és belesétált a mérgező ködbe – mesélem.

– Azt tudtad, hogy Mags Finnick mentora volt? – jegyzi meg szemrehányó hangon Johanna.

– Nem, nem tudtam – felelem.

– Mintha a családtagja lett volna – teszi hozzá aztán. A hullámok betérítik a kövekkel leszorított ruhákat.

– Te hogyan keveredtél össze Gyogyóssal és Feszkóssal? – kérdezem.

Futótűz

282

– Már mondtam. Neked hoztam őket. Haymitch azt mondta, ha szövetséget akarok kötni veled, akkor el kell hoznom őket – magyarázza Johanna. – De hát ezt te kérted tőle, nem?

Nem, gondolom magamban. De aztán csak bólintok. – Köszönöm. Nagyra értékelem, amit tettél.

– Hát remélem is — mondja Johanna gyűlölettől izzó tekintettel, mintha én keseríteném meg az életét. Ilyen lehet, ha az embernek van egy nővére, aki szívből utálja.

– Tiktak – hallok a hátam mögül. Megfordulok, és látom, hogy Wiress odakúszott hozzám. A dzsungelt fürkészi.

– Hát ez frankó. Gyogyós visszatért. Asszem, én most lefekszem aludni. Ti ketten remek párost alkottok, öröködjetek csak nyugodtan – morogja Johanna. Azzal odamegy a többiekhez, és leheveredik Finnick mellé a homokra.

– Tiktak – suttogja Wiress. Odaterelem magam elé, és lefektetem a fövényre, aztán a karját simogatom.

Lehunyorja a szemét, de nyugtalanul forgolódik, és időnként felsóhajt, hogy „tiktak”.

– Tiktak – hagyom rá. – Itt a lefekvés ideje. Tiktak.
Aludj szépen.

A nap közvetlenül fölöttünk áll. Biztosan dél van, jegyzem meg magamban szórakozottan. Nem mintha ez bármit számítana. A tenger túlpartján, kicsit jobbra hatalmas villanás hasít keresztül az égbolton, villám csap egy fába, és kitör a vihar. Pontosan ugyanott, ahol előző éjjel. Valaki arrafelé kószálhat, ezért indítottak támadást. Egy darabig a villámokat figyelem, és Wiresszt simogatom, akit a hullámozás közben elringatott.

Eszembe jut, hogy előző éjjel a vihar kitörését harangzúgás előzte meg. Tizenkettőt kongattak.

– Tiktak – mondja Wiress, amikor egy pillanatra magához tér.

Tegnap éjjel tizenkét harangütés hallatszott. Mintha éjfél lett volna.

Aztán villámlani kezdett. Most pont felettünk van a nap. Mintha dél lenne. És megint villámlik.

Lassan feltápáskodom a földről, és szemügyre veszem az arénát. A villámlás folytatódik. A véreső, ami elkapta Johannát, Wiresszt és Beetee-t abban a „tortaszeletben” – vagyis a hosszúkás földsávok által

Suzanne Collins

283

határolt körökben – tört ki, amelynek szomszédságában most a vihar tombol. Mi a harmadik körökben voltunk, közvetlenül Johannáék mellett, amikor a köd leszállt. És amint kiszivattyúzták az arénából a ködöt, a negyedik körökben gyülekezni kezdtek a majmok. Tiktak. A másik irányba fordulok. Két órája, azaz tíz körül söpört végig a hatalmas hullám

két körcikkre az arénának attól a részétől, ahol most villámlik. Délben. Éjfélkor. Délben.

– Tiktak – nyöszörög álmában Wiress. Ahogy a villámlás abbamarad, a következő körcikkben zuhogni kezd a véreső, és hirtelen megértem, mit akar mondani Wiress.

– Ó – suttogom magam elé. – Tiktak. – Ahogy végignézek a szabályos, kör alakú arénán, már tudom, hogy Wiressnek igaza van. – Tiktak. Ketyeg az óra.

Futótűz

284

23

Egy óra. Szinte már látom is, ahogy a mutatók körbe-körbe járnak a tizenkét egyenlő részre osztott arénában.

Minden óra egy-egy újabb borzalmat tartogat, a Játékmesterek egy-egy újabb kínzóeszközét, amely átveszi az előző rettenet helyét. Villámlás, véreső, köd, mutáns majmok – ez az első négy óra. A tizedik az óriáshullám. Nem tudom, a többi hét mit rejteget, de az biztos, hogy Wiressnek igaza van.

Most véreső zuhog, mi pedig annak a körcikknek a fővenyén táborozunk, amelyikben a majmok vannak, és amelyik a halálos köd veszélyes közelségében helyezkedik el. Vajon a különböző támadások a dzsungelen belül maradnak? Nem feltétlenül. Az óriáshullám például biztosan nem. Ha a köd előkígyózik a fák és indák sűrűjéből, vagy visszatérnek a majmok...

– Keljetek fel! – kiáltom, és felrázom Peetát, Finnicket és Johannát. – Keljetek fel, nem maradhatunk itt. –

Szerencsére nem kell rohannunk, úgyhogy elmagyarázom nekik az elméletemet az arénaóráról.

Elmondom, miért tiktakolt egyfolytában Wiress, és hogy valószínűleg láthatatlan mutatók indítják útjára a halálos veszedelmeket.

Úgy tűnik, mindenkit sikerül meggyőznöm, kivéve természetesen Johannát, aki élből elutasítja minden ötletemet. Bár abban azért ő is egyetért a többiekkel, hogy nem érdemes a véletlenre bízni a dolgot, és jobb, ha elhúzunk innen.

Amíg a többiek összeszedik a holminkat, és felöltöztetik Beeteet, felébresztem Wiresst. Amikor felriad, az első szava természetesen az, hogy „tiktak”.

– Igen, tiktak, az aréna egy óra. Egy óra, Wiress, igazad volt – mondom. – Igazad volt.

Suzanne Collins

285

Megkönnyebbülten felsóhajt. Végre valaki megértette, amit ő már az első harangozás óta el akart mondani. – Éjfél.

– Igen, éjfélkor kezdődik – mondom.

Hirtelen megrohan egy emlék. Egy órát látok. Nem, egy karórát, Plutarch Heavensbee tenyerén. Éjfélkor kezdődik, mondja Plutarch. Aztán egy pillanatra felvillan, majd eltűnik a fecsegőposzátám. Mintha Plutarch az arénáról akart volna elárulni valamit. De miért tett volna ilyet? Akkor még szó sem volt róla, hogy megint kiválasztott leszek a Viadalon. Talán azért súgta meg, hátha mentorként hasznát veszem az információnak. Vagy már tudta, mi vár rám. Wiress a véreső felé biccent. – Fél kettő – mondja.

– Igen, fél kettő van. Kettőkor jön a mérgező köd – mondom, és a közeli dzsungelre mutatok. – Tovább kell

mennünk, hogy biztonságban legyünk. – Wiress elmosolyodik, és engedelmesen feláll. – Szomjas vagy? –kérdezem. A kezébe nyomom az egyik fűedényt, és Wiress felhajt úgy egy liter vizet. Finnick odaadja neki az utolsó kenyérdarabkát, Wiress pedig csendben elrágcsálja. Miután sikerült megértetnie magát velünk, megint normálisan viselkedik.

Ellenőrzöm a fegyvereimet. A csapolót és a kenőcsös tubust a kis ejtőernyőbe csomagolom, és egy indával az övemre erősítem.

Beetee még mindig elég ramatyul van, de amikor Peeta megpróbálja felsegíteni, nem hagyja magát. – Huzal – mondja.

– Micsoda? – kérdezi Peeta. – Milyen huzalról beszélsz? Majd később szerzünk.

De Beetee nem hagyja annyiban. – Huzal – ismétli.

– Ja, tudom, mit akar – szólal meg Johanna türelmetlenül. Aztán átvág a fövényen, felkapja a homokból a fémhengert, amit Beetee övéről szedtünk le, amikor megfürdettük. A hengert alvadt vér borítja. – Ez a vacak kell neki. Valami drót, vagy mi. Fontos lehet. Akkor sebesült meg, amikor meg akarta szerezni a Bőségszarunál. Fogalmam sincs, mi ez, még sosem láttam ilyen fegyvert. Talán ki lehet húzni valamelyik részét, lehet, hogy ez egy fojtófa, vagy mit tudom én. Mondjuk, nehezen tudom elképzelni, hogy Beetee kinyír vele valakit.

Futótűz

– Amikor megnyerte a Viadalt, akkor is huzalokkal trükközött. Felállított valami elektromos csapdát – mondja Peeta. – Ehhez ért a legjobban.

Furcsa, hogy Johannának még mindig nem áll össze a kép. Valami nem stimmel ezzel a csajjal. Gyanús. – Te már korábban rájöttél erre -mondom. – Azért csúfoltad Feszkosznak.

Johanna összehúzza a szemöldökét, dühös pillantást vet rám. – Talán arra célszól, hogy hülye vagyok? – morogja. – Arra nem gondoltál még, hogy azért nem esett le, miről van szó, mert azzal vesződtem, hogy megmentsem a barátaid életét? Miközben te kinyírtad Magst?

Megmarkolom az övembe dugott kés nyelét.

– Rajta. Próbáld csak meg. Engem aztán nem érdekel, hogy terhes vagy, kitépem a torkodat – üvölti Johanna. Itt és most nem ölhetem meg. De tudom, hogy csak idő kérdése, mikor szánja rá magát valamelyikünk, hogy végezzen a másikkal.

– Mi lenne, ha nem cseszegetnétek egymást? – szólal meg Finnick, és szigorúan rám néz. Elveszi a tekercset, és Beete mellkasára teszi. – Itt van a drótod, Feszkos. Jól tedd el.

Peeta felemeli a földről Beeteet, aki most már nem ellenkezik.

– És most merre? – kérdezi.

– Szerintem menjünk vissza a Bőségszaruhoz, és nézzünk körül -mondja Finnick. – Derítsük ki, hogy igaz-e az órás elmélet. – Mivel hirtelen senkinek sincs okosabb ötlete, elfogadjuk Finnick javaslatát. Így legalább lehetőségem nyílik még egyszer átkutatni a

fegyverkupacot. Most már hatan vagyunk. Ha Beeteere és Wiressre nem is számíthatunk, négy jó harcosunk van. Most teljesen más a helyzet, mint a tavalyi Viadalon, amikor – legalábbis az elején – teljesen egyedül voltam. Nagyszerű érzés, ha az embernek vannak szövetségesei, már amennyiben nem zavarja, hogy előbb-utóbb végeznie kell velük.

Beete és Wiress talán megtalálja majd a módját, hogyan legyen öngyilkos. Vajon meddig bírják, ha üldözőbe vesznek bennünket a Hivatásosak? Bevallom őszintén, Johannát gondolkodás nélkül meg

Suzanne Collins

287

tudnám ölni, ha Peeta élete lenne a tét. De lehet, hogy akkor is kinyírom, ha nem fogja be a száját záros határidőn belül. Egyedül arra kéne valaki, hogy kinyírja helyettem Finnicket, mert azt biztosan nem tudom megtenni. Főleg azok után, amit Peetáért tett. Talán ha sikerülne kieszközölni valami összecsapást a Hivatásosakkal. Szemétség, tudom. De nem maradt más választásom. Most, hogy megfejtettük az óra titkát, nem valószínű, hogy Finnick a dzsungelben fog kinyiffanni. Nincs mese, harc közben kell meghalnia.

Iszonyat gusztustalan ez a helyzet. Az agyam lázasan kutat valami téma után, ami eltereli ezeket a nyomasztó gondolatokat. Egyetlen dolog képes kizökkenteni a gondolatörvényből: elképzelem, hogy megölöm Snow elnököt. Tudom, elég durva, ha egy tizenhét éves lány ilyesmiről ábrándozik, viszont azonnal megnyugszom tőle.

Elgyalogolunk a legközelebbi földnyúlványig, és óvatosan megközelítjük a Bőségszarut, hátha esetleg a Hivatásosak ott rejtőznek. Mondjuk, nem valószínű, hiszen már órák óta a tengerparton szerencsétlenkedtünk, és semmi mozgást nem láttunk a szarunál. Mint kiderül, nem tévedtem: a hatalmas, arany Bőségszaru környéke kihalt. Nincs már ott semmi, csak ami a fegyverkupacból maradt.

Miután Peeta lefekteti Beeteet a Bőségszaru árnyékába, odahívja magához Wiressst. Wiress odakuporodik mellé, Peeta pedig a kezébe nyomja a dróttekereszt. – Mosd le, légy szíves, jó? – kéri.

Wiress bólint, leszalad a partra, és belenyomja a keresztet a vízbe. Közben halkán énekel valami vicces dalocskát egy egérről, ami belebújt egy órába.

Wiressnek szemmel láthatólag jókedve lesz ettől a bugyuta kis gyerekdaltól.

– Jaj, ne, már megint ez a nyekergés – sóhajt fel Johanna a szemét forgatva. – Órákon át kornyikálta ezt, mielőtt elkezdett tiktakolni.

Wiress egyszer csak felpattan, és a dzsungelre mutat. – Kettő – mondja.

Ahogy odanézek, látom, amint a köd lassan előkígyózik a fák közül, és kikúszik a partra. – Igen, nézzétek, Wiressnek igaza van. Kettőkor kezdődik a köd.

Futótűz

288

– Óraműpontossággal – jegyzi meg Peeta. – Nem semmi, hogy rájöttél erre, Wiress, nagyon okos vagy. Wiress elmosolyodik, aztán folytatja az éneklést, és a vízbe mártja a keresztet. – Ó, Wiress nem csak

egyszerűen okos – szólal meg Beete. -Félelmetesek az ösztönei. – Mindannyian Beete felé fordulunk, aki mintha kicsit jobb színben lenne. – Sok mindent megérez, előbb, mint bárki más. Mint azok a kanárik a szénbányákban.

– Miről beszél Beete? – fordul felém Finnick.

– A kanári egy énekesmadár. A bányászok leviszik magukkal a tárnákba, hogy figyelmeztesse őket, ha valahonnan mérgező gáz kerül a levegőbe – magyarázom.

– Hogyan figyelmezteti őket? Meghal? – kötözködik Johanna.

– Ha a kanári abbahagyja az éneklést, rögtön el kell hagyni a tárnát. De amúgy teljesen igazad van, Johanna, ha rossz a levegő, a madár meghal. Ahogyan mindenki más is rajta kívül. – Semmi kedvem haldokló énekesmadarakról beszélgetni. Apám halálát juttatják eszembe, meg Ruta halálát, és Maysilee Donner halálát, akitől anya az énekesmadarát örökölte. Hát ez remek, erre most még Gale is eszembe jut, ahogy lenn dolgozik valamelyik tárna mélyén, ráadásul még Snow elnök is halálosan megfenyegette. Ha Gale-nek baja esne odalent, nem lenne nehéz balesetnek álcázni a történeteket. Egy néma kanári, egy szikra, és már be is következett a katasztrófa.

Újra elképzelem, hogy megölöm az elnököt.

Bár tudom, hogy Wiress rettenetesen idegesíti, Johanna most mégis egész jókedvűnek tűnik. Miközben kibányászok pár nyilat a kupac aljáról, Johanna addig keresgél, amíg rá nem akad két brutális kinézetű baltára. Elsőre furcsa választásnak tűnik, de amikor az egyiket

olyan erővel hajítja el, hogy az beleáll a tűző napon kissé fellágyult arany Bőségszaru oldalába, minden kétségem eloszlik. Hát persze. Johanna Mason. A Hetedik Körzetből jött. Ahol fakitermeléssel foglalkoznak. Mérget vennék rá, hogy járni is alig tudott, de már ügyesen bánt a baltával. Ugyanúgy, mint Finnick a háromágú szigonnyal. Beetee a huzallal. Ruta a gyógynövényekkel. Ez is egy hátrány, amivel az évek Suzanne Collins

289

során a Tizenkettedik Körzet kiválasztottjainak szembe kellett nézni. Nálunk csak tizennyolc éves korunk után dolgozhatunk a bányákban. Úgy látszik, a mi körzetünk az egyetlen, ahol a gyerekek nem tanulnak semmi hasznosat. Pedig lenne néhány dolog, amit a bányákban megtanulhatnánk, hogy aztán a Viadalon kamatoztathassuk a tudásunkat. Csákányozás. Robbantás. Ezek a dolgok növelnék a nyerési esélyeinket. Ugyanúgy, ahogy például a vadászat. De nálunk sajnos túl későn tanítják meg ezeket a dolgokat. Amíg én a fegyverekkel szórakoztam, Peeta leguggolt, és a kése hegyével belekarcolt valamit egy nagy, sima felületű levélbe, amit még a dzsungelből hozott. Ahogy átlesek a válla felett, meglátom, hogy az aréna térképét rajzolta meg. Középen a Bőségszaru a kör alakú homokszigeten, amelyből a tizenkét földsáv ágazik szét. Úgy néz ki, mint egy tizenkét egyenlő részre vágott torta. A víz határát egy körrel jelölte, egy másik, valamivel nagyobb átmérőjű kör pedig a dzsungel peremét mutatja. – Nézd meg, hogyan helyezkedik el a Bőségszaru – mondja.

Szemügyre veszem a rajzot, és megértem, mire céloz Peeta. – A Bőség-szarú csúcsa a tizenkettedik óra irányába mutat – mondom.

– Pontosan, tehát errefelé van az óra teteje – mondja Peeta, aztán gyorsan belekarcolja az óra számlapjába a számokat egytől tizenkettőig. – A tizenkettes és az egyes között van a viharzóna a villámokkal. – Apró betűkkel beleírja az első körcikkekbe, hogy villámlás, aztán az óramutató járásával megegyező irányban, a megfelelő körcikkekbe a következő szavak kerülnek: vér, köd, majmok.

– A tízes és tizenegyes között van az óriáshullám – mondom. Peeta beírja. Ekkor a háromágú szigonyokkal, baltákkal és késekkel állig felfegyverkezett Finnick és Johanna csatlakozik hozzánk.

– Az aréna többi részén nem vettetek észre semmi furcsát? – kérdezem Johannát és Beeteet, hiszen ők láthattak olyan dolgokat, amikről mi lemaradtunk. De csak a véresőre emlékeznek. – Akkor viszont ezeken a területeken bármi lehet.

– Megjelölöm azokat a részeket, ahol a Játékmesterek fegyverei nem maradnak a dzsungel határán belül.

Ezeket a részeket messze elkerüljük

Futótűz

290

– mondja Peeta, és átlós vonalakat húz a ködön keresztül a tengerpartig. Aztán hátradől. – Mindenesetre okosabbak vagyunk, mint reggel.

Mindenki egyetértően bólogat, amikor hirtelen felfigyelek valamire. Csend van. A kanárink elhallgatott.

Egy pillanatig sem habozok. Miközben megfordulok, már fel is húzom az íjamat, és megpillantom a csuromvizes Glosst, ahogy a földre dobja az átvágott torkú Wiresst. A vágás olyan, mint egy élénkvörösre rúzsozott, vigyorgó száj. A nyílvezzőm hegye mélyen belefúródik Gloss jobb halántékába, és az alatt a villanásnyi idő alatt, amíg sikerül újra felhúznom az íjamat, Johanna belevágja Cashmere mellkasába a baltáját. Finnick félreüti a lándzsát, amit Brutus Peetának szánt, de közben Enobaria megvágja Finnick lábát. Ha nem tudnának elrejtőzni a Bőségszaru mögött, a Második Körzet kiválasztottjai halottak lennének.

Utánuk eredek. Bumm! Bumm! Bumm! Az ágyúdörrenés jelzi, hogy Wiresst már nem tudjuk megmenteni, és hogy nem kell tartanunk Glosstól meg Cashmere-től. A szövetségeseimmel megkerüljük a Bőségszarut, és üldözőbe vesszük Brutust meg Enobariát, akik a keskeny földnyelven a dzsungel felé menekülnek.

De ekkor megmozdul a lábam alatt a föld, és elvágódom a homokban. A kör alakú sziget, amin a Bőségszaru áll, elképesztő sebességgel forogni kezd, olyan gyorsan, hogy a dzsungelből hamarosan már csak egy elmosódott foltot látok. A centrifugális erő a víz felé sodor, ezért aztán belemélyesztem a kezemet és a lábamat a homokba, hátha sikerül megkapaszkodnom valahogy. Az örvényben felém záporozó homokszemek miatt kénytelen vagyok becsukni a szememet. Semmit sem tudok tenni, azon kívül, hogy kapaszkodom, aztán egy kis idő múlva a forgás hirtelen abbamarad.

Köhögök, és hányingerem van, és ahogy lassan felülök, meglátom, hogy a társaim is ugyanilyen állapotban vannak. Finnick, Johanna és Peeta is megkapaszkodott. A három holttest lerepült a korong alakú szigetről, és a vízben lebeg.

Suzanne Collins

291

Mindez – attól a pillanattól kezdve, hogy Wiress abbahagyta az éneklést – alig tartott tovább egy-két percnél. Csak ülünk, zihálunk, és a homokot köpködjük a szánkából.

– Hol van Feszkós? – kérdezi Johanna.

Felpattanunk, és támolyogva körbejárjuk a Bőségszarut. Beeteet azonban nem látjuk sehol. Végül Finnick veszi észre, a vízen lebeg, úgy húsz méterre a parttól, és már alig bírja a felszínen tartani magát. Finnick odaúszik, és kihúzza.

Ekkor jut eszembe a huzaltekercs, és hogy milyen fontos volt Beeteet-nek. Kétségbeesetten körülnézek. Vajon hol lehet? Hová tűnt? Aztán meglátom a nyílt vízen lebegő Wiress kezében. Összerándul a gyomrom, ahogy belegondolok, mit kell tennem. – Fedezzetek! – mondom a többieknek. Ledobom a fegyvereimet, végigrohanok a földnyelven, hogy a lehető legközelebb kerüljek Wiress holttestéhez. Aztán anélkül, hogy lassítanék, belevetem magam a vízbe, és úszni kezdek felé. A szemem sarkából látom, ahogy megjelenik fölöttünk a légpárnás, és leereszti a kötelet a négyágú karommal, hogy felhúzza Wiresst. De nem állok meg. Teljes erőmből úszom tovább, és nekiütközöm a holttestnek. Levegő után kapkodva emelem ki a fejemet

a vízből, és igyekszem minél kevesebbet lenyelni a sós vízből, amit pirosra fest a Wiress nyakán éktelenkedő sebből ömlő a vér. A hátára fordulva lebeg, fenntartja az öv, és halott szemeivel az irgalmatlanul tűző napba bámul. Miközben a vizet taposom, le kell fejtenem az ujjait a tekercsről. Wiress iszonyatos erővel markolja. Csak annyit tehetek érte, hogy lecsukom a szempilláit, aztán suttogva elbúcsúzom tőle, és visszaúszom a partra. Mire kihajítom a tekercset a homokba, és kievickélek a fövényre, Wiress teste eltűnik. De még mindig érzem a számban sós vízzel keveredett vére ízét. Visszamegyek a Bőségszaruhoz. Finnicknek sikerült élve kimentenie Beeteet, rengeteg vizet nyelt szegény, de azért köhögve-hörögve valahogy felül. Annyi lélekjelenléte volt, hogy vigyázzon a szemüvegére, így legalább lát. Az ölébe teszem a tekercset. Patyolattiszta lett, Wiress lemosta róla a vért. Beeteet leteker egy darab huzalt, és gyorsan végigtapogatja. Most először látom, hogy milyen, de

Futótűz

292

nem hasonlít semmiféle drótra, amivel valaha találkoztam. Halvány aranyárga, és olyan vékony, mint egy hajszál. Azon gondolkodom, vajon milyen hosszú. Az orsó nagyságából és a tekercs vastagságából ítélve akár több kilométer is lehet. De inkább nem kérdezem meg, mert tudom, hogy Beeteet most Wiressre gondol. A többiek komor arcát nézem. Finnick, Johanna és Beeteet is elveszítette a társát a körzetéből. Odamegyek Peetához, megölelem. Egy darabig senki sem szól.

– Na, húzzunk erről a rohadt szigetről – töri meg a csendet Johanna. Most már csak a fegyverekről kell gondoskodnunk, bár nagy részüket sikerült megtartani. Szerencsére errefelé elég erősek az indák, úgyhogy a kis ejtőernyő, amibe a csapolót és a kenőcsös tubust csomagoltam, és amit az övemre kötöztem, nem szakadt le. Finnick leveti a trikóját, és bekötözi vele a combján a sebet, amit Enobaria kése ejtett. Mázli, hogy a vágás nem mély. Beetee azt mondja, tud gyalogolni, ha nem rohanunk nagyon, úgyhogy felsegítem. Úgy döntünk, hogy visszamegyünk a tengerpartra, a tizenkettedik órához. Mert ott néhány óráig nyugiban lehetnénk, és nem kellene a mérgező ködből visszamaradt anyagok miatt aggódnunk. Aztán Peeta, Johanna és Finnick egyszerre indul el. Három különböző irányba.

– Tizenkettőt mondtál, ugye? – kérdezi Peeta. – A Bőségszaru vége arrafelé mutat.

– Mutatott – veti ellen Finnick. – Mielőtt megpörgettek bennünket. Én a napból következtettem ki az irányt.

– A nap állásából csak annyit lehet kikövetkeztetni, hogy négy óra felé jár – mondom.

– Ha jól értem, Katniss azt akarja mondani, abból, hogy tudod, mennyi az idő, még nem következik szükségszerűen, hogy azt is tudod, mikor mutat négyet az óra. De azért hozzávetőlegesen meg lehet tippelni az irányt. Feltéve persze, hogy nem csúsztották el a külső gyűrűt is, amin a dzsungel van – magyarázza Beetee. Katniss ennél sokkal egyszerűbb dolgot akart mondani, jegyzem meg magamban. Beetee elmélete messze túlhaladja az én napra vonatkozó

Suzanne Collins

megállapításomat. De azért úgy bólogatok, mintha érteném, miről beszél. – Vagyis nem tudhatjuk, melyik földnyelv vezet a tizenkettedik órához – teszem hozzá. Körbejárjuk a Bőségszarut, a dzsungelt fürkésszük. Zavarba ejtően egyforma mindenhol. Eszembe jut a magas fa, amibe az első villám belecsapott, de ahogy körülnézek, meglátom, hogy minden körcikkből van egy ugyanolyan faóriás. Johanna azt javasolja, kövessük Enobaria és Brutus nyomát, de őket meg vagy a centrifugális erő repítette el, vagy a hullámok sodorták arrébb. Lehetetlen megmondani, mi merre van. – Nem kellett volna beszélnem az óráról – mondom keserűen. – Most ezt az előnyünket is elvették.

– Csak átmenetileg – vigasztal Beete. – Tízkor majd jön az óriáshullám, és akkor megint tudni fogjuk, hol járunk.

– Az egész arénát azért biztosan nem tudják átrendezni – mondja Peeta.

– Nem tök mindegy? – szól közbe türelmetlenül Johanna. – Még jó, hogy elmondtad, amit az óráról tudtál, te kis hülye, különben ottmaradtunk volna a tengerparton. – Röhej, de csak Johanna beszólása vigasztal meg. Igen, muszáj volt elmondanom nekik, különben nem tudtam volna rávenni őket, hogy továbbmenjünk. – Induljunk, szomjas vagyok. Nincs valakinek valami megérzése, hogy merre kéne mennünk?

Végül találomra elindulunk az egyik földnyelven, anélkül, hogy tudnánk, hová vezet. Amikor elérjük a

dzsungelt, belesünk a fák közé, és megpróbáljuk kitalálni, mi vár ránk a rengetegben.

– Most a majmoknak kéne következni. De itt egyet sem látok – jegyzi meg Peeta. – Megpróbálok megcsapolni egy fát.

– Nem, most én következem – ajánlkozik Finnick.

– Legalább hadd öröködjek – makacskodik Peeta.

– Öröködni Katniss is tud – szól közbe Johanna. – Te rajzolj egy új térképet. A másikat elvitte a tenger. – Azzal letép egy hatalmas levelet az egyik közeli fáról, és Peeta kezébe nyomja.

Átvillan az agyamon, hogy mi van, ha el akarnak választani bennünket egymástól, hogy könnyebben tudjanak végezni velünk. De

Futótűz

294

ennek semmi értelme nem volna. Amíg Finnick a fával szórakozik, simán le tudnám nyilazni, Peeta pedig sokkal nagyobb, mint Johanna. Ezért aztán elindulok Finnick után, aki úgy tizenöt méterre a dzsungel szélétől talál is egy alkalmasnak tűnő fát, és nekilát, hogy lyukat faragjon a fatörzsbe a késével.

Ahogy ott állok az íjjal a kezemben, nem hagy nyugodni a gondolat, hogy valami készülődik, és hogy Peeta veszélyben van. Visszagondolok, mi minden történt, mióta megszólalt a Viadal kezdetét jelző gong, és megpróbálom megfejteni, mitől van ez a baljós érzésem. Finnick beúszik Peetáért a fémkoronghoz. Finnick újraéleszti Peetát, miután majdnem végez vele az erőtér. Mags belerohan a ködbe, hogy Finnick tovább tudja cipelni Peetát. A morflingfüggő nő, aki a mutáns majom

és Peeta közé veti magát. A küzdelem a Hivatásosakkal villámgyorsan lezajlott, de láttam, amint Finnick félreüti a lándzsát, amit Brutus Peetának szánt, pedig tudta, hogy akkor nem ússza meg, hogy Enobaria megvágja a késével. Most meg Johanna térképet rajzoltat Peetával egy levélre, hogy még véletlenül se kelljen bemennie a dzsungelbe...

Semmi kétség, a győztesek egy része akár az élete árán is hajlandó megmenteni Peetát.

Értetlenül állok a dolog előtt. Elvégre az én feladatomban lenne, hogy megvédjem. És különben sincs semmi értelme az egésznek. Csak egyvalaki kerülhet ki élve az arénából. Akkor mégis miért döntöttek úgy, hogy megvédik Peetát? Mit mondhatott nekik Haymitch? Mivel győzte meg őket, hogy Peeta életét előbbre valónak tekintsék, mint a sajátjukat?

Azt tudom, hogy én miért akarom, hogy Peeta életben maradjon. Barátok vagyunk, és ez az egyetlen eszközöm, hogy szembeszálljak a Kapitóliummal, és kijátsszam ennek a rettenetes Viadálnak a szabályait. De ha nem lenne köztünk ilyen erős kötelék, vajon mivel tudnának rávenni, hogy megmentsem őt, hogy feláldozzam érte az életemet? Igaz, hogy Peeta nagyon bátor, de ezt mindenkiről el lehet mondani, aki túlélte már egy Viadalt. Talán a jósága az, ami megkülönbözteti őt a

Suzanne Collins

295

többségtől, de hát ez még nem biztos, hogy elég indok lenne... És ekkor beugrik, mi az, amiben Peeta mindnyájunknál sokkal de sokkal, ügyesebb. Hihetetlen,

ahogy a szavakkal bánik. Peetának mindkét kapitóliumi interjú során sikerült túltennie a többi kiválasztotton. És ez a tulajdonsága – meg az alapvető jósága – képessé teheti őt, hogy egyetlen mondatával a maga oldalára állítsa az embereket, sőt akár egy egész országot. Aki egy forradalom élére akar állni, annak muszáj rendelkeznie ezzel a képességgel. Talán Haymitch meggyőzte a többieket, hogy Peeta beszélőkéjénél hatékonyabb fegyvert nem tudunk bevetni a Kapitólium ellen? Meggyőzte őket, hogy a testi erő és az ügyesség itt már nem sokat ér? Nem tudom. Azért az akkor is elég meredeknek tűnik, hogy például Johanna Masont is meg lehetett győzni róla, hogy áldozza fel az életét a szent ügyért. De máskülönben mi lehet az oka, hogy ennyire vigyáznak Peetára?

– Katniss, ideadnád a csapolót? – kérdezi Finnick, és a hangja visszaránt a valóságba. Elvágom az indát, amivel az övemre erősítettem a csapolót, és odanyújtom Finnicknek a fémcsövet.

Ebben a pillanatban kiáltást hallok. A félelemmel és fájdalommal teli kiáltástól meghűl a vér az ereimben. Ráadásul olyan ismerős a hang. A csapolót a földre ejtem, elfelejtem, hol vagyok, elfelejtem, mi van előttem, csak annyit tudok, hogy meg kell találnom a lányt, aki kiabál, és meg kell védenem őt. A hang irányába rohanok, nem törődve a veszéllyel, leszaggatom az utamba kerülő indákat, letöröm az ágakat, átgázolok mindenben, ami az utamba kerül. Meg kell találnom őt.

Meg kell találnom a húgomat.

Futótűz

Hol van! Mit csinálnak vele? – Prim! – kiáltok. – Prim!
– De csak egy újabb fájdalmas kiáltás a válasz. Hogyan került ide? Mit keres az arénában? – Prim!

Az ágak megvágják az arcomat, a kezemet, a lábam beleakad a kúszónövényekbe. De egyre közelebb jutok Primhez. Már nagyon közel vagyok hozzá.

Izzadságcseppek csorognak az arcomon, a sós veríték égeti a sebeket, amiket a köd ejtett a bőrömön. Zihálok, mélyeket lélegzem a meleg, párás levegőből, de mintha elfogyott volna belőle az oxigén. Prim megint felkiált, olyan fájdalmasan, olyan kétségbeesetten, hogy el sem tudom képzelni, mit tehettek vele.

– Prim! – kiáltom újra, ahogy átszakítok egy zöld növényfalat, és kिरontok egy apró tisztásra, aztán megint hallom Prim hangját, ezúttal valahonnan fentről.

Fölöttem van? Felnézek. Talán fent van a fán?

Kétségbeesetten fürkészem az ágakat, de semmit sem látok. – Prim? – Hallom a hangját, de sehol sem látom őt. Amikor megint felkiált, már tudom, honnan jön a hang. Egy fekete tollú, búbos kismadár szájából, amely egy faágon ücsörög, úgy három méter magasan, pont a fejem fölött. És ekkor megértem, miről van szó.

Egy fecsegő.

Még sosem láttam élő példányt, azt hittem, már rég kihaltak. A fának támaszkodom, hogy kifújjam magam, mert rettenetesen szúr az oldalam, és közben szemügyre veszem a madarat. A mutáns, a fecsegőposzáta őse.

Felidézem, hogyan néz ki egy poszáta, aztán hozzáadom a fecsegőt, és igen, már látom is a nászúkból megszülető

fecsegőposztát. Semmi sem utal rá, hogy a madár mutáns lenne. Leszámítva persze, hogy olyan élethűen utánozza Prim hangját, hogy a

Suzanne Collins

297

hideg futkos a hátamon. Átlövöm a torkát egy nyíllal, hogy elhallgasson. A tetem a földre zuhan. Kihúzó belőle a nyilat, aztán a biztonság kedvéért kitekerem a nyakát, és a fák közé hajítom az ocsmány dögöt. Ha éheznék, sem ennék belőle.

A madár nem volt igazi, nyugtatom magam. Ugyanúgy, ahogy tavaly a Viadalon a mutáns farkasok sem a halott kiválasztottak voltak. A szadista Játékmesterek szórakoznak velünk.

Finnick ront ki a tisztásra, pont, amikor egy marék mohával letörlöm a nyílam hegyéről a vért. – Katniss? – Semmi gáz. Jól vagyok – mondom, pedig egyáltalán nem vagyok jól.

– Azt hittem, a húgom kiabál, de... – A velőtrázó sikoly szakít félbe. Most nem Prim üvölt, hanem valaki más. Mintha egy fiatal nő lenne. Nem ismerős a hangja.

Finnicknek viszont igen. Hirtelen holtsápadtra válik, a pupillája kitágul a rémülettől. – Finnick, várj! – mondom, és meg akarom simogatni, hogy megnyugtassam, de mire kinyújtom a kezemet, elrohan. Nem törődik semmivel, meg akarja találni a nőt.

Ugyanolyan elszántan indul a keresésére, mint ahogyan az előbb én próbáltam felkutatni Primet.

– Finnick! – kiáltom, de tudom, hogy nem fordul vissza, nem vár meg, hogy meghallgassa a magyarázatomat. Nem tehetek mást, a nyomába szegődöm.

Nincs nehéz dolgom, mert bár Finnick gyorsan halad, mindent letapos, amerre megy. De a madár majd' fél kilométerre lehet, és az út javarészt dombnak felfelé vezet, úgyhogy mire utolérem, teljesen kifulladás.

Finnick egy hatalmas fa körül rohangál. A fa törzse úgy másfél méter átmérőjű lehet, az első ágak pedig hat méter magasan vannak. A nő sikolya valahonnan a lombok sűrűjéből hallatszik, de a fecsegőt eltakarják a levelek. Finnick teli torokból üvölt. – Annie! Annie! – Teljesen bepánikolt, semmivel sem lehet kizökkenteni, ezért anélkül, hogy bármit mondanék, felmászom az egyik szomszédos fára. Megkeresem a fecsegőt, és lelövöm az íjammal. A madár pont Finnick lába elé pottyan. Felveszi, és szemügyre veszi a tetemet, lassan összeáll

Futótűz

298

neki a kép, de amikor lemászom a fáról, és odamegyek hozzá, olyan kétségbeesett képet vág, amelyet tőle még soha nem láttam.

– Nyugodj meg, Finnick, nincs semmi baj. Csak ez a fecsegő volt. Szórakoznak velünk – mondom. – A hang nem igazi. Nem... Annie kiabált.

– Tényleg nem Annie kiabált. De a hang akkor is az övé. A fecsegők azt utánozzák, amit hallanak. Szerinted hol hallották ezeket a kiáltásokat, Katniss? – kérdezi. Az én arcomból is kiszalad a vér, ahogy leesik, miről beszél Finnick. – Ó, ugye nem azt akarod mondani, hogy...

– De. De igen. Pontosan azt akarom mondani.

Megjelenik előttem Prim egy fehér szobában, egy asztalhoz kötözve.

Maszkos alakok kínozzák, hogy fájdalmában üvöltsön. Primet megkínozták, hogy a fecsegők megtanulhassák a sikolyát. Megbicsaklik a térdem, és a földre rogyok.

Finnick még mindig magyaráz, de nem hallom, hogy mit. Végül egy másik madár hangjára eszmélek, tőlünk jobbra szólal meg. És ezúttal Gale hangját utánozza.

Finnick megragadja a karomat, mielőtt még elrohanhatnék. – Ne. Nem ő az. – Aztán elkezd lefelé vonszolni a domboldalon, a tengerpart irányába. – Ki kell jutnunk inneni – De Gale olyan fájdalmasan kiabál, hogy úgy érzem, meg kell keresnem. – Nem ő az, Katniss! Ez egy mutáns! – üvölt rám Finnick. – Gyere! – Magával vonszol, félig rángat, félig cipel, amíg végre sikerül olyan távolságra kerülnünk a madártól, hogy felfogjam, amit mond. Igaza van, ez is egy fecsegő volt. Azzal nem segíték Gale-en, ha megkeresem a dögöt, és lelövöm. De ez nem változtat azon a tényen, hogy Gale hangját hallottam, hogy valahol, valamikor pontosan így üvöltött.

Nem ellenkezem tovább, és mint azon az éjszakán, amikor a köd ereszkedett ránk, most is menekülőre fogom. Mert tudom, hogy hiába harcolok. Úgyis én húznám a rövidebbet. A ködhöz képest annyi a különbség, hogy most nem testi, hanem lelki gyötrelmekkel kell szembenéznem. Ez biztosan az óra egyik újabb fegyvere, amivel eddig még nem találkoztunk. Négy óra van, ha jól emlékszem. Amikor a Suzanne Collins

mutatók a négyeshez érnek, a majmok lelépnek, és jönnek a fecsegők. Finnicknek igaza van: minél előbb el kell tűnnünk innen. Haymitch ezúttal nem tud küldeni semmit, amivel meg lehet gyógyítani a sebeket, amiket a madarak ejtettek rajtunk.

Meglátom Peetát meg Johannát a dzsungel szélén, és megkönnyebbüléssel vegyes harag támad bennem.

Miért nem sietett a segítségemre Peeta? Miért nem jöttek utánunk? Most is csak ott álldogálnak, Peeta integet nekünk, látom, hogy mozog a szája, de nem hallom, mit mond. Ez meg hogy lehet?

A fal olyan áttetsző, hogy Finnick meg én teljes lendülettel belerohanunk, lepattanunk róla, és elterülünk a földön. Mázhim van. Én vállal ütköztem neki a láthatatlan falnak, Finnick viszont arccal előre, úgyhogy most dől az orrából a vér. Hát ezért nem jött utánunk Peeta és Johanna. Vagy Beetee, aki mögöttük áll, és szomorúan rázza a fejét. Egy láthatatlan fallal választották el a két területet. Ezúttal nem egy erőterről van szó. Nem lesz semmi bajod, ha megérinted a sima felületű, szilárd anyagot. Ami viszont olyan ellenálló, hogy Peeta késével és Johanna babájával még csak megkarcolni sem lehet. Elég néhány méter hosszan ellenőrizni a plexifalat mindkét irányba, hogy tudjam, az egész, négy és öt óra közé eső körcikket hermetikusan lezárták. Csapdába kerültünk, mint a patkányok, nem szabadulunk innen, amíg le nem telik az óra.

Peeta a sík felületre teszi a kezét, én pedig követem a példáját, mintha meg tudnám érinteni őt a falon keresztül. Az ajkai mozognak, de nem hallom, mit

mond. Semmilyen hang nem jut át a fal túloldaláról. Megpróbálom megérteni, mit akar, de hiába meresztem a szememet, nem sikerül, úgyhogy végül csak nézem az arcát, és összeszedem magam, hogy ne csavarodjak be. Ekkor megérkeznek a madarak. Egyesével. A körülöttünk lévő fák ágaira telepednek. Aztán felharsan a borzalmak tökéletesen összehangolt kórusa. Finnick azonnal feladja, a földre kuporodik, és úgy szorítja a kezét a fülére, mintha össze akarná roppantani a koponyáját. Én még egy darabig küzdök ellenük. Az összes nyilamat belelövöm ezekbe a rohadt madarakba. De ahogy egyet leszedek, rögtön

Futótűz

300

egy másik ül a helyére. Végül én is feladom, Finnick mellé kuporodom, és befogom a fületem, hogy ne halljam Prim, Gale, anya, Madge, Rory, Vick, és a védtelen kis Posy fülsiketítő kiáltásait...

Peeta kezét érzem a vállamon, aztán felemelkedem a földről, és valaki kivisz a dzsungelből. Csak ekkor fogom fel, hogy véget ért a borzalom. De a szememet továbbra sem nyitom ki, a kezemet még mindig a fülemre szorítom, és az izmaim olyan merevek, hogy nem bírom mozgatni a karomat. Peeta az ölébe fektet, halkan vigasztal, és szelíden ringat. De így is eltart egy darabig, mire sikerül megnyugodnom, és ellazul a testem. És ahogy az izmok elernyednek, remegni kezdek.

– Jól van, Katniss, nincs semmi baj – suttogja Peeta.

– Nem hallottad őket – mondom,

– Primet hallottam. Még az elején. Nem ő volt – mondja. – Hanem egy fecsegő.

– De ő volt. Csak nem itt. A fecsegő csak megismételte, amit hallott – mondom.

– Nem, Katniss, ezt akarják elhíttetni veled. Tavaly én is majdnem bedőltem nekik, amikor az egyik mutáns Glimmer szemével nézett vissza rám. De nem ő volt. Mint ahogy most sem Prim kiáltozott. Vagy ha mégis, akkor valószínűleg egy interjúból vágták ki a hangot, és eltorzították. A fecsegő pedig elismételte, amit Prim mondott – magyarázza Peeta.

– Nem, Peeta. Szerintem megkínózták Primet – mondom. – Talán meg is ölték.

– Idefigyelj, Katniss. Prim biztosan nem halt meg. Mégis hogyan ölheték volna meg? Hamarosan már csak nyolcan maradunk. Az utolsó nyolc kiválasztott. Ugye, tudod, hogy akkor mi történik? – kérdezi Peeta.

– Még heten meghalnak – mondom szomorúan.

– Nem itt az arénában, otthon. Tudod, hogy mit szoktak csinálni, amikor a Viadalon már csak az utolsó nyolc játékos van életben? – Peeta megfogja az államát, és felemeli a fejem, hogy ne tudjam

Suzanne Collins

301

elkerülni a tekintetét. Kénytelen vagyok a szemébe nézni. – Mi történik? Az utolsó nyolc játékosnál? Tudom, hogy segíteni akar, ezért megpróbálom összeszedni a gondolataimat. – Az utolsó nyolcnál? – ismétlem. – Interjút készítenek a kiválasztottak rokonaival és barátaival.

– Pontosan – mondja Peeta. – Interjút készítenek a rokonokkal és barátokkal. Mégis hogyan készítenék el az interjúkat, ha előtte lemészárolnák a családokat?

– Sehogy? – mondom még mindig bizonytalankodva.

– Pontosan. Ha megölték őket, sehogy sem tudják elkészíteni az interjúkat. Ebből lehet tudni, hogy Prim még él. Vele készítenek elsőként riportot, nem? – kérdezi Peeta. Szeretnék hinni neki. Nagyon. De hát... azok a hangok... – Ő lesz az első. Aztán jön anyukád. Gale, az unokatestvéred. És Madge – sorolja Peeta. – Megpróbálták átverni, Katniss. Ronda trükk volt, szó se róla. De rajtunk kívül senkinek sem ártanak vele. Mi vagyunk a Viadal résztvevői. Nem ők.

– Te tényleg elhiszed ezt? – kérdezem.

– Még szép – vágja rá Peeta. Elbizonytalanodom, mert eszembe jut, hogy Peeta bárkivel bármit képes elhitetni. Finnickre pillantok, hogy megerősítést kérjek tőle, de látom rajta, hogy Peeta szavai teljesen megbabonázták.

– Te elhiszed ezt, Finnick? – kérdezem.

– Nem tudom. Végül is elképzelhető – válaszolja Finnick. – Meg lehet ezt csinálni valahogy, Beete? El lehet így torzítani valakinek a hangját...

– Hát persze. Nem is olyan bonyolult, Finnick. Nálunk már az iskolában megtanítják a gyerekeknek, hogyan kell csinálni – magyarázza Beete.

– Peetának igaza van. Az egész ország odavan Katniss hugicájáért. Ha tényleg megölték volna, akkor tuti, hogy kitörne a lázadás – veti közbe Johanna. – Arra pedig végképp nincs szükségük, nem? – Azzal hátraveti a fejét, és elkiáltja magát: – Nem akarjátok, hogy fellázadjon az egész ország, ugye?

Köpni-nyelni nem tudok a döbbenettől. Ilyesmit még soha senki nem mondott a Viadalon. Elképesztő vakmerőség. A kép most biztosan átvált Johannáról. Tuti, hogy kivágják az előbbi jelenetet. De hallottam, hogy mit mondott, és soha többé nem tudok majd ugyanúgy tekinteni rá, mint eddig. Nem a kedvességéért fogják szeretni, de hogy van vér a pucájában, az egyszer biztos. Vagy bekattant. Johanna felkap néhány kagylóhéjat, és elindul a dzsungelbe. – Hozok vizet – mondja.

Muszáj elkapnom a kezét, ahogy elmegy mellettem. – Ne menj be oda! A madarak... – Ekkor eszembe jut, hogy a fecsegők valószínűleg már eltűntek, mégsem akarom, hogy bárki bemenjen a dzsungelbe. Még Johanna sem.

– Engem nem tudnak bántani. Én más vagyok, mint ti. Mindenki meghalt, akit szerettem – mondja Johanna, aztán kiszabadítja a kezét. Egy kagylóhéjban vizet hoz nekem, amit néma biccentéssel köszönök meg, mert tudom, hogy felhúzná magát, ha meghallaná a hangomban, mennyire megsajnálta.

Miközben Johanna vizet hord és összeszedi a nyílveesszőimet, Beetee a huzallal babrál, Finnick pedig a tengerben fürdik. Nekem is meg kéne mosakodnom, de inkább Peeta karjában maradok, mert még nem érzem elég erősnek magamat.

– Ki volt az, akivel Finnicket zsarolták? – kérdezi Peeta.

– Annie volt a neve – felelem.

– Ez csak Annie Cresta lehet – mondja.

– Az kicsoda? – kérdezem.

– Annie Cresta. Helyette jelentkezett Mags önkéntesnek. Ha jól emlékszem, az öt évvel ezelőtti Viadalt nyerte meg – mondja Peeta.

Az volt az első nyarunk apa nélkül, az első nyár, amikor nekem kellett gondoskodni a többiekről, amikor megtapasztaltuk az éhezés gyötrelmeit. – Arra a Viadalra nem nagyon emlékszem – mondom. – Akkor volt a földrengés?

– Igen. Annie pedig megőrült, amikor lefejezték a társát a körzetből. Fogta magát, meglépett, és elrejtőzött.

Egyedül. De a földrengésben

Suzanne Collins

303

leomlott egy gát, és az aréna nagy része víz alá került.

Annie azért tudott nyerni, mert ő volt a legügyesebb úszó – magyarázza Peeta.

– És később meggyógyult? – kérdezem. – Mármint a feje?

– Nem tudom. Azóta egyik Viadalon sem láttam. De az aratásnap sorsoláson elég labilisnak tűnt – mondja Peeta.

Szóval ő lenne Finnick szerelme. Nem a dögös kapitóliumi csajok közül választott. Hanem egy szegény, bolond lányt a körzetéből.

Ágyúdörrenés hasít a csendbe, mindenki a tengerpartra siet. Egy légpárnás bukkan fel a hat és hét óra közé eső zónában. Egymás után ötször engedik le a karmot a kötélen, hogy összeszedjék egy öt részre szakított test darabjait. Lehetetlen megállapítani, ki volt az áldozat. Nem akarom megtudni, hogy mi történt.

Peeta új térképet rajzol egy levélre, a négy és öt óra közé eső körcikkbe beírja, hogy „fecsegők”, arra a részre pedig, ahonnan a széttépett holttestet felhúzták, egyszerűen csak annyit ír, hogy „vadállat”. Most már van némi fogalmunk arról, hogy a tizenkettőtől hét óra milyen borzalmakat tartogat. A fecsegők támadásának az volt az egyetlen haszna, hogy kiderült, melyik zónában vagyunk.

Finnick sző egy másik edényt a víznek, aztán csinál egy hálót, hogy halászni tudjon. Gyorsan úszom egyet, és bekenem a bőrömet a kenőccsel. Majd leülök a vízpartra, megtisztítom a halat, amit Finnick fogott, és közben nézem, ahogyan a nap alábukik a láthatáron. A fényesen ragyogó hold már fel is kel, és az arénát újra az a különös fehér derengés tölti be. Már nekikészülünk, hogy elfogyasszuk nyers halból álló vacsoránkat, amikor megszólal a himnusz. És megjelennek az arcok az égbolton...

Cashmere. Gloss. Wiress. Mags. A nő az Ötödik Körzetből. A morflingfüggő, aki megmentette Peeta életét. Blight. A férfi a Tizedik Körzetből.

Nyolc halott. Meg a másik nyolc előző napról. Másfél nap alatt meghalt a résztvevők kétharmada. Ezzel szerintem megdöntöttük az eddigi csúcsot.

– Ezek tényleg nem szórakoznak, gyorsan végezni akarnak mindenkivel – állapítja meg Johanna.

Futótűz

304

– Ki maradt még életben? Rajtunk és a Második Körzet kiválasztottjain kívül? – kérdezi Finnick.

– Chaff – vágja rá Peeta gondolkodás nélkül. Talán azért tudta megmondani kapásból, mert Haymitch miatt végig szemmel tartotta Chaffet.

Egy ejtőernyő hullik alá, egy halom apró, négyszögletes zsömle van benne. – Ezt a te körzetedtől kaptuk, ugye, Beete? – kérdezi Peeta.

– Igen, ez a Harmadik Körzet ajándéka – feleli Beete. – Hány darabot küldtek?

Finnick megszámolja a zsömléket, egyenként megfogja mindegyiket, és szabályos alakzatban lepakolja őket a földre. Nem tudom, mi lelte Finnicket, de úgy tűnik, teljesen rákattant a pékárura. – Huszonnégy -szóval meg végül.

– Pontosan két tucat, ugye? – kérdezi Beete.

– Pontosan – feleli Finnick. – Hogyan osszuk el?

– Mindenki kap hármat, és akik reggel még életben lesznek, elosztják a maradékot – javasolja Johanna.

Nem tudom, mi az oka, de valahogy viccesnek találom, amit mond, és felnevetek. Biztos azért, mert Johanna fején találta a szöget. Rám néz, ezúttal nincs semmi rosszallás a tekintetében. Sőt, mintha elégedett lenne.

Megvárjuk, amíg az óriáshullám végigsöpör a tíz és tizenegy óra közé eső területen, majd miután

visszahúzódik a tenger, átmegyünk, és letáborozunk azon a partszakaszon. Ha minden igazi, ezen a részen éjfélig biztonságban kellene lennünk. A tizenegy és tizenkettő közé eső körcikkből hátborzongató

zümögés és ciripelés hallatszik, talán valami szörnyű rovar lehet. De bármi adja is ki ezt a hangot, szerencsére nem jön elő a dzsungelből, mi pedig messze elkerüljük azt a partszakaszt, hátha a sötétben lapuló lények csak

arra várnak, mikor lépi át valaki elővigyázatlanul a két zóna közti határvonalat.

Nem tudom, hogy Johanna hogyan bírja még mindig. Legfeljebb egy órát, ha aludt a Viadal kezdete óta. Peeta meg én vállaljuk az első őrseget, mert nem vagyunk olyan fáradtak, és szeretnénk egy kis időt

Suzanne Collins

305

kettesben tölteni. A többiek rögtön álomba merülnek, bár Finnick nagyon nyugtalanul alszik. Időről időre Annie nevét motyogja.

Peetával a nedves homokban ülünk, egymásnak háttal, a jobb vállam és a csípőm hozzányomódik az övéhez. A tengert figyelem, ő pedig a dzsungelt, amit a történetek után egyáltalán nem bánok. Még mindig kísért a fecsegő rikoltozása, amit a rovarok hangos zümmögése sem tud feledtetni. Egy kis idő múlva ráhajtom a fejemet Peeta vállára. Ó a hajamat simogatja.

– Katniss – szólal meg halkán –, nincs értelme tovább titkolni, hogy miben mesterkedünk. – Rendben van, ebben igazat adok Peetának, de nekem akkor sincs kedvem beszélni róla. Valahogy nem érzek késztetést hozzá. Pedig a kapitóliumi közönség biztosan remekül szórakozik, egy pillanatra sem vennék le a szemüket a képernyőről, nehogy lemaradjanak valamiről.

– Nem tudom, milyen alkut kötöttél Haymitchsel, de nem árt, ha tisztában vagy vele, hogy nekem is megígért bizonyos dolgokat. – Még szép, hogy tudom.

Megbeszélte Peetával, hogy megpróbálnak megmenteni engem, nehogy gyanút fogjon. – Arra jutottam, hogy Haymitch biztosan hazudott valamelyikünknek.

Ez már kezd érdekes lenni. Haymitch kettős játékot játszik. Mindkettőnkkel alkut köt. De közben csak ő tudja, melyik megállapodás számít igazinak. Peeta szemébe nézek. – És ezt most miért mondod?

– Mert nem akarom, hogy elfelejtsd, mennyire más helyzetben vagyunk. Ha te meghalsz, és én életben maradok, nem tudok tovább élni a Tizenkettedik Körzetben. Mert te vagy az életem értelme, Katniss, csak miattad élek – mondja. – Soha többé nem lennék boldog. – Ellenkezni próbálok, de Peeta az ajkamra teszi az ujját. – Te viszont más helyzetben vagy. És ezzel nem azt akarom mondani, hogy nem szenvednéd meg, ha meghalnék. Viszont neked vannak még olyan emberek, akik miatt érdemes élned.

Peeta előhúzza a nyakában lógó aranymedált. A holdfénybe tartja, hogy jól lássam a belegravírozott fecsegőposztát. Aztán a hüvelykujjával megnyom egy kis pöcköt, amit eddig nem vettem észre,

Futótűz

306

és a korong kinyílik. A medalion nem tömör, hanem szétnyitható. Olyan, amelyikben fényképeket szoktak tartani. A jobb oldali részben anya és Prim, mindketten nevetnek. A másik oldalon meg Gale. És csodák csodája ő is mosolyog.

Nincs semmi a világon, amivel gyorsabban le lehetne törni az ellenállásomat, mint ez a három arckép. Főleg azok után, amit délután kellett végighallgatnom... Peeta a kezében tartja a tökéletes fegyvert.

– A családnak szüksége van rád, Katniss – mondja.

A családom. Anya. A húgom. Gale, az „unokatestvérem”. Peeta félreérthetetlen célzást tett. Arra utalt ugyanis, hogy Gale egy nap tényleg a családomhoz fog tartozni, feltéve persze, ha megérem. Mert hozzámegyek feleségül. Peeta egyszerre adja nekem az életét és Gale-t. Azért csinálta, hogy soha többé ne legyenek kétségeim ezzel kapcsolatban. Peeta azt akarja, hogy mindent fogadjak el tőle. Már várom, hogy szóba hozza a gyereket, hogy elkezdjen a kameráknak játszani, de hiába. És ebből megértem, hogy ami elhangzott köztünk, az nem a Viadal része volt. Peeta őszinte vallomást tett, elmondta, mit érez irántam.

– Igazából senkinek sem hiányoznák – folytatja, és szemernyi önsajnálattal sincs a hangjában. Azt tudom, hogy a családja nem törődik vele. Biztos meggyászolnák, ahogyan néhány haverja is. De nem okozna törést az életükben. És kellő mennyiségű fehérszesszel előbb-utóbb Haymitch is túltenné magát a megrázkódtatáson. Rádöbbenek, hogy csak egyetlen ember van, aki soha nem tudná kiheverni Peeta halálát. Én.

– De igen – mondom. – Nekem. – Látom, hogy ez felzaklatja, mély lélegzetet vesz, mint aki arra készül, hogy hosszasan gyözködjön, ennek viszont egyáltalán nem örülök, mert tudom, hogy Primről meg anyáról fog magyarázni, azzal pedig könnyen el tud bizonytalanítani. Ezért mielőtt még belekezdene a monológjába, szájon csókolom.

Megint megrohan az a különös érzés, amit eddig csak egyszer éreztem. Tavaly a Viadalon, a barlangban,

amikor arra próbáltam rávenni Haymitchet, hogy küldjön enni valamit. Vagy ezerszer

Suzanne Collins

307

megcsókoltam Peetát az első Viadalon és a Viadal óta. De csak egyszer fordult elő, hogy igazán megérintett és felkavart a dolog. Egyszer éreztem, hogy nem akarom, hogy abbahagyja. De persze pont akkor kezdett vérezni a fejemen a seb, és Peeta rám szólt, hogy feküdjek le. Ezúttal viszont senki sem zavarhat meg bennünket, csak mi magunk. Szerencsére néhány tétova kísérlet után Peeta végül feladja, és bele sem kezd a nagymonológba. A bizsergető érzés egyre erősebb lesz, a mellkasomból szétárad a testemben, végig a karomban, a lábamban, míg végül már minden porcikámat előnti a forróság. Nem tudok betelni a csókjaival, egyre jobban vágyom rá, hogy folytassa. Azt hittem, jól ismerem az éhség természetét, de ez a fajta éhség egészen más. Hangos dörgésre kapjuk fel a fejünket, amikor a villám, pontban éjfélkor belecsap a fába. Finnick üvöltve riad fel. Felül. Az ujjait a homokba mélyeszti, mikor rájön, hogy egy rémálomból ébredt.

– Nem tudok tovább aludni – mondja. – Az egyikőtök nyugodtan lepihenhet. – Mintha csak most venné észre, hogy milyen képet vágunk, hogy mennyire egymásba vagyunk gabalyodva. – Tudjátok mit, pihenjetelek csak le mindketten. Egyedül is tudok örködni.

Peeta persze nem hagyja. – Az túl veszélyes lenne – mondja. – Nem vagyok fáradt. Feküdj le, Katniss. – Nem ellenkezem, mert muszáj aludnom egy kicsit, különben semmi esélyem, hogy megmentsem Peetát.

Hagyom, hogy odakísérjen, ahol a többiek fekszenek. A nyakamba akasztja a medaliont, aztán a hasamra teszi a kezét. – Nagyon jó anya leszel, ugye, tudod – mondja. Aztán még egyszer megcsókol, és visszamegy Finnickhez.

Azzal, hogy szóba hozta a „gyerekünket”, Peeta jelezte, hogy véget ért ez a Viadalba önkényesen beiktatott kis szünet. Peeta jól tudja, hogy mit kell mondani, máskülönben a nézők azon agyalnának, miért nem vetette be a legfontosabb érvet, hogy meggyőzzön. Ráadásul a támogatókat is muszáj az ujjunk köré csavarni.

Ahogy elnyújtózom a fövényen, azon gondolkodom, hogy talán mégis többről van szó. Talán így akart emlékeztetni rá, hogy egy nap még lehetnek gyerekeink Gale-lel. De ha Peetának ez volt a célja, akkor nagyon mellé lőtt. Mert először is, sosem szerepelt a terveim között,

Futótűz

308

hogy családot alapítok Gale-lel. Másodszor pedig, ha úgy alakul, hogy kettőnk közül csak egyvalaki lehet szülő, akkor teljesen nyilvánvaló, hogy Peeta a befutó. Miközben lassan álomba merülök, megpróbálom elképzelni azt a világot, ahol nincsen Viadal, a jövőt, amelyben nincsen Kapitólium. Egy olyan helyet, mint a rét abban a dalban, amit Rutának énekeltem, amikor meghalt. Egy helyet, ahol Peeta gyerekei biztonságban lennének.

Suzanne Collins

309

Az ébredés utáni pillanatokban földöntúli boldogságot érzek, aminek Peeta az oka. Persze jelen helyzetben a boldogság mint olyan, elég képlékeny fogalom, hiszen – ha a vérontás ilyen tempóban folytatódik – holnapra valószínűleg mindannyian halottak leszünk. Ami legjobb esetben azt jelenti, hogy kinyírtam a többieket, aztán öngyilkos lettem, és sikerült megmentenem Peetát, akit végül a Nagy Mészárlás győztesévé koronáznak. Ki akarom élvezni ennek a váratlanul jött boldogságnak minden pillanatát. De végül a homok, a forró nap és a viszkető hegeim kíméletlenül visszarántanak a valóságba.

Már mindenki ébren van. Éppen egy ezüst ejtőernyő hullik a fövényre. Újabb adag kenyeret küldtek nekünk. Ugyanolyat, mint előző este. Huszonnégy zsömle a Harmadik Körzetből. Ezzel együtt összesen harminchárom zsömlénk van. Mindenkinek jut öt, nyolcat pedig elteszünk tartalékba. Senki sem mondja ki hangosan, de mindenki tudja, hogy ha valaki meghal, egyenlően el tudjuk osztani egymás közt a maradék nyolc zsömlét. De most, nappal, valahogy senkinek sincs kedve viccelődni.

Vajon mikor bomlik fel a szövetségünk? Senki se számított arra, hogy a kiválasztottak ilyen gyorsan megfogyatkoznak. Mi van, ha tévedek, és a többiek mégsem akarják megvédeni Peetát? Mi van, ha csak véletlen egybeesések sorozatáról van szó? Mi van, ha végig az volt a taktikájuk, hogy a bizalmunkba férközzenek, és egy óvatlan pillanatban végezzenek velünk? Lehet, hogy halvány fogalmam sincs, mi folyik

körülöttem? Habár, ha jobban belegondolok, ehhez az egy dologhoz semmi kétség nem férhet: tényleg nem értek semmit. Akkor viszont itt az idő, hogy lelépjünk Peetával.

Futótűz

310

Leülök mellé a homokba, és majszolni kezdem a zsömlémet. Nem tudok Peeta szemébe nézni. Talán, mert az éjjel smároltunk. Habár ez egyikünk számára sem volt újdonság. Simán lehet, hogy Peetának ugyanolyan érzés volt, mint eddig bármikor. Talán azért nem merek a szemébe nézni, mert tudom, milyen kevés időnk van hátra. Vagy azért, mert tudom, hogy mindketten azon mesterkedünk, hogy megmentjük a másikat.

Miután befejezzük a reggelit, kézen fogom Peetát, és levonszolom a partra. – Gyere már! Megtanítalak úszni. – El kell távolítanom őt a többiek közeléből, hogy meg tudjuk beszélni a szökési tervet. Ravasznak kell lennünk, mert amint a többiek megsejtik, hogy fel akarjuk bontani a szövetséget, rögtön célponttá válunk. Ha tényleg meg akarom tanítani úszni, le kell vennie az övét, mert az fenntartja a vízen. De hát mit számít ez most? Megmutatom neki az alap karmozdulatokat, és hagyom, hogy a derékig érő vízben gyakoroljon. Johanna eleinte gyanakvóan figyel bennünket, de végül megunja, és inkább szundít egyet. Finnick új hálót csinál indákból, Beetee meg a huzaljával babrál. Itt az idő.

Miközben Peeta úszkál, észreveszek valamit: hámlanak a hegeim. Ahogy óvatosan bedörzsölöm homokkal a

karomat, leperegnek a varok, és látom, hogy alattuk már ott van az új bőr. Szólok Peetának, hogy hagyja abba a gyakorlást, mert szeretném megmutatni neki, hogyan szabadulhat meg a viszkető hegektől. Ahogy leülünk a parton, és bedörzsöljük a bőrünket homokkal, előhozakodom a szökési tervvel.

– Figyelj, Peeta, már csak nyolcan maradtunk.

Szerintem most kéne lelépnünk – suttogom, bár nem hiszem, hogy bárki meghallhatja.

Peeta bólint. Fontolóra veszi az ajánlatomat. Mérlegeli az esélyeinket. – Tudod, mit – kezdi –, szerintem maradjunk velük, amíg sikerül elintézni Brutust és Enobariát. Ha jól sejtem, Beetee éppen valami csapdát bűtyköl. Utána lelépünk, ígérem.

Nem győzött meg teljesen. Viszont ha most lépünk le, akkor két ellenséges csapat fog üldözni bennünket.

Vagy három, hiszen ki tudja, Chaff mire készül? És akkor az arénaóráról még nem is beszéltünk.

Suzanne Collins

311

Ráadásul Beeteere is gondolnom kell. Johanna csak miattam mentette meg, és ha itt hagyom, akkor biztosan végez vele. De rájövök, hogy ez így eleve hülyeség, hiszen Peetát és Beeteet nem védhetem meg. A Viadalnak egyetlen győztese maradhat, és az csak Peeta lehet. El kell fogadnom ezt a helyzetet. Minden döntésemet annak kell alárendelnem, hogy Peeta életben maradjon.

– Rendben van – mondom. – Addig maradunk, amíg a Hivatásosak meghalnak. De azután rögtön lelépünk. –

Megfordulok, és intek Finnicknek. – Hé, gyere ide! Rájöttem, hogyan tudjuk kicsinosítani a pofidat. Lekaparjuk az összes vart, bedörzsöljük egymás hátát homokkal, és a végén olyan szép rózsaszín lesz a bőrünk, mint az aréna égboltja. Bekenjük magunkat a kenőccsel, mert az erős napfény biztosan nem tesz jót a hamvas bőrnek. Még szerencse, hogy a balzsam az egészséges bőrön nem néz ki olyan undorítóan, mint amikor a sebeinket kentük be vele, ráadásul még álcának is jó lesz a dzsungelben.

Beetee összehívja a társaságot, és kiderül, hogy nem hiába babrált órákon át a huzallal, végig a tervén dolgozott. – Azt hiszem, abban mindenki egyetért, hogy most az a legfontosabb, hogy minél előbb végezzünk Brutusszal és Enobariával – közli kedélyes hangon Beetee. -Kizártnak tartom, hogy még egyszer megpróbálnak lerohanni bennünket, főleg most, hogy ekkora létszámfölényben vagyunk. Le tudnánk őket vadászni, de az veszélyes és fáradságos munka lenne. – Szerinted ők is tudják, hogy az aréna egy óra? – kérdezem.

– Talán még nem. Bár ami késik, nem múlik. De nem hiszem, hogy olyan részletesen feltérképezték a helyet, mint mi. Annyit azért tudhatnak, hogy bizonyos zónákban támadásokra lehet számítani, és hogy ezek a támadások rendszeres időközönként ismétlődnek. És valószínűleg arra is rájöttek, hogy a legutóbbi összecsapásunkat nem véletlenül szakították félbe. Mi tudjuk, hogy a Játékmesterek célja az volt, hogy megzavarjanak bennünket a tájékozódásban, így aztán nem lenne meglepő, ha Brutusékban is felmerülne a

kérdés, vajon mi célt szolgálhatott az örvénylés. Innen pedig már csak egy lépés, hogy kitalálják, hogy az aréna egy óra – magyarázza Beete. – Ezért aztán

Futótűz

312

arra gondoltam, a legjobb lenne, ha megpróbálnánk csapdába csalni őket.

– Várjatok – szól közbe Finnick –, felébresztem Johannát. Nagyon dühös lenne, ha lemaradna egy ilyen fontos megbeszélésről.

– Vagy nem – morgom, hiszen Johanna úgyis mindig dühös valamiért. De végül azonban nem állítom meg Finnicket, mert tudom, hogy én is biztosan megharagudnék, ha nem ébresztenének fel, amikor ilyen fontos dolgokról tárgyalnak.

Miután Johanna csatlakozik hozzánk, Beete hátrébb tessékeli a társaságot, hogy legyen elég helye a homokba rajzolni. Először egy kört rajzol, amit tizenkét egyenlő cikkre oszt. Ez az aréna alaprajza, nem olyan pontos, mint amelyet Peeta csinált, inkább egy hevenyészett vázlat, amit az olyan szakik szoktak rajzolni, akiknek közben sokkal bonyolultabb dolgokon pörög az agyuk. – Hol rejtőznének el Brutus és Enobaria helyében, ha tudnátok, milyen veszélyek leselkednek rátok a dzsungelben? – kérdezi Beete. A hangja egyáltalán nem leereszkedő, mégis egy tanárra emlékeztet, aki épp az új leckét készül elmagyarázni a diákjainak. Talán a korkülönbség miatt érzem ezt, vagy egyszerűen azért, mert Beete milliószor okosabb nálunk.

- Ott, ahol most is vagyunk. A tengerparton – feleli Peeta. – Ez a legbiztonságosabb hely.
- Akkor meg miért nem látjuk őket soha? – kérdezi Beete.
- Mert mi is itt vagyunk – vágja rá Johanna türelmetlenül.
- Pontosan. Itt vagyunk, és elfoglaljuk a tengerpartot. Ebben az esetben hová mennétek? – kérdezi Beete.
- A veszedelmes dzsungelre gondolk, és az ellenfelekkel teli tengerpartra. – Én a dzsungel szélén rejtőznék el. Mert akkor el tudnék menekülni, ha az erdő felől támadnak. De közben szemmel tudnám tartani az ellenfeleimet.
- Ráadásul kajád is lenne – teszi hozzá Finnick. – A dzsungel tele van furcsa teremtményekkel és növényekkel. De ha valaki figyel bennünket, tudhatja, hogy a tengerben elegendő élelmet talál.

Suzanne Collins

313

Beete úgy mosolyog ránk, mintha túlteljesítettük volna az előzetes várakozásait. – Ez így igaz. Látom, értitek a lényegét. Van egy a tervem. Mi történik délben és éjjélkor?

- A villám belecsap a fába – vágom rá.
- Pontosan. Azt találtam ki, hogy a déli villámcsapás után, de még az éjjéli villámcsapás előtt, körbetekerjük a fát a huzallal, a huzalt belevezetjük a tengervízbe. A sós víz ugyanis remekül vezeti az elektromosságot. Miután a villám becsap a fába, az elektromos áram továbbterjed a huzalon, de aztán nemcsak a vízben folytatja az útját, hanem a fövényen is, ahol a homok

még nedves az óriáshullám miatt. És aki ezekkel a felületekkel érintkezik, halálos áramütést szenveded – magyarázza Beete.

Eltart egy darabig, mire mindenki megemészti a hallottakat. Én elég elrugaszkodottnak – sőt kivitelezhetetlennek – érzem az ötletet. De végül is miért ne sikerülhetne? Több ezer csapdát állítottam már életemben. Beete is egy csapdát akar összerakni, csak nagyobb és bonyolultabbat, mint amelyeneket én. De vajon működni fog? Mégis milyen alapon vonhatjuk kétségbe Beete szakértelmét, amikor mi csak a halászathoz, a favágáshoz és a bányászathoz értünk? Mit tudunk arról, hogyan lehet munkára fogni egy villámot?

Peeta azért bepróbálkozik. – Bírni fogja ez a huzal a terhelést, Beete? Olyan gyengének látszik, nem félsz tőle, hogy elég?

– Ó, az biztos, hogy elég. De csak azután, hogy elvezette az áramot. Igazából valahogy úgy működik majd, mint egy gyújtózsín. Csak ez vezeti az elektromosságot – magyarázza Beete.

– Ezt honnan tudod? – kérdezi Johanna, akit láthatólag nem sikerült meggyőzni.

– Onnan, hogy én találtam fel – feleli Beete, és mintha egy kissé csodálkozna. – Ez nem egy szokványos huzal. De a villámlás sem természetes villámlás, ahogyan a fa sem valódi fa. Te jobban ismered a fákat, mint én, Johanna. Ha egy fába ennyiszer belecsapna a villám, valószínűleg már elpusztult volna, nem igaz?

– De igen – feleli a lány mogorván.

Futótűz

– A huzal miatt nem kell aggódnod, úgy fog működni, ahogy mondtam – zárja le a vitát határozottan Beete.

– És mi hová rejtőzünk? – kérdezi Finnick.

– Jó messzire a parttól, fel a domboldalra, a dzsungelbe, ahol már biztonságos – feleli Beete.

– De ha a Hivatásosok nem a víz közelében tartózkodnak, akkor ők is túlélhetik a villámcsapást – mutatok rá.

– Ebben teljesen igazad van – mondja Beete.

– Ráadásul minden kaja ropogósra sül a tengerben – veti közbe Peeta.

– Sőt, még az is lehet, hogy odakozmál – mondja Beete. – Valószínűleg végleg le kell majd mondanunk a tengerről, mint élelemforrásról. De Katniss talált ehető dolgokat a dzsungelben, ugye?

– Igen. Mogyorót és patkányt – felelem. – És ne felejtsek el a támogatókat.

– Nos, akkor ez a probléma megoldódott – mondja Beete. – De mivel szövetségesek vagyunk, és a terv megvalósításához mindenkire szükség van, úgy gondolom, nektek kell dönteni, hogy belevágunk-e. Olyanok vagyunk, mint az iskolások. Beete elméletével kapcsolatban csak néhány, a tudományosságot nélkülöző aggályunknak tudunk hangot adni. Ráadásul a kifogásaink nagy részének igazából semmi köze a tényleges tervhez. A többiek fancsali ábrázatát nézem. – Miért ne? – mondom. – Ha nem jön össze, nem lesz baja senkinek. Ha pedig beválik a terv, komoly esély van rá, hogy sikerül eltennünk láb alól Brutust és Enobariát. De ha őket nem

is tudjuk megölni, az áramütés elpusztítja a tengeri élővilágot, és akkor elveszítik az egyetlen élelemforrásukat.

– Rendben van, próbáljuk meg – mondja Peeta. – Katnissnek igaza van.

Finnick Johannára pillant, és összevonja a szemöldökét. Csak akkor fog rábólintani a dologra, ha a lány is benne van. – Rendben – mondja végül Johanna. – Hülyeség lenne, ha a dzsungelben próbálnánk levadászni őket. Azt meg kizártnak tartom, hogy rájöjjenek, mire Suzanne Collins

315

készülünk, mivel mi magunk sem igazán értjük, hogy mit fogunk csinálni.

Beetee szeretné megvizsgálni a fát, mielőtt behuzalozza. A nap állásából kikövetkeztetjük, hogy reggel kilenc körül járhat. Hamarosan amúgy is ott kéne hagynunk a tengerpartot. Táborot bontunk, és átsétálunk a viharzónával határos partszakaszra, és elindulunk befelé a dzsungelbe. Beetee még mindig túl gyenge, hogy egyedül felkapaszkodjon az emelkedőn, ezért Finnick és Peeta felváltva cipelik. Hagyom, hogy Johanna menjen elől, mert egy nyílegyenes ösvény vezet a fához, így nem kell félni, hogy eltéved. Ráadásul, ha én zárom a sort, szükség esetén több ellenfelet le tudok szedni a tegeznyi nyílvezzővel, mint amennyit ő széttrancsírozna a két baltával.

A dzsungel fojtogató, párás levegője valósággal letaglóz. És ez így megy a Viadal kezdete óta. Bárcsak Haymitch szerezne nekünk a sós kenyérből, amit a Negyedik Körzet küldött, és elfelejtené végre ezeket a

zsömléket a Harmadik Körzetből, mert az utóbbi két napban iszonyat sokat izzadtam, és – bár a hal finom volt – ki vagyok éhezve valami sósra. Egy darab jég is jól jönne. Vagy egy pohár hideg víz. A fákból ugyan tudunk nyerni ivóvizet, de az olyan meleg, mint a tengervíz és a levegő. Mint az aréna, vagy mi magunk. Mintha húsdarabok lennénk egy nagy, fortyogó üstben. Ahogy közeledünk a fához, Finnick szól, hogy menjek előre.

– Katniss meghallja, ha erőtér van a közelben – indokolja a döntést Finnick Beeteenek és Johannának.

– Meghallja? – hökken meg Beete.

– Csak a bal fülemmel, amit megműtöttek a Kapitóliumban – magyarázom. Azért nem mindenki dől be a kamu sztorimnak. Beeteet például nem vágom át. Biztosan emlékszik, hogy a Kiképzőközpontban megmutatta nekem, hogyan lehet kiszűrni az erőtereket, és az erőtereknek valószínűleg nincsen semmi hangja. Mindenesetre Beete szerencsére nem kezd kérdezősködni.

– Hát akkor mindenképpen Katniss menjen elől – mondja, aztán elhallgat egy pillanatra, és megtörli bepárasodott szemüvegét. – Ezekkel az erőterekkel nem érdemes szórakozni.

Futótűz

316

A fa, amit keresünk, annyival magasabb a többinél, hogy lehetetlen eltéveszteni. Összeszedek egy marék mogyorót, szólok a többieknek, hogy várják meg, amíg felmászom a kaptatón a faóriáshoz. Közben folyamatosan dobálom magam elé a mogyorókat. De

már azelőtt észreveszem az erőteret, hogy eltalálnám a mogyoróval. Alig tizenöt méterre van tőlem. A dzsungelt fürkészem, és hamarosan ki is szúrom a fodrozódó négyzetet, tőlem jobbra, magasan a levegőben. Elhajítok egy mogyorót, ami a következő pillanatban sisteregve visszapottyan a földre.

– Maradjatok a fa alatt! – figyelmeztetem a többieket. Elosztjuk a feladatokat. Finnick segít Beeteenek, amíg megvizsgálja a fát, Johanna vizet csapol, Peeta mogyorót gyűjt, én pedig a közelben vadászom. A fapatkányok szemmel láthatólag nem félnek az embertől, ezért könnyedén elejtek hármat. Az óriáshullám robaja figyelmeztet, hogy ideje indulnom, ezért visszamegyek a többiekhez. Kibelezem és megnyúzom a zsákmányt. Majd egy bottal vonalat húzok a földbe, úgy egy méterre az erőtértől, emlékeztetőül, nehogy valaki véletlenül belesétáljon, utána pedig Peetával nekilátunk megsütni a mogyorót és a felszelelt fapatkányhúst.

Beetee még mindig a fa körül pizmog, fogalmam sincs, mit csinál, csak annyit látok, hogy időnként lemér egy-két dolgot. Aztán egyszer letör egy darabot a fa kérgéből, odajön hozzánk, és nekivágja a kérget az erőtérnek. A kéreg visszapattan, felizzik, és a földre esik. Pár másodperc múlva visszanyeri eredeti színét.

– Na, ez sok mindent megmagyaráz – állapítja meg Beete. Peetára nézek, és az ajkamba harapok, nehogy elröhögjem magam, mert az az érzésem, hogy amit láttunk, Beeteen kívül senkinek sem magyaráz meg semmit.

Nagyjából ezzel egy időben, a szomszédos szektorban felerősödik a zümmögés. Tehát már tizenegy óra van. Itt a dzsungelben sokkal hangosabb ez a furcsa zaj, mint előző éjjel a parton. Mindannyian feszülten fülelünk.

– Nem gépek, az biztos – állapítja meg végül Beete.

Suzanne Collins

317

– Szerintem rovarok – mondom. – Talán valami bogárfaj.

– Jó nagy csáprágójuk lehet – teszi hozzá Finnick.

A zümmögés tovább erősödik, mintha a suttogásunk elárulta volna a bogaraknak, hogy élelem van a közelben. Bármilyen is ki ezt a hangot, fogadni mernék, hogy egy szempillantás alatt le tudná rágni a húsunkat.

– Amúgy is el kéne már húznunk innen – szólal meg Johanna. – Egy óra, és jön a villámlás.

Nem megyünk messzire. Átsétálunk a szomszédos zónába, ahol a véreső zuhogott. Ott is van egy fa, amelyik magasabb a többinél, a tövében piknikezünk. Leguggolunk a földre, a dzsungelkaját majszoljuk, és várjuk a delet jelző villámlást. Amikor a bogarak zümmögése halkulni kezd, Beete megkér, hogy másszak fel a lombsátorba. A villámcsapás még ekkora távolságból, még ilyen erős napfényben is vakító.

Teljesen behálózza a távoli fát, amely kékesfehéren felizzik, a levegő pedig sistereg körülötte az elektromosságtól. Lemászom a földre, és elmesélem Beeteenek, hogy mit láttam. Elégedettnek tűnik, pedig biztosan nem fogalmazok elég tudományosan.

Kerülő úton megyünk vissza a tíz óránál lévő fővenyre. A homok sima és nedves, az óriáshullám mindent

le mosott róla. Beetee délután mindenkit szélnek ereszt, és egyedül babrál tovább a huzallal. Mivel ehhez csak ő ért, nekünk pedig teljes mértékben az ő tudására kell hagyatkoznunk, olyan a szitu, mint amikor korábban hazaengednek a suliból. Először felváltva szundikálunk a dzsungel szélén az árnyékban, késő délután azonban már mindenki ébren van. A többiek egyre nyugtalanabbak. Mivel ez az utolsó lehetőségünk, hogy tengeri kaját gyűjtsünk, elhatározzuk, hogy igazi lakomát rendezünk. Finnick irányításával kagylót gyűjtünk, halat fogunk szigonnyal, még osztrigáért is lemerülünk. Én ezt az utóbbi elfoglaltságot élvezem a legjobban, persze nem azért, mert különösebben szeretem az osztrigát. Egyszer kóstoltam életemben, még a Kapitóliumban, de olyan nyálkás volt, hogy nem bírtam leküzdeni az undoromat. Viszont a víz alatt minden olyan gyönyörű. Mintha egy másik világba kerültem volna. A

Futótűz

318

tenger kristálytishta, élénk színű halrajok cikáznak körülöttünk, a vízfenéken különös tengeri növények lengedeznek az áramlatokban.

Johanna örködik, amíg Finnick, Peeta meg én megpucoljuk és tálaljuk a kaját. Peeta szétfeszít egy osztrigát, és felnevet. – Hé, ezt nézzétek! – Azzal a magasba tart egy borsószem nagyságú, csillogó gyöngyöt. – Tudtad, hogy ha elég nagy erővel nyomod össze a szemet, akkor átalakul gyönggyé? – fordul komolyan Finnick felé Peeta.

– Ez nem igaz – legyint elutasítóan Finnick. Én viszont felnevetek, mert eszembe jut, hogy Effie Trinket így mutatott be minket a kapitóliumi közönségnek tavaly, az első Viadalon, amikor még senki sem ismert bennünket. Mint akik létezésük roppant súlyától szénből gyönggyé változnak át. Mint a fájdalomból sarjadó szépség megtestesítői.

Peeta leöblíti a gyöngyöt a vízben, aztán odaadja nekem. – A tiéd. – A tenyeremen tartom, felemelem, és szemügyre veszem a napfényben a gyöngy szivárványszínben játszó felszínét. Igen, meg fogom tartani. Életem hátralévő néhány órájában magamnál tartom. Ez Peeta utolsó ajándéka. Az egyetlen, amit tényleg elfogadok tőle. Talán az utolsó pillanatokban majd erőt tudok meríteni belőle.

– Köszönöm – mondom, és összezárom a tenyeremet. Aztán végtelen nyugalommal belenézek legádázabb ellenségem kék szemébe, és tudom, hogy akár az élete árán is hajlandó megvédeni engem. Megfogadom magamban, hogy keresztülhúzom a számításait.

Peeta szeme most már nem nevet, de olyan áthatóan néz, hogy úgy érzem, mintha olvasna a gondolataimban.

– A medalion nem vált be, mi? – kérdezi, nem zavartatva magát a mellettünk álldogáló Finnick miatt. Nem érdekli, hogy mindenki hallja, amit mond. –

Katniss?

– De, bevált – mondom.

– Csak nem úgy, ahogy szerettem volna – mondja Peeta, és félrefordítja a tekintetét. És az osztrigákat bámulja. Épp amikor leülnénk enni, újabb ejtőernyő érkezik. Két ajándékot kapunk: egy kis edényben valami csípős,

piros szószt, és még egy adagot a Harmadik Körzet
zsömléiből. Finnick természetesen rögtön

Suzanne Collins

319

megszámolja, hány darab. Úgy látszik, ez a rögeszméje.
– Már megint huszonnégyet küldtek – mondja, miután
végez.

Akkor már harminckét zsömlénk van. Mindenkinek jut
öt, és marad még hét, amit viszont nem lehet egyenlően
elosztani. Ezt csak egyvalaki kaphatja meg.

A sós hal és a lédús kagyló. Még az osztriga is ízlik, bár
a szósz azért sokat dob rajta. Degeszre tömjük a
hasunkat, de még így sem sikerül mindent
elpusztítanunk. A maradékot visszadobáljuk a tengerbe,
hogy a Hivatásosak ne találják meg, miután mi
távozzunk. A kagylóhéjjal viszont nem vesződünk. Úgyis
elmossa majd a hullám.

Most már csak várni kell. Peeta meg én kéz a kézben,
szótlanul ülünk a fövenyen. Előző éjjel elmondta, amit
akart, de nem sikerült rávennie, hogy megmásítsam az
elhatározásomat. Most már fölösleges lenne tovább
ragozni a témát. Az ékesszólás ideje véget ért.

Nálam van a gyöngy, elrejtettem az övemre kötözött kis
ejtőernyőben a csapoló és a gyógykenőcs mellé.

Remélem, valahogy eljut majd a Tizenkettedik
Körzetbe.

Anya és Prim érteni fogja, hogy el kell küldeniük
Peetának, mielőtt engem eltemetnek.

Futótűz

320

26

Megszólal a himnusz, de ma este nem vetítenek arcképeket az égre. A közönség türelmetlen lesz, az emberek vérre szomjaznak. Ezzel együtt Beete csapdáját elég ígéretesnek tarthatják, mert a Játékmesterek egyelőre megkíméltek bennünket a további támadásoktól. De lehet, hogy csak arra kíváncsiak, működik-e a terv.

Úgy kilenc óra tájban elhagyjuk a kagylóhéjjal teleszórt partszakaszt, és átmegyünk a tizenkettedik zóna fővenyére, majd a holdfényben csendben elindulunk felfelé a fához. Teli hassal még nehezebb felkapaszkodni a meredek domboldalon, és hamarabb kidöglünk, mint reggel. Kezdem bánni, hogy benyomtam azt a tucat osztrigát.

Beete megkéri Finnicket, hogy segítsen neki, mi pedig őrt állunk. Mielőtt elkezdené betekerni a fát, Beete többméternyi huzalt lefejt a tekercsről. Aztán Megkéri Finnicket, hogy kötözze jó erősen egy törött faághoz, a végét pedig fektesse a földre^ Aztán a fa két oldalára állnak, és a tekercset oda-vissza passzolgatva szépen betekerik a huzallal a fatörzset. Először

véletlenszerűnek tűnik, de aztán meglátom a mintázatot, egy bonyolult labirintus rajzolódik ki a Beete felőli oldalon a holdfényben. Elgondolkodom, hogy fontos-e, hogyan helyezi el a huzalt a törzsön, vagy csak azért csinálja így, hogy felkeltse a közönség érdeklődését. Fogadni mernék, hogy a többség nagyjából annyit ért az elektromossághoz, mint én, vagyis szinte semmit.

Beete pont akkor végez a huzalozással, amikor meghalljuk az óriáshullám robaját. Arra még nem sikerült rájönnöm, hogy pontosan mikor söpör végig a

tízes zónán a cunami. Kell valami kezdeti impulzus, aztán jön maga a hullám, és végül az árvíz. A nap állásából kikövetkeztetem, hogy nagyjából fél tizenegy lehet.

Suzanne Collins

321

Beetee ezután részletesen elmagyarázza a terv további lépéseit. Mivel Johanna meg én mozgunk a leggyorsabban a fák között, arra kér bennünket, hogy göngyölítsük le a huzalt, és vigyük le a tekercset a partra. Aztán fektessük végig a huzalt a fövényen, végül pedig jó messzire hajítsuk be a tengerbe a tekercset, és győződjünk meg róla, hogy elmerül.

Aztán spuri vissza a dzsungelbe. Ha most rögtön indulunk, elég időnk marad, hogy biztonságos helyre húzódjunk.

– Én is velük akarok menni, hogy vigyázzak rájuk – mondja Peeta. Mióta nekem adta a gyöngyöt, egy pillanatra sem akar szem elől téveszteni.

– Nem vagy elég gyors. És különben is, rád itt lesz szükség. Majd Katniss örködik – mondja Beetee. – Most nincs időnk ezen vitatkozni. Ne haragudj. Ha a lányok élve meg akarják úszni a villámcsapást, most rögtön indulniuk kell. – Azzal Johanna kezébe nyomja a tekercset.

A terv nem csak Peetának, de nekem sem tetszik. Hogyan tudom megvédeni, ha ilyen messzire leszek tőle? De Beeteenek igaza van. Peeta a múltjával csak nagyon lassan tudna lejutni a partra. Johanna meg én vagyunk a leggyorsabbak, és mi tudunk a legbiztosabban mozogni a dzsungelben. Nem jut

eszembe más megoldás. És Peetán kívül egyedül Beeteeben bízom.

– Nem lesz semmi gond – mondom Peetának. – Csak beledobjuk a tekercset a tengerbe, és már jövünk is vissza.

– A villámcsapás zónáját messzire kerüljétek el – emlékeztet Beete. – Menjetek az egy és két óra közötti szektorban álló magas fa felé. Ha úgy látjátok, kifutottatok az időből, próbáljatok a lehető legmesszebb kerülni. De eszetekbe ne jusson visszamenni a tengerpartra, amíg fel nem mérem a károkat.

Megfogom Peeta kezét. – Ne aggódj. Éjfélkor találkozunk. – Megcsókolom, és mielőtt még ellenkezni tudna, elengedem a kezét, és Johanna felé fordulok. – Mehetünk?

– Tőlem – vonja meg a vállát Johanna. Ő sem repes a boldogságtól, hogy egy csapatba osztottak minket, de úgy látszik, mindannyian

Futótűz

322

belesétáltunk Beete csapdájába. – Te örködsz, én meg letekercselem a huzalt. Aztán majd cserélünk.

Nem is ragozzuk tovább a dolgot, elindulunk lefelé a lejtőn. Ami azt illeti, Johanna meg én félszavakból is megértjük egymást. Jó ütemben haladunk, amíg az egyikünk a huzalt tekeri le, a másik a dzsungelt fürkészi. Félúton járunk, amikor felerősödik a bogarak zümmögése, jelezve, hogy elmúlt tizenegy óra.

– Igyekezzünk – mondja Johanna. – Szeretnék minél messzebb lenni a tengerparttól, amikor becsap a villám. Hátha Gyógyós mégis elszámolta magát.

– Viszem egy kicsit a tekercset – mondom. A huzalfektetés macerásabb, mint az őrködés, és elég régen cseréltünk utoljára.

– Tessék – mondja Johanna, és a kezembe nyomja a tekercset.

Pont, amikor átadom neki a fémhengert, apró rántást érzek. A következő pillanatban a vékony aranyhuzal pattan egyet, összeugrik, és kusza hurkokba meg spirálokba gabalyodik a csuklónk körül. Aztán a szétroncsolt vége a lábunk köré tekeredik.

Azonnal látjuk, hogy valami gáz van. Összenézünk, látom Johanna tekintetén, hogy ugyanarra gondolunk. Valaki feljebb a dombon elvágta a huzalt. És bármelyik pillanatban ránk ronthat.

Kiszabadítom a kezemet az összegabalyodott huzalból, és már éppen előhúznék egy nyílveszőt, amikor a fémhenger a fejemnek csapódik. Aztán arra eszmélek, hogy hanyatt fekszem a földön az indák között, és iszonyatosan nyilall a bal halántékom. Valami történt a szememmel is. Elhomályosul a látásom, aztán kiélesedik, és az égen lebegő két holdkorong egybeolvad. Alig kapok levegőt, és meglátom, hogy Johanna a mellkasomon ül, és a térdével a földre szorítja a vállamat.

Éles fájdalom hasít a bal alkaromba. Szabadulni próbálok, de túl kába vagyok. Ha jól látom, Johanna beleszúrja a kését a karomba, és megforgatja benne. Pokoli fájdalmat érzek, mintha kihasadna egy darab a húsból, aztán valami melegség fut le a csuklómig, és tölti meg tenyerem. Johanna végigvágja a késével a karomat, és a vérem az arcomba fröccsen.

Suzanne Collins

323

– Ne mozogj! – sziszegi. Aztán leszáll rólam, és otthagya.

Ne mozogjak?, gondolom. Mi van? Mi a franc folyik itt? Becsukom a szemem, kizárom a tudatomból az értelmét vesztett külvilágot, és próbálom kitalálni, hogy mi történhetett.

Eszembe jut, ahogy Johanna fellökte a parton Wiresst. „Ha lehet, most ne kelj fel, jó?” De utána egyszer sem támadt Wiressre. Legalábbis így nem. De hát én nem Wiress vagyok. És nem is Gyógyós. „Ha lehet, most ne kelj fel, jó?”, visszhangzik a fejemben.

Lépéseket hallok. Közelednek felém. Ketten. Nem lopakodnak, nem próbálnak rejtőzködni.

Brutus hangját hallom. – A lány halott. Gyere, Enobaria! – Távolodó lépések az éjszakában.

Tényleg meghaltam? A válasz után kutatva lebegek az eszmélet és az öntudatlanság határán. Tényleg halott lennék? Képtelen vagyok cáfolni ezt a felvetést. Nem tudok racionálisan gondolkodni. Egyetlen dologban vagyok biztos: Johanna megtámadott. A fejemhez vágta a fémhengert. Felhasította a karomat, még az is lehet, hogy szétroncsolta a vénákat és az artériákat, de mielőtt végezhetett volna velem, megjelent Brutus és Enobaria. A szövetség felbomlott. Finnick és Johanna megállapodott, hogy ma este végeznek velünk. Éreztem, hogy reggel le kellett volna lépnünk. Nem tudom, Beete kinek az oldalán áll. Az viszont biztos, hogy én és Peeta szabad préda lettünk.

Peeta! A szemem felpattan, úrrá lesz rajtam a rémület. Peeta gyanútlanul várakozik a fánál, nem sejtí, milyen veszélyben van. Finnick talán már végzett is vele. – Nem! – suttogom. A huzalt tőlünk nem messze vágta el a Hivatásosak. Finnick, Beetee és Peeta talán nem is sejtik, mi történt itt lenn, a völgyben. Még csak találgatják, miért ereszkedett meg a huzal. Nem valószínű, hogy így akarnak jelt adni a többieknek, hogy végezhetnek Peetával. Inkább csak arról lehet szó, hogy Johanna érkezettnek látta az időt, hogy felbontsa a szövetséget. Hogy megöljön. Hogy meglépjen a Hivatásosak elől. Aztán amilyen gyorsan csak tudja, Finnicket is bevonja a küzdelembe.

Futótűz

324

Nem tudom. Csak egyet tudok biztosan: valahogy vissza kell jutnom Peetához, és meg kell védenem őt. Már ahhoz is minden akaraterőmre szükség van, hogy felüljek, és egy fa törzsébe kapaszkodva feltápászkodjak a földről. Még szerencse, hogy meg tudok támaszkodni, mert a dzsungel vadul imbolyog előttem. Aztán hirtelen előrehajolok, kiokádom a félig emésztett tengeri kaját, és addig öklendezem, amíg az utolsó osztriga is távozik a gyomromból. Remegek, izzadok, a bőröm nyirkos, de megpróbálom felmérni, milyen állapotban van a testem. Ahogy felemelem sebesült karomat, vér spriccel az arcomba, és a világ megint ijesztően forogni kezd velem. Behunyom a szemem, megkapaszkodom a fában, és megvárom, amíg egy kicsit lassul a forgás. Óvatosan elindulok a következő fa felé, letépek a kérgéről egy maréknyi mohát, és anélkül, hogy tovább

vizsgálom a sebemet, bekötözöm a karomat. Máris jobb. Határozottan jobb így, hogy nem látom a sebet. Aztán óvatosan megtapogatom a fejemet. Jókora dudor nőtt rajta, de legalább nem vérzik annyira. Valószínűleg van valami belső sérülésem, de egyelőre úgy néz ki, nem kell attól tartanom, hogy elvérzem. Legalábbis nem a fejsebem miatt.

Megtörölöm a kezemet a mohával, és sérült bal karommal megpróbálom megfogni az íjamat. Sikerül a húrra illeszttem egy nyílveesszót. Aztán botorkálva elindulok felfelé.

Peeta. Az utolsó kívánságom. Az ígéret, amit tettem. Hogy az életem árán is megvédem. Egy pillanatra megkönnyebbülök, mert eszembe jut, hogy még biztosan nem halt meg, hiszen még nem dördült el az ágyú. Talán Johanna egyedül tervezte ki a támadást, mert úgy gondolta, Finnick úgyis mellé fog állni, amint rájön, hogy mi történt. Bár a fene se tudja, hogy ezek ketten miben mesterkednek. Eszembe jut, hogy Finnick Johannától várta a megerősítést, amikor arról kellett dönteni, segítünk-e Beetee-nek felállítani a csapdát. Régóta ismerik egymást, barátok, az ő szövetségük más alapokon nyugszik. Ezért ha Johanna egyszer ellenem fordul, Finnickben sem bízhatok többé.

Amint erre a következtetésre jutok, meghallom, hogy valaki lefelé robog a domboldalon, és egyenesen felém tart. Sem Peeta, sem Beetee

Suzanne Collins

325

nem lenne képes ilyen tempóban rohanni. Gyorsan bemászom egy indafüggöny mögé. Szerencsére sikerül

időben elrejtőznöm. Finnick száguld el mellettem, a bőre sötét a kenőcstől, és úgy szökell a sűrű aljnövényzetben, mint egy szarvas. Nemsokára odaér a támadás helyszínére, és meglátja a rengeteg vért. – Johanna! Katniss! – kiáltja. Nem mozdulok. Finnick végül arrafelé indul, amerre Johanna és a Hivatásosak mentek.

Próbálok a lehető leggyorsabban haladni, anélkül hogy a világ megint forogni kezdene velem. A fejem együtt lüktet szaporán dobogó szívemmel. A rovarok – talán, mert megérezték a vérszagot – izgatottan és egyre hangosabban zümmögnek, míg végül a hangjuk egyetlen folytonos zúgássá olvad össze a fülemben. Bár az is lehet, hogy a fülem igazából a fejemet ért ütéstől zúg. De amíg ezek az átkozott rovarok el nem hallgatnak, lehetetlenség megállapítani. Viszont amikor elhallgatnak, azonnal kitör majd a vihar. Gyorsabban kell mennem. Meg kell találnom Peetát.

Az ágyú dörren. Megtorpanok. Valaki meghalt. Bárki lehet, most, hogy mindannyian fegyverrel a kézben, totál beparázva rohangálunk a dzsungelben. De akárki is az, a halála azt jelenti, hogy ma éjjel senkinek sem lesz kegyelem, mindenki harcolni fog mindenki ellen.

Ilyenkor az emberek előbb gyilkolnak, és csak azután gondolnak bele, hogy volt-e értelme annak, amit tettek. Összeszedem minden erőmet, és futni kezdek.

Elakad a lábam valamiben, és elvágódom a földön.

Érzem, ahogy ez a valami rám tekeredik, és vékony zsinórok fonják be a testemet, belemélyednek a bőrömbe. Egy háló! Biztosan Finnick valamelyik hálója lesz, amit azért helyezett el, hogy csapdába ejtsen, és

most lesben áll valahol a közelben, kezében a háromágú szigonyt szorongatva. Vadul hadonászom, de csak annyit érek el, hogy még jobban belegabalyodom a hálóba, aztán végül megpillantom a holdfényben.

Zavartan felemelem a kezemet, mert rájövök, hogy nem egy háló ejtett foglyul, hanem a csillogó, aranyszínű huzal. Nem Finnick hálójába, hanem Beetee huzaljába gabalyodtam bele. Óvatosan felállók, és

Futótűz

326

meglátom, hogy a huzal rátekeredett egy fatörzsre.

Nagy nehezen sikerül kiszabadulnom. Folytatom az utat felfelé.

Szerencsére nem tévedtem el, még mindig a fához vezető ösvényen vagyok, úgy tűnik, a fejsérülés miatt nem veszítettem el a tájékozódóképességemet. A huzalról viszont eszembe jut, hogy mindjárt kitör a vihar. Mintha halkulna a rovarok zümmögése.

A huzal tőlem néhány lépésre, balra tekereg, futás közben ez alapján tájékozodom, de nagyon vigyázok, nehogy véletlenül hozzáérjek. Amint a rovarok elhallgatnak, becsap az első villám a fába, az elektromosság végigáramlik a huzalon, és mindenkivel végez, aki hozzáér a vezetékhez.

Megpillantom a fát, a törzsén füzérként lóg az aranyhuzal. Lassítok, lopakodni próbálok, pedig igazából az is kész csoda, hogy fel tudtam tápáskodni. A többieket keresem. Senki. Nem maradt itt senki. – Peeta? – suttogom. – Peeta?

Halk nyöszörgés a válasz, és ahogy megfordulok, valamivel feljebb a domboldalon egy földön fekvő

alakot látok. – Beete! – kiáltok. Odasietek, és letérdelek mellé. Beete nem nekem akart válaszolni, fájdalmában nyögött fel. Nincsen magánál, bár csak egy sérülést látok rajta, egy mély vágást a könyökhajlatában. Fogok egy marék mohát, és nagy nehezen sikerül rátennem a sebre, miközben megpróbálom felkelteni Beeteet. – Hé, Beete! Mi folyik itt? Ki vágott meg? Beete! – Tehetetlennek érzem magam, és olyan erővel rázom meg szerencsétlen Beeteet, ahogy egy sebesült embert soha nem mernék. Fogalmam sincs, mi mást csinálhatnék. Beete újra felnyög, és védekezőleg felemeli a karját.

Ekkor veszem észre a kést a kezében, azt, ami korábban Peetánál volt, és amelyiket, ha jól emlékszem, körbetekertek a huzallal. Felemelem a huzalt, és döbbsenten látom, hogy hozzá van kötve a fához. A következő pillanatban eszembe jut, hogy Beete egy rövidebb huzaldarabot kötözött a fa egyik törött ágára, és lelógatta a földre. Csak azután látott neki, hogy körbetekerje a fa törzsét a huzallal. Akkor nem értettem, mi a jelentősége a dolognak, arra tippeltem, hogy a huzal így

Suzanne Collins

327

biztosan jobban vezeti majd az elektromosságot. Most azonban már látom, hogy nem ez volt a terv lényege. Hunyorogva felnézek a dombtető irányába. Alig néhány lépésre vagyunk az erőterétől. A fodrozódó négyzet ugyanott helyezkedik el, mint reggel, magasan fenn, tőlünk kicsit jobbra. Vajon mit csinált Beete? Megpróbálta beledöfni a kést az erőterbe? Mint amikor

Peeta véletlenül belevágott? És mire kell neki a huzal? Ez lett volna a B-terv? Ha nem sikerül belevezetni az áramot a vízbe, Beetee az erőterbe irányította volna a villámlás energiáját? És különben is, mi történne, ha ez összejönne? Talán semmi? Vagy épp ellenkezőleg? Mindannyian ropogósra sülnénk? Az erőter is energiából áll, ha jól sejtem. A Kiképzőközpontban az erőter láthatatlan volt. Viszont itt mintha valahogy visszatükröződne benne a dzsungel. De amikor Peeta belevágott a késével, vagy amikor belelőttem a nyilat, láttam, hogy egy pillanatra megszakad az erőter felületének folytonossága. Láttam, hogy a túloldalán ott van a való világ.

Nem a fülem csöngött. A rovarok zümmögését hallottam. Ezt onnan tudom, hogy hirtelen elhallgatnak, és már csak a dzsungel neszeit hallom. Beetee teljesen ki van ütve. Nem bírom felébreszteni. Nem tudom megmenteni. Fogalmam sincs, mit akart a késsel meg a huzallal, és sajnos nincsen olyan állapotban, hogy el tudja magyarázni. A mohakötés a karomon teljesen átázott a vértől, nincs értelme tovább áztatni magamat. Szédülök, már csak percek kérdése, és elájulok. El kell tűnnöm innen a fa közeléből, és...

– Katniss! – messziről hallom a hangját. De vajon mit csinálhat? Mostanra már Peeta is biztos rájött, hogy a többiek ránk vadásznak. – Katniss!

Nem tudom megvédeni. Nem vagyok elég gyors, ráadásul nem valószínű, hogy ilyen állapotban bármit el tudok találni az íjammal. Valahogy magamra kell vonnom a támadók figyelmét. – Peeta! – üvöltöm teli torokból. – Peeta! Itt vagyok! Peeta! – Igen, magamhoz

kell csalnom őket, hogy ne találják meg Peetát,
mindenkit magamhoz csalogatok a környékről, ide a
fához, ami hamarosan halálos fegyverré

Futótűz

328

válík. – Itt vagyok! Itt vagyok! – Nem fog sikerülni
neki. A sötét dzsungelben kell botorkálnia. Így nem tud
elmenekülni. – Peeta!

A terv beválík. Hallom, hogy közelednek felém. Ketten.
Utat törnek maguknak a fák és az indák sűrűjében. A
térdem megbicsaklik, és lerogyok Beete mellé, teljes
súlyommal a sarkamra nehezedem. Felhúzó az íjamat.
Ha sikerül leszednem a támadókat, Peeta talán
megúszhatja.

Enobaria és Finnick lép ki a sűrűből, és a fához mennek.
Nem vesznek észre, mert valamivel feljebb ülök a
domboldalon, és bekentem magam a kenőccsel, ami
kiváló álcának bizonyul. Célba veszem Enobaria nyakát.
Ha szerencsém van, és sikerül lenyilaznom Enobariát,
Finnick pont akkor fog fedezékbe bújni a fa mögé,
amikor becsap a villám. És ez most már bármelyik
pillanatban bekövetkezhet. Már csak itt-ott zümmög fel
egy-egy bogár. Most meg tudom őket ölni.

Mindkettőjüket meg tudom ölni.

Újabb ágyúdörgés.

– Katniss! – kiáltja Peeta kétségbeesetten. De ezúttal
nem válaszolok. Beete, ha gyengén is, de még lélegzik.
Hamarosan meghalunk. Ahogyan Finnick és Enobaria
is. Peeta viszont életben marad. Eddig kétszer dördült az
ágyú. Brutus, Johanna, Chaff. Közülük ketten már
halottak. És akkor Peetának már csak egy kiválasztottal

kell végeznie. Ennél többet nem tudok tenni érte.

Egyetlen ellensége marad.

Ellenség. Ellenség. A szó egy friss emléket rángat elő a tudatom mélyéről. Haymitchet, ahogy azt mondja:

„Katniss, amikor az arénában leszel...” A mogorva ábrázat, a gyanakvó tekintet. „Mit csináljak?” A

hangom dühösen csattan, attól félek, hogy megint szemrehányást akar tenni valamiért. „Ne feledd, ki az ellenséged – mondja. – Ez minden.”

Haymitch utolsó tanácsa. De vajon mit akart ezzel mondani? Mindig is tudtam, ki az ellenségem. Hogy ki éhezett, gyötör és mészárol le bennünket az arénában.

Hogy ki fogja hamarosan megölni a szeretteimet.

Suzanne Collins

329

Leeresztem az íjamat, mert egyszeriben megértem, mit akart mondani

Haymitch. Igen, tudom, hogy ki az ellenségem. És azt is tudom, hogy nem Enobaria az.

Végre összeáll a kép, és rájövök, hogy mit keres Beete kezében a kés. Remegő kézzel lehúzó a húzalt a kés nyeléről, rátekerem a nyílvevesszőre a toll felett, és olyan csomót kötök rá, amit a kiképzésen tanultam.

Felállók, és az erőter felé fordulok, előbújok rejtekhelyemről. Tudom, hogy nincs veszítenivalóm.

Csak azzal törődöm, hogy hová célozzak az íjammal, hogy Beete vajon hová akarta belevágni a kést, ha képes lett volna rá. Az íjamat a fodrozódó négyzetre irányítom, a repedésre, a... hogy is nevezte Beete? A résre a pajzson. És elengedem a nyilat, látom, ahogy az aranyhúzalt magával rántva eltűnik az erőter túloldalán.

A hajam égnek áll az elektromosságtól. A következő pillanatban a villám belecsap a fába.

Fehér villanás fut végig a huzalon, és egy másodpercre az erőterkupola vakító kéken felizzik az aréna fölött.

Hátrarepülök, és elterülök a földön, a testem használhatatlanná válik, megbénulok, a szemem tágra nyílik, miközben valami pehelyszerű anyag hullik rám az égből. Nem érem el Peetát. És a gyöngyöt sem. A szemem lázasan kutat egy utolsó kép után, amit magammal vihetek a halálba.

Mielőtt meghallom az első dörrenést, meglátok egy csillagot.

Futótűz

330

27

Mintha egyszerre minden felrobbanna. Sárrögök és növénydarabok szóródnak szét a levegőben. A fák lángoszlopokká változnak. Az égen színes fényvirágok nyílnak. Először nem értem, miért bombázzák az eget, aztán rájövök, hogy a Játékmesterek rakétákat lőnek fel, miközben odalent a földön kezdetét veszi a valódi pusztulás. Hátha a nézőknek nem elég látványos, ahogy az aréna megsemmisül, és a még életben maradt játékosok odavesznek. De az is lehet, hogy csak jobban meg akarják világítani a haláltusánkat.

Vajon életben marad egyáltalán valaki? Lesz győztese a Hetvenötödik Éhezők Viadalának? Erre kevés esély van. Elvégre a Nagy Mészárlás nem másról szól, mint... mit is olvasott fel Snow elnök a kártyáról?

„...emlékeztetőül, hogy még a legerősebb lázadó sem győzheti le a Kapitóliumot...”

Még a legerősebbek sem győzedelmeskedhetnek. Lehet, hogy eleve úgy tervezték, hogy az évfordulón ne legyen győztese a Viadalnak. De lehet, hogy én hoztam őket kényszerhelyzetbe, amikor fellázítottam a körzeteket. Ne haragudj, Peeta, gondolom. Sajnálom, hogy nem tudtalak megmenteni. Megmenteni? Esélyt sem adtam, hogy életben maradjon; azzal, hogy elpusztítottam az erőteret, halálra ítéltam Peetát. Ha betartjuk a szabályokat, talán akkor megkímélték volna az életét.

Egy légpárnás bukkan elő a semmiből. Ha nincs ez a hangzavar, ha egy fecsegőposzáta ül valamelyik közeli fán, talán feltűnt volna, ahogy a dzsungel elnémul, talán meghallottam volna a madár rikoltását,

Suzanne Collins

331

amellyel a kapitóliumi gép érkezését jelzi. De ebben a hangorkánban nem hallani semmit.

A légpárnás aljáról leereszkedik a karom, pont fölöttem. Aztán a fémkarok benyúlnak a testem alá. Üvölteni akarok, elfutni, kiszabadulni a gép szörnyű öleléséből, de kővé dermedek, és már csak abban reménykedem, hogy még azelőtt meghalok, hogy felhúznának a magasba, a légpárnás fedélzetén várakozó árnyalakokhoz. Nem azért kímélték meg az életemet, hogy győztessé koronázhassanak, hanem azért, hogy gyötrelmes és keservesen lassú halálomat minél többen végignézhessék.

A legbensőbb félelmeim válnak valóra, amikor a légpárnás utasterében személyesen Plutarch Heavensbee, a Főjátékmester fogad. |ól tönkrevágtam

Plutarch tökéletesen megtervezett Viadalát, az elmés kis óráját. Ezért élete végéig bűnhődni fog, sőt, az is lehet, hogy kivégzik. De előtte meg fog kínozni, az biztos. Felém nyúl, először azt hiszem, meg akar ütni, de végül valami sokkal kegyetlenebb dolgot tesz. A hüvelyk- és mutatóujjával lecsukja a szempillámat, mert tudja, hogy a sötétségnél semmi sem tesz sebezhetőbbé. Most már bármit megtehetnek velem. És azt sem tudom majd, hogy mikor veszi kezdetét a kínzás.

A szívem olyan vadul ver, hogy a vér szivárogni kezd az átázott mohakötés alól. A gondolataim zavarossá válnak. Lehet, hogy elvérzem, mielőtt sikerül felébreszteniük. Magamban hálát adok Johanna Masonnek, hogy megsebesített, aztán elájulok. Amikor félig-meddig magamhoz térek, egy párnázott asztalon fekszem. A bal karomban kellemetlen bizsergést érzek, mint amikor dréncsővet szúrnak bele. Próbálnak életben tartani, mert ha csendben, egyedül távozom a világból, akkor én győzök. Mozdulatlanul fekszem, nem bírom kinyitni a szemem, nem bírom felemelni a fejem. Bár a jobb karom időnként megmozdul, magától felemelkedik, lassan és nehézkesen, mint egy súlyos furkósbót. A mozgáskoordinációm nem működik. Azt sem érzem, hogy az ujjaim megvannak-e egyáltalán. De persze addig hadonászom, míg a csövek kiszakadnak a karomból.

Futótűz

332

Valami sípolást hallok, de elájulok, mielőtt megtudnám, kit riaszt a jelzés.

Amikor legközelebb magamhoz térek, nem tudom felemelni a kezemet. Valaki az asztalhoz kötözte, a csöveket pedig visszadugták a karomba. Viszont ki tudom nyitni a szemem, és egy kicsit fel tudom emelni a fejem. Egy alacsony mennyezetű, ezüstös fényben úszó, hatalmas teremben vagyok. Az ágyak két sorban, egymással szemben helyezkednek el. A mellettem lévő ágyakon is fekszenek, hallom, ahogy lélegeznek. Biztosan a többiek. A velem szemközti ágyon Beete fekszik, és kábé tíz különböző gép van rákötve. Csak hagyjatok meghalni! Üvölteni akarok, de nem jön ki hang a torkomon. Nekivágom a fejemet az asztalnak, és újra elájulok.

Amikor végül magamhoz térek, már nincsenek lekötözve a karjaim.

Felemelem a kezemet. Örömmel nyugtázom, hogy megvannak az ujjaim, és újra engedelmeskednek az akaratomnak. Felülök, megkapaszkodom a párnázott asztalban, és megvárom, hogy kiélesedjen a látásom. A bal karomat bekötözték, de a csövek most már állványokon lógnak az ágyam mellett.

Csak Beete van a szobában, ott fekszik velem szemben, körülvéve azzal a rengeteg géppel, ami életben tartja. Hol vannak a többiek? Peeta, Finnick, Enobaria, és... és... még valaki, ugye? Johanna, Chaff vagy Brutus még életben volt, amikor elkezdődött a tűzijáték. Biztos vagyok benne, hogy példát akarnak velünk statuálni. De vajon hová vitték őket?

Átszállították őket a kórházból egy börtönbe?

– Peeta... – suttogom. Annyira szerettem volna megvédeni. De még nem adtam fel. Mivel nem sikerült

megóvnom őt, most meg kell találnom és meg kell ölnöm, mielőtt a Kapitólium kiválasztja számára a leggyötrelmesebb halálnemet. Lemászom az asztalról, és fegyver után nézek. Beete ágya mellett találok néhány steril injekciós tűt. Tökéletes. Csak egy kis levegőt kell Peeta vénájába pumpálnom.

Megállok egy pillanatra, és azt fontolgatom, hogy végzek Beetevel is. De ha megölöm, leáll a szíve, és a készülékek rögtön jelezni fognak,

Suzanne Collins

333

engem pedig elkapnak, mielőtt megtalálom Peetát. De megfogadom, hogy visszajövök Beetehez, és vele is végzek.

Csak egy vékony hálóing van rajtam, ezért a fecskendőt a karomon lévő kötés alá rejtem. Az ajtóban nincsenek őrk. Semmi kétség, több mérföld mélyen vagyunk a Kiképzőközpont vagy valamelyik másik kapitóliumi erődítmény alatt, ami azt jelenti, hogy a szökésnek nulla az esélye. De ez most nem számít. Nem akarok megszökni, csak be akarom fejezni, amivel megbíztak. Végigosonok egy keskeny folyosón, amely egy résnyire nyitott fémajtóhoz vezet. Valaki van az ajtó túloldalán. Előhúzó a fecskendőt, és jó erősen megmarkolom. A falhoz lapulva hallgatózom.

– Nincs kapcsolat a Hetedik, Tizedik és a Tizenkettedik Körzettel. Viszont a Tizenegyedikben sikerült ellenőrzés alá vonni a vasúti szállítást, úgyhogy van rá esély, hogy ki tudnak hozni onnan valamennyi élelmet. Plutarch Heavensbee. Azt hiszem. Csak egyszer beszéltem vele. Aztán egy rekedt hang szólal meg.

– Nagyon sajnálom, de nem tudlak bejuttatni a Negyedik Körzetbe. Viszont kiadtam a parancsot, hogy azonnal hozzák ki a lányt, amint lehet. Ennél többet egyelőre nem tudok tenni, Finnick.

Finnick. Egyszerűen képtelen vagyok értelmezni ezt a beszélgetést, már maga a tény felfoghatatlan, hogy Plutarch Heavensbee és Finnick beszélgetnek. Finnick ilyen jóban lenne a Kapitóliummal, hogy megbocsátják a bűneit? Vagy nem tudja, Beete mire készült? Finnick morog valamit. Hallani a hangján, hogy mennyire kétségbe van esve.

– Ne már, Finnick. Ennél nagyobb baromságot nem is csinálhatnál. A biztos halál várna mindkettőtökre.

Viszont amíg te életben vagy, őt is életben tartják, csalinak – magyaráz Haymitch.

Haymitch!? Belököm az ajtót, és berontok a szobába.

Haymitch, Plutarch és a borzalmasan összevert Finnick ül egy étellel megpakolt asztal körül, de egyikük sem eszik. Napfény ömlik be az ívelt ablakokon, a távolban pedig megpillantom az erdő fáinak csúcsát. Repülünk.

Futótűz

334

– Na, sikerült magadhoz térned, drágaságom? – kérdezi Haymitch bosszús hangon. De ahogy bizonytalanul előrelépek, rögtön felpattan, és elkapja a csuklómat, nehogy elessek. A kezemre néz. – Egy szál

fecskendővel a Kapitólium ellen, mi? Látod, ezért nem vevők az emberek a terveidre. – Értetlenül bámulok rá.

– Dobd el! – Egyre erősebben szorítja a jobb csuklómat, míg végül kinyílik a markom, és elejtem a fecskendőt.

Leültet Finnick mellé egy székbe.

Plutarch letesz elém egy tál levest. Egy zsömlét. A kezembe nyom egy kanalat. – Egyél – mondja jóval kedvesebben, mint Haymitch.

Haymitch az asztal túloldalára ül, velem szemben. – Katniss, most elmesélem, mi történt. De nem szeretném, ha bármit kérdeznél, amíg be nem fejezem a mondandómat. Megértetted?

Némán bólintok. Haymitch pedig mesélni kezd.

A Nagy Mészárlás bejelentése után néhányan összefogtak, hogy kiterveljék, hogyan tudnának kiszabadítani bennünket az arénából. A Harmadik, Negyedik, Hatodik, Hetedik Nyolcadik és Tizenegyedik Körzet győzteseit beavatták a dologba. Plutarch Heavensbee hosszú évek óta tagja volt egy titkos szervezetnek, amely a Kapitólium hatalmának megdöntését tűzte ki célul. Heavensbee intézte el, hogy a huzal bekerüljön a fegyverek közé a Bőségszaruba. Beete feladata az volt, hogy kilyukassza az erőteret. A kenyér, amit az arénában kaptunk, kódolt üzenet volt, amely a szabadítóakció időpontjáról tájékoztatta a beavatottakat. A körzet, amelyik az ajándékot küldte, a napot jelezte. Harmadik Körzet, harmadik nap. A zsömlék száma az órát. Huszonnégy zsömle, a huszonegyedik óra. A légpárnás repülő a Tizenharmadik Körzetből jött értünk. Bonnie és Twill, a két nő, akivel az erdőben találkoztam, igazat beszélt a körzet létezésével kapcsolatban, felen pillanatban, jó nagy kerülővel ugyan, de a Tizenharmadik Körzet felé tartunk. Időközben Panem legtöbb körzetében kitört a felkelés.

Haymitch egy pillanatra elhallgat, hogy lássa, követem-e még. Bár lehet, hogy nincs több mondandója.

Így is tekintélyes mennyiségű információt zúdított rám.

Ebben az alaposan kidolgozott szöktetési tervben

ugyanúgy csak egy apró

Suzanne Collins

335

alkatrész voltam, mint az Éhezők Viadalán.

Belekényszerítettek egy szerepbe, miközben még azt sem tudtam, hogy mi a feladatom. Kihasználtak anélkül,

hogy kikérték volna a véleményemet, anélkül, hogy

tudomásom lett volna róla, mi folyik körülöttem. Az

Éhezők Viadalán legalább tisztában voltam vele, hogy

játékszer vagyok a Játékmesterek kezében.

Ezek az emberek viszont, akik állítólag a barátaim, gyakorlatilag mindent elhallgattak előlem.

– Nem avattatok be. – A hangom rekedt, mint Finnické.

– Nem kockáztathattuk meg – mondja Plutarch. – Peetát

és téged nem avattunk be a tervünkbe. Én még azon is

aggódtam, hogy a Viadalon esetleg említést teszel az

óráról, amit a fogadáson mutattam neked. – Azzal

előveszi a zsebóráját, és a hüvelykujjával végigsimítja

az óraüveget, mire felragyog a fecsegőposzáta. –

Természetesen, amikor ezt megmutattam, csak az

arénával kapcsolatban akartam elárulni neked valamit.

Mivel úgy tudtam, mentor leszel. Úgy terveztem, ezzel

a lépéssel majd elnyerem a bizalmadat. Álmomban sem

gondoltam, hogy újra kiválasztott leszel.

– Még mindig nem értem, miért nem avattak be minket

Peetával a tervbe – mondom.

– Mert tudtuk, hogy amint az erőter felrobban, titeket próbálnának meg elfogni először, és ebben az esetben minél kevesebbet tudtok a tervről, annál jobb – veszi át a szót Haymitch.

– Minket először? Miért? – kérdezem, és nagyon igyekszem, hogy ne veszítsem el a fonalat.

– Ugyanazért, amiért a többiek vállalták, hogy akár az életük árán is hajlandóak megvédeni titeket – mondja Finnick.

– Johanna megpróbált megölni – vetem ellen.

– Johanna csak leütött téged, hogy ki tudja vágni a karodból a nyomkövetőt, és elcsalja a közeledből Brutust és Enobariát – magyarázza Haymitch.

– Micsoda? – Megfájdul a fejem, és azt akarom, hogy végre színt valljanak. – Semmit sem értek...

Futótűz

336

– Muszáj volt megmentenünk téged, mert te vagy a fecsegőposzáta, Katniss – mondja Plutarch. – Amíg te élsz, a forradalom is él.

A madár, a díszű, a dal, a bogyók, az óra, a kenyér, amibe belekarcolták a fecsegőposzátát, a ruha, ami lánggra lobbant. Én vagyok a poszáta. Aki életben maradt, pedig a Kapitólium végezni akart vele. A forradalom jelképe vagyok.

Valami ilyesmire gyanakodtam, amikor az erdőben rábukkantam a szökésben lévő Bonnie-ra és Twillre. De igazából sosem fogtam fel a jelentőségét annak, amit mondtak. Talán nem is baj, hogy akkor nem esett le, miről van szó. Eszembe jut, Haymitch hogy leszólta a terveimet, például amikor meg akartam szökni a

Tizenkettedik Körzetből, vagy amikor ki akartam robbantani a forradalmat, és hogy milyen gúnyosan mosolygott, amikor felvetettem, hogy talán mégis létezik a Tizenharmadik Körzet. Fortély és megtévesztés. És ha ilyen meggyőzően és ilyen hosszan tudta játszani a szerepét a szarkazmus és a részegség álarca mögé rejtőzve, joggal felmerülhet a kérdés, hogy vajon még miről hazudott nekem? Már tudom is.

– Peeta – suttogom, és összeszorul a szívem.

– A többiek azért védték Peetát, mert tudták, ha meghal, azonnal kilépsz a szövetségből – magyarázza Haymitch.

– Viszont nem kockáztathattuk meg, hogy védelem nélkül maradj. – A hangja tárgyilagos, rezzenéstelen arca viszont hamuszürkévé válik.

– Hol van Peeta? – sziszegem.

– Johannával és Enobariával együtt elfogta a Kapitólium – mondja Haymitch lesütött szemmel.

Fegyvertelen vagyok. De nem szabad alábecsülni a sérüléseket, amiket egy hosszú köröm ejthet, főleg ha a támadás felkészületlenül éri az áldozatot. Előrevetem magam, átugrok az asztalon, és Haymitch arcába mélyesztem a körmömet. Dőlni kezd belőle a vér, megsérül az egyik szeme. Aztán üvölteni kezdünk, borzalmas dolgokat vágunk egymás fejéhez. Finnick megpróbál elvonszolni, látja, hogy nincs más megoldás. Haymitch ugyanis alig bírja türtőztetni magát, hogy ne

Suzanne Collins

337

ugorjon a torkomnak. De én vagyok a fecsegőposzáta. És már így is eleget harcoltak, hogy megmentse az életemet.

A többiek Finnick segítségére sietnek, visszavisznek az asztalhoz, lefognak, és lekötözik a csuklómat, mire dühömben újra meg újra nekivágom a fejemet az asztalnak. Tűszúrást érzek a karomban, a fejem pedig annyira megfájdul, hogy inkább nem küzdök tovább. Úgy üvöltök, mint egy haldokló állat. Végül teljesen berekedek.

A nyugtatótól lecsillapodom, de nem alszom el. Tompa fájdalmat érzek, minden zavaros lesz, úgy érzem, mintha ez az állapot örökké tartana. Visszadugják a dréncsőveket, és próbálnak megnyugtatni, de a szavak nem jutnak el a tudatomig. Csak Peeta jár a fejemben, látom magam előtt, hogy egy ugyanilyen asztalon fekszik, és olyan információkat próbálnak kiszedni belőle, amelyek nincsenek a birtokában.

– Katniss. Katniss, ne haragudj. – Finnick hangját hallom a szomszéd ágyból, és furcsa módon értem, amit mond. Talán, mert mindkettőnknek ugyanolyan fájdalmai vannak. – Vissza akartam menni érte meg Johannáért, de megbénultam.

Nem válaszolok. Finnick Odair segítőkészsége most a semminél is kevesebbet ér.

– Peeta még így is jobban járt, mint Johanna. Gyorsan rá fognak jönni, hogy semmit sem tud. És nem ölik meg, mert tudják, hogy felhasználhatják ellened – magyarázza Finnick.

– Csalinak? – mondom a plafonra meredve. – Ahogyan Annie-t?

Sírva fakad, de nem érdekel. Lehet, hogy Annie-vel nem fognak vesződni, annyira vége van a csajnak. A Viadal után teljesen becsavarodott, és azóta sem

gyógyult meg. Jó esély van rá, hogy én is bekattanjak. Lehet, hogy tényleg kezdek megőrülni, csak senkinek nincs szíve közölni velem a rossz hírt. Ami azt illeti, elég zakkantnak érzem magam.

– Bárcsak halott lenne – szólal meg Finnick. – Bárcsak mi is mind halottak lennének. Mindenkinek az lenne a legjobb.

Erre most mit mondjak. Nem vitatkozhatok vele, hiszen éppen egy fecskendővel a kezemben mászkáltam, és arra készültem, hogy

Futótűz

338

megölöm Peetát, amikor összetalálkoztam velük. De tényleg azt akarom, hogy Peeta meghaljon? Tényleg ezt akarom... Nem, igazából szeretném visszacapni őt. De erre most már nincs esély. Még ha a lázadóknak sikerül is megdönteni a Kapitólium hatalmát, Snow elnök a halála előtt még biztosan szakít rá időt, hogy elvágja Peeta torkát. Nem. Soha nem fogom visszacapni őt. Akkor viszont még mindig a halál a legjobb megoldás. De vajon Peeta tudja ezt, vagy inkább tovább harcol majd? Erős és ügyesen hazudik. Vajon elhiszi, hogy van esélye a túlélésre? Vajon érdekli ez egyáltalán? Ez az opció az eredeti tervben sem szerepelt. Peeta egyszer már lemondott az életéről. Ha megtudja, hogy megmenekültem, talán még boldog is lesz. Úgy érzi majd, teljesítette a küldetését, azzal, hogy megmentett. Peetát most még Haymitchnél is jobban gyűlölöm, pedig az nem egyszerű.

Feladom. Nem beszélek, nem reagálok semmire, nem eszem, még vizet sem iszom. Azt pumpálnak a

karomba, amit akarnak, de ennél azért több kell ahhoz, hogy egy embert életben tartsanak, ha egyszer kiveszett belőle az életösztön. Még az is eszembe jut, hogy ha én meghalok, talán megkímélik Peetát. Mondjuk, szabad biztosan nem lesz. Legfeljebb Avoxot csinálnak belőle, aki a Tizenkettedik Körzet jövőbeni kiválasztottjait szolgálja majd a Kapitóliumban. És egyszer talán sikerül megszöknie valahogy. Az a helyzet, hogy ha meghalok, még mindig megmenthetem Peetát. Ha meg tévedek, az sem érdekel. Nekem elég, ha bosszúból halhatok meg. Ha a halálommal megbüntethetem Haymitchet, akinek sikerült ezen a rohadt világon pont Peetát meg engem kiszúrnia, hogy játékszerként használjon bennünket az ő saját viadalában. Hittem neki. Feltétel nélkül megbíztam benne. De elárult.

„Látod, ezért nem vevők az emberek a terveidre” – ezt mondta.

Igaza van. Nincs olyan épeszű ember, aki vállalná, hogy az én terveimet kövesse. Még a barátaimat és az ellenségeimet sem tudom megkülönböztetni.

Suzanne Collins

339

Sokan meglátogatnak, beszélni akarnak velem, de a szavaik olyanok, mint a rovarok zümmögése a dzsungelben. Értelmetlenek és távoliak. Meg veszélyesek is, de csak, ha elérnek hozzám. Amint a szavak értelmet nyernek, rögtön nyöszörögni kezdek, és nem hagyom abba, amíg nem kapok újabb adag fájdalomcsillapítót, amittől egy csapásra megoldódik minden problémám.

Aztán egy nap kinyitom a szemem, és egy olyan ember áll az ágyam mellett, akit nem tudok kizárni a tudatomból. Valaki, aki nem fog könnyörögni nekem, nem fog a lelkemre beszélni, hogy másítsam meg az elhatározásomat, mert ő az egyetlen, aki tudja, hogy valójában milyen vagyok.

– Gale – suttogom.

– Hé, Catnip. – Kisöpör egy tincset a homlokomból. Az arca egyik fele csúnyán megégett. A keze felkötve, és látom, hogy az inge alatt is be van kötözve pár helyen. Mi történt vele? És mit keres itt egyáltalán? Valami nagyon rossz dolog történt otthon.

Az, hogy mi van a többiekkel legalább olyan fontos, mint az, hogyan felejtsem el Peetát. Elég egy pillantást vetnem Gale-re, máris megjelennek előttem az otthoni arcok, betörnek a jelenbe, követelik maguknak a figyelmet.

– Prim? – zihálom.

– Életben van. És az anyukád is. Sikerült időben kimenekítenem őket – mondja Gale.

– Nem a Tizenkettedik Körzetben vannak? – kérdezem.

– A Viadal után repülőgépek érkeztek. Tűzbombákat szórtak. – Gale habozik. – Emlékszel, mi történt a Zuggal.

Még szép, hogy emlékszem. A szemem láttára lett a lángok martaléka. A Zug, a régi, szénportól mocskos raktárépület. Az egész körzetet szénpor borítja. A rettegés és a borzalom új dimenziója nyílik meg előttem, ahogy elképzelem a Peremen felrobbanó tűzbombákat.

– Anya és Prim nincs a Tizenkettedik Körzetben? –
kérdem újra. Mintha így akarnám tagadni az
igazságot.

– Katniss – mondja halkán Gale.

Futótűz

340

Felismerem ezt a hangot. Ezen a hangon szokott a
sebesült állatokhoz beszélni, mielőtt ledöfi őket.
Ösztönösen felemelem a kezemet, hogy megvédjem
magam a szavaitól. Gale azonban elkapja és megszorítja
a karomat.

– Ne – suttogom.

De Gale nem fogja elhallgatni előlem az igazságot.

– Katniss, a Tizenkettedik Körzet nincs többé.

Suzanne Collins

341

Futótűz

342

„Katniss kifinomultan öl, Collins pedig nyers erővel ír.”
Time Magaziné

„A Futótűz ugyanúgy a szívdobogató események kellős
közepébe csap, ahogyan az előző kötet. Az olvasók nem
fognak csalódni...” Publishers Weekly

Az Éhezők Viadalának egyetlen rajongója sem fog
csalódni. A regény végén pedig annyi kérdés marad
nyitva, hogy újfent követelhetjük a mielőbbi folytatást.”

School Library Journal

„Collins igazi bárdolatlan fenegyereket teremtett a
disztópiák önkényurait legyűrő, ám önmagában
folyamatosan kételkedő hősnője személyében.” Time